STAR WARS

SPECTRE DIN TRECUT

TIMOTHY ZAHN

Timothy Zahn

Spectre din Trecut

-1997-

Hand of Thrawn series
Specter of the Past (1997)
Vision of the Future (1998)

Cover artist: Drew Struzan

Timothy Zahn

Născut în 1951 la Chicago, Timothy Zahn este un cunoscut autor de science fiction. A câştigat şi un premiu Hugo în 1984 cu nuvela *Cascade Point*.

El este autorul a opt romane din universul Star Wars, şase dintre ele avându-l ca personaj principal pe Marele Amiral Thrawn. *Trilogia Thrawn* a reprezentat un reper important in revitatizarea atentiei asupra francizei Star Wars, toate cele trei cărţi ale seriei apărând pe lista best-seller-urilor din *New York Times.*

Romanul *Spectre din trecut* este prima parte a dipticul *Mâna lui Thrawn.*

1

Încet, în tăcere, cu luminile doar ca o pâlpâire slabă de viaţă în mijlocul întunericului, distrugătorul spaţial imperial Himera plutea prin spaţiu.

Spaţiu gol. Spaţiu opresiv de întunecat. La mulţi şi singuratici ani-lumină distanţă de cea mai apropiată dintre insulele minuscule care erau sistemele solare ale galaxiei, rătăcind la marginea graniţei dintre lumile de pe Inelul exterior şi regiunile întinse ale teritoriului cunoscut sub numele de Spaţiul Necunoscut. Chiar la marginea Imperiului.

Sau, mai bine spus, la marginea sărmanelor rămăşiţe a ceea ce fusese, odată, Imperiul.

Stând lângă unul dintre videcranelele laterale ale Himerei, amiralul Pellaeon, comandantul suprem al Flotei Imperiale, privea vidul, greutatea prea multor ani apăsându-i pe umeri. Prea mulţi ani, prea multe bătălii, prea multe înfrângeri.

Poate că şi echipajul de pe puntea Himerei simţea această greutate. Cu siguranţă, sunetele activităţii care

se desfăşura în spatele amiralului păreau, astăzi, mai înfundate decât de obicei. Dar poate că era doar urmarea faptului că se aflau aici, atât de departe de orice.

Nu, desigur că asta trebuia să fie. Oamenii de pe Himera erau cei mai buni din întreaga Flotă. Erau soldaţi şi ofiţeri imperiali, iar imperialii nu cedau. Niciodată.

Auzi un pas timid lângă el.

— Amirale? spuse căpitanul Ardiff încet. Suntem gata să începem, domnule.

Pentru o clipă, mintea lui Pellaeon se întoarse cu zece ani în urmă, la un alt moment foarte asemănător. Atunci, Pellaeon şi marele amiral Thrawn se aflaseră aici, pe puntea Himerei, urmărind testul final al prototipului ecranului de invizibilitate pe care Thrawn îl recuperase dintre trofeele împăratului din interiorul Muntelui Tantiss. Pellaeon îşi putea aminti emoţia pe care o simţise atunci, în ciuda presimţirilor despre Joruus C'baoth, clona Jedi nebună, în timp ce îl privea pe Thrawn cum, de unul singur, reda Imperiului o nouă viaţă şi putere.

Dar Muntele Tantiss pierise, distrus de agenţii Noii Republici şi de nebunia şi trădarea lui C'baoth. Iar marele amiral Thrawn era mort.

Iar Imperiul era pe moarte.

Făcând un efort, Pellaeon goni umbrele trecutului. Era un ofiţer imperial, iar imperialii nu cedează.

— Mulţumesc, îi spuse el lui Ardiff. Când doreşti tu, căpitane.

— Da, domnule. Ardiff se întoarse pe jumătate şi îi făcu un semn coordonatorului de luptă din fosa echipajului de la babord.

— Anunţă atacul, ordonă el.

Ofiţerul confirmă şi făcu la rândul său semn către unul dintre membrii echipajului său. Pellaeon îşi îndreptă atenţia către videcran...

Chiar la timp pentru a vedea opt vânători stelari de clasă Pasăre-de-pradă SoroSuub în formaţie strânsă

ţâşnind din spatele lor. Îndreptându-se direct către suprastructura de comandă a Himerei, trecură peste coronamentul din faţă, zgâriindu-l cu focuri de laser de joasă putere, apoi despărţindu-se lin în opt direcţii diferite. Învârtindu-se înainte şi înapoi, menţinură focul până când ieşiră din zona de atac primară a distrugătorului spaţial. Apoi, virând uşor, se întoarseră şi se regrupară.

— Amirale? întrebă Ardiff.

— Să mai încerce o dată, căpitane, răspunse Pellaeon.

— Cu cât mai multe datte de luptă are de prelucrat Predictorul, cu atât mai bine ar trebui să funcţioneze. Se uită la unul dintre ofiţerii din fosa echipajului. Raportul avariilor?

— Avarii minore la coronamentul din faţă, domnule, raportă ofiţerul. O zonă de senzori s-a desprins, lăsând cinci turbo-lasere fără datte telemetrice.

— Am înţeles. Toate erau avarii teoretice, desigur, calculate sub prezumţia că Păsările-de-pradă foloseau turbo-lasere de navă de luptă la putere maximă. În tinereţe, Pellaeon îndrăgise întotdeauna jocurile de război; se bucurase de şansa de a se juca cu tehnica şi cu tacticile fără riscurile unei lupte adevărate. Undeva, în toţi aceşti ani, emoţia se stinsese.

— Navigator, întoarce-ne douăzeci de grade la tribord, comandă el. Turbo-laserele de la tribord vor trage foc de dispersare în timp ce ei mai trec o dată.

Păsările-de-pradă erau acum în formaţie strânsă din nou, apropiindu-se iar de ţintă. Turbo-laserele Himerei deschiseră focul în timp ce acestea veneau, rafalele lor de nivel scăzut împrăştiindu-se pe scuturile deflectoare suprapuse ale Păsărilor-de-pradă. Pentru câteva clipe, oponenţii se aflară într-un schimb de focuri; apoi, Păsările-de-pradă rupseră formaţia din nou, despărţindu-se ca buricele degetelor unei palme. Rotindu-se peste şi pe sub Himera, traseră, fugind la o distanţă sigură.

— Raportul avariilor? strigă Pellaeon.

— Trei baterii de turbo-laser de la tribord lovite, răspunse ofiţerul. De asemenea, am pierdut un proiector de rază de tractare şi două tunuri ionice.

— Pierderile inamicului?

— Se pare că un atacator şi-a pierdut scuturile deflectoare, iar alţi doi arată o capacitate diminuată a turbo-laserelor.

— Nu se prea pot numi pierderi, murmură Adriff. Desigur, situaţia aceasta nu este chiar corectă. Nave atât de mici şi de uşor de manevrat n-ar avea niciodată scuturile sau puterea de foc pe care noi le luăm în calcul.

— Dacă vrei corectitudine, organizează un campionat de şocbal, zise Pellaeon aspru. Nu o căuta în război.

Obrazul lui Ardiff zvâcni.

— Îmi cer iertare, domnule.

Pellaeon oftă. Cei mai buni din Flota Imperială...

— Pregăteşte câmpul de invizibilitate, căpitane, ordonă el, urmărind luminile de poziţie slabe, în timp ce Păsările-de-pradă se regrupau în depărtare. Activează-l la comanda mea.

— Da, amirale.

Avu loc o explozie bruscă a luminilor de poziţie, eclipsată parţial de Păsările-de-pradă, când inamicul acceleră puternic.

— Iată-i, spuse Pellaeon privind cum un singur punct strălucitor se transforma rapid în opt nave în formaţie strânsă. Blochează Predictorul pe controlul focului. Pregăteşte ecranul de invizibilitate.

— Predictor şi ecranul de invizibilitate pregătite, confirmă Ardiff.

Pellaeon dădu din cap, toată atenţia lui fiind îndreptată asupra Păsărilor-de-pradă. Erau aproape de punctul în care rupseseră formaţia ultima dată...

— Ecranul de invizibilitate: acum.

Şi cu o pâlpâire scurtă a luminii de pe punte, stelele şi Păsările- de-pradă care se apropiau dispărură, ecranul de invizibilitate aruncând Himera într-un întuneric total.

— Ecranul de invizibilitate activat şi stabilizat, spuse Ardiff.

— Navigator, întoarce la babord: treizeci de grade cu opt, comandă Pellaeon. Înainte, acceleraţie punct unu. Turbo-laserele: foc.

— Am înţeles, strigă un ofiţer. Turbo-laserele trag.

Pellaeon făcu un pas mai aproape de videcran şi privi în jos pe laturile Himerei. Exploziile slabe ale focurilor de putere joasă erau vizibile, înaintând la o mică distanţă de distrugătorul spaţial şi dispărând apoi, când străpungeau marginea sferică a ecranului de invizibilitate. Orbită chiar de aparatul care o ascundea acum vederii oponenţilor ei, Himera trăgea la întâmplare în încercarea de a-i distruge pe aceştia.

Sau poate că nu la întâmplare. Dacă Predictorul funcţiona aşa de bine pe cât sperau creatorii săi, poate că Imperiul mai avea o şansă în acest război.

A trecut multă vreme până când turbo-laserele Himerei au oprit focul. Mult prea multă.

— Asta e? îl întrebă el pe Ardiff.

— Da, domnule, răspunse acesta. Cinci sute de focuri, aşa cum a fost programat.

Pellaeon dădu din cap.

— Dezactivaţi ecranul de invizibilitate. Să vedem ce am făcut.

Urmă o altă pâlpâire a luminilor şi stelele se întoarseră. Încrucişându-şi degetele în minte, Pellaeon se uită la videcran.

Pentru o clipă, nu văzu nimic. Apoi, de la tribord, observă luminile de poziţie care se apropiau. Erau şapte.

— Semnal de la comandantul advers, amirale, strigă ofiţerul de comunicaţii. Ţinta Trei raportează că a primit o lovitură decisivă şi că a intrat în adormire; toate

celelalte ţinte au suferit doar avarii minore. Aşteaptă ordinele dumneavoastră.

Pellaeon se strâmbă. Una. Din opt ţinte, Himera nu putuse lovi decât una singură. Iar această realizare măreaţă avusese nevoie de cinci sute de focuri pentru a fi atinsă.

Deci asta era. Minunatul Predictor de Luptă Computerizat, lăudat de creatorii şi de sponsorii lui ca fiind cea mai bună abordare a unei utilizări practice a ecranului de invizibilitate, fusese testat. Şi, fiind cinstit, probabil se descurcase mai bine decât dacă ar fi tras la întâmplare.

Dar nu se descurcase destul de bine. Nici măcar pe departe.

— Anunţă-l pe comandantul advers că exerciţiul s-a încheiat, îi spuse Pellaeon ofiţerului de comunicaţii. Ţinta Trei îşi poate reactiva sistemele; toate navele să se întoarcă la Himera. Vreau ca rapoartele lor să fie completate în următoarele două ore.

— Da, domnule.

— Sunt sigur că vor putea să îl îmbunătăţească, amirale, spuse Ardiff, de lângă Pellaeon. Acesta a fost doar primul test de luptă. Cu siguranţă vor reuşii să-l îmbunătăţească.

— Cum? replică Pellaeon. Antrenând Predictorul să fie omniscient? Sau, pur şi simplu, învăţându-l să citească gândurile inamicilor?

— I-aţi dat doar două încercări pentru a studia modelele de zbor ale ţintelor, îi aminti Ardiff. Cu mai multe datte, le-ar fi putut anticipa mai bine mişcările.

Pellaeon pufni încet.

— E o teorie frumoasă, căpitane, şi în anumite situaţii controlate, ar putea chiar funcţiona. Dar lupta nu este o situaţie controlată. Sunt prea multe variabile şi necunoscute, mai ales dacă luăm în calcul sutele de specii extraterestre şi de stiluri de luptă cu care ne

confruntăm. Am ştiut de la început că acest Predictor este, probabil, o idee inutilă. Dar trebuia să fie încercată.

— Ei, bine, atunci nu trebuie decât să ne întoarcem la punctul de plecare, zise Ardiff. Să găsim altceva. Trebuie să existe utilizări practice ale acestui aparat pentru ecranul de invizibilitate.

— Fireşte că sunt, aprobă Pellaeon dur. Marele amiral Thrawn a găsit trei dintre ele de unul singur. Dar nu mai există nimeni cu geniul său militar în tot Imperiul.

Oftă.

— Nu, căpitane. S-a terminat. Totul este terminat. Iar noi am pierdut.

Pentru o vreme, murmurul scăzut al conversaţiei din spate a fost singurul sunet de pe punte.

— Nu poţi spune asta, amirale, zise Ardiff în cele din urmă. Şi dacă îmi permiteţi, domnule, asta nu este ceva despre care comandantul suprem al forţelor imperiale ar trebui să vorbească.

— De ce nu? se împotrivi Pellaeon. Este evident pentru oricine altcineva.

— Cu siguranţă nu, domnule, spuse Ardiff înţepat. Încă deţinem opt sectoare – peste o mie de sisteme locuite. Avem Flota, formată din aproape două sute de distrugătoare spaţiale. Încă putem fi consideraţi o forţă destul de mare.

— Chiar aşa? întrebă Pellaeon. Chiar suntem?

— Sigur că da, insistă Ardiff. Cum altfel am putea face faţă Noii Republici?

Pellaeon clătină din cap.

— Rezistăm doar pentru simplul motiv că Noua Republică e prea ocupată acum cu certurile interne pentru a-şi mai pierde vremea cu noi.

— Ceea ce este exact în avantajul nostru, spuse Adriff. Ne dă timpul de care avem nevoie pentru a ne reorganiza şi a ne reînarma.

— Să ne reînarmăm? Pellaeon se încruntă batjocoritor. Ai aruncat măcar o privire fugară la ce

avem? Făcu semn către videcranul pe care Păsările-de-pradă dispăreau acum după marginea carenei Himerei, îndreptându-se către hangarul distrugătorului spaţial. Priveşte-le, căpitane. Păsări-de-pradă SoroSuub. La astea suntem reduşi.

— Nu-i nimic rău la ele, domnule, spuse Ardiff cu încăpăţânare. Sunt vânători stelari de dimensiune medie destul de capabili.

— Ideea este că nu sunt fabricaţi de Imperiu, zise Pellaeon. Sunt şterpeliţi de cine ştie unde – probabil de la vreo bandă de piraţi sau de mercenari de la graniţă. Şi sunt şutite tocmai pentru că nu mai avem decât un singur şantier naval important care nu poate face faţă cererii de nave de luptă, ca să nu mai vorbim de cea de vânători stelari. Aşa că spune-mi cum ai de gând să ne reînarmăm.

Ardiff se uită la videcran.

— Încă nu s-a terminat, domnule.

Dar se terminase. Iar Pellaeon ştia că, în adâncul sufletului, Ardiff ştia şi el acest lucru. O mie de sisteme rămase, dintr-un Imperiu care, odată, se întindea peste milioane. Două sute de distrugătoare spaţiale rămase dintr-o Flotă care, odată, indusese peste douăzeci şi cinci de mii.

Şi poate că cel mai grăitor era că sute de sisteme solare care altădată îşi păstraseră o neutralitate prevăzătoare cereau acum să devină membre ale Republicii. Şi ele, de asemenea, ştiau că rezultatul nu mai era nesigur.

Marele amiral Thrawn poate că ar fi reuşit să conducă scânteile rămase la o victorie imperială. Dar marele amiral Thrawn era mort.

— Spune-i navigatorului să ne pună pe un curs către sistemul Bastion, căpitane, îi zise Pellaeon lui Ardiff. Transmite tuturor Moff-ilor să se întâlnească cu mine la palatul lui Moff Disra. Plecăm de îndată ce Păsările-de-pradă sunt la bord.

— Da, amirale, răspunse Ardiff. Să le spun Moff-ilor despre ce este întâlnirea?

Pellaeon privi pe videcran la stele din depărtare. Stele care fuseseră odată ale Imperiului. Avuseseră atât de mult... Şi, cumva, totul le scăpase printre degete.

— Spune-le, zise el încet, că este timpul să trimitem un emisar la Noua Republică.

— Pentru a discuta termenii predării noastre.

2

Consola Şoimului Mileniului scoase un ultim sunet de proximitate, făcându-l pe Han Solo să tresară dintr-un somn uşor. Desfăcându-şi braţele, îşi întinse muşchii obosiţi şi aruncă o privire scurtă către ecran. Aproape ajunseseră.

— Hai, Chewie, pari viu, zise el, plesnindu-l repede de câteva ori cu dosul palmei pe wookiee-ul de lângă el.

Chewbacca se trezi tresărind, mormăind o întrebare.

— Am ajuns, asta e, îi spuse Han, căscându-şi ochii o clipă, pentru a şi-i limpezi. Apucând manetele de hiperpropulsie, privi numărătoarea inversă a cronometrului.

— Pregăteşte motoarele subluminice. Pornim.

Cronometrul ajunse la zero, iar el împinse manetele încet. În afara cupolei Şoimului, cerul bălţat al hiperspaţiului se transformă în liniile stelelor, care se sparseră în stele şi ajunseră.

— Chiar la ţintă, comentă el, arătând cu capul către semicercul planetar de un roşu-albăstrui din faţa lor.

Lângă el, Chewbacca mormăi.

— Da, bine, întotdeauna e aglomerat pe lângă Iphigin, spuse Han, privind sutele de lumini de poziţie

minuscule care se mişcau în jurul planetei ca un dans multrill nebun. E punctul de transfer principal pentru acest sector şi pentru încă cel puţin două. Poate că de aia Pufăilă a organizat întâlnirea aici – nu te apuci să tragi dacă unele dintre lucrurile tale s-ar putea să îţi stea în cale.

Chewbacca mârâi enervat.

— Bine, iartă-mă, se scuză Han sarcastic. Preşedintele Gavrisom, atunci. Nu ştiam că îţi place atât de mult.

Dinspre comunicator veni un sunet. Plesnind butonul cu o palmă uriaşă, Chewbacca urlă o confirmare.

— Hei, Chewie, se auzi vocea lui Luke Skywalker din difuzor. Ai ajuns la timp. Trebuie că Şoimul merge bine.

— Nu s-a stricat nimic în afară de butonul comunicatorului, mormăi Han, încruntându-se la wookiee. Chewie tocmai a încercat să-l turtească. Unde eşti, Luke?

— Tocmai intru în partea unde e noapte, răspunse Luke. Ce-a păţit Chewie?

— Mai nimic, zise Han. O mică neînţelegere în opiniile politice, atâta tot.

— Ah, spuse Luke înţelegător. Iar i-ai zis „Pufăilă” preşedintelui Gavrisom, nu?

— Acuma, nu-ncepe şi tu, mârâi Han, holbându-se la comunicator.

Chewbacca mormăi o întrebare.

— Ei, până la urmă nu pare să facă altceva decât să vorbească, zise Han.

— La asta se pricep cel mai bine calibop-ii, sublinie Luke. Acceptă, Han: vorbele sunt cel mai potrivit instrument în aceste vremuri.

— Ştiu, ştiu, spuse Han, strâmbându-se. Leia mă tot bate la cap cu asta. Vocea îi alunecă într-o parodiere aproape inconştientă a vocii soţiei lui. Nu mai suntem Alianţa Rebelă, cu o mână de oameni care să facă toată treaba. Suntem negociatori şi arbitri şi suntem aici să

ajutăm guvernele sectoarelor să fie prietenoase şi să se poarte frumos unele cu altele.

— Chiar aşa zice Leia?

— Ei, am parafrazat un pic. Han se încruntă la imaginea din afara cabinei, se uită înapoi la ecranele lui. Ăla eşti tu, în X-interceptor?

— Eu sunt, confirmă Luke. Ce? Credeai că am uitat cum se conduce unul?

— Nu, credeam că acum foloseşti de obicei una dintre navetele Lambda ale academiei.

— Asta pentru că de obicei zbor împreună cu alţi oameni, zise Luke. Studenţi şi alţii. R2 era cu mine pe Yavin să selectăm nişte informaţii, aşa că, atunci când am primit mesajul tău, am sărit în vechiul X-interceptor şi am pornit încoace. Ce se întâmplă?

— Ce se întâmplă întotdeauna la capătul ăsta al Nucleului? răspunse Han cu amărăciune. Diamala şi Ishori iar se ceartă.

Luke oftă, ceea ce se auzi ca un şuierat slab în difuzor.

— Stai să ghicesc. O dispută pe comerţ şi împărţirea resurselor?

— Pe-aproape, zise Han. De data asta, e vorba de securitatea transporturilor. Diamala-lor nu le place să fie nevoiţi să se bazeze pe navele de patrulare locale atunci când vin în porturile ishori. Ishori, pe de altă parte, nu vor ca navele diamala înarmate să vină în sistemele lor.

— Pare ca de obicei, spuse Luke. Gavrisom are vreo idee despre cum să rezolve asta?

— Dacă a avut, nu a zis-o, răspunse Han. Doar m-a sunat pe mine pe Wayland şi mi-a zis să vin repede aici. Să îi ajut să se poarte frumos unii cu alţii, cred.

— Gavrisom ţi-a cerut ţie să arbitrezi?

Han îşi ţuguie buzele.

— Ei… nu chiar. Într-un fel, crede că Leia e cu noi.

— Ah.

— Uite, Luke. Eu sunt legătura oficială cu Asociaţia Transportatorilor Independenţi, îi aminti Han nervos. Nu fac chestia asta pentru prima dată. Iar Leia nu a mai avut demult o vacanţă adevărată – ea şi copiii au nevoie să petreacă puţin timp împreună. Şi măcar o dată nu o să o las să fie chemată pentru o prostie diplomatică, mai ales când ea ar trebui să fie în permisie. Nu merită asta.

— Nu te pot contrazice, cedă Luke. În ultimele dăţi când a lipsit de la Preşedinţie nu a prea avut parte de linişte. Deşi eu nu-mi pot închipui că Wayland e staţiunea de odihnă preferată a cuiva.

— Ai fi surprins, spuse Han. Nu e ca atunci când ne croiam drum prin pădure în drum spre Muntele Tantiss. Nu de când s-au aşezat acolo atâţia noghri.

— Te cred pe cuvânt, spuse Luke. Deci cum să te ajut?

— Am pus la cale un plan, răspunse Han. Ştii cum devin diamala când se gândesc: de un calm de gheaţă şi fără emoţii, nu? Ei, asta seamănă cu chestiile tale Jedi profunde, aşa că tu poţi să te duci să vorbeşti cu delegaţia lor. Ishori sunt exact invers – nu pot să discute nimic fără să se enerveze şi să urle din toţi rărunchii.

— Dar nu o fac intenţionat, interveni Luke. Totul e hormonal – o reacţie „luptă sau gândeşte”, aşa cred că se cheamă.

— Da, ştiu, ştiu, răspunse Han, un pic iritat de tonul didactic. Maestru Jedi sau nu, Luke tot nu avea nici măcar jumătate din experienţa lui Han în zborul prin galaxie şi în tratarea cu alte specii. Ideea e că ei pot să strige cât vor, asta nu o să-l deranjeze pe vreun wookiee. Aşa că Chewie va vorbi cu grupul lor. Apoi noi trei ne întâlnim şi găsim o soluţie, şi am terminat.

— Trebuie să recunosc că este o abordare inventivă, spuse Luke pe un ton gânditor. Deşi eu tot aş prefera să fie Leia aici. Are un dar înnăscut pentru conciliere.

— Un motiv în plus să facem asta pentru ea, spuse Han întunecat. La cum merg lucrurile, Gavrisom şi

Consiliul Suprem ar fi în stare să o pună să alerge toată viaţa ca să stingă focurile astea de paie.

— Noua Republică pare să aibă mai multe greutăţi decât ar merita, îl aprobă Luke cu sobrietate. Poate că este urmarea firească a prăbuşirii dominaţiei Imperiului.

— Ori asta, ori ce a mai rămas din Imperiu agită apele, spuse Han strâmbându-se. Haide, să coborâm. Cu cât începem mai repede, cu atât mai curând ajungem acasă.

Aterizară la un terminal dublu care fusese eliberat pentru ei în complexul de astroporturi spaţiale din nordul capitalei. Han şi Chewbacca stăteau la baza rampei de aterizare a Şoimului, vorbind cu o triadă de diamala cu coame de păr alb, în timp ce Luke îşi manevra X-interceptorul într-o aterizare doar puţin lipsită de exerciţiu.

Şi chiar înainte de a opri repulsatoarele, simţi că erau probleme.

— Rămâi la navă, R2, îi comandă el robotului în timp ce sărea din cockpit şi îşi scotea casca de zbor. Fii atent, da?

R2 scoase un bolborosit de aprobare. Aruncându-şi casca şi mănuşile pe scaun, Luke sări cu uşurinţă peste marginea X-interceptorului pe pământ şi merse către grupul care aştepta lângă Şoim. Cei trei diamala, observă el neliniştit, îl urmăreau cu atenţie... iar expresiile feţelor lor nu i se păreau nemaipomenit de prietenoase.

— Salutări, zise el, dând politicos din cap, când ajunse lângă Han. Eu sunt Luke Skywalker.

Diamala care stătea cel mai aproape de Han se agită.

— Îţi răspundem la salut, Maestre Jedi Skywalker, spuse el cu o voce plată şi lipsită de sentimente, cu faţa dură imposibil de citit. Dar nu eşti binevenit la această conferinţă.

Luke clipi. Se uită la Han, prinse crisparea de pe faţa şi din gândurile acestuia şi îşi întoarse privirea către diamala.

— Nu înţeleg.

— Atunci voi fi mai clar, spuse extraterestrul, iar urechea stângă îi zvâcni o dată. Nu dorim să iei parte la aceste negocieri. Nu vrem să discutăm nici una dintre aceste probleme cu tine. Am prefera, de fapt, să părăseşti acest sistem.

— Stai un pic, interveni Han. El e prietenul meu, da? Eu l-am rugat să vină aici şi a călătorit mult ca să ne ajute.

— Nu dorim ajutorul său.

— Ei, eu îl doresc, replică Han. Şi n-o să-i zic să plece.

Urmă o clipă de tăcere ciudată. Luke rămase cu ochii pe diamala, întrebându-se dacă nu ar fi trebuit să rezolve unilateral această neînţelegere plecând pur şi simplu. Dacă chiar nu îl voiau aici...

Diamala-ului; şef îi zvâcni iar o ureche.

— Foarte bine, spuse el. Maestrul Jedi Skywalker poate rămâne. Dar doar ca sfetnic al tău, neparticipând la negocierile adevărate. Diamala nu vor discuta aceste probleme în prezenţa lui.

Han se strâmbă, dar aprobă cu o mişcare din cap.

— Dacă aşa vreţi voi, bine. De ce nu ne conduceţi la sediul vostru, ca să începem.

Diamala-ul făcu un semn, iar unul dintre însoţitorii lui îi înmână lui Chewbacca un datapad.

— V-a fost dat un apartament în complexul direcţiei astroportului, zise el. Harta vă va arăta drumul. Ishori deja s-au adunat în sala de şedinţe. Vom începe când sunteţi gata.

La unison, cei trei extratereştri se întoarseră şi se îndreptară, traversând terminalul de aterizare, către una dintre scările care duceau afară.

— Ei, asta a fost interesant, zise Luke încet, în timp ce îi privea plecând. Ai idee ce a însemnat asta?

— Da, răspunse Han. Bine, oarecum.

— Oarecum? Ce înseamnă asta?

Han îi aruncă lui Luke o privire piezişă, având figura şi gândurile chinuite în mod ciudat.

— Uite, las-o baltă deocamdată, da? Ei nu... bine, nu te plac. Las-o aşa.

Luke se holbă la spinările diamala care plecau, privind coamele lor strălucitoare care fluturau încet în adierea brizei. Nu trebuia să o lase aşa, desigur; chiar acum şi-ar fi putut folosi Forţa şi ar fi obţinut toate informaţiile de care avea nevoie. Cu siguranţă că oricare ar fi fost problema, aceasta trebuia să fie vreo neînţelegere, iar el nu prea o putea lămuri dacă nu ştia care era. Da, asta ar fi trebuit să facă.

Şi totuşi...

Îl privi pe Han. Acesta îi întoarse privirea, cu expresia chinuită încă prezentă pe faţă. Poate că se gândea dacă Luke chiar va face acest lucru.

Nu. După cum îi ceruse Han, o va lăsa baltă. Deocamdată.

— În regulă, zise el. Care-i noua strategie?

— Chewie şi cu mine o să ne ocupăm de discuţii, spuse Han, întorcându-se către wookiee. Chiar şi cu figura ascunsă, nu puteai confunda tremurul de uşurare tăcută din starea lui emoţională.

— Dacă nu te deranjează să aştepţi până terminăm, poate că ne poţi ajuta să ne dăm seama cum să stabilim înţelegerea.

— Fireşte. Luke se uită în direcţia în care diamala plecaseră. A zis că pot fi sfătuitorul vostru. Deci cred că o să sfătuiesc.

Se întoarse şi îl descoperi pe Han privindu-l cu atenţie.

— Nu-ţi place asta, nu? spuse cel mai în vârstă.

Luke ridică din umeri.

— Ei, nu e chiar cel mai plăcut moment al zilei, recunoscu el. Întotdeauna este cam jenant când te oferi să ajuţi pe cineva şi eşti refuzat. Dar cred că puţină jenă nu strică.

— Da, spuse Han. Uneori chiar ajută.

Asta era, se gândi Luke, o replică destul de ciudată. Dar înainte de a putea întreba despre acest lucru, Han păşise lângă Chewbacca şi luase datapadul pe care i-l dăduse diamala-ul.

— Ai înţeles unde trebuie să mergem? întrebă el.

Wookiee-ul mormăi un răspuns afirmativ, arătând cu un deget păros către ecranul datapadului.

— Da, bine, spuse Han, înapoindu-i datapadul. Condu-ne. Îi aruncă lui Luke un rânjet strâmb. Nimic nu-i mai bun decât un wookiee ca să îi faci pe oameni să se dea din drum.

— Îţi dai seama că mai există o posibilitate, spuse Luke încet, când porniră prin terminal. S-ar putea să încerce să ne despartă pentru un atac.

Han dădu din cap.

— Nu cred că-i asta.

— Totuşi aş vrea să stau cu un ochi pe întâlnirile voastre, insistă Luke. Ar trebui să îţi pot urmări prezenţa de oriunde ne-au pus. În felul ăsta, pot să ajung acolo imediat dacă ai nevoie de mine.

— Doar prezenţa mea, totuşi, da?

Luke se încruntă la el.

— Fireşte. N-aş încerca să îţi citesc gândurile fără permisiune. Ştii asta.

— Da, răspunse Han. Sigur.

***

După cum se dovedi, nu a fost nevoie ca Luke să folosească Forţa pentru a urmări desfăşurarea evenimentelor. Gazdele iphigine aflaseră cumva despre restricţiile pe care diamala le impuseseră participării lui şi înainte ca Han şi Chewbacca să înceapă negocierile,

acestea stabiliseră deja o legătură video între apartamentul lui Luke şi sala de conferinţe, permiţându-i să privească direct întâlnirea.

Dură două ore până când înţelese că discuţiile nu duceau nicăieri. A mai durat o oră până când Han a ajuns la aceeaşi concluzie. Sau, cel puţin, a vrut să recunoască acest lucru cu voce tare.

— Sunt nebuni, mârâi Han, aruncând un pumn de datacarduri pe o măsuţă joasă din centrul camerei, atunci când el şi Chewbacca se alăturară lui Luke în apartament.

— N-aş zice nebuni, îi spuse Luke. Încăpăţânaţi cu feţele împietrite, poate, dar nu nebuni.

— Mersi, mârâi Han. Îmi eşti de mare ajutor.

Chewbacca mormăi un avertisment.

— Nu mă enervez, îl informă Han înţepat. Deţin controlul total.

Luke îşi privi prietenul, ascunzându-şi cu grijă un zâmbet. Semăna iar cu vechiul Han, contrabandistul încrezător şi nechibzuit, pe care el şi Obi-Wan îl întâlniseră prima dată în taverna Mos Eisley. Aruncându-se bucuros în situaţii necunoscute, şi cel mai adesea sfârşind vârât până la gât în necazuri. Era plăcut să ştie că, deşii era un familist respectabil şi un oficial responsabil al Noii Republici, Han nu îşi pierduse toată îndrăzneala care odată îi înnebunise pe prietenii lui aproape la fel de mult ca şi pe imperiali. Vârât până la gât în necazuri era felul în care Han funcţiona cel mai bine. Poate că, din pură obişnuinţă, era situaţia în care se simţea cel mai confortabil.

— În regulă, spuse Han, lăsându-se să cadă într-un scaun de cealaltă parte a mesei la care stătea Luke. Hai să ne gândim la asta. Trebuie să fie o cale de ieşire.

— Ce ar fi să încercăm să propunem un terţ? sugeră Luke. Poate că Noua Republică ar putea asigura securitatea transportoarelor diamale atunci când se află în sistemele ishori.

Chewbacca mormăi problema evidentă.

— Da, ştiu că nu avem prea multe nave de irosit, spuse Luke. Dar Consiliul Suprem ar trebui să poată face rost de câte ceva.

— Nu de ajuns, spuse Han, clătinând din cap. Diamala fac o grămadă de transporturi şi nu cred că îţi dai seama cât de slabe sunt dotările noastre aici.

— Tot ar fi mai ieftin pe termen lung decât ar costa să-i desparţi pe diamala şi pe ishori dacă se apucă să se împuşte iar, susţinu Luke.

— Probabil, recunoscu Han, jucându-se cu unul dintre datacarduri. Problema este că nu cred că diamala ar accepta oferta chiar dacă noi am avea navele necesare. Nu cred că sunt pregătiţi să aibă încredere în altcineva în privinţa securităţii lor.

— Nici chiar în Noua Republică? întrebă Luke.

Han clătină din cap, cu ochii aţintiţi, pentru o clipă, pe ascuns asupra feţei lui Luke, apoi mutându-şi privirea la fel de repede.

— Nu.

Luke se încruntă. În acel moment surprinsese o altă pâlpâire a aceleiaşi stări de tulburare pe care o simţise şi lângă Şoim.

— Înţeleg.

— Da, spuse Han, iarăşi iute în hotărâri.

Luke se uită la Chewbacca, căutând un mod diplomatic în care să o spună. Dar nu exista nici unul.

— Ştii, Han, nu este prea târziu să o implici pe Leia. Am putea să sunăm pe Wayland şi să îi rugăm pe noghri să o aducă aici.

— Nu, spuse Han hotărât.

Chewbacca mârâi, aprobându-l pe Luke.

— Am spus nu, repetă Han, uitându-se fix la wookiee. Ne descurcăm şi singuri.

De la consola încastrată în masă se auzi un tril. Luke se uită la Han, dar acesta era încă angajat într-un

concurs de priviri cu Chewbacca. Întinzându-şi Forţa, apăsă butonul.

— Skywalker, spuse el.

Pe platforma pentru hologramă din mijlocul mesei, apăru imaginea cât un bănuţ a unui tânăr iphigin, cu bărbuţa împletită neacoperindu-i prea bine insigna Directoratului Astroportului Iphigin de pe gât.

— Îmi cer iertare pentru că vă deranjez deliberările, Jedi Skywalker, spuse el cu o voce mult mai melodioasă decât ar fi sugerat fizicul şi figura lui inegale. Dar am primit o notificare de la Comerţul Noii Republici conform căreia un cargobot sarkan se îndreaptă încoace sub o alertă Vamă Roşie.

Luke se uită la Han. Vamă Roşie: un avertisment că la bord se afla un cargo ilegal şi extrem de periculos.

— Comerţul a identificat căpitanul şi echipajul?

— Nu, răspunse iphiginul. A fost promisă încă o transmisiune, dar aceasta nu a ajuns încă. Transportorul suspect se apropie deja de Iphigin şi am trimis mai multe fregate de la vama din interiorul sistemului şi nave de patrulare pentru a-l intercepta. Ne-am gândit că, în calitate de reprezentanţi ai Noii Republici, dumneavoastră şi căpitanul Solo aţi putea dori să urmăriţi procedura.

O schimbare bruscă apăru în emoţiile lui Han. Luke se uită la el şi îşi văzu prietenul privind gânditor în gol.

— Apreciem această invitaţie, spuse el, întorcându-şi privirea către hologramă. În acest moment, însă...

— De unde vine acest sarkan? îl întrerupse Han.

— Sectorul Trei-Besh. O schemă a Iphigin-ului şi a spaţiului din jurul ei înlocui imaginea vorbitorului. Un punct roşu clipea la câteva grade distanţă de o linie care lega Iphigin de soarele ei; aproape douăzeci de puncte verzi care clipeau se îndreptau spre cel roşu dinspre planetă şi din spaţiul din jurul ei. După cum puteţi vedea, am încercat să trimitem o forţă potrivită pentru a face faţă oricărei rezistenţe.

— Da, spuse Han încet. Şi sunteţi siguri că e un sarkan?

— ID-ul transpoderului ei a fost verificat, îi spuse iphiginul. Nava este un Keynne-de-acţiune XII Corellian, rareori văzut în această parte a Nucleului, în afara celor aflate sub autoritatea sarkană.

Luke îşi ţuguie buzele. Odată i se oferise ocazia să facă o vizită pe un Keynne-de-acţiune XII şi rămăsese profund impresionat atât de luxul din interior, cât şi de multiplele şiruri de armament exterior. Creată pentru a transporta cele mai valoroase cargouri, era foarte aproape de o navă de război.

Probabil că de aceea iphiginii trimiteau atât de multe nave pentru a o intercepta. În cazul în care căpitanul ei se hotăra să nu coopereze, iphiginii ar fi avut de purtat o luptă.

— În regulă, pare să fie un sarkan, aprobă Han, cu o voce un pic prea obişnuită. Mergeţi şi interceptaţi-o. Poate că o să vin mai târziu să arunc o privire.

— Mulţumesc, căpitane Solo, spuse iphiginul. Îi voi anunţa pe oficiali că vă veţi întâlni cu ei. La revedere.

Holograma dispăru.

— Nu te baza pe asta, mormăi Han, adunând datacardurile de unde le aruncase pe masă şi căutând iute printre ele. Chewie, treci la consola aia şi vezi dacă poţi să scoţi lista completă a modelului de trafic de acolo.

— Ce se întâmplă? întrebă Luke, încruntându-se la Han şi încercând să-i citească starea. Brusc, toată frustrarea de mai devreme dispăruse, lăsând în loc un soi de agitaţie vicleană. Ştii cine este contrabandistul?

— Nu-i contrabandist, răspunse Han. Găsi datacardul pe care îl căuta şi îl puse în datapadul său. Ai scos-o, Chewie? Perfect. Trimite-o pe platforma pentru hologramă de aici.

Chewbacca mârâi o confirmare şi o schemă iphigină mult mai pusă la punct apăru pe masă. Han se uită fix la ea, apoi la datapadul din mână.

— Perfect. Bine, acum vino aici şi ajută-mă cu asta.

— Ce e? întrebă Luke.

— Asta este lista staţionărilor de la sol şi a datelor de pe orbită pentru Platforma lor de Apărare Golan I, îi spuse Han, fluturând datapadul în timp ce Chewbacca se mişca greoi pentru a se aşeza din nou lângă el. Să vedem...

Pentru un minut, cei doi se apropiară unul de altul, uitându-se când la hologramă, când la datapadul lui Han şi vorbind pe şoptite. Luke studie schema, urmărind codurile de culori care reprezentau transportoarele şi alte nave care se mişcau înainte şi înapoi şi întrebându-se despre ce era vorba.

— În regulă, spuse Han într-un final. Pe aici vor intra. Deci tot ce avem de făcut este să ne aşezăm undeva, în mijlocul conului ăstuia şi să aşteptăm. Perfect. Coboară la Şoim şi pregăteşte-l. Vin imediat.

Chewbacca mârâi o confirmare şi ieşi pe uşă într-un trap rapid de wookiee.

— Aflu şi eu ce se întâmplă? întrebă Luke.

— Sigur, răspunse Han, adunând datacardurile şi strângându-le iar la un loc. Vin piraţii.

— Piraţii? Luke clipi. Aici?

— Sigur. De ce nu?

— Nu credeam că bandele de piraţi operează atât de departe în interiorul Nucleului, asta-i tot, spuse Luke. Deci sarkanul e doar o păcăleală?

— Da, răspunse Han, ridicându-se în picioare. Doar că el nu ştie. E un truc vechi: anunţi alertă pentru o navă care vine dinspre soare, apoi loveşti o ţintă aflată înspre noapte, în timp ce Vama este ocupată o jumătate de planetă mai încolo. Singura parte dificilă este să te asiguri că forţele de apărare de la sol şi de pe orbită nu te pot prinde, în plus, să îţi dai seama cum să falsifici alerta, mai întâi. Haide, să mergem.

— N-ar trebui să-i anunţăm mai întâi pe iphigini? întrebă Luke, întinzându-se după comunicator.

— Pentru ce? zise Han. Tu, Chewie şi cu mine ar trebui să ne putem ocupa de toată situaţia.

— Ce, o întreagă bandă de piraţi?

— Sigur, de ce nu? Singurele bande care lucrează în sectorul acesta sunt din cele mici – două, poate trei nave, cel mult. Lui Han îi zvâcni buza. De fapt, probabil că nici n-o să ai nevoie de noi.

— Îţi apreciez încrederea, spuse Luke cu răceală. Dar aş prefera să nu îi iau pe toţi asupra mea, mulţumesc.

Han îşi ridică palmele.

— Hei. Fără supărare.

— Nu m-am supărat. Luke făcu un semn către hologramă şi către navele de patrulare care îşi ţeseau plasa în jurul transportorului sarkan. Şi eu tot cred că ar trebui să-i anunţăm pe iphigini.

— Nu putem, spuse Han. Probabil că piraţii deja au un interceptor aici. La orice semn de alertă o să anuleze atacul. O să sfârşim căzând de fraieri, iar părerea diamalienilor despre Noua Republică o să se înrăutăţească şi mai mult. Consiliul Suprem o să mă jupoaie de viu dacă se întâmplă asta.

Luke oftă.

— Lucrurile erau mult mai uşoare când activitatea militară a Alianţei nu era întotdeauna încurcată în politică.

— Mie-mi spui, mârâi Han. Hai, trebuie să plecăm. Te bagi sau nu?

Luke dădu din umeri.

— Mă bag, spuse el scoţându-şi comunicatorul. R2?

Lui D2-R2 nu îi plăcea. Nici un pic. Cuvintele care se desfăşurau pe ecranul calculatorului X-interceptorului o arătau foarte clar, într-adevăr.

— Oh, haide, R2, îl îndemnă Luke. Am trecut printr-un război împreună, împotriva celui mai puternic dispozitiv militar pe care galaxia îl văzuse vreodată. N-o

să-mi spui că ţi-e frică de câteva nave peticite de piraţi, nu?

Robotul mârâi indignat.

— Aşa-i mai bine, zise Luke aprobator. Doar fii atent. O să fie bine.

R2 ciripi din nou, vizibil neconvis, apoi tăcu. Luke privi prin cupola X-interceptorului, încercând să-şi gonească propria grămadă de îndoieli supărătoare. Disconfortul ciudat care tot ieşea la suprafaţă în emoţiile lui Han – refuzul inexplicabil al diamal-ienilor de a-i permite să ia parte la negocieri – toate acestea nu făceau decât să se adauge neliniştii stranii care tot mocnise şi crescuse în el în ultimele câteva săptămâni.

Vorbise de două ori cu Leia despre acest lucru, sperând că profunzimea şi experienţa ei l-ar fi putut ajuta să înţeleagă mai bine acele vagi pâlpâiri. Dar ea nu putuse face mai mult decât să îi sugereze că era un fel de imbold subconştient trimis de Forţa însăşi. Ceva ce Luke trebuia să facă, presupunea ea, sau ceva ce nu trebuia să facă.

La îndemnul ei, petrecuse mai mult timp meditând, în ultima vreme, sperând că dacă se scufunda în Forţă ar fi putut fi de ajutor. Până acum, totuşi, nu obţinuse nici un rezultat.

— Luke? se auzi vocea lui Han în cască. Unde eşti?

Luke îşi concentră din nou gândurile asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit.

— Sunt deasupra ta şi un pic la babord, răspunse el. Nu văd nimic asemănător cu o navă de piraţi. Tu?

— Nu încă, zise Han. Nu-ţi face griji; când o să ajungă aici o să afli.

— Bine.

Întorcându-şi capul încet, Luke se uită la luminile de poziţie şi la farurile diferitelor cargoboturi.

Iar apoi apărură brusc.

Doar că nu erau doar două sau trei nave. Căzând din viteza luminică, erau nu mai puţin de opt nave, toate lipsite de însemne, înţesate cu baterii de turbo-lasere.

Din spatele lui Luke se auzi un ţipăt surprins.

— Uşurel, R2, îl calmă Luke pe robot. Dă-mi nişte datte tehnice despre ele.

R2 piui cu nesiguranţă şi o listă apăru pe ecranul de senzori al lui Luke. Două nave de susţinere corelliene aparent avariate, un vechi, dar impresionant cuirasat Kaloth mare, cu un tun ionic KDY a-4 la fel de vechi, sudat nefiresc la prora şi patru vânători stelari de asalt de clasă Corsar. Întregul grup era în formaţie de încercuire, apropiindu-se de două transportoare medii aflate la câţiva kilometri în faţă şi dedesubt.

Transportoare purtând însemnele Noii Republici.

— Han? strigă Luke.

— Da, îi văd, spuse Han ferm. În regulă. Ce vrei să faci?

Luke se uită la piraţii care se apropiau, simţind cum stomacul i se strângea brusc. Erau multe opţiuni, fireşte. Îşi putea întinde Forţa şi să distrugă suprafeţele de control ale navelor, avariindu-le. Ar fi putut chiar să desfacă plăci întregi de pe carene sau să deformeze amplasamentele armelor, rupându-le doar cu ajutorul Forţei. Sau ar fi putut doar să ajungă în interior, la minţile membrilor echipajelor, transformându-i în observatori neajutoraţi sau chiar forţându-i să se predea. Pentru un Maestru al Forţei, având Forţa ca aliat, nu existau limite. Nici o limită.

Apoi, brusc, împietri, respiraţia părând să îi fi îngheţat în gât. Acolo, în faţa lui, abia vizibile pe întunericul spaţiului, putea vedea imaginile şterse a împăratului Palpatine şi a lui Exar Kun, două dintre cele mai mari puncte centrale ale părţii întunecate pe care trebuise vreodată să le înfrunte. Stăteau în faţa lui, uitându-se la el.

Şi râzând.

— Luke?

Vocea lui Han îl făcu să tresară; când făcu acest lucru, navele dispărură. Dar groaza rece rămase în spate. Ceva ce nu trebuia să facă...

— Luke? Hei, trezeşte-te, amice.

— Sunt aici, reuşii Luke să spună. Gura, observă el, i se uscase brusc. Eu... mai bine preiei tu conducerea, Han.

— Eşti bine? Poţi să zbori?

Luke înghiţi.

— Da. Sunt bine.

— Desigur, spuse Han, evident nefiind convins. Uite, mai bine stai de-o parte. Chewie şi cu mine o să ne ocupăm de asta.

— Nu, răspunse Luke. Nu, stau cu tine. Doar spune-mi ce vrei să fac.

— Ei, dacă eşti sigur că eşti în stare, poţi să mă acoperi, spuse Han. Primul lucru este să dezafectăm tunul ăla ionic.

Luke inspiră adânc, calmându-şi mintea şi pregătindu-şi Forţa. Două nave împotriva a opt. Era ca în vremurile de demult, când Alianţa Rebelă se lupta cu puterea înfricoşătoare a Imperiului. Nu era atât de puternic în Forţă atunci. Nici pe departe la fel de puternic, de fapt, pentru a-şi îmbunătăţi abilităţile naturale de zbor şi de luptă.

Şi totuşi, cumva, amintirile acelor zile păreau straniu de clare. Mai limpezi decât era mintea lui de ceva vreme.

Ceva ce nu trebuia să facă...

În regulă, spuse el amintirilor. Să zicem că e un test.

— Mergi înainte, îi zise el lui Han. Sunt chiar în spatele tău.

Nu a fost clar în acel moment de început dacă piraţii, concentrându-se asupra prăzii lor, observaseră măcar bătrânul cargobot YT-l300 şi X-interceptorul care zbura alături de acesta. Totuşi, era extrem de clar că un atac din afara formaţiei lor de încercuire era ultimul lucru

la care se aşteptau. Şoimul ţâşni printre doi Corsari fără să atragă vreun foc asupra lui, până când deja trecuse de ei. Reuşiră să tragă o singură salvă ineficientă cu turbo-laserele înainte ca Luke să se strecoare în spatele lor, trăgând câte o torpilă protonică în secţiunile lor de direcţie. O dublă explozie strălucitoare, iar cei doi Corsari au fost scoşi, practic, din luptă.

X-interceptorul ţâşni printre ele, virând în sus pentru a ieşi din linia de tragere a navelor avariate. Crucişătorul începea să îşi rotească turelele către ei...

Brusc, din spatele lui se auzi un ţipăt de avertizare.

— Le văd, R2, spuse Luke, aruncând X-interceptorul într-o spirală care îi răsuci stomacul, pentru a se depărta de crucişător, chiar în timp ce doi dintre cei trei Corsari rămaşi treceau pe lângă el. În timp ce se întorcea, zări cu coada ochiului o explozie de lumină şi se răsuci pentru a vedea prora crucişătorului împroşcând şrapnele.

— Han, eşti bine?

— Sigur, răspunse Han. Am nimerit tunul ionic, dar a reuşit să tragă într-un transportor, mai întâi. Nu ştiu dacă sunt dezafectaţi. Tu?

— Încă n-am probleme, zise Luke. Simţul său de pericol pâlpâi, iar el aruncă X-interceptorul într-o altă răsucire în timp ce modelul ucigător al unui foc de laser trecu chiar prin locul pe care îl eliberase, învârtindu-se în sus şi înapoi, se aşeză în spatele unuia dintre Corsarii care atacau. Trecuse mult timp de când mai făcuse aşa ceva în mod obişnuit, dar nu părea să fie nici măcar pe aproape la fel de neîndemânatic pe cât se aşteptase.

— Chestiile astea sunt mai bine blindate decât navele TIE, dar nu sunt la fel de uşor de manevrat.

De abia îi ieşiră aceste vorbe din gură, că fu nevoit să şi le înghită la loc. Brusc, Corsarul din faţa lui trecu rapid la tribord, ieşind din raza de tragere a lui Luke şi încercând să se strecoare în spatele lui. Strângând din dinţi, Luke imită manevra şi pentru câteva secunde se alergară unul pe altul într-un cerc strâns, fiecare

încercând să îl nimerească pe celălalt. Luke câştigă în ultima clipă, iar Corsarul explodă în flăcări şi sfărâmături.

Din comunicator se auzi un mârâit neliniştit de wookiee.

— Sunt bine, Chewie, spuse Luke, întinzându-se către Forţă pentru calm. Asta fusese cam aproape. Voi doi încă sunteţi în regulă?

— Până acum, răspunse Han. Ai grijă... probabil că s-au enervat.

Luke zâmbi strâmb şi aruncă o privire rapidă în jur. Ultimii doi Corsari se îndreptau spre el cu toată viteza, dar mai avea câteva secunde înainte de a fi nevoit să se ocupe de ei. În apropiere putea vedea crucişătorul, trăgând cu furie în Şoimul mult mai mic decât el, care plana ca o viespe pe carena lui, distrugând sistematic amplasamentele turbo-laserelor în timp ce trecea pe lângă ele. Pe o parte, cele două nave de susţinere schimbau focuri cu transportoarele Noii Republici, care erau în mod clar mai bine înarmate decât atunci când apăruseră prima dată. Restul cargoboturilor din jurul lor elibera, evident, zona cât putea de repede.

Se încruntă, concentrându-se iar asupra crucişătorului. O dată cu hotărârea de a nu folosi întreaga putere a Forţei împotriva piraţilor, mare parte din confuzia şi din încordarea din mintea lui părea să fi dispărut.

Iar acum, în acea linişte, putea simţi ceva ciudat despre nava mare de acolo. O ciudăţenie pe care nu o mai simţise demult...

R2 ţipă un avertisment.

— Aşa-i, spuse Luke gonind acel sentiment. Cei doi Corsari se apropiau cu viteză, cel de-al doilea în lateral şi puţin în urma conducătorului. Uite care-i planul, îi spuse el robotului. La semnalul meu, accelerează cu toată puterea motorul de la tribord de sus şi ambele guri de frânare de la babord. După patru secunde, opreşte gurile şi accelerează la jumătate toate motoarele. Ai înţeles?

Robotul fluieră o confirmare. Aşezându-şi degetele mari pe trăgacele torpilelor protonice, Luke urmări Corsarii înaintând către el, folosindu-se de Forţă pentru a ajunge la minţile celor două echipaje. Nu pentru a le controla sau pentru a le sucii, doar pentru a le privi textura gândurilor. Menţinând cursul, aşteptă...

— Acum, strigă el la R2.

Ciripitul lui R2 a fost înghiţit de urletul brusc al motorului; iar o clipă mai târziu, X-interceptorul se rotea necontrolat în jurul propriei axe. Cu ochii pe jumătate închişi, Luke lăsă Forţa să îi îndrume alegerea momentului în care să tragă...

Iar apoi a fost împins pe spate în scaunul său când X-interceptorul căpătă o nouă traiectorie, încetând cu greu să se mai învârtă. Clipind pentru a-şi goni ameţeala venită pe neaşteptate, Luke se uită în jur după Corsari.

Gambitul funcţionase. Concentrându-se asupra învârtirii Cander pe care el o făcea, încercând să anticipeze direcţia pe care avea să o ia când ieşea din ea, probabil că nici nu observaseră torpilele cu protoni care se apropiau de ei decât atunci când era prea târziu.

— Luke? se auzi vocea lui Han prin comunicator. Se pare că se retrag.

Stăpânindu-şi neînduplecat urechea internă rebelă, Luke întoarse iar X-interceptorul. Cuirasatul se depărta în spaţiu, cu cele două nave de susţinere chiar în urma lui. Una dintre ele, observă el, părea serios avariată.

— R2, fă-mi o estimare a stricăciunilor, spuse Luke, trecând comunicatorul pe una dintre frecvenţele oficiale ale Noii Republici. Transportoare, aici este X-interceptorul AA-589 al Noii Republici, zise el. În ce stare vă aflaţi?

— Pare mult mai bine decât era în urmă cu câteva minute, veni prompt răspunsul. Mulţumim de ajutor, X-interceptorule. Tu şi prietenul tău aveţi nevoie de ajutor?

Estimarea avariilor făcută de R2 apăru pe ecranul calculatorului.

— Nu, sunt bine, spuse Luke. Han?

— Nici o problemă aici, zise Han. Vă escortăm până jos, dacă vreţi.

— Mie îmi convine, răspunse căpitanul transportorului. Mulţumim din nou.

Transportoarele se întoarseră către Iphigin. Învârtind X-interceptorul către vectorul lor, Luke comută pe frecvenţa privată.

— Ca în vremurile de demult, îi spuse el ironic lui Han.

— Da, răspunse Han, vocea lui părând neatentă. Ai văzut vreo marcă sau vreun însemn pe vreuna dintre navele alea?

— Pe Corsari nu era nimic, spuse Luke. Nu m-am apropiat destul de celelalte pentru a vedea. De ce? Nu crezi că au fost piraţi?

— Oh, dar au fost piraţi, zisese Han. Problema este că celor mai mulţi dintre piraţi le place să-şi deseneze gheare în flăcări sau bile de foc pe nave. Încearcă să îşi sperie ţintele pentru a ceda fără luptă. De obicei, singurul motiv pentru care le acoperă este că lucrează pentru altcineva.

Luke privi prin cupolă la luminile restului cargoboturilor din jurul lor, care îşi reveneau încet şi uşor la modelul de trafic normal. O sută de cargouri exotice, de pe o sută de lumi diferite... Şi totuşi piraţii aleseseră să atace două transportoare ale Noii Republici.

— Mercenari, atunci, spuse el. Angajaţi de Imperiu.

— Aş zice că e o presupunere bună, îl aprobă Han întunecat. Mă întreb din ce bandă erau.

— Sau de unde are Imperiul fonduri pentru a-i angaja, spuse Luke încet. Folosindu-şi Forţa, îşi reaminti senzaţia ciudată pe care o primise de la crucişător. Îmi amintesc că Leia îmi spunea cât costă mercenarii, atunci când Alianţa îi angaja pentru a lovi transporturile Imperiale. Nu sunt ieftini.

— Şi nici buni, pufni Han. Nu că ăştia ar fi fost altfel.

— Nu sunt aşa de sigur, spuse Luke, concentrându-şi toată atenţia asupra amintirilor. Într-adevăr, era ceva ce mai simţise...

Şi atunci totul se potrivi.

— Poate greşesc, Han, zise el, dar cred că la bordul crucişătorului era un grup de clone.

Pentru ceva vreme, comunicatorul tăcu.

— Eşti sigur?

— Sentimentul a fost acelaşi cu cel pe care l-am avut când urmăream clonele războinice ale marelui amiral Thrawn în jurul Katanei.

Han şuieră gânditor în comunicator.

— Nemaipomenit. Mă întreb unde a ascuns Imperiul clone în ultimii zece ani. Credeam că deja le-au aruncat cam pe toate asupra noastră.

— Şi eu credeam la fel, zise Luke. Poate că au o nouă fabrică de clone.

— Oh, ăsta-i un gând îmbucurător, mormăi Han. Uite, hai să ne ocupăm de fiecare criză pe rând. Terminăm aici şi apoi îi trimitem pe cei de la Contrainformaţii pe ei.

— Aveam impresia că cei de la Contrainformaţii nu prea reuşesc să prindă găştile.

— Aşa-i, recunoscu Han. Şi nici contactele mele din rândul Transportatorilor Independenţi.

— Se pare că avem nevoie de cineva care să aibă mai multe legături la Limită. Luke ezită. Cineva ca Talon Karrde, de exemplu.

La celălalt capăt urmă o tăcere scurtă.

— N-ai părut prea convins, sugeră Han. Probleme?

— Nu, nu chiar, răspunse Luke, dorindu-şi acum să fi tăcut. Nu e decât... nu, nimic.

— Lasă-mă să ghicesc. Mara?

Luke se strâmbă.

— Nu-i nimic, Han. Da? Las-o baltă.

— Sigur, aprobă Han. Nici o problemă. De îndată ce terminăm aici, te poţi întoarce pe Yavin şi poţi să uiţi

despre asta. Chewie şi cu mine putem să îi transmitem lui Karrde. Bine?

— Bine, zise Luke. Mulţumesc.

— Nici o problemă. Haide să mergem să mai vorbim cu diamala-ii. Să vedem dacă ceva din astea le-o fi schimbat părerea despre protecţia Noii Republici.

— Putem încerca. Luke ezită. Han, ce nu le place diamala-ilor la mine? Chiar trebuie să ştiu.

Urmă o scurtă pauză.

— Ei, ca să rezum… nu au încredere în tine.

— De ce nu?

— Pentru că eşti prea puternic, răspunse Han. Cel puţin, aşa zic ei. Susţin că Jedi care folosesc atâta putere ca tine sfârşesc întotdeauna alunecând către partea întunecată.

O senzaţie neplăcută se lăsă în partea de jos a stomacului lui Luke.

— Crezi că au dreptate? întrebă el.

— Hei, Luke, eu nu ştiu nimic despre astea, protestă celălalt. Te-am văzut făcând nişte chestii destul de nebuneşti şi recunosc că uneori mă îngrijorează niţel. Dar dacă tu zici că deţii controlul, hei, mie îmi ajunge. Sigur nu te dădeai în spectacol acum.

— Nu, nu mă dădeam, aprobă Luke, puţin cam defensiv. Pentru că Han avea dreptate; uneori se cam dăduse în spectacol în trecut. De multe ori, de fapt.

Dar doar când fusese nevoie şi doar pentru a atinge un scop mai important şi mai nobil. Puterea lui în Forţă îi salvase de multe ori viaţa, şi pe a lui Han şi vieţile multor altora, nenumăraţi. În nici unul dintre aceste cazuri nu existase altă variantă.

Şi totuşi…

Luke se uită pe geam la stelele din depărtare. Şi totuşi exista Obi-Wan Kenobi, primul său profesor în Forţă. Un Jedi puternic, care, din nefericire, se lăsase omorât pe prima Stea a Morţii în loc să-i măture cu o

singură mişcare de mână pe Vader şi pe trupele lui de şoc.

Şi exista Yoda, care cu siguranţă avusese o înţelegere a Forţei mai mare decât oricine din istoria recentă. Dacă nivelul actual de cunoaştere a lui Luke ar fi fost un indicator, fără îndoială că Yoda l-ar fi înfrânt pe împărat de unul singur. În schimb, alesese să lase aceasta în sarcina lui Luke şi a Alianţei Rebele.

Şi mai era Callista. Femeia pe care o iubise... care fugise de lângă el din cauză că puterea lui o speriase şi o intimidase.

— Uite, Luke, s-ar putea să nu însemne nimic, pătrunse vocea lui Han în gândurile lui. Ştii cum funcţionează uneori minţile extratereştrilor.

— Da, murmură Luke. Dar era clar că acest lucru nu trebuia ignorat. Era o problemă pe care trebuia să o studieze, asupra căreia să mediteze şi pe care să o discute cu familia şi cu prietenii apropiaţi.

Se înfioră, viziunea aceea a unui împărat care râdea pâlpâindu-i în amintire. Şi trebuia să o facă iute.

Dar, după cum spusese şi Han, câte o criză pe rând. Ridicând botul X-interceptorului, se strecură în formaţia de escortă alături de transportoare şi porni la drum.

3

Pentru un moment lung, Leia Organa Solo stătu nemişcată, adierile neliniştite ale pădurii de pe Wayland jucându-se în părul ei, privind fix la robotul auriu de protocol care tresărea cu nervozitate în faţa ei. Mai existau, se gândea ea absentă, foarte puţine lucruri în galaxie care ar fi putut-o lăsa fără cuvinte. Han Solo,

soţul ei şi tatăl celor trei copii ai lor, se părea că era încă unul dintre acestea.

— Ce a făcut?

Desigur, era o întrebare retorică. Probabil un mod de a verifica dacă îi mai funcţiona vocea. C-3PO fie nu a înţeles acest lucru, fie nu a vrut să rişte să ghicească greşit.

— El şi Chewbacca s-au dus pe Iphigin, înălţimea ta, repetă robotul cu o voce nefericită. Cu câteva ore în urmă, curând după ce aţi plecat la plimbare. Am încercat să îi opresc, dar nu m-a ascultat. Te rog, nu mă dezactiva.

Leia inspiră cu grijă, folosind Forţa pentru a se calma – se părea că arăta mai furioasă decât era într-adevăr – şi încercă să gândească. Han trebuie că era deja pe Iphigin, probabil deja implicat într-un dialog cu delegaţiile diamala şi ishori. Ar fi putut cere gărzii ei de onoare să zboare acolo într-una dintre navele lor, sosind înainte şi spunându-i lui Han să declare o pauză până când ajungea ea. Pe copii îi putea lăsa aici; restul noghrilor ar fi putut avea grijă de ei până când ea şi Han s-ar fi întors. Sau ar fi putut intra în contact cu preşedintele Gavrisom şi să îi ceară să trimită pe altcineva să preia discuţiile.

Dar ambele abordări ar fi transformat efortul lui Han într-un început evident fals şi stânjenitor, nici pe departe lucrul care să schimbe părerea deja proastă pe care diamala o aveau despre posibilităţile Noii Republici. De fapt, în funcţie de cât de în serios alegeau diamala să o ia, ar fi putut înrăutăţi cu uşurinţă lucrurile, mai mult decât dacă l-ar fi lăsat pe Han de unul singur.

În plus, el era un erou al Rebeliunii şi atât diamala, cât şi ishori apreciau acest lucru. Iar după ani întregi în care o urmărise purtând astfel de negocieri, cu siguranţă învăţase şi el câteva trucuri.

— Oh... Încă un lucru, spuse 3PO şovăielnic. Căpitanul Solo a mai contactat pe cineva înainte ca el şi Chewbacca să plece. Cred că pe stăpânul Luke.

Leia zâmbi ironic, primul ei zâmbet adevărat de când 3PO îi dăduse veştile. Ar fi trebuit să îşi dea seama că Han nu se aruncase în acest lucru de unul singur. Îl păcălise pe Luke să vină cu el.

3PO încă stătea acolo, părând neliniştit.

— E în regulă, 3PO, îl linişti ea. Când lui Han îi intră o idee în cap, nu mai ai cum să-l opreşti. El şi Luke ar trebui să fie în stare să se descurce.

Robotului păru să i se fi luat o piatră de pe inimă.

— Mulţumesc, înălţimea ta, murmură el.

Leia se întoarse cu spatele la el şi privi în luminiş. Fiul ei cel mic, Anakin, era ghemuit lângă unul dintre aerospeederurile zvelte cu care veniseră şi, chiar de la această distanţă, putea auzi amestecul de seriozitate şi de agitaţie din vocea micuţului de opt ani în timp ce discuta cele mai subtile elemente de construcţie cu pilotul noghri. Stând puţin mai departe lângă motospeederele mobquet care îi escortaseră, gemenii Jacen şi Jaina priveau cu aerul de răbdare iritată care venea firesc din faptul că erau cu un întreg an şi jumătate mai mari şi mai înţelepţi decât fratele lor mai mic. Strânse în jurul copiilor şi al vehiculelor se aflau siluetele gri şi scunde ale escortei lor noghri, cea mai mare parte a atenţiei lor fiind îndreptată spre exterior. Chiar şi aici, la marginea aşezării noghri, erau necontenit atenţi la orice pericol. Dincolo de ei, ridicându-se deasupra pădurii, Leia vedea vârful Muntelui Tantiss.

— Bun venit înapoi, Lady Vader, se auzi de lângă ea un mieunat noghri dogit.

— Oh, vai! zise 3PO, sărind înapoi.

Doar experienţa bogată – calmul ei puternic prin Forţă – o opriră pe Leia să facă la fel. Chiar şi când nu încercau în mod special să fie tăcuţi, noghrii erau aproape imposibil de auzit. Acesta era unul dintre

multele motive pentru care marele amiral Thrawn şi, înaintea lui,

Darth Vader le doriseră atât de mult serviciile ca soldaţi în Comandourile Morţii pentru Imperiu.

Atât de mult le doriseră serviciile, de fapt, încât distruseseră intenţionat lumea de baştină a noghrilor, Honoghr, ţinându-i perpetuu pe marginea dezastrului. Un dezastru care fusese structurat cu grijă pentru a-i menţine în servitute eternă.

Leia îi ajutase să descopere adevărul despre înşelătoria Imperiului. Dar deşii îi adusese cu tărie pe noghri de partea Noii Republici, în multe sensuri, victoria fusese una găunoasă pentru toţi. În ciuda efortului care fusese depus în proiectul de restaurare al Noii Republici în ultimii zece ani, speranţele ca Honoghr să mai poată fi adus cu adevărat la viaţă scădeau tot mai mult. Şi, deşii noghri păreau destul de mulţumiţi de noile lor aşezări de pe Wayland, Leia putea auzi tristeţea din vocile lor de fiecare dată când vorbeau despre casă.

Alderaan, lumea ei natală, fusese transformată în praf chiar în faţa ochilor ei de prima Stea a Morţii. Honoghr, maroniu şi mort, fusese distrus mai subtil, dar nu mai puţin ucigător. Nenumărate alte planete, din toată galaxia, fuseseră devastate de războiul împotriva Imperiului.

Unele dintre aceste răni nu se vor vindeca decât după mult timp. Altele, niciodată.

— Te salut, Cakhmaim clan Eikh mir, îi răspunse ea noghriului. Sper că totul este bine?

— Totul este bine şi liniştit, spuse Cakhmaim făcând plecăciunea noghri de respect. Poate cu o singură mică excepţie.

— Ştiu, zise Leia. Han şi Chewie au plecat în timp ce noi ne făceam plimbarea.

Cakhmaim se încruntă.

— Nu trebuia să plece? întrebă el, vocea întunecându-i-se brusc. Ne-a spus că a fost chemat.

— Nu, e în regulă, spuse Leia repede. Relaţiile dintre Han şi noghri nu fuseseră niciodată pe atât de relaxate pe cât i-ar fi plăcut ei şi nu dorea să adauge acest incident pe lista nemulţumirilor nimănui. Ar fi trebuit să vorbească mai întâi cu mine, dar e în regulă. Probabil că nu a vrut să îmi mai bat capul cu politica Noii Republici pentru o vreme.

Cakhmaim se uită la ea.

— Dacă îmi permiteţi, Lady Vader, trebuie să fiu de acord cu Han clan Solo în acest gând. Rapoartele de la garda ta de onoare spun clar că petreceţi prea puţin timp în relaxarea necesară.

— Asta aşa este, admise Leia. Este din cauză că am şi o slujbă, şi o familie, dar un număr limitat de ore pe zi pe care să le împart între ele. Poate că acum, când Ponc Gavrisom a preluat preşedinţia pentru o vreme, lucrurile vor fi mai uşoare.

— Poate, zise Cakhmaim, nepărând a fi mai convins decât Leia. Totuşi, atâta vreme cât poporul noghri există, vei avea întotdeauna un loc de refugiu printre noi. Tu, copiii tăi şi copiii lor. Întotdeauna.

— Îţi mulţumesc Cakhmaim, spuse Leia cu sinceritate. Erau puţine locuri în galaxie în care să se simtă mai în siguranţă, atât ea cât şi copiii, decât într-o aşezare noghri. Dar ai pomenit despre o problemă. Spune-mi.

— Acum ezit să te implic, Lady Vader, spuse Cakhmaim cu nesiguranţă. Ai venit aici pentru relaxare, nu pentru a arbitra dispute. Mai mult, nu mi-ar plăcea să te iau de lângă fiii şi fiica ta.

— Copiii stau foarte bine unde sunt, îl asigură Leia privind către grup. Anakin era acum vârât pe jumătate sub aerospeeder, cu o pereche de picioare noghri ieşind afară pe lângă ale lui. Gemenii încă aveau înfăţişarea răbdător-iritată în timp ce discutau în linişte, dar Leia vedea mâna Jainei bătând drăgăstos şaua unuia dintre motospeedere.

— Anakin a moştenit dragostea pentru enigme a tatălui său, îi spuse ea lui Cakhmaim. Iar gemenii nu sunt nici pe departe atât de plictisiţi pe cât arată. Vorbeşte-mi despre această dispută.

— Cum doreşti, zise Cakhmaim. Te rog să vii cu mine.

Leia dădu din cap.

— 3PO, ar fi bine să rămâi aici.

— Desigur, înălţimea ta, spuse robotul, cu o nuanţă clară de uşurare în voce.

3PO ura disputele.

Cei doi merseră puţin printre copaci la un al doilea luminiş, acesta fiind partea principală a aşezării noghri de la Muntele Tantiss. Strânse la un loc, erau probabil treizeci de case, construite după acelaşi model de bază pe care Leia îl văzuse pe Honoghr, deşii modificat din cauza materialelor de construcţie locale diferite. În mijloc se afla centrul clanului, dukha, mai lung şi ceva mai înalt.

Alte aşezări noghri de pe Wayland îşi aduseseră străvechile dukha ale clanului de pe Honoghr, făcându-le punctele centrale slăvite ale satelor lor de pe această lume, aşa cum fuseseră şi pe planeta mamă.

Dar aşezarea de la Muntele Tantiss avea de îndeplinit o misiune specială; iar o parte a acestei misiuni era să nu uite niciodată ce luase Imperiul şi împăratul de la poporul noghri. Centrul clanului lor, proaspăt construit din lemn şi pietre locale, era o amintire permanentă şi vizibilă a acelei pierderi.

Uşa acestei dukha era flancată de doi copii noghri în poziţie de drepţi, îndeplinindu-şi îndatoririle de paznici ai uşii cu seriozitatea a generaţii de obiceiuri şi de ritualuri. Unul dintre ei deschise uşa, iar Cakhmaim şi Leia păşiră înăuntru.

Centrul clanului era format dintr-o singură cameră mare, acoperită cu grinzi grele din lemn, mărginită de pereţi în care istoria şi genealogia aşezării începuseră să

fie săpate. La două treimi de capătul celălalt se afla Jilţul Suprem, ca un tron, singurul scaun din încăpere.

Şi aşezat pe podea, la picioarele Jilţului Suprem, îmbrăcat în haine pătate de murdărie, se afla un devaronian.

— Ah, spuse el, onorându-l pe Cakhmaim cu un zâmbet subţire în timp ce se ridica în picioare. Buna mea gazdă. Sper că ai adus de mâncare; începe să-mi fie foame. Îşi îndreptă atenţia asupra lui Leia. Iar tu, bănuiesc, eşti arbitrul rătăcitor care mi-a fost promis?

— Aceasta este Consilierul Suprem al Noii Republici, Leia Organa Solo, o prezentă Cakhmaim, cu o voce ameninţătoare. Îi vei vorbi cu respect.

— Fireşte, spuse devaronianul sec, atingându-şi cornul din dreapta frunţii cu vârfurile degetelor mânii drepte. Nu aş vorbi altfel cu un oficial al Noii Republici.

— Desigur că nu, spuse Leia pe acelaşi ton, în timp ce îşi întindea Forţa spre el. Devaronienii masculi erau călători pasionaţi şi o privelişte obişnuită în astroporturile galaxiei, dar fuseseră foarte puţini sau nici unul în Alianţa Rebelă, iar ea nu avusese prea multe contacte personale cu această specie. Iar tu cum te numeşti? întrebă ea încercând să-i citească gândurile şi emoţiile.

— Mă numesc Lak Jit, Consiliere. Un simplu căutător al cunoaşterii şi înţelepciunii.

Leia zâmbi.

— Desigur, spuse ea, concentrându-se puţin mai mult asupra gândurilor lui. Nu putea detecta nici o schimbare care să arate o minciună, dar având în vedere că nu cunoştea prea bine această specie, asta nu însemna prea mult. Oricum, nu era mai mult decât o denaturare sau o ascundere a adevărului. Vorbeşte-mi despre această neînţelegere, Cakhmaim.

— Acest extraterestru a fost descoperit lângă Muntele Tantiss de una dintre echipele de curăţare, spuse Cakhmaim, uitându-se dur la devaronian. Săpase în zona interzisă şi găsise şase datacarduri. Când echipa

a încercat să i le ia, el a pretins posesia lor conform Acordului Debble.

— Chiar aşa, zise Leia privindu-l pe devaronian cu mai mult interes. Acordul Debble era un compromis de moment pe care ea îl stabilise între echipele de curăţare noghri, care juraseră să distrugă orice amintire a prezenţei împăratului pe Wayland, şi Garv Debble, un arheolog al Noii Republici care insistase ca obiectele jefuite de pe alte lumi să fie returnate proprietarilor lor de drept. Acordul fusese neoficial şi destul de privat, cu greu ceva despre care un căutător de comori obişnuit să ştie.

— Spune-mi, Lak Jit, cum de ai aflat despre Acordul Debble?

— Destul de cinstit, Consiliere, te asigur, răspunse devaronianul. Sunt asociat cu un om care cred că a avut nişte afaceri cu Noua Republică. Talon Karrde.

— Înţeleg, spuse Leia, păstrându-şi vocea şi faţa lipsite de expresie. A spune că Talon Karrde avusese afaceri cu Noua Republică însemna să subestimezi întreaga situaţie. Şef al contrabandiştilor şi traficant de informaţii, cu o organizaţie care se întindea în întreaga galaxie cunoscută, Karrde se alăturase fără convingere Noii Republici în timpul contraofensivei puternice a Imperiului condusă de marele amiral Thrawn. Mai mult, formase o coaliţie neobişnuită de contrabandişti, care jucase un rol important în oprirea înaintării lui Thrawn şi, în final, în înfrângerea acestuia. Coaliţia se destrămase în decursul anilor, dar Leia făcuse eforturi să păstreze legătura cu Karrde.

Simţi slab o prezenţă şi se întoarse chiar când Jacen intra în încăpere.

— Mamă, când mergem la munte? întrebă el, aruncându-i devaronianului o privire lipsită de curiozitate. Ai zis că o să mergem să vedem muntele după cealaltă plimbare.

— O să mergem imediat, dragule, îi spuse Leia. Mai am puţină treabă mai întâi.

Jacen se încruntă.

— Parcă ziceai că nu o să avem nici un fel de treabă aici.

— Durează doar un minut, îl asigură Leia.

— Dar m-am plictisit, insistă el. Se uită din nou la Lak Jit, iar Leia simţi efortul pe care copilul îl făcea când îşi folosi abilităţile limitate ale Forţei. Tu eşti treaba mamei mele? întrebă el.

— Da, răspunse Lak Jit cu un alt zâmbet subţire. Şi are dreptate: nu va dura decât un minut. Consilier Organa Solo, ar trebui să fie clar că datacardurile istorice sunt exact lucrurile pe care Acordul Debble a fost creat să le protejeze. Prin urmare...

— Nu avem decât declaraţia ta care să arate că datacardurile sunt istorice, interveni Cakhmaim. Trebuie să le studiem şi noi.

— De acord, spuse Leia înainte ca devaronianul să poată obiecta. Din nefericire, o astfel de examinare ar fi putut dura ore, iar copiii aşteptau. Iată ce propun, Lak Jit. Voi lua datacardurile, plătindu-ţi acum cinci sute drept garanţie. După ce le voi examina, Noua Republică îţi va plăti oricât valorează.

— Şi cine va hotărî această valoare? întrebă Jak Lit.

— Eu, răspunse Leia. Sau, dacă doreşti, pot duce datacardurile pe Coruscant şi cere Consilierului Sien Siev sau altui expert istoric să le evalueze.

— Şi dacă refuz?

Leia făcu un semn cu capul către Cakhmaim.

— Ai vrea să-i las pe noghri să stabilească preţul?

Lak Jit se strâmbă, o expresie care semăna cu un alt zâmbet devaronian, doar că mai subţire. Se pare că nu am de ales. Făcu un pas înainte întinzând un teanc de datacarduri. Poftim, atunci. Evaluează. Cum nu mi-ai adus mâncare, v-ar deranja, pe tine şi pe gazdele tale, dacă aş merge să sap în timp ce lucrezi?

— Ai spus doar un minut, mamă, zise Jacen ridicând tonul.

— Taci, Jacen, spuse Leia luând cu delicateţe teancul de datacarduri şi numărându-le rapid marginile. Erau şase, corect, la fel de murdare şi de pătate ca şi îmbrăcămintea lui Lak Jit. Probabil că fuseseră aruncate din Muntele Tantiss împreună cu norul de sfărâmături atunci când Chewbacca şi Lando Calrissian aruncaseră în aer reactorul de energie al bazei şi de atunci zăcuseră în pământul Wayland-ului.

Lak Jit îşi drese glasul.

— Pot să...?

— Da, du-te, îl întrerupse Leia. Nu îşi dăduse seama că devaronienii săpau pentru hrană şi, cu siguranţă, nu o interesau detaliile. Jacen, taci. Mai durează încă un minut. Îţi promit.

— Mamă...

— Dacă te-ai plictisit, de ce nu îl rogi pe Cakhmaim să îţi arate istoria pe care o gravează pe aceşti pereţi, sugeră Leia, scuturând uşor noroiul care acoperea primul datacard. Sau du-te să te alături copiilor noghri la ora de luptă. Cred că Mobvekhar voia să îi înveţe prizele de aruncare azi.

Jacen suspină.

— Jedi n-au nevoie de asta. Noi avem Forţa.

— Tu încă nu eşti un Jedi, îi aminti Leia aruncându-i o privire aspră. Nici ea nu era prea bucuroasă de această întrerupere a vacanţei, dar toate aceste tânguieli nu făceau decât să o prelungească. Dacă ai fi, ai şti că doar pentru că ai Forţa nu înseamnă că poţi ignora condiţia corpului fizic. Orele de luptă noghri sunt un exerciţiu bun.

— La fel şi mersul pe munte, se împotrivi Jacen. Deci când mergem?

— Când termin, spuse Leia ferm, terminând curăţarea şi uitându-se la eticheta datacardului. Scria: înregistrările celei de A Patra Conferinţe Pestoriv. Nimic

important aici, oricum: Conferinţele Pestoriv fuseseră complet publice şi la fel de pe îndelete documentate.

Doar dacă împăratul nu avusese propria versiune a ceea ce se întâmplase acolo. Ceva de verificat mai târziu, deşii datacardul va trebui să fie curăţat bine înainte ca ea să dorească să rişte să îl pună în datapadul ei. Punând datacardul la baza teancului, se uită la eticheta celui de-al doilea. La fel de inofensiv: ceva despre dansurile de împerechere Ri Dar. Al treilea datacard...

Se uită fix la etichetă, simţind brusc un fior rece. Trei cuvinte cu noroiul deja curăţat de pe ele.

Mâna lui Thrawn.

— Mamă? întrebă Jacen cu o voce nu cu mult mai puternică decât o şoaptă. Tânăr şi lipsit de experienţă în Forţă, era totuşi în strânsă armonie cu mama lui, aproape la fel de strânsă ca şi cu sora lui, Jaina. Ce s-a întâmplat?

Leia se întinse spre Forţă pentru a se calma.

— Sunt în regulă, îi spuse ea fiului ei. Ceva de pe datacardul ăsta m-a surprins, asta-i tot.

Jacen îşi întinse gâtul.

— Mâna lui Thrawn. Ce înseamnă?

Leia clătină din cap.

— Nu ştiu.

— Oh. Jacen se încruntă la ea. Atunci de ce te-ai speriat aşa?

Era o întrebare bună, Leia trebuia să o recunoască. Oare simpla, chiar dacă neaşteptata, apariţie a numelui lui Thrawn chiar o impresionase atât de tare? Chiar şi legat de amintirile ei despre momentul în care el aproape că era victorios, nu părea probabil.

— Nici asta nu ştiu, Jacen, spuse ea. Poate că doar îmi aminteam din trecut.

— Sau poate că vedea în viitor, spuse Cakhmaim încet. Mal ary ush are puteri mari, al doilea născut al lui Vader.

— Ştiu, spuse Jacen grav. E mama mea.

— Şi să nu uiţi, îl certă Leia cu o severitate prefăcută, ciufulindu-l. Acum taci un minut şi lasă-mă să văd despre ce este vorba. Scoţându-şi datapadul din pungă, dintr-o dată fără să îi mai pese despre posibila contaminare cu praf, puse datacardul în el.

— Ce zice? întreba Cakhmaim încet.

Leia dădu din cap.

— Nimic, îi răspunse ea. Cel puţin, nimic lizibil. Încercă o altă secţiune a cardului. Se pare că tot datacardul s-a şters. Cred că zece ani de expunere o pot face. Poate că experţii de pe Coruscant pot...

Se întrerupse; văzînd Faţa şi gândurile lui Jacen...

— Mamă! izbucni el. Jaina şi Anakin!

— E Lak Jit, zise Leia repede, întinzându-se prin Forţă şi prinzând explozia bruscă de frică a copiilor ei. Prinse o imagine văzută prin alţi ochi a devaronianului alergând prin luminiş şi a unui nor de fum alb înălţându-se...

— Cakhmaim!

Dar Cakhmaim deja ieşise pe uşă, dând alarma în codul de luptă ciripit al noghrilor. Vârând datapadul şi cardurile în geanta de pe şold, Leia apucă mâna lui Jacen şi îl urmă afară pe Cakhmaim, ieşind pe uşă chiar când un răspuns se auzi ca un tril printre copaci.

— Sunt întregi, spuse Cakhmaim, pe un ton rece, de o uşurare mânioasă. Devaronianul a furat un motospeeder.

În jurul lor, noghri înarmaţi se revărsau din case ca răspuns la alarma lui Cakhmaim.

— În ce parte a luat-o? întrebă Leia, traversând aşezarea. De ambele laturi, noghri se aşezau în poziţii de escortă; în faţă, printre copaci, putea zări fumul care se împrăştia. Folosindu-şi Forţa, trimise încurajări copiilor ei.

Cakhmaim ciripi iar, primind răspuns când ajunseră la marginea aşezării.

— Nu se ştie, raportă el. Nu l-au putut vedea plecând.

Până au ajuns în luminiş, un minut mai târziu, cea mai mare parte a fumului se răspândise. Dintre cei nouă noghri pe care Leia îi lăsase acolo, mai erau şase care alcătuiau un cerc de apărare strâns în jurul copiilor.

— Jaina, Anakin, oftă ea, căzând într-un genunchi lângă ei şi îmbrăţişându-i scurt, dar strâns, pe fiecare în parte. Nu era nevoie să întrebe dacă erau în regulă; simţurile ei Jedi îi confirmaseră deja acest lucru. Khabarakh, ce s-a întâmplat?

— Ne-a luat prin surprindere, Lady Vader, spuse noghriul, pe faţa lui citindu-se chinul tăcut al războinicului care nu şi-a făcut datoria. A mers normal în luminiş şi şi-a aruncat unealta de săpat pe jos, între noi. O parte din coadă era o grenadă fumigenă ascunsă, care a explodat la impact. L-am auzit când a activat unul dintre motospeedere, dar nu am permis nimănui să încerce să îl urmărească prin fum. Ar fi trebuit să fac altfel?

— Nu, spuse Cakhmaim hotărât. Aparatul nu contează. Doar siguranţa copiilor lui Lady Vader este importantă. Onoarea ta nu este compromisă, Khabarakh clan Kihm bar.

Jaina o trase pe Leia de mânecă.

— De ce a fugit, mamă? I-a fost frică de noghri?

— Într-un fel, draga mea, da, spuse Leia încruntată.

Brusc, cu viziunea clară a faptelor deja petrecute, întreaga înşelătorie deveni clară. Scoţând datacardurile devaronianului din geanta de la şold, le răsfiră în mâini.

Toate, după cum observase, aveau marginile murdare. Doar unul dintre carduri avea doar marginile murdare.

— Lady Vader?

Leia se întoarse. Din tufişurile de la marginea luminişului, doi noghri îl ajutau să se ridice pe un 3PO ameţit.

— Oh, vai, oftă robotul. Cred că am călcat greşit.

— 3PO! ţipă Anakin, strecurându-se printre mama lui şi Cakhmaim şi fugind să-l ajute. Eşti întreg?

3PO îşi cercetă scurt braţele.

— Se pare că nu sunt avariat, stăpâne Anakin, mulţumesc, îl asigură el pe copil.

— Trebuie să-l găsim, spuse Leia întorcându-se către Cakhmaim şi Khabarakh şi arătându-le datacardul curat. Tot a luat unul dintre datacardurile pe care le-a găsit la munte.

— Voi trimite mai mulţi căutători, zise Cakhmaim scoţând un comunicator. Poate că îi pot pregăti şi o surpriză hoţului nostru.

— Înălţimea ta? spuse 3PO. Nu ştiu dacă vă este de folos... sau dacă nu ştiţi deja... dar înainte să mă împiedic şi să cad...

— Vorbeşte mai repede, se răsti Cakhmaim.

3PO se făcu mic.

— Am observat că motospeederul furat a luat-o în direcţia aceea.

Arătă cu mâna.

— Da, da, spuse Anakin. 3PO; nu era în fum!

— Se îndreaptă spre partea nordică a Muntelui Tantiss, spuse Cakhmaim cu hotărâre. Fără îndoială, acolo unde se află nava lui. Khabarakh, ia aerospeederele şi motospeederele rămase şi urmăreşte-l. Eu îi voi duce pe Lady Vader şi pe copiii ei în sat.

— Doar pe copii, Cakhmaim, îl corectă Leia îndreptându-se către unul dintre aerospeedere. Eu merg cu Khabarakh.

Treizeci de secunde mai târziu, grupul zbura.

— Ştim cam pe unde ar putea fi nava lui? întrebă Leia în timp ce vehiculele goneau deasupra pământului.

— Myneyrshi vor şti, răspunse Khabarakh. Ei urmăresc toate mişcările din apropierea muntelui interzis. Poate că aceasta era surpriza de care spunea Cakhmaim.

Leia scoase un macrobinoclu din cutia aerospeederului şi, pentru câteva minute, cercetă pădurea de sub ei şi din faţă. Nimic.

— Probabil că stă chiar la nivelul solului, zise ea.

— Asta îl va încetini, spuse Khabarakh. Totuşi, dacă nu-i putem localiza nava, probabil că va reuşii să decoleze înainte să ajungem la el.

Şi dacă aerospeederele noghrilor nu erau destul de norocoase să se afle chiar deasupra lui în acest moment, devaronianul va ieşi din raza lor de tragere în câteva secunde. Apăsându-şi mai bine macro- binoclul de faţă, Leia îşi întinse cât putu de tare Forţa, încercând să localizeze prezenţa lui Lak Jit.

Nu putea detecta nimic în pădurea din faţa lor. Dar chiar când încerca să îşi concentreze gândurile mai bine, prinse pâlpâirea a altceva în apropiere. Ceva neaşteptat, însă în mod clar familiar, care se apropia tot mai mult. Coborând macrobinoclul, îşi închise ochii pe jumătate şi încercă să se concentreze pe acea senzaţie...

— Stai, spuse repede Khabarakh, iar aerospeederul viră strâns la stânga. Leia încercă să se ţină, aproape scăpând macrobinoclul. În faţă şi sub ei, un vechi cargobot Gymsnor-2 apăruse deasupra copacilor. Mijindu-şi iar ochii, ea se întinse către cargobot, simţind, în cele din urmă, prezenţa devaronianului.

— El e, confirmă ea. Putem să-l oprim?

— Încercăm, spuse Khabarakh.

Leia se strâmbă. O faci sau nu. Nu există încercare. Luke îi spusese acest dicton Jedi de nenumărate ori în timpul antrenamentului ei.

Şi devenea clar că nici aici nu era loc de încercare. Chiar şi cu aerospeederele la viteză maximă, Gymsnor-ul se depărta constant de urmăritorii lui. În faţă nu avea nimic: nici nave, nici copaci, niciun fel de obstacole, nimic care să îl încetinească. Deja se afla deasupra limitei de înălţime a aerospeederelor; în câteva minute va lăsa aerospeederele în urmă.

Din comunicator se auzi brusc un miorlăit dogit de cuvinte noghri. Khabarakh răspunse; şi dintr-o dată, aerospeederele încetiniră. Leia se întoarse spre el, pregătindu-se să îl întrebe de ce abandonau urmărirea...

Şi cu un urlet îngrozitor, o navă spaţială trecu în viteză prin dreapta lor, direct către Gymsnor.

— Khabarakh! spuse repede Leia, chircindu-se când aerospeederul fu tras în urma celeilalte nave.

— E în regulă, Lady Vader, o asigură Khabarakh. Este un aliat.

— Un aliat? repetă Leia încruntându-se la nou-venit. Un cargobot-cisternă de Acţiune IV Corellian, după cum arăta. Aproape de patru ori mai mare decât nava lui Lak Jit; şi după cum se apropia de devaronian, suferise o îmbunătăţire substanţială a motoarelor.

Se părea că şi Lak Jit ajunsese la aceeaşi concluzie. Înclinându-se mult spre dreapta, coborî în picaj pe spate către copaci, apoi viră strâns în sus şi înapoi, stabilindu-se pe un nou vector şi zbătându-se să scape.

Era o manevră pe care Leia o folosise de multe ori în războiul împotriva Imperiului şi care funcţionase aproape de fiecare dată împotriva unui urmăritor mai mare şi mai greoi. Dar în acest caz, nu funcţiona. Aproape înainte ca Lak Jit să îşi înceapă întoarcerea, cargobotul-cisternă începuse să o contracareze, iar când Gymsnor-ul se îndreptase, nava mai mare era din nou deasupra lui, forţându-l să îşi oprească ascensiunea sau să rişte o coliziune în aer. Încet, dar implacabil, devaronianul era obligat să aterizeze.

— Foarte bine, spuse Khabarakh.

— Da, murmură Leia... Şi, în cele din urmă, înţelese acea senzaţie ciudată pe care o simţise cu câteva minute în urmă. Deci asta era surpriza promisă de Cakhmaim.

— Da, spuse Khabarakh. Sălbaticul Karrde, cu aliaţii noştri Talon Karrde şi Mara Jade la bord. Se uită la ea, pe ascuns, aproape. Sper că nu sunteţi nemulţumită?

Leia; mimă un zâmbet. Talon Karrde: şef de contrabandişti rafinat, odată aliat al Noii Republici, considerat a nu fi de încredere de către majoritatea Consiliului Suprem. Mara Jade: fost agent al împăratului, secundul lui Karrde şi, în afară de Leia, prima încercare a lui Luke de a transmite învăţăturile Forţei. De asemenea, considerată a nu fi de încredere.

— Nu, Khabarakh, nu sunt nemulţumită deloc, îl asigură ea. Ca şi noghri, şi eu îmi amintesc trecutul.

Gymsnor-ul stătea în luminiş, aplecat puţin într-o parte pe un pivot de asolizare îndoit, cu trapa deschisă şi înconjurat de un grup de noghri.

— N-aş fi crezut că poţi forţa o navă să aterizeze în felul ăsta, comentă Leia aruncând o privire Cercetătoare cargobotului. Nu fără să îl distrugi pe jumătate.

Lângă ea, Talon Karrde dădu din umeri cu modestie.

— Cakhmaim a spus „relativ întreagă”, îi zise el. Încercăm să ne conformăm.

— Şi, în mare parte reuşiţi, aprobă Leia. Doi noghri apărură prin trapă, discutară scurt cu ceilalţi care stăteau de pază afară, apoi dispărură iar înăuntru.

— Mă bucur că v-aţi nimerit pe Wayland. Ce faceţi aici?

— Afaceri, răspunse Karrde. Am tot încercat să angajez noghri care să mă ajute să-mi apăr oamenii de contact din părţile mai periculoase sau mai neplăcute ale galaxiei.

Leia se încruntă.

— N-am auzit nimic despre asta.

— Am ţinut-o în secret, zise Karrde. Nu sunt chiar bine primit pe Coruscant în aceste vremuri; şi datte fiind legăturile tale strânse cu noghri, nu am vrut să îţi stricăm reputaţia şi influenţa prin asociere.

— Îţi apreciez grija, spuse Leia. Dar pot să am şi eu grijă de reputaţia mea, mersi, iar în ceea ce priveşte ospitalitatea Noii Republici, mai suntem câţiva care n-au uitat ce rol ai jucat în înfrângerea marelui amiral Thrawn.

— Nu cred că vreunul dintre consilierii supremi sau dintre senatori a uitat, de fapt, replică Karrde, cu o urmă neobişnuită de amărăciune strecurându-i-se în voce şi în stare. Ideea este că multora dintre ei le-a displăcut ajutorul oferit de organizaţia mea chiar atunci când noi îl dădeam.

Leia se uită la el, observându-i trăsăturile dure şi tenta la fel de dură a emoţiilor lui. Ştia că legăturile oficiale dintre prietenii contrabandişti ai lui Karrde şi Noua Republică deveniseră tot mai reci în ultimii ani, dar nu îşi dăduse seama că acest lucru îl afecta atât de mult.

— Îmi pare rău, acesta a fost singurul lucru pe care l-a putut spune. Cum te pot ajuta?

El refuză oferta cu o mişcare din mână, iar în timp ce făcea asta, amărăciunea i se transformă într-un soi de resemnare ironică.

— Nu încerca, răspunse el. Contrabandiştii sunt o parte a limitei, la fel ca mercenarii, scamatorii şi piraţii. Încearcă să ne ajuţi, şi tot ce vei reuşii va fi să te murdăreşti şi tu împreună cu noi.

— După cum ţi-am mai zis, reputaţia mea mă priveşte doar pe mine.

— Pe lângă asta, continuă Karrde încet, a atrage atenţia asupra mea acum i-ar pune şi pe noghri în pericol. Sau nu crezi că unii din Consiliul Suprem vor considera că a se angaja în slujba unui contrabandist ar fi o activitate inacceptabilă?

Leia se strâmbă. Dar avea dreptate; şi cu noghri care se aflau încă sub norul autoimpus de penitenţă pentru anii în care serviseră Imperiul, conducătorii clanurilor ar fi fost extrem de sensibili la astfel de acuzaţii.

— Îmi pare rău, spuse ea din nou.

— Nu trebuie, o sfătui Karrde. Dacă Noua Republică nu are nevoie de mine, cu siguranţă nici eu nu am nevoie de ea. Ah... iată.

Leia se uită la cargobot. Un nou grup ieşise pe trapă: trei noghri; Lak Jit care arăta cam supărat şi Mara Jade, părul ei arămiu strălucind în lumina soarelui. În mâini ţinea un datacard murdar de noroi.

— Că veni vorba, ce s-a întâmplat cu compania independentă de transport a Marei? întrebă Leia. Am auzit că a dat greş, dar nu am auzit cum.

— Nu a dat greş; pur şi simplu a fost închisă, spuse Karrde. De fapt, nu a fost gândită să fie ceva permanent – am vrut să capete ceva experienţă conducând direct o companie mică, aşa că i-am făcut una. Totul face parte din procesul de educaţie pentru a prelua cândva organizaţia mea.

Grupul traversă luminişul către locul în care aşteptau Karrde şi Leia. Spre lipsa totală de surprindere a lui Leia, devaronianul vorbi primul.

— Protestez vehement faţă de acest tratament, se răsti el, cu ochii şi coarnele scăpărând de furie. Nu am comis nici o infracţiune care să-ţi permită ţie, consilier Organa Solo, să deschizi focul asupra mea şi să îmi avariezi nava. Fii sigură că voi depune plângeri la Consiliul Suprem al Noii Republici şi la Senat, la Adunarea Sectorului Ojoster, la Ghilda Negustorilor Corellieni...

— Şi la angajatorul tău, Talon Karrde? sugeră Karrde cu blândeţe.

— Cu siguranţă: şi la Talon Karrde, aprobă Lak Jit. Cer să mi se returneze imediat proprietatea...

Se întrerupse, remarcându-l pe Karrde. Leia îşi folosi Forţa şi surprinse explozia surprinsă şi bruscă a recunoaşterii. Tu eşti...?

— Da, confirmă Karrde cu o voce dintr-o dată rece. Spune-mi, unde voiai să duci ăsta?

— Voiam să ţi-l aduc, fireşte, spuse Lak Jit.

Leia o privi pe Mara care stătea la mică distanţă în spatele devaronianului, ţinându-şi lejer mâna pe sabia de lumină de la cingătoare. Femeia îi întoarse privirea, cu

un zâmbet slab pe faţă, cunoscător şi un pic cinic. În mod clar, amândouă simţiseră tremurul din gândurile lui Lak Jit.

— Asta-i prima minciună, Lak Jit, îi spuse Karrde devaronianului, ridicând un deget. Încă una şi voi informa Ghilda Negustorilor Corellieni că le foloseşti numele ilegal. Temperatura vocii lui scăzu şi mai mult. A treia minciună o să îţi facă probleme cu mine. Aşa. Unde te duceai?

Devaronianul se făcu mic.

— Să vând datacardul, mormăi el. Celor care dau mai mult. Se uită pe furiş la Leia. Mai mult decât ea.

— Şi cine sunt aceste persoane generoase? întrebă Karrde.

Lak Jit îşi legănă coarnele în dreapta, apoi în stânga: echivalentul devaronian al datului din umeri.

— O să afli când o să-l citeşti. Ai grijă... aproape că mi-am distrus datapadul încercând. E foarte murdar.

— Da, am văzut. Karrde se uită la Mara. Ai verificat toată nava?

— Noghri încă mai caută, dar ăsta e cu siguranţă datacardul, răspuns ea.

— În regulă. Karrde se uită la devaronian. De îndată ce termină, poţi să pleci. În funcţie de ce găsim pe datacard, vei mai fi sau nu asociat cu organizaţia mea. Persoana ta de contact obişnuită te va anunţa.

Lak Jit se înclină complicat.

— Ca întotdeauna, un stăpân foarte generos, spuse el, cu prea puţin sarcasm în voce pentru a deveni o ofensă. O privi pe Leia. Ai pomenit, cred, de cinci sute drept garanţie?

Leia şi Karrde schimbară priviri neîncrezătoare.

— Cred că ai renunţat la orice cerere când ai aruncat grenada fumigenă asupra copiilor mei, îi spuse ea devaronianului. Totuşi, îţi voi plăti atât cât considerăm că merită aceste datacarduri, dar va trebui să aştepţi.

— S-ar putea să te plătească, completă Karrde. Eu aş putea să iau banii ăştia ca taxă pentru că te-am ajutat.

Lak Jit zâmbi slab.

— Cum spuneam, un stăpân foarte generos.

— Zi mersi că n-ai încercat asta cu un hutt, îi răspunse Karrde. Pleacă.

Devaronianul se înclină din nou şi se îndreptă către nava lui, urmat de cei trei noghri.

— Îţi aparţine, cred, spuse Karrde, înmânându-i Leiei datacardul. Avem aparate pentru a-l curăţa la bordul Sălbaticului Karrde, dacă doreşti să te foloseşti de ele.

— Ceea ce ţi-ar da o şansă să citeşti peste umărul meu? sugeră Leia sec.

Karrde zâmbi.

— O putem considera plata mea. Doar dacă nu crezi că nu o merităm.

Leia clătină din cap mimând resemnarea.

— Uneori uit cum este să fac afaceri cu tine, Karrde. Condu-mă.

Ultima pagină lizibilă se derulă a doua oară pe ecran, lăsând loc datelor împrăştiate şi spaţiilor goale ale secţiunilor distruse ale datacardului. Cu grijă, Leia puse datapadul pe un colţ al biroului lui Karrde, inima bătându-i cu putere. Brusc, biroul privat, care păruse atât de confortabil şi de cald cu câteva minute în urmă, deveni foarte rece.

Văzu o mişcare cu coada ochiului în timp ce privea în gol: Karrde, acum aşezat în scaunul cu spătar înalt de partea cealaltă a biroului, se întindea către datapad.

— Ei, spuse el serios în timp ce rotea aparatul cu faţa la el. Cel puţin acum ştim de ce prietenul nostru bothan, Fey’lya, dorea atât de mult ca Muntele Tantiss să fie distrus total.

Leia aprobă în tăcere cu o mişcare din cap, acea scenă din urmă cu zece ani revenindu-i în minte. Consilierul Borsk Fey’lya, stând lângă Sălbaticul Karrde în

oraşul imperial Coruscant, încercând să îl convingă pe Karrde să o ducă pe Leia pe Wayland pentru a-i ajuta pe Han şi pe ceilalţi să distrugă depozitul împăratului din Muntele Tantiss. Avertizând încruntat că în acel depozit existau lucruri care, dacă ar fi fost găsite, ar fi putut aduce un dezastru asupra poporului bothan şi a galaxiei.

Lak Jit găsise unul. Iar Fey'lya avusese dreptate.

— Nu cred că se poate ca înregistrarea să fie un fals, spuse Karrde, privind gânditor datapadul. Ceva ce împăratul să fi creat în ideea de a-i şantaja cândva pe bothani.

— Mă îndoiesc, zise Leia. Biblioteca regală de pe Alderaan avea multe informaţii despre atacul care a distrus Caamas-ul. Detalii care nu au fost făcute niciodată cunoscute publicului larg.

— E greu de crezut că ceva de pe Caamas ar fi putut fi ţinut secret, spuse Karrde. Nelegiuirea de atunci a fost cu siguranţă aflată în multe locuri. Mai rău chiar decât atunci când a fost distrus propriul tău Alderaan.

Leia dădu mecanic din cap, ochiul minţii ei fiind atras fără voie de imaginile holografice îngrozitoare pe care le văzuse în copilărie în înregistrările istorice. Distrugerea Caamas-ului se petrecuse înainte de naşterea ei, dar imaginile erau la fel de vii ca şi cum ar fi privit în persoană urmările evenimentului.

Atacul fusese brusc şi total, cu o răutate care îl făcuse să depăşească chiar şi distrugerea întinsă a Războiului Clonelor care îl precedase. Poate că pe aceasta mizaseră atacatorii, pe faptul că o populaţie epuizată de război ar fi fost prea secătuită emoţional pentru a mai observa măcar, cu atât mai puţin pentru a-i mai păsa despre soarta unei singure lumi.

Dar dacă aceasta fusese, într-adevăr, strategia lor, se dovedise a fi o eroare serioasă. Caamasii fuseseră un popor bun şi nobil, cu înclinaţie artistică şi cu o înţelepciune blândă care le aduseseră un respect profund chiar şi printre adversari. Credinţa lor

nezdruncinată în pacea obţinută prin tăria morală avusese o influenţă puternică asupra filosofiilor politice ale multor planete, inclusiv a Alderaanului, în timp ce sprijinul lor ferm pentru principiile Vechii Republici îi transformase într-un punct central pentru toţi susţinătorii acestora în haosul politic din acea epocă.

Nu se ştia încă cine fuseseră atacatorii care veniseră din neant pentru a distruge sistematic şi nemilos planeta. Nici unul dintre adversarii politici ai caamas-ilor nu revendicase atacul – într-adevăr, cu toţii se uniseră în condamnarea universală, chiar dacă doar verbală – iar înregistrările caamasi care mai supravieţuiseră erau prea distruse pentru a mai folosi la identificare.

Dar cu datacardul lui Lak Jit, cel puţin o piesă a puzzle-ului fusese acum descoperită.

— Au fost un popor iubit aproape universal. Leia oftă, readucându-şi atenţia în prezent. Încă mai sunt, cei câţiva care au rămas. Clipi pentru a-şi stăvili lacrimile. N-ai de unde să ştii, dar a existat un grup mare de refugiaţi caamasi pe Alderaan când eram mică, trăind în secret pe Insulele de Sud, sub protecţia tatălui meu. Sperau ca odată, când vor fi devenit destul de puternici, să se poată întoarce pe Caamas şi să îl reconstruiască.

— Interesant, murmură Karrde, mângâindu-şi absent barba, întâmplarea face că ştiam despre acest grup – le duceam hrana şi medicamentele de care aveau nevoie şi care se aflau pe lista de importuri interzise pe Alderaan. Întotdeauna m-am întrebat de ce vameşii voştri nu păreau să mă observe.

— Tatăl meu nu voia să apară nimic oficial în registrele de import, spuse Leia. Întotdeauna a bănuit că Palpatine a fost implicat în distrugerea Caamas-ului, fie direct, fie prin intermediari, mai ales când a devenit evidentă direcţia în care Palpatine încerca să îndrepte Republica. Caamasi nu ar fi susţinut-o niciodată şi ar fi recunoscut-o şi ar fi răspuns mult mai repede ameninţării decât am fi putut noi, cei de pe Alderaan.

— Prin urmare, a trebuit să fie eliminaţi, spuse Karrde cu duritate. După cum zici, evident privind în urmă. Făcu un semn către datapad. Dar nu aş fi crezut niciodată că bothanii au fost implicaţi.

— Va fi o surpriză pentru toţi, spuse Leia, strâmbându-se. Şi nu ar fi putut veni într-un moment mai nepotrivit. Cu tensiunile şi micile războaie care apar peste tot în Noua Republică, nu sunt deloc sigură că suntem în stare să ne ocupăm raţional de aşa ceva.

Simţi pâlpâirea unei prezenţe în afara biroului şi se întoarse când uşa se deschidea.

— Am transmis, spuse Mara intrând şi aşezându-se alături de Leia. Tuturor navelor şi staţiilor de la sol şi le-am trimis vorbă şi oamenilor lui Mazzic şi Clygunn. Dacă Lak Jit se apropie de vreunul dintre ei, îl prindem. Făcu un semn cu capul către datapad. Mai era ceva pe datacard?

— Nimic lizibil, îi răspunse Leia. Poate că tehnicienii de pe Coruscant vor putea să mai scoată ceva de pe el. Mă îndoiesc, totuşi.

— Tocmai făceam schimb de frânturi de informaţii despre Caamas şi despre ce a urmat, spuse Karrde. Ai şi tu ceva de adăugat, nu?

Mara îl privi cu răceală.

— Te referi la numele şi clanurile bothanilor care au sabotat generatoarele de scuturi planetare de pe Caamas?

— Ar fi un început bun, aprobă el.

Mara pufni uşor.

— Fac pariu că da. Din nefericire, nu ştiu mai mult decât ce e pe datacard. Mai puţin, de fapt, căci nu ştiam că bothanii au fost implicaţi. Nu uita, Caamas era demult mort când împăratul m-a găsit şi m-a antrenat să fiu Mâna lui.

— Nu a pomenit niciodată despre atac? întrebă Leia. Nu s-a lăudat şi nici nu s-a umflat în pene cu asta? Nimic?

Mara clătină din cap.

— Nu în faţa mea. Singura dată când i-a pomenit pe caamasi a fost când era convins că îl stârneau pe Bail Organa împotriva lui şi se gândea să mă trimită pe mine să fac ceva în privinţa asta. Dar apoi s-a răzgândit.

Leia avu o strângere de inimă.

— Trebuie că s-a hotărât că avea ceva mai bun pentru a da o lecţie. Steaua Morţii.

Pentru o vreme, nimeni nu vorbi. Apoi Karrde se mişcă.

— Ce ai de gând să faci cu datacardul? întrebă el.

Cu un efort, Leia goni amintirile casei ei distruse, ale familiei şi ale prietenilor morţi.

— Nu am de ales, răspunse ea. Lak Jit deja l-a citit şi sunt sigură că va răspândi povestea, măcar pentru ca să se răzbune dacă nu pentru altceva. Tot ce pot face este să încerc să trimit vorbă pe Coruscant înainte ca asta să se întâmple. Cel puţin, Consiliul Suprem va avea ceva timp să se pregătească pentru tărăboi.

Karrde se uită la Mara.

— Ce program avem?

— Încărcat, răspunse ea. Dar avem timp să o ducem pe ea mai întâi.

— Adică dacă vrei să te ducem, zise Karrde întorcându-se iar către Leia. Deşi cu Solo şi Chewie plecaţi pe undeva cu Şoimul, nu cred că ai de ales.

Leia se strâmbă.

— Eu am fost ultima de pe planetă care a aflat că Han a plecat?

Karrde zâmbi.

— Probabil. Dar, până la urmă, informaţiile sunt afacerea mea.

— Îmi amintesc când erau şi a mea, spuse Leia oftând. Ai loc şi pentru copiii mei şi echipa lui Khabarakh?

— Sunt sigur că le găsim noi, o asigură Karrde, întinzându-se peste birou către comunicator. Dankin?

Pregăteşte-ne de zbor. Îi luăm pe copiii consilierei Organa Solo şi pe garda ei de onoare de la aşezarea noghri de la Muntele Tantiss şi apoi pornim.

Primi o confirmare şi închise.

— Cakhmaim spunea că Lak Jit a găsit şase datacarduri, spuse el uitându-se atent la Leia. Mai era ceva la fel de important pe vreunul dintre ele?

— E unul pe care s-ar putea să fie, răspunse Leia mecanic, un gând fulgerând-o brusc, ca un pumnal. Mara Jade, odată un agent secret şi puternic al împăratului... cunoscută doar ca Mâna împăratului.

Se întoarse şi se uită la Mara, descoperind că ochii verzi şi scânteietori o priveau şi ei cu aceeaşi intensitate. Mâna împăratului. Mâna lui Thrawn.

O amintire sclipi: cu zece ani în urmă, curând după naşterea lui Jacen şi a Jainei, cele două femei înfruntându-se într-o cămăruţă din Palatul Imperial. Leia, privind fix în aceiaşi ochi verzi în timp ce Mara îşi anunţa cu calm intenţia de a-l omorî pe fratele Leiei, Luke.

Chiar şi atunci, recunoscuse abilităţile Marei în ceea ce priveşte Forţa. Acum, cu exerciţiu şi cu ceva din antrenamentul făcut de Luke, acele puteri erau şi mai vizibile. Putea simţi cum gândurile Marei le sondau pe ale ei, testându-i mintea şi încercând să deosebească ce o neliniştea brusc. Şi îşi dădu seama – sau poate că i-a fost sugerat fără cuvinte – că Mara, cu trecutul ei imperial special, ar fi putut şti deja cine sau ce era Mâna lui Thrawn.

Dar nu o putea întreba. Nu acum. Pe Mara şi pe Karrde îi considera prieteni; dar acesta era un lucru despre care mai întâi trebuia să afle Consiliul Suprem al Noii Republici.

— Nu pot să vorbesc despre asta, le spuse ea. Nu încă.

— Înţeleg, zise Karrde, plimbându-şi gânditor ochii între cele două femei. Ştia că ceva se întâmpla dincolo

de suprafaţă, dar era prea politicos pentru a insista. În plus, va putea, oricum, să afle mai târziu de la Mara.

— Am întrebat şi eu.

Îşi coborî ochii către datapad.

— Tocmai mi-am dat seama, totuşi, că s-ar putea să ne facem mai multe probleme decât este nevoie pentru chestia asta cu Caamas. Asta s-a întâmplat demult şi s-ar putea să nu-i mai pese nimănui cine a fost de vină.

Leia clătină din cap.

— Nu cred asta deloc.

— Nici eu, spuse Mara.

Karrde se strâmbă.

— Nu. Nici eu.

4

Le-a spus totul; absolut, în cel mai mic şi mai dureros detaliu. Şi când a terminat, au fost, aşa cum se aşteptase, furioşi.

— Cred că glumeşti, amirale Pellaeon, zise Moff Andray pe un ton rece.

— Sunt de acord, spuse Moff Bemos jucându-se cu inelul greu din codoran de pe deget. Amirale, noi suntem Imperiul. Imperiul nu se predă.

— Atunci Imperiul moare, răspunse Pellaeon tăios. Îmi pare rău, excelenţele voastre, dar acesta este sfârşitul. Imperiul este înfrânt. Cu un tratat de pace negociat, putem cel puţin…

— Am auzit destule, spuse Moff Hort mânios, adunându-şi datacardurile de pe masă cu un gest măreţ şi împingându-şi scaunul în spate. Am treburi importante care mă aşteaptă în sectorul meu.

— La fel şi eu, i se alătură Moff Quillan, ridicându-se o dată cu el. După mine, un astfel de om nu are ce căuta să conducă forţele noastre militare...

— Staţi jos, comandă o voce înceată. Amândoi.

Pellaeon se concentră asupra bărbatului care vorbise şi care şedea la celălalt capăt al mesei. Era scund şi zvelt, cu păr argintiu rar, ochi albaştri pătaţi cu galben, pătrunzători şi mâini ca nişte gheare care erau mult mai puternice decât păreau. Faţa îi era brăzdată de bătrâneţe şi de tristeţe, gura, strâmbată de cruzime şi de ambiţie mocnită.

Era Moff Disra. Administrator şef al sectorului Braxant, conducător al noii planete-capitală a Imperiului, cu numele de cod Bastion şi gazda lor aici, în sala de conferinţe a palatului său. Şi dintre toţi cei opt Moffi rămaşi, cel în care Pellaeon avea cea mai puţină încredere.

Quillan şi Hort se uitau şi ei la Disra, ieşirea pe care ei o doriseră măreaţă devenind brusc şovăielnică. Hort încercă să vorbească; apoi, în tăcere, cei doi se aşezară la locurile lor.

— Mulţumesc. Disra îşi mută privirea asupra lui Pellaeon. Te rog, continuă, amirale.

— Mulţumesc, excelenţă. Pellaeon se uită la cei din jurul mesei. Nu vă acuz pe nici unul dintre voi că vă supăraţi din cauza recomandării mele. Nu o fac cu uşurinţă. Dar nu văd altă soluţie. Cu un tratat de pace negociat, cel puţin putem să ne păstrăm teritoriul pe care îl avem. Fără, cu siguranţă vom fi distruşi.

— Putem, totuşi, să ne păstrăm teritoriul? întrebă Moff Edan. Noua Republică a împrăştiat minciuna că noi conducem prin forţă şi prin teroare. Nu vor insista să ne distrugă, cu sau fără tratat?

— Nu cred, spuse Pellaeon. Cred că îi putem convinge chiar şi pe cei mai înverşunaţi dintre ei că lumile aflate în acest moment sub conducerea Imperiului rămân cu noi din proprie voinţă.

— Nu toate, mormăi Moff Sander. Unele lumi din sectorul meu ar pleca într-o clipă, dacă ar avea ocazia.

— Fireşte, vom pierde nişte sisteme, zise Pellaeon. Dar pe de altă parte, neîndoielnic, există sisteme aflate acum între graniţele Noii Republici care ar prefera să trăiască sub legea imperială, dacă ar avea şi ele ocazia. După cum stau lucrurile, nu putem face nimic în privinţa acestor sisteme – nu avem navele şi oamenii necesari pentru a le apăra şi nici nu putem menţine rutele de aprovizionare către ele. Dar sub un tratat de pace aceste sisteme vor putea fi invitate să ni se alăture.

Quillan pufni pentru el.

— Ridicol. Chiar crezi că Noua Republică va renunţa umilă la sistemele furate în favoarea noastră.

— Dimpotrivă, Quillan: nu ar avea de ales, interveni Moff Vered foarte sec. Singurul lucru care le susţine autoritatea este că sistemele Noii Republici le acceptă de bunăvoie conducerea. Cum s-ar putea atunci întoarce şi să le interzică acestor sisteme să renunţe la acea autoritate ?

— Exact, spuse Pellaeon dând din cap. Mai ales cu toate micile conflicte care au izbucnit recent. A interzice sistemelor să părăsească Noua Republică ar însemna să ne ofere o armă propagandistică majoră. Incidentul Almania încă este, cu siguranţă, proaspăt în minţile lor.

— Totuşi, dacă lucrurile sunt atât de nesigure acolo, de ce mai trebuie să facem ceva? sugeră Bemos. Dacă aşteptăm momentul potrivit, există posibilitatea ca Noua Republică să se dezintegreze de la sine.

— Aş spune că posibilitatea este destul de mare, zise Andrey. Aceasta a fost de la început întreaga bază filosofică pentru Noua Ordine a împăratului. Dintre toţi cei din Senatul imperial, el a fost singurul care a înţeles că atât de multe specii şi culturi diferite nu vor putea trăi niciodată la un loc fără a fi guvernate de o mână puternică.

— Sunt de acord, spuse Pellaeon. Dar în acest moment argumentul este irelevant. Auto-anihilarea Noii Republici ar putea dura zeci de ani; şi cu mult înainte de a se distruge de unii singuri, se vor asigura că au făcut praf rămăşiţele Imperiului. Ridică din sprâncene. Cu toţii, evident, vom fi morţi atunci. Ucişi în luptă sau, altfel, executaţi în urma conceptului lor despre justiţie.

— După ce vom fi fost arătaţi ca prăzi de război în faţa mulţimilor de sub-oameni încântaţi, mormăi Sander. Probabil dezbrăcaţi şi traşi în ţeapă...

— Nu trebuie să fii atât de descriptiv, Sander, mârâi Hort, aruncându-i celuilalt Moff o privire severă.

— Trebuie să spunem şi asta, îl contrazise Sander. Amiralul are dreptate: acum este exact timpul potrivit să începem negocierile. Cât mai pot fi convinşi că încetarea ostilităţilor este în interesul lor.

Dezbaterea continuă pentru încă o oră. La sfârşit, arătând aceeaşi împotrivire pe care o simţea şi Pellaeon, căzură de acord.

Garda singuratică din faţa uşii duble şi decorate care ducea spre biroul personal al lui Moff Disra era o persoană înaltă, tânără şi solidă – antiteza perfectă a lui Disra, se gândea Pellaeon fără legătură, în timp ce se apropia de el.

— Amiralul Pellaeon, se prezentă el. Vreau să intru la Moff Disra.

— Excelenţa sa nu a lăsat vorbă...

— Sunt holocamere de supraveghere pe tot coridorul ăsta, îl întrerupse Pellaeon brusc. Ştie că am venit. Deschide uşa.

Gardianului îi tresări buza.

— Da, domnule amiral. Făcu doi paşi în lături, iar uşa dublă se deschise greoi.

Încăperea era în întregime la fel de ornamentată ca şi uşa pe care o închideau, cu acel lux pe care Pellaeon nu îl mai văzuse în palatul unui Moff de pe vremea în care Imperiul era la apogeul puterii sale.

Disra şedea la un birou alb şi lucios din centrul camerei, lângă el stătea în picioare o ordonanţă tânără, cu părul negru tuns scurt şi cu însemne demaior. Ordonanţa ţinea în mână un pachet de datacarduri; se părea că fie abia venise, fie se pregătea să plece.

— Ah... amirale Pellaeon, spuse Disra, îndemnându-l să se apropie. Intră, te rog. Aş fi zis că eşti ocupat cu organizarea soliei de pace.

— Avem timp, spuse Pellaeon privind de jur împrejurul camerei în timp ce se apropia de birou, adunând mental valorile diferitelor mobile. Conform rapoartelor noastre de contrainformaţii, generalul Bel Iblis nu va ajunge la baza de crucişătoare Morishim mai devreme de două săptămâni.

— Fireşte, zise Disra sarcastic. Să te predai lui Bel Iblis este, cumva, mai acceptabil decât să te umileşti în faţa oricui altcuiva din gloata aia?

— Da, am un anumit respect pentru generalul Bel Iblis, spuse Pellaeon oprindu-se la un metru în faţa biroului. Era făcut din coral ivoriu de cultură, observă el; după culoare, probabil că provenea din perioada anterioară Războiului Clonelor. Scump. Pare că te împotriveşti ideii de pace.

— Nu am o aversiune pentru pace, îl contrazise Disra. Ideea de a ne umili îmi întoarce stomacul pe dos.

Ordonanţa îşi drese glasul.

— Îmi cer scuze, excelenţă, murmură el, aşezând pachetul de datacarduri pe birou şi întorcându-se să plece.

— Nu, domnule maior, stai, spuse Disra, ridicând o mână pentru a-l opri. Aş vrea să auzi asta. O cunoşti pe ordonanţa mea, amirale, nu? Maiorul Grodin Tierce.

Lui Tierce păru să îi tresară colţul gurii, Pellaeon nu era sigur.

— Nu cred că ne-am întâlnit, spuse el, plecându-şi politicos capul către maior.

— Ah, greşeala mea, zise Disra. Bine. Discutam despre capitulare, parcă?

Pellaeon se uită iar la Tierce. Dar după acel posibil tremur, faţa maiorului devenise impasibilă, neoferind nici un indiciu despre gândurile lui.

— Încă accept sugestii, excelenţă.

— Deja ştii care sunt sugestiile mele, amirale, spuse repede Disra. Să trimitem echipaje care să ajute la creşterea valului tot mai mare de conflicte interplanetare şi intersectoare din sânul Noii Republici.

Să folosim ecranul ăsta al tău de invizibilitate pentru a duce aceste trupe în locurile din care ar putea folosi la maximum avantajul acestor confruntări. Să ne extindem forţele militare oriunde şi oricum putem, folosind orice mijloace avem la dispoziţie.

Pellaeon simţi cum îi tremura buza. Discutaseră asta de nenumărate ori.

— Suntem Flota Imperială, îi spuse el lui Disra, băţos. Nu angajăm bande de mercenari şi de piraţi de la limită pentru a purta bătăliile în locul nostru.

— Îţi sugerez să reciteşti istoria, amirale, îi răspunse Disra. Imperiul s-a folosit întotdeauna de astfel de pleavă. Moff-ii i-au angajat, la fel şi Grand Moff-ii – chiar şi Lordul Darth Vader însuşi, atunci când s-a potrivit scopurilor lui. Şi la fel fac şi ofiţerii superiori ai dragei şi cinstitei tale Flote. Nu fi ipocrit cu mine. Pocni din degete nerăbdător.

— Sunt cam ocupat, amirale, iar tu trebuie să te pregăteşti pentru umilire. Doreai ceva?

— Da, unul sau două lucruri, spuse Pellaeon, făcând un efort suprem pentru a-şi păstra calmul. Voiam să vorbim despre acele Păsări-de-pradă SoroSuub pe care le-aţi oferit Flotei.

— Da, spuse Disra lăsându-se pe spate în scaun. Sunt nişte mici vânători stelari excelenţi, nu? Nu au acelaşi impact psihologic precum navele TIE, poate, dar perfect adecvate în felul lor.

— Atât de adecvate, încât m-am întrebat de ce nu am avut mai multe pe parcursul anilor, spuse Pellaeon. Aşa că am făcut câteva verificări. A ieşit la iveală că SoroSuub nu a pornit niciodată proiectul Pasărea-de-pradă, ci a sfârşit închizând linia de producţie după ce au fabricat doar câteva modele. Ceea ce ne conduce la o concluzie interesantă: de unde le luaţi?

— Nu înţeleg de ce ar interesa pe cineva sursa lor, amirale, spuse Disra. Atât timp cât sunt de aceeaşi calitate SoroSuub tradiţională...

— Vreau să ştiu cu cine face Imperiul afaceri, i-o reteză Pellaeon. Cu cine fac eu afaceri.

Sub sprâncenele argintii, ochii lui Disra păreau să arunce flăcări.

— Un grup de investitori privaţi a cumpărat linia de producţie a Păsărilor-de-pradă şi a repornit-o, mârâi el. Am un acord de afaceri cu ei.

— Numele şi sistemele lor?

— Este un grup de investitori privaţi, repetă Disra, rostind cuvintele rar, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil.

— Nu-mi pasă, spuse Pellaeon pe acelaşi ton. Vreau să ştiu numele lor, sistemele pe care se află şi legăturile lor de afaceri. Şi mijloacele prin care finanţaţi această afacere.

Disra se îndreptă.

— Vrei să spui că este ceva în neregulă cu asta?

— Nu, fireşte că nu. Pellaeon îşi roti privirea prin cameră într-un mod grăitor. Cu siguranţă că un om cu posibilităţile dumneavoastră are acces la un număr mare de resurse financiare. Se uită iar la Moff. Nu doresc decât să mă asigur că întregul Imperiu are de câştigat din această afacere.

S-ar fi aşteptat ca Disra să se supere. Dar Moff-ul zâmbi.

— Stai liniştit, amirale, spuse el încet. Întregul Imperiu va avea, într-adevăr, de câştigat.

Pellaeon se uită fix la el, simţind cum o uşoară încruntare îi brăzda fruntea. Era ceva în această expresie de care nu îi păsa deloc. Ceva ambiţios şi puţin cam sinistru.

— Vreau numele celor din grupul de investitori.

— Voi pune să se transmită lista pe Himera, promise Disra. Acum te rog să mă ierţi, dar maiorul Tierce şi cu mine avem de lucru.

— Desigur, spuse Pellaeon încercând să adauge o notă de superioritate tonului său. Comandantul Suprem al Forţelor Imperiale nu trebuie să lase impresia că poate fi concediat în acest fel. Nici chiar de un Moff. Doar dacă el însuşi alegea să plece.

— Bună ziua, excelenţă.

Se întoarse şi se îndreptă către uşa dublă. Da, îi putea pune pe cei de la Contrainformaţii să cerceteze numele grupului privat de investitori ai lui Disra, da – îi va pune pe comandantul Dreyf şi pe echipa lui să se ocupe de asta imediat. Şi dacă tot se ocupau de asta, îi va pune şi să cerceteze finanţele personale ale Moff-ului. S-ar putea să descopere nişte legături foarte interesante.

Dar, între timp, avea o misiune diplomatică de pregătit. Şi, cu ceva noroc, un război de încheiat.

Uşa dublă se închise în spatele lui Pellaeon şi, pentru o clipă, Disra a lăsat să i se citească pe faţă o mică parte din dispreţul pe care îl simţea pentru amiralul care plecase. Dispreţ faţă de Pellaeon ca om şi ca ofiţer imperial. Dispreţ faţă de inabilitatea lui de a câştiga împotriva acestei amestecături de Rebeli iubitori de extratereştri. Dispreţ faţă de atitudinea lui de împăciuire lipsită de identitate.

Clipa a trecut. Erau alte probleme mai urgente de rezolvat acum, probleme care cereau o minte limpede. În plus, dacă lucrurile mergeau cum fuseseră planificate, Pellaeon va fi redus curând la ceva lipsit de importanţă. Rotindu-şi scaunul pe jumătate, se uită la maiorul Tierce.

— Interesantă conversaţie, ce zici domnule maior? întrebă el cu blândeţe. Spune-mi, ce impresie ţi-a lăsat?

Cu un efort evident, Tierce îşi luă ochii de la uşa pe care ieşise Pellaeon.

— Îmi cer iertare, excelenţă, dar chiar nu ştiu, răspunse el. Umerii îi erau aplecaţi uşor, cu umilinţa unui om care îşi cunoaşte limitele, avea o expresie cinstită, dar simplă. Sunt doar un aghiotant al Flotei. Nu ştiu prea multe despre chestiile astea politice.

Disra trebuia să recunoască faptul că acesta era un exemplu foarte competent de jucat teatru, unul care se părea că păcălise zeci de comandanţi militari şi civili în ultimii cincisprezece ani, inclusiv pe el însuşi. Dar acum înţelegea mai multe... iar spectacolul era pe cale să se termine brusc.

— Înţeleg, zise Disra. Ei, atunci, să lăsăm politica de-o parte şi să auzim părerea militară a unui ofiţer de armată. Ai auzit sugestiile mele despre cum poate evita Imperiul această capitulare pe care amiralul pare să o dorească atât de mult. Comentarii?

— Bine, excelenţă, amiralul Pellaeon este Comandantul Suprem, spuse Tierce fără tragere de inimă. Expresia impasibilă încă exista, dar Disra vedea acum o urmă de încordare în jurul ochilor. Bănuia el că Disra ştia? Probabil că nu. Nu că ar fi contat.

— Presupun că el cunoaşte mai bine situaţia noastră strategică, continuă Tierce. Din nou, mă tem că propriile mele cunoştinţe despre strategia la nivel înalt sunt foarte limitate.

— Ah, Disra clătină din cap întinzându-se către laterala biroului pentru a atinge butonul personalizat încastrat în coral. Se auzi un clic şi sertarul ascuns în partea de jos a suprafeţei de scris se deschise. Mă dezamăgeşti, domnule maior, spuse el, jucându-se cu degetele printre cele şase datacarduri din sertar, privindu-l în continuare pe Tierce. Aş fi zis că împăratul îi alegea doar pe cei mai buni.

Nici o greşeală de data asta, ochii maiorului s-au încordat în mod clar. Dar nu era gata să renunţe la prefăcătorie.

— Împăratul, excelenţă? întrebă el clipind uimit.

— Doar pe cei mai buni, repetă Disra, alegând unul dintre datacarduri şi arătându-i-l lui Tierce, pentru a servi în Garda Regală.

Disra se aşteptase ca maiorul să scoată o explozie de surpriză ori de uimire din repertoriul său. Însă Tierce rămase nemişcat, privind fix în ochii ca două baterii de turbo-laser ai lui Disra. Acesta îi susţinu privirea, respingând o urmă bruscă de îndoială. Dacă socotise greşit – dacă Tierce se hotăra că păstrarea anonimatului său era destul de importantă pentru a ucide un Moff imperial...

Tierce expiră încet, ca şuieratul unui şarpe veninos.

— Cred că nu are rost să protestez zgomotos, nu? spuse el. Renunţă la poziţia lui obişnuită, cu umerii uşor plecaţi...

Iar Disra se surprinse dându-se involuntar în spate în scaunul său. Dintr-o dată, soldatul sfios şi nu prea competent, maiorul Tierce care îl servise ca ordonanţă timp de opt luni, dispăruse.

În locul lui stătea un războinic.

Disra auzise odată spunându-se că o persoană atentă ar fi putut recunoaşte întotdeauna o gardă regală sau un luptător din trupele de şoc imperiale indiferent dacă s-ar fi aflat în faţa ta îmbrăcat în armură completă sau dacă ar fi zăcut pe patul de moarte. Întotdeauna considerase chestiile astea poveşti de copii. Nu va mai face această greşeală.

— Cum m-aţi identificat? întrebă Tierce spărgând tăcerea.

Lui Disra îi mai trebui o clipă pentru a-şi recăpăta vocea.

— Am căutat în biblioteca dosarelor imperiale principale după ce a fost mutată aici, pe Bastion, zise el.

Duplicatele dosarelor private ale împăratului sunt şi ele ţinute acolo. Am reuşit să găsesc o cale de a le deschide.

Tierce ridică o sprânceană.

— Zău. Dosarele astea ar fi trebuit să fie absolut secrete.

— Nu există secret absolut, spuse Disra.

— Se pare că nu, răspunse Tierce. Bine. Şi acum ce se întâmplă?

— Nu ceea ce te aştepţi, îl asigură Disra. Nu intenţionez să te denunţ ca dezertor sau ce te mai îngrijorează pe tine, chiar şi presupunând că aş găsi pe cineva cu autoritatea potrivită pentru a o face. Imperiul nu-şi poate permite să-şi irosească cei mai buni oameni. Îşi înălţă o sprânceană. Apropos, trebuie să te întreb. Cum ai scăpat din distrugerea celei de-a doua Stele a Morţii?

Tierce dădu din umeri, ridicându-i pentru o fracţiune de secundă.

— Pentru simplul motiv că nu am fost acolo. Noi, cei din Garda Regală, eram schimbaţi periodic prin rotaţie cu trupele de şoc obişnuite pentru a ne păstra condiţia de luptă. Mă aflam pe Magagran atunci, în Inelul Exterior, ajutând la spargerea unei celule a Rebelilor.

— Şi restul echipei tale a fost distrus?

— De o singură celulă de Rebeli? Tierce pufni dispreţuitor. Cu greu. Nu, ne-am terminat misiunea şi ni s-a ordonat să ne întoarcem. Atunci luau naştere tot felul de zvonuri despre moartea împăratului la Endor, aşa că de îndată ce am ajuns în raza Coruscant-ului, am sărit într-o navă şi m-am dus să văd dacă puteam face ceva să salvez situaţia.

Disra simţi cum îi tremura buza.

— Îmi amintesc acele luni. Un haos total, cu Rebelii care adunau piese de parcă le-ar fi fost servite pe tavă.

— Da, spuse Tierce, cu vocea şi figura triste. A fost ca şi cum întregul Imperiu s-ar fi destrămat de sus în jos.

— Poate că aşa a fost, aprobă Disra. Pellaeon a spus odată că marele amiral Thrawn avea o teorie despre asta.

— Da: că împăratul folosise Forţa pentru a-şi conduce trupele, spuse Tierce. Îmi amintesc discuţiile asemănătoare de la bordul Himerei. Poate că avea dreptate.

Disra se încruntă.

— Ai fost pe Himera?

— Fireşte, răspunse Tierce. Ce loc este mai bun pentru o Gardă Regală dacă nu alături de un mare amiral? Cam la o lună după ce s-a întors din misiunea din Regiunile Necunoscute, am reuşit să aranjez să fiu transferat la detaşamentul de trupe de şoc al Himerei.

— Dar atunci...? şovăi Disra.

— De ce a murit? Tierce stârnse din dinţi. Pentru că am calculat greşit. Mă aşteptam la un atac asupra marelui amiral când ne-am confruntat cu un număr neaşteptat de mare de inamici la şantierele navale de la Bilbringi. Dar mă aşteptam să fie sub forma unei trupe de comando care să urce la bordul Himerei în mijlocul confuziei luptei. Luke Skywalker mai pătrunsese aşa pe navă pentru a-l salva pe contrabandistul Talon Karrde, iar eu m-am gândit că ar putea încerca din nou. Aşa că mi-am pus unitatea de trupe de şoc să staţioneze lângă terminalele hangarului.

— Ah. Disra dădu din cap, o fărâmă rătăcită din istoria acelei lupte găsindu-şi locul. Deci unitatea ta a fost cea care l-a interceptat şi l-a omorât pe trădătorul noghri, Rukh, după ce l-a omorât pe marele amiral?

— Da. Deşi nu ştiu dacă mai contează.

— Hm. Disra se uită la el. Thrawn ştia despre tine?

Tierce se înfioră iar.

— Cine ar putea spune ce ştie şi ce nu ştie un mare amiral? Tot ce pot spune este că nu m-am prezentat lui niciodată şi că el nu m-a confruntat niciodată cu trecutul meu.

— De ce nu te-ai identificat? îl întrebă Disra. Credeam că o Gardă Regală este îndreptăţită la anumite... ah... misiuni speciale.

— Să nu mai spui niciodată asta, Disra, zise Tierce cu voce înceată şi ameninţătoare. Nici măcar să nu te mai gândeşti la asta. O Gardă Regală nu caută niciodată privilegii. Niciodată. Singurul său scop în viaţă este să îl servească pe împărat şi Noua Ordine pe care a creat-o. Scopul vieţii şi ultima sa dorinţă.

— Da, murmură Disra, luat prin surprindere, spre ciuda sa. Devenea tot mai clar că reputaţia Gărzii Regale – o reputaţie despre care crezuse întotdeauna că era produsul propagandiştilor împăratului – fusese, de fapt, câştigată pe drept. Îmi cer iertare, domnule gardian.

— Maior, îl corectă Tierce. Doar maior. Garda Regală nu mai există.

— Din nou, iertare, domnule maior, spuse Disra, cu o urmă de supărare strecurându-se în atmosfera incomodă. Dorise să conducă această conversaţie; însă, la fiecare întorsătură, părea să piardă controlul. Iar mie trebuie să mi te adresezi cu „excelenţă”.

Tierce se încruntă, iar pentru o clipă dureroasă Disra îşi ţinu respiraţia. Apoi, spre uşurarea sa, buza celuilalt zvâcni într-un zâmbet ironic.

— Desigur, spuse el sec. Excelenţă. V-aţi satisfăcut curiozitatea, excelenţă?

— Da, răspunse Disra dând din cap. Ce a fost a fost, domnule maior. Să ne gândim acum la viitor. Ai auzit sugestiile pe care i le-am făcut amiralului Pellaeon. Ce părere ai?

Tierce clătină din cap.

— Amiralul are dreptate: nu va merge. Cifrele sunt prea mult împotriva noastră.

— Nici măcar cu Noua Republică ocupată cu zeci de conflicte interne?

— Nu. Tierce făcu un semn spre biroul lui Disra. Nici chiar cu acest raport interesant clasificat sub numele „Lak Jit” de pe al treilea datacard de sus în jos.

— Oh? Disra se încruntă, scoţând datacardul din teancul pe care Tierce îl adusese. Toate aceste rapoarte ar fi trebuit să fie private, criptate cu un cod imperial special, rezervat doar înalţilor ofiţeri de contrainformaţii şi Moff-ilor. Evident, Disra nu era singurul care făcuse ceva cercetări la nivel înalt. Punând datacardul în cititor, tastă codul pentru decriptare.

Era un raport de contrainformaţii cumpărat de la un colaborator devaronian pe nume Lak Jit, privind descoperirea în ruinele Muntelui Tantiss a unui dosar parţial despre distrugerea Caamas-ului.

— E perfect, îi spuse lui Tierce în timp ce îl cerceta grăbit. Exact ce ne trebuie.

Tierce dădu din cap.

— Cu siguranţă este folositor. Dar nu este de ajuns.

— Ah, ba da, spuse Disra simţind cum un zâmbet subţire i se întindea pe buze în timp ce recitea părţile importante ale raportului. Nu cred că înţelegi pe deplin situaţia în care se găseşte Noua Republică zilele astea. Un element precum Caamas – mai ales cu implicarea bothanilor – va face ca totul să dea în clocot. Mai ales dacă putem să îi dăm impulsul potrivit.

— Nu situaţia dintre Rebeli este problema, îl contrazise Tierce cu răceală. Starea Imperiului nu o înţelegi tu. Doar dezbinarea Rebeliunii nu va reconstrui Noua Ordine a împăratului. Avem nevoie de un punct central, de un conducător în jurul căruia forţele Imperiului să se poată aduna. Amiralul Pellaeon este cea mai potrivită persoană pe care o avem pentru o astfel de figură a autorităţii, iar el şi-a pierdut, în mod clar, dorinţa de a lupta.

— Lasă-l pe Pellaeon, spuse Disra. Să presupunem că eu aş putea oferi un astfel de conducător. Ai dori să ni te alături?

Tierce se uită la el.

— Cine sunt aceşti „noi” despre care vorbeşti?

— Dacă ni te alături, vom fi trei, răspunse Disra. Trei care vor împărtăşi secretul pe care sunt gata să ţi-l dezvălui. Un secret care va aduce întreaga Flotă de partea noastră.

Tierce surâse cinic.

— Mă iertaţi, excelenţă, dacă sugerez că nu aţi putea insufla loialitatea oarbă nici într-un bantha drogat.

Disra simţi un val de furie. Cum îndrăznea soldatul ăsta obişnuit...?

— Nu, aprobă el, practic scuipând cuvântul printre dinţii încleştaţi. Până la urmă, Tierce nu era un soldat obişnuit. Mai important, Disra avea nevoie disperată de un om cu abilităţile şi cu antrenamentul lui. Eu nu voi fi decât puterea politică din spatele tronului. Plus distribuitorul de militari şi de armament, desigur.

— Din Flota Sectorului Braxant?

— Şi din alte surse, spuse Disra. Tu, dacă alegi să ni te alături, vei servi ca arhitect al întregii noastre strategii.

— Înţeleg. Dacă Tierce era deranjat de cuvântul „a servi”, nu o arăta. Şi a treia persoană?

— Eşti cu noi?

Tierce îl studie.

— Mai întâi spune-mi mai multe.

— Voi face mai mult decât să îţi spun. Disra îşi împinse scaunul în spate şi se ridică. Îţi voi arăta.

Judecând după lipsa de reacţie a lui Tierce, aşa-zisul coridor secret dintre biroul lui Disra şi apartamentele lui nu a fost o surpriză pentru fostul gardian. Intrarea camuflată de la jumătatea lui a fost, totuşi.

— Construită de fostul proprietar al palatului, explică Disra în timp ce mergeau printr-un pasaj către o maşină turbolift la fel de îngustă. Coboară cincizeci de metri. De acolo poţi să mergi fie la camera de tortură de sub nivelul beciurilor, fie la un tunel de ieşire secret din

dealurile de la nord. Uneori m-am întrebat în ce direcţie se ducea cel mai des.

— Pe care o folosim acum? întrebă Tietce când maşina turbolift începu să coboare.

— Cea spre camera de tortură, zise Disra. Este locul cel mai privat şi mai sigur din palat. Sau de oriunde de pe Bastion. A treia persoană a grupului nostru aşteaptă acolo.

Maşina se opri şi uşa se deschise. Două tuneluri nefinisate şi înguste se ramificau din spaţiul liber din faţa turboliftului; dând într-o parte o pânză rătăcită de păianjen, Disra o luă înainte pe coridorul din dreapta. Se sfârşea la o uşă din metal prăfuită, cu o roată montată în centru. Apucând de marginile roţii, Disra învârti; şi cu un scârţâit care răsună straniu în spaţiul închis, uşa se deschise.

Fostul proprietar şi-ar fi recunoscut cu greu camera de tortură. Instrumentele suferinţei şi groazei fuseseră scoase, pereţii şi podelele curăţate şi acoperite cu covoare, iar mobilierul unui apartament modern complet utilat fusese adus.

Dar, pentru moment, Disra nu era interesat de încăpere. Toată atenţia lui era îndreptată asupra lui Tierce în timp ce fostul gardian intră în cameră.

Intră în cameră... Şi îl văzu pe singurul ocupant al încăperii, aşezat în centrul ei, pe o replică a unui scaun de căpitan de Stea a Morţii.

Tierce îngheţă, ochii mărindu-i-se de uimire, întregul trup încordându-i-se de parcă ar fi fost străbătut de curent electric. Privirea îi ţâşni către Disra, înapoi la scaunul căpitanului, cercetă camera ca şi cum ar fi căutat dovada vreunei capcane sau halucinaţii ori poate a propriei nebunii, înapoi la scaun. Disra îşi ţinu respiraţia...

Iar apoi, brusc, Tierce se îndreptă, luând poziţia de paradă.

— Domnule mare amiral Thrawn, să trăiţi, spuse el cu un formalism militar tăios ca laserul. Soldat din trupele de şoc TR-889, raportez.

Disra îşi mută atenţia către ocupantul camerei în timp ce acesta se ridica încet în picioare. Către pielea albastră, părul negru cu reflexe albăstrii, ochii roşii strălucitori, uniforma albă a marelui amiral. Ochii strălucitori îi întâlniră pe cei ai lui Disra; apoi se întoarse spre Tierce.

— Bun venit la datorie, soldat, spuse el grav. Totuşi, mă tem că trebuie să-ţi spun – se uită iar la Disra – că nu sunt cine crezi tu.

O primă urmă de încruntare se furişă pe faţa lui Tierce.

— Domnule?

— Permite-mi, spuse Disra.

Traversând camera, apucă mâneca uniformei albe şi îl trase pe purtătorul ei un pas mai aproape de Tierce.

— Maior Tierce: dă-mi voie să ţi-l prezint pe asociatul meu, Flim.

— Un artist al deghizărilor extrem de talentat.

Pentru un minut, camera a fost plină de o tăcere nesigură. Tierce se holbă la impostorul în uniformă albă, neîncrederea şi dezamăgirea amestecându-se pe faţa lui cu furia şi cu trădarea. Disra urmări jocul emoţiilor, pulsul bătându-i neplăcut în gât. Dacă Tierce lăsa acum mândria să îl conducă – dacă alegea să fie jignit de această înşelătorie – atunci nici Disra şi nici Flim nu vor ieşi din această încăpere în viaţă.

Tierce îşi întoarse privirea spre Disra, zbuciumul emoţional retrăgându-se sub o mască de piatră.

— Explică, spuse el încruntat.

— Chiar tu ai zis că Imperiul are nevoie de un conducător, îi aminti Disra. Ce alt conducător mai bun avem în afara marelui amiral Thrawn?

Încet, fără tragere de inimă, Tierce se uită încă o dată la falsul mare amiral.

— Cine eşti? întrebă el.

— După cum ţi-a spus excelenţa sa, mă numesc Flim, răspunse celălalt. Vocea i se schimbase subtil, nu mai avea aerul puternic, aproape regal, al unui mare amiral. Exact aceeaşi transformare, Disra îşi dădu seama brusc, ca cea pe care Tierce însuşi o suferise cu câteva minute în urmă în birou, doar că invers.

Poate că şi Tierce a văzut acest lucru.

— Interesant, zise el făcând un pas înainte şi cercetând de aproape faţa lui Flim. E nefiresc. Arăţi exact ca el.

— Ar trebui, spuse Disra. Mi-a luat aproape opt ani de căutări pentru a găsi pe cineva care să se deghizeze aşa de bine. Pun asta la cale de mult timp.

— Înţeleg. Făcu un semn. Cum faci ochii?

— Inserţii de suprafaţă, zise Disra. Autonome, pentru a oferi strălucirea roşie. Restul e doar colorarea pielii şi a părului, plus un control remarcabil al vocii şi abilitatea naturală de a interpreta.

— Am făcut multe astfel de interpretări, spuse Flim. Aceasta e doar încă una. Surâse. Deşi cu un potenţial de răsplată considerabil mai mare.

— Este remarcabil, spuse Tierce uitându-se la Disra. Însă este o problemă. Thrawn e mort şi toată lumea ştie asta.

Disra îşi ridică sprâncenele.

— Ah, chiar aşa? Cu siguranţă s-a spus că a murit, dar asta poate sau nu să însemne ceva. Poate că doar a fost în comă din cauza rănii provocate de cuţitul lui Rukh. Poate că a fost dus în vreun loc secret unde a petrecut mulţi ani pentru a se reface. Dădu din cap către Flim. Sau poate că pe puntea Himerei a murit un impostor, ca Flim. Ai spus că te aşteptai la un atac asupra lui la Bilbringi; poate că şi Thrawn se aştepta şi şi-a făcut nişte pregătiri secrete.

Tierce pufni.

— E cam trasă de păr.

— Fireşte, îl aprobă Disra. Dar asta nu contează. Tot ceea ce trebuie este să îl prezentăm pe Thraw, iar dorinţa de a crede va face restul.

Întregul Imperiu se va grăbi să creadă în el, de la amiralul Pellaeon în jos.

— Deci ăsta e planul tău? întrebă Tierce. Să îl prezinţi pe marele amiral lui Pellaeon, să îl reinstalezi la bordul Himerei şi să îl foloseşti ca un punct de regrupare pentru Imperiu?

— În mare, răspunse Disra încruntându-se. De ce?

Tierce tăcu pentru un moment.

— Ziceai că ai şi alte resurse în afara Flotei Sectorului Braxant, spuse el. Care sunt acestea?

Disra se uită la Flim. Dar maestrul în deghizări nu făcea decât să se uite cu interes la Tierce.

— Am o înţelegere cu piraţii Cavrilhu, îi zise el Gardianului. Sunt un grup mare şi foarte sofisticat care activează...

— Cunosc banda căpitanului Zothip, spuse Tierce. Nu este deosebit de sofisticată, după părerea mea, dar, cu siguranţă, destul de mare. Ce fel de înţelegere?

— Una bazată pe interese comune, răspunse Disra. Folosesc rapoartele Contrainformaţiilor imperiale pentru a localiza transporturile folositoare ale Noii Republici, pe care Zothip le atacă apoi. El ia orice pradă poate; noi obţinem destabilizarea tot mai puternică a inamicului nostru.

— Şi o parte din Păsările-de-pradă SoroSuub oferite de linia de producţie a lui Zothip? sugeră Tierce.

Disra îşi strânse buzele. Fie Tierce ştia mult mai multe decât ar fi trebuit despre secretele Moff-ilor, fie era cu mult mai isteţ decât se aşteptase. În orice caz, nu era sigur că îi plăcea.

— De fapt, noi luăm toate Păsările-de-pradă, spuse el. Zothip are toate navele de luptă de care are nevoie.

— Cum le plăteşti?

— Cu acel fel de ajutor experimentat pe care Zothip nu-l mai poate găsi nicăieri, spuse Disra, oferindu-i celuilalt un zâmbet viclean, îi împrumut câţiva consilieri militari speciali: grupuri de clone ale lui Thrawn, de la Muntele Tantiss.

Avu satisfacţia de a vedea cum Tierce aproape căscă gura de uimire.

— Au mai rămas?

— Au rămas cuiburi întregi, îi spuse Disra acru. Isteţul nostru mare amiral a împrăştiat grupuri sub cea mai mare acoperire prin toată Noua Republică. Nu ştiu ce voia să facă cu ele; în dosarele lui nu era nimic care să privească în mod special...

— Ai găsit dosarele lui Thrawn? îl întrerupse Tierce. Adică dosarele lui personale?

— Desigur, spuse Disra încruntându-se uşor. Pentru o clipă apăruse brusc ceva tensionat în expresia gardianului. Cum altfel crezi că aş fi ştiut unde ascunsese toate clonele astea?

Sclipirea de interes dispăruse deja în spatele măştii lui Tierce.

— Fireşte, spuse el cu calm. Ce mai era acolo?

— Era schiţa unei mari strategii, răspunse Disra, urmărindu-l cu atenţie. Dar orice ar fi aprins acea scânteie era din nou îngropat. Planurile lui pentru campanii împotriva Noii Republicii pe următorii cinci ani. Incredibil de detaliate; din nefericire, în acest moment, complet nefolositoare.

— Aş avea mare grijă să consider orice a făcut Thrawn vreodată ca fiind inutil, îi reproşă Tierce cu blândeţe. Altceva?

Disra ridică din umeri.

— Însemnări personale şi altele ca astea. Nimic care să îmi atragă atenţia ca fiind interesant din punct de vedere militar. Eşti binevenit să te uiţi prin ele mai târziu, dacă doreşti.

— Mulţumesc, spuse Tierce. Cred că o s-o fac.

— Bănuiesc, interveni Flim, că te gândeşti la ceva mai ambiţios decât să îl foloseşti pe Thrawn ca punct de regrupare?

Tierce îşi înclină uşor capul către maestrul în deghizări.

— Eşti foarte pătrunzător, amirale, spuse el. Da, cred că putem face mai mult de atât. Mult mai mult, de fapt. Aici jos există vreun terminal de calculator? – ah, perfect. Voi avea nevoie de datacardurile pe care le-am lăsat pe biroul tău, excelenţă. Te superi dacă te duci să le aduci?

— Deloc, murmură Disra. Mă întorc imediat.

Deja ocupat la terminalul calculatorului, Tierce nu se obosi să răspundă. Pentru o clipă, Disra se uită fix la ceafa lui, întrebându-se dacă se putea să fi socotit greşit. Maiorul Tierce, fost Gardian Regal, va fi un slujitor folositor. Nu va fi un stăpân preţuit.

Dar deocamdată, cu toţii aveau nevoie unul de altul. Înghiţindu-şi vorbele şi mândria, Disra ieşi în tunel şi se întoarse la turbolift.

5

Consilierul Borsk Fey'lya îşi ridică privirea de pe datapad, cu ochii violeţi măriţi şi cu blana alb-gălbuie lipită bine de corp.

— Deci până la urmă a ieşit la lumină, şopti el.

— Da, a ieşit, spuse Leia. Şi se cere o explicaţie.

Fey'lya clătină din cap.

— Nu e nimic de explicat, zise el încet. E adevărat.

— Înţeleg, spuse Leia, simţind cum o greutate i se punea pe umeri. Nu îşi dăduse seama cât de mult îşi

dorise să aibă dreptate Karrde când spunea că dosarul Caamas era un fals. Eşti sigur?

— Da, răspunse Fey'lya, mutându-şi privirea de la Leia; la datapad.

— Atunci ştii cine a fost implicat.

— Nu, zise Fey'lya. Acesta este miezul problemei, consilier Organa Solo. Şi motivul pentru care am tăcut atât timp. Ştim ce ştii şi tu; că un grup de bothani i-a ajutat pe agenţii senatorului Palpatine să ajungă la generatoarele de scuturi ale Caamas-ului. Nici măcar nu ştim ce clan a fost implicat, cu atât mai puţin cine anume.

— Aţi încercat să aflaţi? întrebă Leia tăios.

Lui Fey'lya i se zbârli blana.

— Fireşte că am încercat. Dar Palpatine acoperise această urmă mult prea bine. Doar cu mult după eveniment, la începuturile Rebeliunii, şefii conducătorilor clanurilor au aflat despre complicitatea bothană pe Caamas. Impactul acestei descoperiri a făcut, de fapt, să ne angajăm poporul în Alianţa Rebelă şi în distrugerea lui Palpatine. Dar atunci urma era deja mult prea veche pentru a o mai cerceta.

Leia oftă.

— Înţeleg.

— Mă crezi, da? insistă Fey'lya. Trebuie sa mă crezi.

Pentru un moment, Leia tăcu. Privindu-i fix faţa, folosindu-şi Forţa, căută cât de bine putu după orice urmă de înşelăciune. Dar dacă exista, nu o găsea.

— Cred că spui adevărul, cel puţin în ceea ce te priveşte, îi zise ea bothanului. Din păcate, eu nu sunt singura pe care trebuie să o convingi.

Fey'lya se înfioră, câteva smocuri de blană zbârlindu-i-se pe corp.

— Nu, aprobă el sobru. Vor fi mulţi care vor crede că nu facem decât să-i apărăm pe criminali în numele solidarităţii bothane.

Leia ridică datapadul, înăbuşindu-şi o grimasă. Fireşte că el avea dreptate. Abordarea bothană în politica interstelară era mult mai tranşantă şi mai războinică decât şi-ar fi dorit mulţi din Noua Republică. Chiar şi speciile care nu aveau nimic împotriva luptei fizice totale între membrii lor încercau, de obicei, să aibă o abordare moderată când aveau de a face cu străini. Faptul că bothanii fie nu doreau, fie nu puteau să facă acelaşi lucru le adusese o reputaţie mult mai proastă decât meritau în cercurile diplomatice.

— Sunt de acord, spuse ea. Un motiv în plus să rezolvăm problema cât mai repede.

— Dar cum? întrebă Fey’lya. Bothanii au căutat din greu o listă a celor responsabili atât în bibliotecile de clan oficiale, cât şi pe toate lumile noastre colonie şi în enclave. Pur şi simplu nu există.

— A existat aici, îi arătă Leia, scoţând datacardul din datapad. Sunt sigură că a existat. O să vedem dacă tehnicienii îl pot reconstrui; dacă nu pot, va trebui să găsim altă copie pe undeva. Cel puţin, acum ştim ce să căutăm.

— Putem încerca, spuse Fey’lya neconvins. Dar între timp, ce ai de gând să faci?

Leia împunse datacardul cu degetul.

— Nu pot să mă fac că am uitat totul, consilier Fey’lya – trebuie să înţelegi. Trebuie cel puţin să îl duc celorlalţi din Consiliul Suprem. Dar voi face tot ce îmi stă în puteri să îl conving pe preşedintele Gavrisom că nu trebuie făcut public. Cel puţin nu înainte ca tehnicienii să aibă timp să vadă ce pot face cu secţiunile distruse.

— Înţeleg, spuse Fey’lya, atât blana cât şi emoţiile lui agitându-se. Fireşte, dacă tehnicienii vor tăcea sau nu este o altă problemă. Mai important, ce-i cu contrabandistul Talon Karrde? Ziceai că şi el ştie.

— A promis că nu va spune nimic, îi zise Leia. Şi a trimis un mesaj către toţi oamenii lui să îl caute pe

devaronianul care a găsit datacardul. Poate că îl prind din urmă înainte să mai apuce să spună cuiva.

Fey'lya suspină.

— Chiar crezi că nu le-a spus deja altora? După cum v-aţi purtat tu şi Karrde cu el?

— Am făcut ceea ce atunci părea necesar, spuse Leia calmându-şi cu asprime pâlpâirea bruscă de iritare faţă de bothan. Ai fi preferat să plece de pe Wayland cu datacardul?

— Ca să fiu direct: da, spuse Fey'lya înţepat. În mod clar, voia să ajungă la noi. Ne-ar fi cerut un preţ enorm, iar noi l-am fi plătit şi s-ar fi terminat.

Leia oftă.

— Nu s-ar fi terminat, consiliere. Nu se va termina decât atunci când se va şti tot adevărul, iar cei responsabili vor fi pedepsiţi.

— Într-adevăr, asta este tot ce mai putem face, zise Fey'lya ridicându-se în picioare. Îţi mulţumesc pentru politeţea de a-mi face această informare privată, doamnă consilier Organa Solo. Acum mă duc să îmi pregătesc apărarea.

— Nu eşti la proces, consiliere, îi aminti Leia.

Blana lui Fey'lya se lipi de corp.

— Voi fi, răspunse el încet. Ca şi întreaga rasă bothană. Vei vedea.

***

Cafeneaua Dona Laza era aproape mai aglomerată decât o văzuse Shada D'ukal vreodată, plină, în adevăratul sens al cuvântului, de la un capăt la altul de fiinţe dintr-o duzină de specii şi din fiecare clasă socială de la cea de mijloc în jos.

— E un loc preferat în seara asta, îi spuse şefului ei, care stătea aproape de ea la masă.

— Este rândul lor la concursul de Boga Minwak plutitor, îi explică Mazzic, mângâind alene mâna Shadei. Nici nu ştii cât sunt de înnebuniţi de jocul ăsta pe aici.

— Crezi că de aia a ales locul ăsta? întrebă Shada. Din cauza mulţimii?

— Stai liniştită, Cromf o să-l aducă aici fără probleme, o calmă Mazzic. Dacă-i dai destui bani, devine de încredere. Mai ales când o jumătate din plată nu o primeşte decât la livrare.

Shada se uită la fiinţele care se înghesuiau în jurul mesei.

— Mai mult mă preocupă dacă vom putea să-l scoatem de aici în linişte cu atâtea persoane în jur.

— Nu-i nici o grabă, îi spuse Mazzic. Gândindu-ne la cât ne-am chinuit, ar trebui cel puţin să auzim secretul ăla întunecat pe care vrea să ni-l spună. Până la urmă, putem să îl intimidăm.

Shada se uită la el cu colţul ochiului.

— Lui Karrde n-o să-i placă, îl avertiză ea. A spus foarte clar că Lak Jit nu trebuie să vorbească cu nimeni.

— Nu suntem în slujba lui Talon Karrde, îi aminti Mazzic aspru. Şi cu recompensa pe care i-o dăm lui Cromf, nici măcar nu ne recuperăm banii. Dacă acest secret are vreo valoare de piaţă, merităm şi noi o parte.

Shada se întoarse cu spatele la el, un val de tristeţe copleşindu-i deja starea posomorâtă. La asta se reducea întotdeauna totul în lumea contrabandei: profitul, şi iar profitul şi la a face orice tertip şi orice înşelătorie de care era nevoie pentru a obţine cât mai mult. Concepte ca loialitatea şi onoarea...

— Ei, haide, Shada, o dojeni Mazzic, mângâindu-i iar mâna. Aceste accese de conştiinţă trebuie să înceteze. Aşa merg treburile. Ştii asta.

— Sigur, murmură Shada, ştia, bine. Ceea ce durea cel mai mult era că în ultimii doisprezece ani luase parte de bunăvoie la asta. De bunăvoie şi foarte sârguincios.

Uneori, noaptea târziu, se întreba ce se întâmplase cu galaxia. Sau poate că doar i se părea ei.

La marginea mulţimii, un tânăr garoos apăru, strecurându-se cu grijă împreună cu tava încărcată pe

care o ducea printre o pereche gălăgioasă de ishori care gesticulau nebuneşte. Reuşii să nu verse băuturile şi se prăbuşi în scaunul din faţa lui Mazzic.

— Pfiu! şuieră, luând unul dintre cele patru pahare de pe tavă, cu branhiile lui în nuanţe de mov ondulându-se ritmic în timp ce respira. Nu credeam c-o să reuşesc.

— Te-ai descurcat bine, Cromf, îl asigură Mazzic, alegând două dintre pahare şi punând unul în faţa Shadei. Ai vreun semn de la prada noastră?

— Nu l-am văzut, spuse Cromf sorbind grijuliu din băutură şi privind neliniştit în jur. Ciorchinele unei urechi se deschise brusc, ca şi cum cineva din apropiere ar fi râs răguşit, apoi se închise la loc. Nu-mi place asta, Maz k. Prea mulţi în jur.

— Nu-ţi face griji, îl linişti Mazzic. Tu doar adu-l la masă. De restul ne ocupăm noi.

Lângă urechea stângă a Shadei, unul dintre acele lăcuite decorative se răsuci şi scoase încet două clicuri.

— Semnal de la Griv, îi spuse ea lui Mazzic. Se poate să îl prindem.

— Bun, zise Mazzic. Cromf, du-te şi prinde-l – intrarea laterală. Concentrează-te pe cealaltă jumătate a plăţii.

Garoos-ul şuieră în timp ce se ridica de la masă şi dispăru din nou în mulţime. Shada inspiră adânc, intrând în starea de luptă, şi cercetă pentru ultima dată zona din jurul lor. Dacă devaronianul simţea că a dat de bucluc şi încerca să fugă, probabil că o va lua în stânga...

Iar apoi Cromf se întoarse, târând după el un devaronian cu coarne.

— Pfiu, şuieră, aşezându-se lângă Mazzic. Aglomeraţie. El Lak Jit. El contrabandist Maz k.

— Încântat de cunoştinţă, Lak Jit, spuse Mazzic oferindu-i cel de-al patrulea pahar de pe tavă. Sper că îţi place conberea Vistulo?

— Când plăteşte altcineva, răspunse Lak Jit, aşezându-se în faţa lui Mazzic. Mai întâi vreau să-ţi spun,

Mazzic, că deşii ceea ce îţi voi zice este adevărat, ştiu că nu pot cere bani în schimb. Deja nu mai am dovada palpabilă, ci doar ce au văzut ochii mei.

— Înţeleg, spuse Mazzic, punându-şi mâna în mijlocul mesei. O retrase, dezvelind grămăjoara de monede cu valoare mare. Totuşi, un domn onorabil ar trebui să dorească să plătească pentru ceea ce primeşte.

Lak Jit râse subţire, în felul lui devaronian, şi se întinse după monede.

Şi se trezi cu încheietura prinsă strâns în pumnul lui Mazzic.

— Pentru ceea ce primeşte, îi aminti acesta cu răceală. Întinzându-şi mâna cealaltă, trase grămăjoara de monede către marginea mesei, în faţa lui.

— Acum, spuse el eliberând încheietura devaronianului. Să auzim ce ai de zis.

Lak Jit se aplecă înainte pentru a se întinde peste masă.

— Înţelege că ceea ce am să îţi spun este atât privat cât şi exclusiv, murmură el. Nimeni din afara guvernului Noii Republici nu ştie asta.

— Fireşte, răspunse Mazzic sec, tonul lui dovedindu-i Shadei că nu credea asta mai mult decât ea. Probabil că devaronianul deja vânduse această informaţie „exclusivă” altor şase persoane.

— Să auzim.

Lak Jit se uită în jur şi se aplecă încă puţin.

— Se referă la Caamas, spuse el. Există dovada că într-adevăr agenţii fostului senator Palpatine i-au provocat distrugerea

Pe sub masă, Shada simţi cum mâna i se strânse într-un pumn. Caamas. Trecuse mult timp de când se gândise la acea lume. Mult timp de când încercase să îşi şteargă din minte numele acesta şi amintirile din copilărie pe care le evoca, amintirile propriei sale lumi, Emberlene. Acum, brusc, totul revenea.

Nu s-ar fi aşteptat ca Mazzic să fie la fel de mişcat. Şi nici nu era.

— Astea nu prea sunt ştiri senzaţionale, spuse el dând din umeri. Asta a fost bănuiala principală practic încă de când s-a stins ultima furtună de foc de pe Caamas.

— Dar asta este dovada, insistă Lak Jit. Un dosar recuperat din depozitul personal al împăratului, de pe Wayland.

— Un document pe care se întâmplă că nu îl ai.

— Dar mai e ceva, şuieră devaronianul întinzându-se până când coarnele aproape că îi atingeau fruntea lui Mazzic. Acum ştim cum de a fost atât de uşor de distrus planeta. Generatoarele de scut au fost sabotate. Împunse cu un deget în masă, ca pentru a sublinia. De un grup de bothani.

Mazzic îi aruncă Shadei o privire.

— Chiar aşa? spuse el cu o voce încă nepăsătoare, dar cu o notă clară de interes în ea. Ştii cum îi cheamă?

— Din păcate nu, răspunse Lak Jit. Acea parte a documentului era prea distrusă pentru ca umilul meu datapad să o poată citi. Se tolăni înapoi în scaun. Dar eu zic că nu contează. În orice caz, bothanii se pregătesc să aibă mari probleme. Un afacerist inteligent ar trebui să poată obţine profit din cunoaşterea acestei instabilităţi iminente. Făcu un semn către grămăjoara de monede din faţa lui Mazzic. Nu eşti de acord?

— Ba da, într-adevăr, spuse Mazzic uitându-se la Shada şi ridi- cându-şi o sprânceană. Foarte bine. Shada, vrei să îl ajuţi pe prietenul nostru?

— Nu-i nevoie, zise Lak Jit. Întinzându-se iar peste masă, vru să ia monedele...

Şi ridicându-se pe jumătate din scaun, Shada îl lovi cu pumnul drept la baza cornului din stânga.

Se prăbuşi cu un geamăt, căzând mai întâi cu faţa pe masă, cornul din stânga aproape dărâmând băutura lui Mazzic. Un barabel şi câţiva duros îl priviră, apoi se

uitară în altă parte; clienţii leşinaţi păreau să fie ceva obişnuit la Dona Laza.

— Pfiu! şuieră Cromf holbându-se cu ochii bulbucaţi la forma inertă. E...?

— Fireşte că nu, răspunse Mazzic, întinzându-se ca să bată de trei ori în semnalizatorul în formă de ac din părul Shadei. Nu suntem plătiţi să ucidem.

Croindu-şi drum prin mulţime, Griv apăru la masă.

— Gata? întrebă el.

— Da, dădu Mazzic din cap culegând grămăjoara de monede. Îi înmână lui Cromf patru dintre ele şi puse restul în buzunarul interior.

— Du-l la speeder.

Griv îl ridică pe devaronian pe umăr şi se vârî iar în mulţime.

— Ei, am pierdut vremea, comentă Mazzic ridicându-se şi oferindu-i mâna Shadei politicos. Poate că putem să mai ridicăm puţin recompensa pe care ne-o dă Karrde. Să încercăm să ne acoperim cheltuielile, măcar.

— Nu facem nimic cu asta? întrebă Shada.

— Nu fi fraieră, o dojeni el, luând-o de mână şi conducând-o în mulţime. Cu îi mai pasă de o planetă distrusă cu aproape jumătate de secol în urmă?

Shadei i se strânse stomacul.

— Nimănui, aprobă ea cu amărăciune. Chiar nimănui.

***

Dură o vreme – cel puţin două citiri complete pentru fiecare, estimă Disra în timp ce păşea încet pe podeaua din spatele biroului său din coral, încercând să pară mai degrabă nerăbdător decât neliniştit. Dar, în cele din urmă, ultimul dintre cei patru căpitani imperiali termină de citit şi îşi ridică privirea de pe datapad.

— Cu tot respectul, excelenţă, găsesc această propunere incredibilă, spuse căpitanul Trazzen de pe Nimicitorul, vocea lui înceată contrazicându-i reputaţia

de om crud. Cu siguranţă vă daţi seama că nu puteţi scoate patru distrugătoare spaţiale imperiale dintr-o flotă de sector şi să vă aşteptaţi ca forţele rămase să îşi apere bine teritoriul.

— Sunt de acord, interveni căpitanul Nalgol de pe Tiranic, jucându-se cu sigiliul familiei Kuat pe care îl purta întotdeauna. În plus – şi, de asemenea, cu tot respectul – aş merge până la a vă contesta autoritatea ca măcar să ordonaţi aceste două misiuni. Toate incursiunile în spaţiul Noii Republicii se presupune că se află sub comanda directă a comandantului suprem al flotei, Pellaeon.

— Poate, spuse Disra. Poate că nu. Să lăsăm asta acum. Mai aveţi întrebări?

— Eu am una, vorbi căpitanul Dorja de pe Neîndurătorul. Această misiune pe Morishim pe care vreţi să o desfăşor. Ce este mai exact cu această navă curier pe care sunt rugat să o distrug?

Disra ridică din sprâncene.

— Sunteţi „rugat”, căpitane? „Rugat”?

— Da, excelenţă, spuse Dorja băţos. Căpitanul Nalgol are dreptate: sunteţi comandantul suprem al Flotei Sectorului Braxant doar în privinţa operaţiunilor din Sectorul Braxant. Misiunile pe Morishim şi Bothawui nu sunt sub autoritatea dumneavoastră.

— Înţeleg. Disra se uită la al patrulea căpitan. Aţi fost cam tăcut, căpitane Argona.

— Mâna-de-Fier se află, desigur, sub comanda dumneavoastră, excelenţă şi vom merge oriunde ne trimiteţi, spuse Argona încet. În acelaşi timp, trebuie să fiu de acord cu afirmaţia căpitanului Trazzen. A trimite patru dintre cele treisprezece distrugătoare spaţiale ale flotei de sector nu este ceva care să fie făcut cu uşurinţă.

— Mai ales când trei dintre ele au această misiune de lungă durată în sistemul Bothawui, adăugă Trazzen. A cărei natură, vă amintesc, exclude orice şansă de înapoiere rapidă.

— Într-adevăr, spuse Argona. Ar trebui să trimiteţi fizic curieri acolo pentru a ne contacta. În caz de urgenţă, zilele pierdute în plus s-ar putea dovedi dezastruoase.

— Nimic valoros nu se obţine fără risc, spuse Disra cu răceală, încep să cred că poate am făcut o alegere greşită când v-am oferit aceste misiuni. Dacă preferaţi să vă retrageţi dintr-o campanie militară care va scrie istoria...

— Nu.

Vocea venise din direcţia pasajului secret al lui Disra. Căpitanii se întoarseră.

Iar marele amiral Thrawn păşii în birou.

Se auzi suspinul cuiva, înecat într-o tăcere plină de uimire.

— Mă scuzaţi, domnule amiral? întrebă Disra precaut.

— Nu vor fi scutiţi de la această misiune, excelenţă, spuse Thrawn, cu o voce calmă şi relaxată, în timp ce se îndrepta spre birou şi se aşeza în scaunul lui Disra. Am avut motivele mele pentru a alege exact aceste distrugătoare spaţiale şi pe căpitanii lor. Acele motive nu s-au schimbat.

Pentru o clipă, ochii lui strălucitori se concentrară asupra căpitanilor care stăteau în poziţie de drepţi în faţa lui, evident zăpăciţi, măsurându-l şi evaluându-l pe fiecare pe rând. Apoi, lăsându-se pe spate în scaun, zâmbi uşor.

— Observă, excelenţă, spuse el uitându-se la Disra şi dând din mână către ofiţeri. Complet uimiţi de apariţia mea neaşteptată; însă deja şi-au revenit în mare parte. Minţi flexibile şi iuţi, combinate cu o loialitate totală faţă de Imperiu. De această combinaţie am nevoie. Combinaţia pe care o voi avea.

— Fireşte, amirale, spuse Disra.

Thrawn îşi îndreptă atenţia către căpitani.

— Cu toţii aveţi întrebări, desigur, zise el. Din păcate, cea mai apăsătoare dintre ele nu îşi poate primi răspunsul deocamdată. În timp ce fac pregătirile pentru a mă întoarce la comandă, metoda care mi-a permis să supravieţuiesc încercării de asasinare din urmă cu zece ani trebuie să rămână ascunsă. De asemenea, trebuie să vă rog ca, pentru moment, întoarcerea mea să rămână secretă, să fie împărtăşită doar ofiţerilor voştri superiori şi doar după ce aţi părăsit spaţiul imperial. În afară de asta... Îşi întinse uşor gâtul într-o parte. Mi se pare că erau nişte întrebări privind autoritatea?

— Nici o întrebare, amirale, spuse Trazzen cu o voce aproape respectuoasă. Nu mai sunt.

— Bine. Thrawn îşi ridică o sprânceană neagră-albăstrie către Nalgol. Înţeleg din înfăţişarea ta, căpitane Nalgol, că nu eşti de acord cu colegul tău?

Nalgol îşi drese glasul cu timiditate, degetul său strângând inelul de parcă ar fi încercat să extragă încredere din coroana gravată pe el.

— Fireşte că nu vă pun la îndoială autoritatea, amirale Thrawn, spuse el. Dar v-aş mulţumi foarte mult pentru câteva clarificări. Cunosc sistemul Bothawui şi nu văd nici un motiv pentru care ar avea vreo valoare militară serioasă pentru Imperiu. Cu siguranţă nu merită să trimitem trei distrugătoare spaţiale acolo.

— Evaluarea ta este destul de corectă, aprobă Thrawn. Nu sistemul în sine mă interesează, ci evenimentele care, în viitorul apropiat, vor avea loc pe lumea natală a bothanilor. Evenimente pe care intenţionez să le întorc în avantajul Imperiului.

— Da, domnule, spuse Nalgol. Dar...

— În timp, totul va deveni clar, spuse Thrawn. Deocamdată, trebuie să vă cer să aveţi încredere în judecata mea.

Nalgol luă poziţie de drepţi.

— Întotdeauna, amirale. Făcu un pas înainte şi îşi întinse mâna peste birou. Şi dacă îmi permiteţi, bun venit

înapoi. Imperiului i-a lipsit amarnic conducerea dumneavoastră.

— Aşa cum şi mie mi-a lipsit privilegiul de a comanda, spuse Thrawn ridicându-se în picioare şi strângând scurt mâna întinsă. Pregătirea celor trei distrugătoare spaţiale deja se desfăşoară şi ar trebui să se încheie în două zile. Îşi mută atenţia asupra lui Dorja. Cât despre misiunea ta, căpitane Dorja, curierul imperial pe care trebuie să îl interceptezi la Morishim este programat să plece în douăzeci de ore. Vei avea destul timp să te întorci pe Neîndurătorul şi să ajungi la sistem înaintea lui?

— Cu uşurinţă, amirale. Buza lui Dorja zvâcni în ceea ce el considera, în aceste vremuri, a fi un zâmbet. Şi dacă îmi permiteţi, domnule, aş vrea să mă alătur sentimentelor căpitanului Nalgol. Sunt onorat să servesc din nou sub comanda dumneavoastră directă.

Disra îl privi pe Dorja, simţind brusc o strângere de inimă. Dorja servise sub comanda directă a lui Thrawn?

— Încă o dată, sunt încântat să vă conduc, căpitane, spuse Thrawn grav. Cât timp m-am aflat pe Himera, am simţit adesea că aveaţi mai mult potenţial de conducere decât împrejurările vă permiteau să arătaţi. Poate că acum vom avea ocazia să judecăm acea evaluare.

Dorja aproape că străluci de încântare.

— Voi face tot ce pot pentru a arăta că aţi avut dreptate, domnule.

— Nu-ţi pot cere mai mult, zise Thrawn. Şi nu voi accepta mai puţin, adăugă el, privindu-i, pe rând, pe fiecare dintre căpitani. V-aţi primit ordinele. Sunteţi liberi.

— Da, amirale, spuse Trazzen în numele tuturor. Se întoarseră şi plecară, cu ceea ce îi păru lui Disra un mers mult mai vioi decât cel cu care intraseră în birou, cu o jumătate de oră în urmă. Uşa dublă se închise greoi în urma lor...

— Un grup de domni minunaţi, declară Flim, vârându-şi un deget pe sub gulerul uniformei albe de mare amiral. Un pic cam creduli dar, totuşi, nişte domni minunaţi.

— Oh, da, sunt minunaţi, mârâi Disra aruncând o privire către uşa secretă prin care artistul în deghizări îşi făcuse intrarea triumfală. De asemenea, sunt şi foarte periculoşi. Tierce? Unde eşti.

— Aici, spuse Tierce ieşind pe uşa secretă. Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? se răsti Disra. Este destul de rău că trei dintre cei patru căpitani pe care i-ai ales pentru aceste misiuni nu-mi sunt chiar loiali. Dar cineva care a servit sub comanda directă a lui Thrawn? Eşti nebun?

— Nu mă insulta, spuse Tierce cu răceală, alăturându-se celorlalţi lângă birou. Trebuia să aduc pe cineva ca Dorja. Şi un elev începător în ale tacticii ţi-ar putea spune asta.

— Eu nu gândesc tactic, replică Disra. Cel puţin, nu după cum zici tu. De aceea experienţa ta este atât de necesară, îţi aminteşti.

— Calmaţi-vă, excelenţă, interveni Flim, scoţându-şi cu grijă inserţia de suprafaţă strălucitoare din ochiul stâng. Mai devreme sau mai târziu, ar fi fost inevitabil să mă aflu în faţa cuiva care l-a cunoscut personal pe Thrawn. Ce loc sau moment ar fi fost mai bun, dacă nu aici şi acum, unde, la nevoie, ne-am fi putut ocupa de toţi patru în linişte şi cu discreţie.

— Exact, spuse Tierce. Cât despre căpitanii pe care i-am ales, cei care nu îţi sunt loiali sunt exact cei asupra cărora trebuie să folosim magia lui Flim.

— Şi te-ai gândit la ce-ar putea face o dată ieşiţi din raza acestei magii? replică Disra. Dacă se hotărăsc că până la urmă nu sunt chiar convinşi şi fac nişte verificări?

— Oh, o să o facă, îl asigură Tierce. De aceea am vrut ca Nalgol să facă parte din acest prim grup. Provine

dintr-o veche familie nobiliară de pe Kuat şi ştiam că va purta inelul cu injector de otravă.

Flim se opri în mijlocul acţiunii de a scoate cealaltă inserţie de suprafaţă.

— Ce să poarte?

— Inelul cu injector de otravă, repetă Tierce. A-ţi otrăvi duşmanii este o tradiţie veche de secole acolo. Oh, linişteşte-te – Nalgol nu mai are otravă în inelul ăla de ani întregi.

— Mă bucur că tu crezi aşa, spuse Flim cu nervozitate, cercetându-şi cu atenţie mâna pe care i-o strânsese Nalgol. Nu mâna ta a fost...

— Am spus să te linişteşti, zise Tierce din nou, iar de această dată avea o voce aspră. Nu ţi-a băgat nimic. A luat ceva.

— O mică probă de piele, mai exact, spuse Disra înţelegând în cele din urmă. Pe care, fără îndoială, o va duce drept la arhive pentru a o compara cu profilul genetic din dosarul de identitate al lui Thrawn.

— Exact, zise Tierce. Şi o dată convins – şi cu siguranţă îşi va împărtăşi descoperirile cu ceilalţi – nu va mai exista nimic pe care ei să nu îl facă penru noi.

— M-am întrebat de ce ai insistat atât de mult să modifici acel dosar de identitate noaptea trecută, spuse Disra. Nu ai lăsat o marjă de eroare prea mare în această operaţiune.

— Mai ales dacă ne gândim că noi doi am preluat toate riscurile, îl susţinu Flim, încă ţinându-se de mână. Nici măcar nu ai stat în cameră cu noi.

— Calmaţi-vă, amândoi, spuse Tierce cu o urmă de dispreţ în glas. Mai avem multe de făcut. Sper că n-aţi început deja să vă speriaţi.

— Nu-ţi face griji despre asta, domnule maior, zise Disra tăios. Tu doar ocupă-te ca strategia asta chiar să funcţioneze.

— O va face, îl asigură Tierce. Crede-mă. Indiferent de luptele de hărţuire preliminarii, bătălia de deschidere

a războiului civil final al Rebeliunii se va desfăşura pe Bothawui. Documentul Caamas se va ocupa de asta. Vrem să dirijăm detaliile acestei căderi cât de bine putem; şi vrem o prezenţă imperială pe Bothawui pentru a fi siguri că ambele părţi vor suferi pierderi cât mai mari.

— Ei, orice am face, ar trebui să facem repede, îl avertiză Disra. Pellaeon a înţeles deja pe trei sferturi legătura mea cu Piraţii Cavrilhu şi cu asociaţii lor. Dacă face o verificare şi descoperă că din flota mea de sector lipsesc patru distrugătoare spaţiale o să fie vai de mine.

— Nu putem face prea multe în privinţa programului, îi aminti Tierce. Cele trei care se îndreaptă spre sistemul Bothawui nu vor fi în poziţie de atac vreme de câteva săptămâni.

— Atunci poate că ar trebui să renunţăm la aspectul de cometă, spuse Disra. Se pot forma în jurul altui indicator.

— Nu există altul, zise Tierce răbdător. Cel puţin, nici unul pe care să-l folosească în siguranţă. Va trebui să-ţi foloseşti farmecul personal pentru a-l ţine pe Pellaeon deoparte.

— Voi face tot ce pot, spuse Disra sarcastic. Şi ce fel de farmec presupui să folosesc asupra căpitanului Zothip?

— Ce-i cu căpitanul Zothip? întrebă Flim.

— Maiorul Tierce l-a sunat şi i-a spus că îi întrerupem livrarea de clone, mârâi Disra. Zothip e cam supărat.

— Am mai vorbit despre asta, zise Tierce cu un aer de răbdare obosită. Acum avem nevoie de acele clone pentru noi. Zothip nu are de ce să se plângă – a beneficiat destul de ele la bordul navelor sale. Oricum, ce te nelinişteşte? Că o să vină aici şi că o să te provoace la duel?

— Nu-l cunoşti pe Zothip, spuse Disra abătut.

— E pleavă de la limită, spuse Tierce abandonând subiectul piratului cu o zvâcnire a buzei. Cumpără-l sau calmează-l – nu-mi pasă.

— Zothip mă îngrijorează mai puţin decât atitudinea ta, replică Disra. De acum înainte, deciziile importante ca aceasta vor fi luate împreună. N-o să te las să distrugi lucrurile pe care le-am construit şi apoi să îmi dai bucăţile să le pun eu la loc.

Pentru o vreme, Tierce doar se uită la el.

— Să lămurim un lucru acum, Disra, spuse el în cele din urmă, cu o voce rece şi liniştită. Mă aflu la comanda aspectelor militare ale acestei operaţiuni. A tuturor acestor aspecte. Asta mi-ai oferit tu şi de asta mă ocup. Acum, partea ta – singura ta parte – este să furnizezi navele şi oamenii de care am nevoie şi să te ocupi de toate aspectele politice care apar.

Disra îi aruncă din nou o privire tăioasă. Dar simţea cum tăişul ei se tocea. Ce fel de monstru crease?

— Doar asta însemn pentru tine? îl întrebă încet pe Tierce. Ofiţerul tău de aprovizionare?

Tierce zâmbi, ridicându-şi cu răceală colţul buzei.

— Îţi este teamă că ai pierdut controlul planului pe care l-ai creat? Să nu-ţi fie. Scopul meu aici – singurul scop – este să răzbun moartea împăratului şi să şterg Rebeliunea de pe harta galaxiei. După aceea, sarcina mea se termină. Conducerea noului Imperiu care va apărea va fi a ta în întregime.

Pentru o clipă, Disra se uită la el, încercând să citească dincolo de faţa lui împietrită, încercând să nu lase dorinţa de a crede să îi afecteze judecata. Dacă omul minţea...

Nu. Tierce era un soldat; unul neobişnuit de bun, însă tot un soldat. Nu avea nici pe aproape abilităţile şi experienţa politice pe care le poseda Disra. Chiar şi dacă prindea gustul puterii, tot va avea nevoie de Disra după ce se termina lupta.

— Cele mai multe triumvirate sunt instabile, excelenţă, rosti Flim. Ştiu asta, am văzut multe dintre ele ridicându-se şi prăbuşindu-se printre organizaţiile de piraţi şi de contrabandişti de la limită. Dar acesta este diferit. Nici unul dintre noi nu se poate descurca fără ceilalţi.

— Are dreptate, aprobă Tierce. Aşa că nu te mai plânge şi fă-ţi treaba. Sau ajungem cu toţii în coloniile penale.

— De acord, spuse Disra fără tragere de inimă. Îmi cer iertare, domnule maior. Nu se va mai întâmpla.

— Bine, spuse Tierce energic. Înapoi la treabă. Voi avea nevoie de o copie a algoritmului de decriptare pe care l-ai folosit ca să pătrunzi în dosarele personale ale împăratului şi ale lui Thrawn.

Disra se încruntă.

— Pentru ce?

— Pentru a obţine o listă completă a celulelor în adormire pe care Thrawn le-a plantat prin Rebeliune, îi explică Tierce. Vom avea nevoie de toţi soldaţii imperiali pregătiţi şi de toţi piloţii pe care putem pune mâna.

Asta părea destul de înţelept.

— În regulă, spuse Disra. Dar pot să îţi obţin eu lista.

— Ar fi util să pot intra în acele dosare de fiecare dată când am nevoie, comentă Tierce.

— De asemenea, ar fi util să ştiu şi eu nişte lucruri pe care tu să nu le ştii, replică Disra. De dragul echilibrului şi toate alea.

Tierce clătină din cap.

— Bine. Vezi-ţi de jocurile tale. Mie să-mi aduci lista.

Disra îşi înclină capul într-o plecăciune ironică.

— Imediat, domnule maior.

Nu, nu vor mai fi ieşiri, se hotărî Disra în timp ce traversa din nou încăperea către tunelul secret. Dar asta nu însemna că nu va sta cu ochii pe partenerii lui în acest triumvirat. Şi dacă amândoi încă mai aveau nevoie

de el, s-ar fi putut foarte bine să vină timpul în care el să nu mai aibă nevoie de ei.

Era ceva la care trebuia să se gândească.

6

Era scundă, păroasă, gălăgioasă şi hotărâtă să îi vândă un pepene.

— Scuze, spuse Wedge Antilles, dându-se într-o parte, atât cât putea în aglomeraţia pieţei din Morishim, ţinându-şi mâinile cu palmele în afară în faţa lui. Azi nu mă interesează pepenii wk'ou, mulţumesc.

Fie femeia morish nu înţelegea bazica, fie nu era încă pregătită să accepte înfrângerea. Merse în paralel cu el în spatele tejghelei ei, copiindu-i retragerea, aruncând către el pepenele cu două umflături, de un roşu pal, trăncănind fără oprire pe limba ei.

— Nu azi, repetă Wedge cu fermitate, uitându-se în jur şi încercând să-l zărească în mulţimea de cumpărători pe vreunul dintre colegii săi din escadrila Vagabond. Jason şi Tycho ar fi trebuit să cunoască puţin din limba morish, însă nici unul dintre ei nu era de găsit.

Însă tocmai apăruse o deschidere în modelul de trafic pietonal din spatele său.

— Poate mâine, îi strigă el vânzătoarei wk'ou şi fugi.

— Pentru un mare războinic pe X-interceptor, nu ştii deloc să refuzi, spuse vocea lui Jason din spatele lui.

— N-am cumpărat, nu? replică Wedge, întorcându-se către colegul său care rânjea. Unde erai când aveam nevoie de tine?

— Oh, am prins aproape tot spectacolul, răspunse Jason, rânjind un pic mai mult. Cel mai mult mi-a plăcut când i-ai făcut semnul cu palmele în afară.

Wedge simţi cum i se îngustau ochii.

— Asta nu înseamnă „nu” aici?

— Nu chiar, zise Jason, vizibil amuzat. Înseamnă că nu vrei să cumperi la acel preţ, dar că ar putea încerca să îţi ofere unul mai bun.

— Oh, bine, mulţumesc că mi-ai zis la timp, mârâi Wedge. Nu-i de mirare că nu mă mai lăsa în pace.

— E o galaxie mare, spuse Jason filosofic. Ai atâtea de învăţat. Hai – am dat peste un vechi prieten de-al tău.

— Atâta timp cât nu încearcă să-mi vândă nimic, mormăi Wedge în timp ce Jason îl conducea printre cumpărători. Vreo veste de la bază?

— Nu prea, spuse Jason peste umăr. Şedinţa abia a început de jumătate de oră. Cu un general de renumele lui Bel Iblis, probabil că nici nu au terminat cu complimentele introductive încă. Iată. Hei – generale!

La mică distanţă de ei, un bărbat distins, într-o mantie neagră se întoarse…

— Ei, ei, spuse Wedge croindu-şi drum printre trecători şi întinzând mâna. Generale Calrissian.

— Acum e doar Calrissian, îl corectă Lando Carlissian, punând la subraţ pepenele wk’ou şi strângându-i mâna lui Wedge. Zilele mele de militar au trecut demult. Mă bucur să te revăd, Wedge.

— Şi eu, răspunse Wedge. Ce faci în partea asta a galaxiei?

— Sper să am o şansă de a vorbi cu generalul Bel Iblis, spuse Lando, făcând un semn cu capul către turnurile de lansare piramidale ale Bazei de Vânători Stelari a Noii Republici, care se înălţau în spatele oraşului. Trebuie să facem ceva în privinţa activităţii piraţilor care se desfăşoară lângă Varn.

— Ţi-au lovit transporturile de minereu, nu? întrebă Wedge.

— Asta, şi sperie potenţialii clienţi, spuse Lando. Nu ştiu dacă ai aflat că am adăugat un cazino şi o galerie de observaţie la Buzunare Adânci.

— Pare o atracţie serioasă, spuse Jason sec.

— Ai fi surprins cât de interesant poate fi să priveşti extracţiile miniere subacvatice, îi zise Lando. De fapt, la capacitate maximă, probabil că doar cazinoul ar putea plăti costurile întregii operaţiuni. Dar nu şi dacă toată lumea se teme să vină acolo.

— Bandele de piraţi au tot ieşit din pietrării cam peste tot, îl aprobă Wedge. Chiar şi în sistemele din Nucleu. Ai încercat să vorbeşti la Coruscant?

— Până am rămas fără voce, spuse Lando cu amărăciune. Nu mi-au dat nimic. Culegătorii ăia de datte birocraţi de acolo sunt la fel de răi ca cei de pe vremea Imperiului.

Jason pufni.

— Unii dintre ei sunt aceiaşi.

— Această ultimă reorganizare politică ar trebui să schimbe ceva, spuse Wedge, încercând să abată discuţia de la ceea ce era un permanent subiect sensibil pentru el şi camarazii săi din escadrila Vagabond. Trecerea puterii politice înapoi la nivelul sectoarelor şi al sistemelor este, în mod clar, o metodă bună. Imperiul a dovedit deja că soluţia centralizării nu funcţionează.

Se uită în sus, la cerul albastru.

— Este ciudat, nu, cum se schimbă lucrurile. Îmi amintesc cum era când a fi într-un sistem atât de aproape de Imperiu însemna să dormi în X-interceptor. Iar acum, iată-ne, plimbându-ne ca şi cum am fi pe Svivren sau pe Ord Mantell.

— În locul tău, nu m-aş culca pe o ureche, îl avertiză Iason. Imperiul nu a murit încă. Tot mai pot da o lovitură serioasă dacă vor.

— Şi au mai fost dăţi în care păreau gata să cedeze, adăugă Lando. Îţi aminteşti cum stăteau lucrurile chiar înainte ca marele amiral Thrawn să apară de unde stătuse ascuns?

— Wedge? strigă o voce acoperind zarva. Hei – Wedge!

Wedge se uită peste mulţime, zări un păr castaniu-deschis răvăşit

şi ridică o mână.

— Aici.

— Cine e? întrebă Lando, întinzându-şi gâtul ca să vadă peste capetele oamenilor.

— Îl cheamă Tycho Celchu, îi spuse Wedge. Unul dintre oamenii mei din escadrila Vagabond. Nu cred că l-ai cunoscut.

Tycho ajunse la ei.

— Hei, Wedge, trebuie să vii să-l auzi pe tipul ăsta, spuse el, cu o voce şi cu o figură întunecate. Haide – e aici.

Îi conduse prin piaţă până la o mică dugheană cu un morish zbârcit care şedea cocoşat lângă ea.

— Iată-l, zise Tycho, adunându-i pe ceilalţi în jurul chioşcului. W simi p rotou?

— M'rish kavish f'oril, şuieră morish-ul. M'shisht C'aama , por'kti vres mi B'oth.

Jason fluieră încet.

— Ce zice? întrebă Wedge.

— Spune că au început să fie descoperite noi informaţii despre distrugerea Caamas-ului, zise Tycho încruntat. Şi că bothanii au fost de vină.

Wedge se holbă la Tycho.

— Cred că glumeşti, zise el.

— Aşa ţi se pare ţie? Tycho se răsti, cu ochii albaştri scânteind. Se potriveşte, nu? Endor, Borleias şi acum asta.

— Linişteşte-te, spuse Wedge, punând nişte duritate militărească în voce. Borleias nu a fost chiar vina bothanilor.

Tycho dădu din umeri neliniştit.

— Nu doar a lor, oricum, acceptă el fără tragere de inimă.

Wedge se uită la Lando.

— Ai auzit ceva informaţii noi despre Caamas?

— Nici o şoaptă, spuse Lando, uitându-se cu suspiciune la morish. Întreabă-l de unde ştie.

— Da. Tycho vorbi iar cu morish-ul şi primi un răspuns. Zice că a venit de la Bătrânul Pustnic, traduse el. Trăieşte într-o peşteră în înălţimile Tatmana. Se pare că ştie totul despre ce se întâmplă în galaxie.

Wedge se întoarse şi privi spre Munţii Tatmana, care îşi înălţau creasta zimţată în depărtare, pe partea opusă a oraşului faţă de baza Noii Republici. Văzându-i, era absurd să crezi că vreun pustnic bătrân din zonă ar fi avut vreo idee despre ce se întâmpla în oraşul de la poale, ca să nu mai vorbim despre ce se întâmpla în galaxia de deasupra munţilor.

Dar, pe de altă parte, Wedge petrecuse destul timp în preajma lui Luke Skywalker ca să ştie că în galaxie exista o grămadă de lucruri inexplicabile. Poate că acest Bătrân Pustnic era unul dintre acei utilizatori latenţi ai Forţei, pe care Luke încerca tot timpul să îi găsească.

Şi, oricum, nu erau prea ocupaţi acum.

— Întreabă-l unde-l putem găsi pe acest Bătrân Pustnic, îi ceru lui Tycho.

— Vă duceţi acolo? întrebă Lando în timp ce Tycho începu iar să vorbească cu morish-ul. Pentru ce?

— Din curiozitate, îi spuse Wedge. Avem timp – generalul nu va avea nevoie de noi în următoarele câteva ore, cel puţin. Vii şi tu?

Lando oftă.

— Condu-ne.

Aplecându-se uşor în vântul constant, cele trei X-interceptoare se stabiliră lin pe versantul de deasupra oraşului.

— E uşor pentru voi, mormăi Lando pentru el, măsurând mental bucata de spaţiu pe care i-o lăsaseră pentru a ateriza cu Doamna Norocoasă. Era prea mic, însă doar mândria îi dicta să nu dea înapoi. Tot mormăind, se strecură cu yahtul în jos, către versant.

Era, într-adevăr, un spaţiu strâmt, situaţia fiind îngreunată şi de vânt. Dar reuşii fără să se chinuie prea mult şi, mai important, fără să se facă de râs. Lăsând motoarele în aşteptare, coborî pe scara de la pupa a punţii cabinei şi se îndreptă spre trapa yahtului.

Wedge, Jason şi Tycho îl aşteptau la baza rampei Doamnei Norocoase.

— E răcoare aici, comentă el, apucându-şi poala mantiei pentru a o ţine să nu fluture. Sper că peştera Bătrânului Pustnic e încălzită.

— Cel puţin o să fie ferită de vântul ăsta, aprobă Jason arătând către o crăpătură îngustă, înaltă de doi metri în stâncă. Asta trebuie să fie. Să mergem.

Peştera era mult mai adâncă decât ar fi crezut Lando judecând după dimensiunea destul de mică a intrării. De asemenea, era surprinzător de cald înăuntru.

— Parcă ar fi o lumină acolo, în faţă, spuse Wedge, vocea lui răsunând ciudat în spaţiul închis. După cotitură.

— Mă întreb dacă ar trebui să ne anunţăm prezenţa, spuse Lando privind în jur neliniştit. Să zboare în nave spaţiale înghesuite nu îl deranjase niciodată, dar să meargă printr-un tunel îngust cu un vârf de munte deasupra lui era cu totul altceva.

Sau poate că locul îi amintea prea mult de interiorul Muntelui Tantiss. În orice caz, în timp ce coteau, se trezi că ţinea mâna dreaptă pe mânerul blasterului lui din toc.

Ceea ce făcu ca scena ce apăru în faţa lor să fie şi mai nepotrivită. Aşezat în spatele unei părţi mai largi a peşterii, era un singur morish bătrân, chiar mai bătrân decât cel cu care vorbiseră lângă dugheană, ciupind meditativ corzile întinse ale unui soi de instrument muzical, în dreapta lui se afla o mică lampă militară din dotarea armatei; în stânga, un antic vas din lemn pentru jăratic. Pe ambele laturi ale peşterii, doar slab atinse de strălucirea lămpii, era o serie de lucruri care păreau a fi obiectele casnice ale Bătrânului Pustnic. În spatele lui, fără să acopere în totalitate peretele peşterii, era o

draperie decorată manual, dintr-un material care părea greu.

Dacă Bătrânul Pustnic a fost surprins să îi vadă, nu a arătat-o. Îi cercetă în tăcere pentru o clipă în timp ce ei păşiră până la câţiva metri de el, apoi îşi plecă din nou privirea asupra instrumentului şi mormăi ceva pe limba lui.

— Ne salută, traduse Tycho. Într-un fel. Şi întreabă ce vrem.

— Spune-i că am auzit că ştie ceva despre distrugerea Caamas-ului, zise Wedge. Am vrea să auzim mai mult.

— O să vrea bani, îl avertiză Jason.

— Bine, aprobă Tycho. Încearcă să-i oferi cincizeci.

Morish-ul se mişcă.

— Trei sute, spuse el într-o bazică clară şi aproape fără accent. Povestea face trei sute.

— Ei, ei, zise Wedge sec. Cam atât despre culoarea locală. Mă gândeam eu că probabil vorbesc bazica mai bine decât lasă să se vadă. Plătesc o sută.

— Trei sute, insistă Bătrânul Pustnic. Sau nici o poveste.

— O sută cincizeci, oferi Wedge. În moneda Noii Republici. Asta-i tot ce am la mine.

— Trei sute. Nimic mai puţin.

— Completez eu, rosti Lando privind în jur. Era ceva ciudat la acest loc. Ceva ce declanşa nişte amintiri foarte neplăcute...

— În regulă, oftă Wedge. Trei sute să fie. Dar ar face bine să merite.

— Merită, îl asigură Bătrânul Pustnic. În timp ce întunecata flotă de război se aduna în afara Caamas-ului...

Şi brusc Lando îşi dădu seama. Păşind în spatele vasului pentru jăratic, apucă marginea draperiei...

— Ka alee! ţipă morish-ul aruncând instrumentul într-o parte şi repezindu-se către lampă. Mâna îi ţâşni sub ea...

— Stai! strigă Wedge. Cei trei piloţi ai escadrilei Vagabond se aruncaseră în poziţii de luptă, cu armele îndreptate asupra morish-ului. Scoate-ţi mâna, ordonă Wedge. Goală.

Încet, privindu-i fix, Bătrânul Pustnic îşi trase mâna înapoi. Jason merse în cerc până la lampă, se ghemui lângă ea şi scoase un mic, dar ameninţător blaster.

— În regulă, spuse Wedge când Jason se întoarse lângă Tycho. Acum stai acolo şi fii cuminte. Şi ţine mâinile la vedere. Punându-şi arma în toc, merse în spatele colegilor săi şi ajunse la Lando. Ce ai descoperit?

— Sursa acestei omniscienţe, spuse Lando întunecat, trăgând draperia într-o parte. Uite.

Wedge fluieră încet, ca pentru el; şi chiar Lando, care deşii mai mult sau mai puţin ştia la ce să se aştepte trebui să accepte că era impresionat. Înghesuit într-o fisură largă până în tavan din peretele din spate al peşterii, se afla un centru de comunicaţii imperial în perfectă stare de funcţionare împreună cu module pentru criptare/ decriptare, mufe de intrare pentru o varietate de roboţi şi de senzori, un modul de monitorizare spaţială/planetară şi un generator de Generaţie III încorporat.

— Ei, ei, comentă Wedge. Frumoasă descoperire, Lando. Ce l-a dat de gol?

— Mirosul, răspunse Lando, înfiorându-se involuntar. Aparatele electronice prăfuite au un miros aparte. Camera cilindrului Spaarti din depozitul din Muntele Tantiss puţea la fel.

— Probabil că au amenajat locul ăsta chiar înainte să recâştigăm Morishim-ul de la ei, sugeră Jason. Trebuie să-l fi folosit ca să spioneze baza.

— Şi pentru propagandă şi incitarea localnicilor, spuse Wedge împingând cortina în lături ca să vadă mai

bine. Are o legătură directă la serviciul de ştiri al Imperiului. Şi una la Coruscant Actualităţi.

— Ar putea fi interesant să punem pe cineva să cerceteze dosarele din trecutul recent, spuse Lando. Să vedem dacă au fost implicaţi în evenimente.

— Da, aprobă Wedge. Trebuie că l-au abandonat în grabă dacă au lăsat atâtea lucruri în urmă...

Amuţi, încruntându-se la ecranul monitorului spaţial.

— Tycho, du-te la X-interceptorul tău şi sună la bază. Se pare că se apropie o corvetă corelliană. Emite un semnal de identificare imperial...

Brusc îngheţă.

— Lasă asta, se răsti el, lăsând cortina să cadă şi fugind pe lângă Bătrânul Pustnic. Suiţi-vă în nave – imediat.

Ceilalţi îl prinseră din urmă, grupul dispărând pe după cotul tunelului.

— Ce este? întrebă Bătrânul Pustnic speriat. Hei – oamenilor – ce este?

Lando nu trebui decât să arunce o singură privire la ecran.

— E un distrugător spaţial imperial, spuse el. A apărut chiar în spatele corvetei.

— Se îndreaptă încoace.

— Lando? se auzi vocea lui Wedge din bordul Doamnei Norocoase. Mă auzi?

— Foarte bine, răspunse Lando făcând un ultim reglaj la difuzor.

— Stai pe-aproape, îl sfătui Wedge. Trucul ăsta de amestecare a frecvenţelor n-o să meargă împotriva bruiajului lor dacă ne depărtăm prea mult unul de altul.

— Am înţeles, spuse Lando, uitându-se la informaţiile încurcate de pe panoul lui de comunicaţii. Sistemul lui de comunicaţii era aproape o operă de artă, cu câteva lucruri exotice în plus, dar nu era reglat să se descurce cu frecvenţele şi codurile militare ale Noii

Republici. Dar, deocamdată, filtrul pe care îl pusese la repezeală părea să facă faţă. Ce se întâmplă?

— Am transmis bazei în timp ce tu te pregăteai, zise Wedge. Restul escadrilei Vagabond e pe drum, împreună cu fiecare vânător stelar pe care îl mai poate găsi baza.

Câteva brigăzi de X-interceptoare şi de A-interceptoare împotriva unui distrugător spaţial imperial. Îngrozitor.

— Dar Pribeagul şi fregata de asalt cu care a venit amiralul Vriss?

— Pribeagul e pe drum, dar trebuie să vină din partea cealaltă a planetei, spuse Wedge, o urmă de îngrijorare strecurându-se în profesionalismul rece din vocea lui. Fregata de asalt, din păcate, nu va interveni. Se pare că au lăsat sistemele să lucreze cu o putere mai mică decât cea de aşteptare.

— Neglijent, mârâi Lando. Cine o comandă?

— Un comitet de bagmimi, îi spuse Wedge. Echipajul e format în mare parte din bagmimi, oameni şi povanarieni.

— Bagmimii sunt luptători destul de buni atunci când se enervează.

— Atunci ar fi trebuit să fie mai nervoşi, zise Wedge. Acum nu fac decât să stea degeaba.

— E prea târziu să îţi mai faci probleme acum, spuse Lando abţinându-se precaut să îi amintească lui Wedge despre comentariile lui de mai devreme în privinţa felului în care se relaxaseră lucrurile. Care-i planul?

— Încercăm să-i încetinim, zise Wedge. Pribeagul e pe drum, iar generalul a făcut rost de două crucişătoare spaţiale, care vin de pe Haverling. Până ajung aici, suntem pe cont propriu.

Cele trei X-interceptoare şi yahtul se ridicară deasupra curbei orizontului lui Morishim; şi iată: forma uriaşă şi înspăimântătoare a distrugătorului spaţial imperial şi corveta care îl conducea către planetă.

Apoi Lando se încruntă.

— Wedge?

— Văd, murmură Wedge. Vagabond şapte, fă-mi o analiză rapidă.

— Nici o greşeală, Vagabond şef, veni prompt vocea lui Tycho. Acelea nu sunt focuri accidentale prost ţintite – distrugătorul spaţial trage, cu siguranţă, în corvetă. Corveta fuge cu viteză pe flanc, cu câmpurile deflectoare de la pupa acttivate la maximum. E urmărită, clar.

— Îi bruiază şi ei transmisiunile, adăugă Jason. Proiecţia cursului ei arată că se îndreaptă direct către marginea scutului de energie al bazei. Se pare că avem de a face cu un furt şi o trădare.

— S-ar putea, spuse Wedge cu precauţie. De asemenea, ar putea fi un truc pentru a ne face să lăsăm o navă necercetată să treacă de scutul de energie.

— Deci ce facem? întrebă Jason.

— Să încercăm să producem ceva interferenţe, spuse Wedge. Vagabond Doi, Vagabond Cinci: interveniţi pe lângă tribordul corvetei şi vedeţi dacă puteţi atrage atenţia distrugătorului. Eu merg pe partea cealaltă. Aveţi grijă la razele de tractare – s-ar putea să încerce să tragă corveta.

— Recepţionat, Vagabond şef.

Cele două X-interceptoare se depărtară lin de Wedge şi de Lando.

— Şi eu? întrebă acesta din urmă.

— Mai bine rămâi aici, îi spuse Wedge accelerând. Yahtul nu e făcut pentru astfel de manevre. Oricum, s-ar putea să avem nevoie ca tu să fii o ştafetă între noi şi întăriri.

Abia rosti vorbele, când dinspre corvetă avu loc un fel de explozie înfundată, însoţită de un nor de sfărîmături.

— Grupul de sensori de deasupra a fost lovit, raportă Jason. Incendiu intern – probabil că vor trebui să oprească miezul reactorului principal.

Ceea ce însemna să rămână fără motoare, fără scuturi şi fără nici o speranţă de a mai scăpa. Lando înjură în barbă, comandând sistemului secundar de comunicaţii să scaneze canalele. Paraziţii pârâiau pe fiecare dintre frecvenţele pe care imperialii le bruiau.

— Raza tractoare activată, spuse Tycho încordat. Stabileşte conexiunea... au prins-o.

— Se apropie la pupa, interveni Jason. Restul escadrilei Vagabond, plus trei brigăzi de A-interceptoare şi două X-interceptoare. Timpul estimat, cam patru minute.

Oftatul lui Wedge se auzi ca un ecou mai încet al pârâitului provocat de bruiaj.

— Prea puţine, prea târziu, spuse el cu părere de rău. Opriţi-vă. Acum nu-i mai putem ajuta.

Lando se uită la corvetă, lovind încet, frustrat, cu pumnul în marginea panoului de control. Amuţită şi neajutorată, corveta va fi luată sau distrusă fără ca nimeni să afle cine era sau ce căuta aici.

Doar dacă...

— Wedge? spuse el. Am o idee. Porniţi toate frecvenţele de transmisie de care voi trei vă puteţi ocupa – la putere maximă, cu toată criptarea pe care o puteţi folosi. Poate că le putem slăbi bruiajul destul cât să putem auzi ceva de la corvetă.

— Merită încercat, zise Wedge. Hai s-o facem, Vagabonzilor.

Lando se roti către panoul de comunicaţii, conectându-se la una

dintre acele anexe exotice pe care plătise atâţia bani. Probabil că nu va merge. De fapt, aproape sigur că nu va merge; şi doar încercarea i-ar fi putut irita cu uşurinţă pe imperiali, făcându-i să-l lovească mortal. Dar, cel puţin, însemna că făcea ceva. Se uită la afişajul comunicatorului, ţinându-şi respiraţia...

Iar apoi, spre surprinderea lui, auzi un tremur printre paraziţi.

— Ţineţi-o tot aşa, strigă el la Wedge şi la ceilalţi, tastând nebuneşte la panou. Tremurul se auzi mai tare, slăbi, se auzi iar mai tare...

Se întrerupse brusc. Lando se uită în sus, tocmai la timp pentru a prinde o ultimă clipă de pseudo-mişcare, când distrugătorul spaţial dispăru în hiperspaţiu.

— Ei, asta a fost, zise Tycho.

— Nu am fost atent, spuse Lando. Au luat corveta cu ei?

— Au tras-o în cală şi au plecat imediat, îi spuse Wedge. Ai prins ceva?

— Nu ştiu. Lando tastă pentru a obţine o reluare. Să vedem.

Se auzi un zgomot static puternic, iar apoi, aproape îngropate sub toţi acei paraziţi, se putură auzi câteva cuvinte.

— *... este colo zh Ver dor special de 1.... mirai*
on, trimis aici ontactează-l pe generalul el Iblis privi
ego ce tre să fie Imperiul şi Noua
Republică sub ata elemente trădă
Imperiul nu se aştea
upravieţuiască. Dacă Noua Re să ţină bări,
ami Pel la aban însemnând o
sută itiin în să
se întâlnească cu pet: Aici este
nelul Me Vermel

Înregistrarea se opri.

— N-avem prea mult, comentă Wedge.

— Nu, admise Lando. Şi acum?

— Mai bine te-ai întoarce şi i-ai da înregistrarea generalului Bel Iblis, spuse Wedge. Noi cred că mai rămânem pe aici puţin.

— În caz că ăsta a fost doar primul act? sugeră Lando.

— Nu se ştie niciodată.

Lando se uită la locul în care corveta pierduse cursa către siguranţă, un fior rece neplăcut trecându-i pe şira

spinării. Întreaga poveste era foarte asemănătoare – de fapt, neliniştitor de asemănătoare – cu acea cursă pe care nava consulară a Prinţesei Leia Organa o pierduse în faţa distrugătorului spaţial al lui Darth Vader deasupra planetei Tatooine cu aproape douăzeci de ani în urmă. Fusese o placă turnantă pentru lupta împotriva tiraniei Imperiului, deşii nimeni nu ştiuse acest lucru atunci.

Iar acum, aici deasupra lui Morishim, aceeaşi scenă tocmai fusese rejucată. S-ar fi putut să aibă acelaşi fel de consecinţe?

— Wedge?

— Da?

— Nu cumva a reuşit – Lando ezită, de teamă că ar fi putut să pară o întrebare prostească – vreo capsulă de salvare să se lanseze din corvetă?

— De fapt, la asta m-am gândit prima dată, îi spuse Wedge grav. Dar nu, n-a reuşit.

— Aşa credeam şi eu, spuse Lando, gonind amintirile trecutului. Istoria nu se repetă cu adevărat niciodată, până la urmă. Existau şanse ca totul să fi fost ceea ce Jason spusese deja, doar un furt şi o trădare.

Existau şi şanse ca nici unul dintre ei să nu ştie niciodată cu siguranţă.

***

Oficial, planeta se numea Muunilinst; neoficial, mulţi o ştiau drept împrumut-de-bani. Şi dacă Bastion era centrul politic al Imperiului, Muunilinst era nucleul lui financiar.

Motivele pentru acest statut erau multe şi diverse, o lungă istorie care data demult, de pe vremea Vechii Republici. Faptul că încă îşi păstra rolul în aceste timpuri întunecate era un triumf al inerţiei şi al obiceiului, pe cât erau şi cele două platforme de apărare Golan III care îşi trasau leneş orbitele în înaltul cerului.

Stând lângă fereastra sălii de conferinţe, Pellaeon se uita în sus în timp ce una dintre platforme trecea prin

faţa soarelui lui Muunilinst, slăbindu-i momentan lumina. Atunci când capitala Imperiului a fost mutată pe Bastion, îşi aminti el, Moff Disra a încercat să transfere şi cele două Golan III, susţinând că centrul guvernamental al Imperiului merita mai multă protecţie decât învârtitorii de credite. Fusese unul dintre puţinele calcule greşite ale lui Disra şi una dintre cele mai jenante înfrângeri politice ale lui.

În spatele lui Pellaeon, cineva tuşii discret.

— Da? întrebă Pellaeon întorcându-se cu faţa spre masă.

Toţi cei şase ofiţeri seniori adunaţi în jurul mesei îl priveau.

— Presupun, amirale, spuse încet marele general Sutt Ramic, că aceasta nu este doar o propunere supusă dezbaterii. Dumneata şi Moff-ii aţi căzut deja de acord în privinţa acestei oferte, nu?

Pentru o clipă, Pellaeon studie figura celuilalt. Generalul Ramic, comandantul uneia dintre platformele Golan de deasupra, era omul cel mai important din structura de apărare a Muunilinstului, atât prin experienţă şi respect, cât şi prin rang. Dacă alegea să se împotrivească acordului de pace propus, cu siguranţă ceilalţi vor fi alături de el.

Dar nu. Întrebarea nu fusese o provocare, ci o simplă întrebare.

— Moff-ii au aprobat-o, da, spuse el. Dacă are vreo importanţă, nu au fost mai încântaţi de idee decât suntem noi.

— Credeam că dumneata ai făcut propunerea, interveni generalul Jaron Kyte, cu vocea şi privirea întunecate de suspiciune. Cum poţi spune acum că te opui?

— N-am spus că mă opun, îl corectă Pellaeon. Am spus că nu îmi place. Însă, după părerea mea profesională, pur şi simplu nu avem altă variantă.

— Aveam impresia că avem noi sisteme şi echipamente revoluţionare gata să intre în luptă, spuse Ramic.

Exact la timp, una dintre luminiţele de pe comunicatorul lui Pellaeon clipi.

— Unele dintre aceste sisteme nu s-au dovedit atât de funcţionale pe cât credeau creatorii lor, spuse Pellaeon îndreptându-se spre locul său şi întinzându-se pentru a apăsa pe butonul de confirmare. Cât despre echipament, o parte din el a fost pătată de ceea ce este, în mod clar, o activitate trădătoare.

În faţa lui Pellaeon uşa sălii de conferinţe se deschise...

Şi un bărbat slab, purtând şalul şi pandantivul tradiţionale pentru un bancher muulininst, intră.

Reacţia lui în faţa unei camere pline de ofiţeri ar fi putut fi interesantă, însă Pellaeon nu se uita la el. Privirea îi era îndreptată asupra ofiţerilor, în timp ce surpriza şi indignarea lor faţă de acuzaţia mascată erau întrerupte de această intervenţie neaşteptată. Se întoarseră, mulţi dintre ei vizibil iritaţi, pentru a vedea cine îşi permisese să întrerupă treburile Flotei.

Şi în mijlocul părţii stângi a mesei, generalul Kyte tresări.

Nu era o reacţie importantă, ceva mai mult decât o tresărire a capului şi o urmă de surpriză pe faţă înainte de a-şi recăpăta controlul, însă pe fundalul curiozităţii mai mult sau mai puţin indiferente a celorlalţi, ieşea în evidenţă ca lumina de semnalizare de pe un terminal de aterizare.

— Ah, Lord Graemon, spuse Pellaeon, concentrându-se asupra bancherului, în cele din urmă. Îţi mulţumesc că ai venit. Dacă aştepţi în camera alăturată, voi veni şi eu imediat.

— Cum doriţi, amirale Pellaeon, spuse Graemon. Pellaeon observă că ochii îi fugiră o dată către Kyte în

timp ce traversa încăperea către camera alăturată şi intra în ea.

— Şi pentru ce a fost asta? întrebă Ramic.

Omul era isteţ; în mod clar, înţelesese că întreruperea provocată de bancher nu era doar o coincidenţă.

— Vorbeam despre trădare, spuse Pellaeon, fluturând o mână către cealaltă cameră. Lordul Graemon este un fir din această reţea.

Un nou val de surpriză îi străbătu pe toţi ceilalţi aflaţi la masă, însă Ramic nici nu tresări.

— Poţi dovedi asta? întrebă el.

— În mare parte, răspunse Pellaeon. Este unul dintre oamenii cu bani care s-au ocupat cu dirijarea fondurilor Imperiului către un consorţiu care construieşte Păsările-de-pradă care se adaugă acum vânătorilor stelari de clasă TIE, mai tradiţionali, care se află la bordul navelor noastre.

— Nu văd nici o trădare aici, pufni cineva. Mi se pare că Imperiul investeşte bine în Păsările-de-pradă.

— Trădarea stă în faptul că afacerea s-a făcut în afara canalelor cuvenite, spuse Pellaeon. Şi în faptul că înalţi oficiali imperiali deturnează un procent important din aceste fonnduri în beneficiul propriu.

Intenţionat, îşi întoarse privirea către Kyte.

— Şi în faptul că afacerea include şi livrarea de echipament şi personal imperial diferitelor bande de piraţi.

Kyte îi susţinu privirea fără să tresară, dar păli abia vizibil. Pellaeon ştia, aşa; iar acum Kyte ştia că el ştia.

— Şi cum crezi că tratatul cu Noua Republică va opri asta? întrebă Ramic.

— Cooperarea şi liniile de comunicaţii deschise ne vor permite să-i prindem mai uşor pe cei implicaţi, spuse Pellaeon. Iar aceştia nu vor mai putea să susţină că nu fac altceva decât afacerile Imperiului în felul lor, să zicem, mai deosebit.

— Adică bănuieşti că sunt implicaţi unii din Flotă? întrebă un altul.

— Nu bănuiesc, răspunse Pellaeon. Ştiu.

Pentru o perioadă, nimeni nu vorbi. Pellaeon lăsă tăcerea să se aştearnă şi să se adâncească, apoi făcu un semn către datapadurile din faţa lor.

— Dar nu despre asta vorbim acum. Subiectul este tratatul de pace propus, şi dacă îl veţi sprijini. Propun să facem o pauză de o oră pentru a avea timp să vă gândiţi la toate implicaţiile. Discutaţi problema între voi, dacă doriţi; voi fi aici dacă aveţi vreo problemă despre care vreţi să mă întrebaţi în particular.

Se uită, pe rând, la fiecare dintre ei.

— La sfârşitul acestei ore ne vom reîntâlni, iar eu vă voi aştepta răspunsurile. Mai aveţi vreo întrebare? Foarte bine atunci; sunteţi liberi.

Se întoarse iar către fereastră, cu spatele la masă, în timp ce ei îşi strânseră datapadurile şi datacardurile şi ieşiră în linişte din încăpere. Uşa se închise şi Pellaeon inspiră încet.

— Comentarii? întrebă el întorcându-se din nou.

Ramic nu se mişcase din scaun.

— Nu sunt deloc de acord, spuse tăios marele general. Noua Republică se va auto-distruge – o ştim amândoi. Singurele întrebări sunt cât de puternică va fi explozia şi dacă declanşatorul va fi chestia asta cu Caamas-ul despre care se tot aude sau altceva. Nu trebuie să ne umilim aşa în faţa extratereştrilor şi a iubitorilor de extratereştri.

— Vă înţeleg poziţia, spuse Pel laeon. Acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt?

Buzele subţiri ale lui Ramic se strânseră scurt.

— Nu vă sprijin tratatul, amirale, spuse el, ridicându-se. Dar sunt ofiţer imperial şi mă voi supune superiorilor mei. Dumneavoastră şi Moff-ii v-aţi înţeles; dacă şi când va fi dat ordinul de a înceta ostilităţile, îl voi îndeplini.

O parte din greutatea de pe umerii lui Pellaeon se ridică puţin.

— Mulţumesc, generale, spuse el încet.

— Mulţumiţi familiei mele şi istoriei sale de serviciu credincios, replică Ramic. Ele mi-au insuflat sentimentul datoriei şi al loialităţii, îşi aplecă privirea asupra mesei şi începu să îşi adune datacardurile.

— Credeţi că Noua Republică vă va accepta oferta de a stabili o întâlnire?

— Vom afla destul de repede, răspunse Pellaeon. Colonelul Vermel trebuie să fi ajuns în sistemul Morishim chiar acum.

— Da, murmură Ramic. Se îndreptă spre uşă; se opri şi se întoarse. Ştiţi sigur că sunt implicate şi bande de piraţi?

— Nu există nici o îndoială, îl asigură Pellaeon. Din ceea ce am reuşit să pun cap la cap, piraţii sunt angajaţi să atace anumite transporturi ale Noii Republici. Ei iau prada; Imperiul obţine un grad de confuzie şi de consternare în sânul Noii Republici; iar partenerii din umbră, ştiind ce transporturi vor fi atacate, fac bani din schimburile de bunuri şi de afaceri.

Ramic dădu din umeri.

— În afară de ultima parte, mi se pare o activitate de corsari absolut normală.

— Poate, acceptă Pellaeon. Problema este că deciziile finale privind ce transporturi să fie atacate sunt luate de partenerii din umbră, nu de Comandamentul Suprem şi nici de Contrainformaţiile Imperiale. Şi mai există şi indicaţii serioase că celulele în adormire pe care marele amiral Thrawn le-a lăsat sunt atacate pentru a oferi echipaje pentru bande.

— Dacă aceste celule chiar există, mormăi Ramic. Eu nu am fost niciodată convins de asta.

— Dacă trupele de şoc nu provin din celulele în adormire, atunci conspiratorii le iau din altă parte, spuse

Pellaeon. Singura variantă este că le deturnează din rândul forţelor regulate.

Faţa lui Ramic împietri.

— Dacă se întâmplă aşa ceva, vă voi ajuta personal să îi pedepsiţi pe nelegiuiţi. Nici aşa nu avem destule trupe şi echipaje. Ochii i se îngustară puţin. Şi pe care dintre noi îi bănuiţi că sunt implicaţi împreună cu Lordul Graemon?

— Generalul Kyte a fost singurul care a reacţionat la intrarea lui, răspunse Pellaeon. Prin urmare, este suspectul principal. Cu ceva noroc, ar putea intra în panică şi ar putea conduce echipa mea de contrainformaţii la unii dintre cei implicaţi.

— Kyte nu va intra în panică, spuse Ramic. Dar ar putea crede că ar fi înţelept să-i avertizeze.

— Oricum, îmi convine, zise Pellaeon. Acum, dacă mă iertaţi, trebuie să petrec câteva minute cu Lordul Graemon.

— Ca să trageţi de alt fir al plasei?

Pellaeon surâse întunecat.

— Cam aşa ceva. Ne vom întâlni într-o oră.

— Foarte bine, domnule. Pentru o clipă, Ramic îi cercetă faţa. V-aş sfătui să aveţi grijă, totuşi. Fiecare plasă are ceva urât în mijloc... Şi oricine ar fi în mijlocul ăsteia, ar putea hotărî foarte bine că dacă tot lucrează la un tratat de pace, Imperiul nu mai are nevoie de un comandant suprem al Flotei. Mai ales de unul care rupe bucăţi din plasa lui.

Pellaeon se uită către camera în care Lordul Graemon aştepta.

— Da, spuse el încet. M-am gândit şi eu la asta.

Uşa secretă se deschise, iar Disra ridică privirea când Tierce intră cu paşi mari în cameră.

— Ei? întrebă el. Ai vorbit cu Dorja?

— Într-un final, da. Tierce dădu din cap. Raportează că misiunea a fost mai mult sau mai puţin un succes.

— Mai mult sau mai puţin?

Tierce ridică din umeri.

— Dorja a spus că bruia întreg spectrul de când a ieşit din hiper- spaţiu, dar că ceva din semnalul colonelui Vermel ar fi putut scăpa înainte ca ei să-i poată lua corveta la bord.

Disra şuieră printre dinţi.

— Neglijenţă.

— Această observaţie i-a fost deja făcută de marele nostru amiral, spuse Tierce. Se pare că nişte X-interceptoare şi un yaht neidentificat din preajma Morishim-ului s-au nimerit să fie prin zona vectorului de sosire al corvetei atunci când el a ieşit din hiperspaţiu.

Disra pufni.

— Din câte ştiu eu, X-interceptoarele nu „se nimeresc” să fie prin diferite locuri.

— Sunt de acord, spuse Tierce. Cred că au remarcat cumva navele care veneau şi s-au dus să vadă ce se întâmplă. Este posibil să fi folosit vechiul centru de spionaj imperial pe care l-am abandonat pe planetă, deşii cum l-au putut localiza, nu ştiu.

— Dorja ştie cumva cât din mesajul lui Vermel ar fi putut scăpa?

— Cel mult câteva cuvinte, îl asigură Tierce. Şi asta presupunând că una sau mai multe dintre navele din preajmă aveau echipamentul potrivit, ceea ce nu este probabil.

Disra medită.

— Da, acceptă el. Şi chiar dacă l-au avut, câteva cuvinte nu o să atragă atenţia nimănui. Nimănui dintre cei care contează, oricum.

— Mai ales luând în considerare cât de multe crize sunt pe punctul de a le veni pe cap, aprobă Tierce.

— Corect, spuse Disra. Ce i-ai zis lui Dorja să facă cu nava şi cu echipajul?

— Acum este pe drumul de întoarcere, făcând un interogatoriu rapid în acelaşi timp. Majoritatea echipajului, bănuiesc, nu are habar despre misiunea lui

Vermel; pe aceia îi putem aduce înapoi în serviciu cu câteva dezvăluiri vagi cum că Vermel ar fi pus la cale o trădare. Cât despre Vermel... Ridică din umeri. Mă gândeam să îl închidem undeva în linişte pentru moment. Poate îl folosim mai târziu.

— Pare destul de bine, spuse Disra. Vreo veste de la Trazzen şi ceilalţi?

— Am primit ultimul lor raport programat, răspunse Tierce. Nu vor putea fi contactaţi de acum până când vor fi chemaţi.

— Um, mârâi Disra. Totul părea să meargă conform planului.

Şi totuşi, toată această treabă cu Vermel şi posibilul lui mesaj scăpat îl nelinişte cumva. Fireşte, nimeni nu l-ar fi putut intercepta; şi chiar dacă ar fi reuşit, cu siguranţă l-ar fi considerat ca fiind de la nişte contrabandişti sau ca fiind o simplă încercare eşuată de furt şi trădare.

— Mă gândesc, domnule maior, spuse el încet, că poate ar trebui să grăbim puţin programul nostru. Pentru orice eventualitate.

Urmă un moment lung de tăcere.

— Cred că ar fi posibil, spuse Tierce. Dar nu cred că este necesar. Nimeni nu va da atenţie incidentului de deasupra Morishimului.

Disra se uită îndelung la el.

— Eşti sigur?

Tierce zâmbi subţire.

— Garantez.

Înregistrarea rulă până la capăt pentru a treia oară şi, în cele din urmă, generalul Bel Iblis o opri.

— E la fel de clară ca o apă murdară, îi spuse el lui Lando. Totuşi, aş fi pariat că nu ai fi putut obţine nici asta cu tot bruiajul ăla. Foarte bine lucrat.

— Îmi doresc doar să fi obţinut mai mult, zise Lando. Janson s-a gândit că probabil a fost un furt şi o trădare care au eşuat.

— Da, chiar aşa arată, spuse Bel Iblis, jucându-se gânditor cu degetul în mustaţă. Dar, cumva, nu cred că a fost.

Lando îl privi.

— Atunci ce a fost, domnule?

— Încă nu ştiu, răspunse Bel Iblis. Dar să vedem faptele. Imperiul nu mai are nici măcar pe aproape destule distrugătoare spaţiale imperiale ca să le irosească pe o simplă misiune de urmărire. Şi l-au vrut viu; şi au vrut să se asigure că nu vorbeşte cu nimeni.

— Iar el a ştiut că eraţi aici, remarcă Lando. Aproape că se aud vorbele „Generalul Bel Iblis”.

— Da, aprobă Bel Iblis. Deşi a afla unde mă aflu eu nu mai este mare scofală. Nu mai ţinem lucrurile în secret nici pe aproape de cum o făceam cu cinci ani în urmă.

Se roti spre calculatorul său şi începu să apese nişte taste.

— Mi se pare că se poate auzi pomenit şi numele „Vermel”. Dacă îmi amintesc bine, exista un ofiţer imperial cu acest nume în echipa amiralului Pellaeon.

Lando privi pe videcran la curba planetei de dedesubt şi la luminile din depărtare ale X-interceptoarelor, care încă făceau ture.

— Mie mi se pare că asta ar aduce ceva greutate teoriei trădării, sugeră el. Nu ar vrea să omoare imediat pe cineva de asemenea rang şi, cu siguranţă, nu ar vrea ca noi să ştim că a încercat.

— Poate. Bel Iblis se uită la ecran. Da, iată-l. Colonelul Meizh Vermel.

Lando îşi desfăcu braţele.

— Asta e, atunci.

Bel Iblis se jucă iar cu degetele în mustaţă.

— Nu, spuse el încet. Instinctele îmi spun că nu. De ce să foloseşti o corvetă corelliană dacă vrei să treci la duşman? De ce nu ceva mai rapid sau mai bine înarmat?

Sau ceva care să aibă nevoie de un echipaj mai mic, doar dacă nu cei o sută şi ceva de oameni sunt şi ei trădători?

— Nu ştiu.

— Nici eu nu ştiu. Bel Iblis scoase datacardul cu înregistrarea lui Lando. Dar cred că o să fac câteva copii după asta şi o să încerc să aflu.

Lando ridică o sprânceană.

— În timpul dumneavoastră liber nemaipomenit de mult?

Generalul dădu din umeri.

— Oricum aveam nevoie de un hobby.

7

Marea Cameră de Convocare a Senatului Noii Republici fusese terminată doar cu trei luni în urmă, construcţia ei apărând din necesitate, după ce bombele lui Kueller slăbiseră structura vechii Săli a Senatului dincolo de orice posibilitate de reparare. Şi, deşii mai existau părţi care trebuiau finisate, efectul general era în totalitate pe atât de impresionant pe cât promiseseră arhitecţii. Fostul aranjament – cu locurile delegaţilor aranjate în semicercuri concentrice, coborând în interior către un podium – fusese înlocuit de o serie de grupuri de scaune de forme şi dimensiuni variabile, unite unele de altele prin scări sau rampe scurte, care fuseseră aşezate aparent la întâmplare, dar care păstrau o graţie şi un stil unitare. Separând grupurile de scaune, se aflau panouri din sticlă clară sau de grilaje sculptate ori de balustrade scunde şi diferenţe de înălţime de un metru sau doi, după cum preferase fantezia arhitecţilor. Fiecare grup de scaune avea o privelişte directă către podiumul

central, dar şi un ecran care putea fi reglat să arate fie o imagine mai de aproape a podiumului, fie pe oricare dintre grupurile de scaune din încăpere.

În multe aspecte, locul îi amintea Leiei de minunatul teatru Corioline Marlee de pe Alderaan, un renumit palat al artelor, care fusese întotdeauna sinonim în inima ei cu politeţea, cultura şi civilizaţia. Fusese speranţa ei secretă că înfăţişarea asemănătoare a Marii Camere va ajuta la încurajarea aceloraşi calităţi la senatorii care se adunau aici.

Dar, cel puţin astăzi, era clar că nu avea să se întâmple.

— Pentru a fi sigur că vă înţeleg, domnule preşedinte Gavrisom, se auzi o voce aspră de opquis prin sistemul de sunet al camerei. Ne spuneţi că bothanii au fost cheia distrugerii Caamasului şi a genocidului aproape total comis asupra poporului caamasi. Însă, în acelaşi timp, ne spuneţi că nu încercaţi să pedepsiţi o asemnea atrocitate?

— Nu asta v-am spus, domnule senator, zise preşedintele Ponc Gavrisom cu blândeţe, legănându-şi o dată coada şi aşezând-o la loc pe lângă picioarele din spate. Permiteţi-mi să repet. Un mic grup – un mic grup – de bothani neidentificaţi până acum a fost implicat în acea tragedie. Dacă şi când vom reuşii să le aflăm numele, cu siguranţă vom face în totalitate dreptatea pe care ştiu că o căutăm cu toţii. Până atunci, totuşi, pur şi simplu nu se poate face nimic.

— De ce nu? întrebă o extraterestră cu o claie de păr verde-albăstrui şi cu o faţă lungă şi subţire. O forshulă, o identifică Leia cu nesiguranţă, reprezentând cele optzeci şi şapte de lumi locuite ale sectorului Yminis din Inelul Exterior.

— Consilierul Fey'lya nu neagă că au fost implicaţi bothani. Foarte bine, atunci: să fie pedepsiţi pe drept pentru această pată monstruoasă pe obrazul civilizaţiei galactice.

Leia se uită peste podium la Borsk Fey'lya, aşezat în capătul opus al şirului curbat de înalţi consilieri. Expresia şi blana bothanului se aflau sub control strict, însă simţurile ei Jedi citeau fără greutate agitaţia şi teama ascunse după mimica lui. Avusese, ştia ea, o lungă conversaţie cu capii Clanurilor Reunite de pe Bothawui chiar înaintea acestei şedinţe. După duritatea expresiei lui, ea ghicea că acea conversaţie nu se desfăşurase bine.

— Îţi înţeleg sentimentele, doamnă senator, spuse Gavrisom. Totuşi, trebuie să subliniez că indicaţiile legale ale Noii Republici nu sunt la fel cu codurile tradiţionale ale justiţiei forshul. Îşi desfăcu aripile de pe spatele lung şi le aduse în faţa lui. Vârfurile penelor, care puteau apuca, atinseră una dintre tastele de pe pupitru şi o secţiune a codului penal al Noii Republici apăru pe ecranul de deasupra capului său. Aceste indicaţii nu ne permit să penalizăm întregul popor bothan pentru crimele unora dintre membrii lui.

— Şi de ce nu cunoaştem identităţile acestora? strigă senatorul ishori. Îl văd pe consilierul Fey'lya aşezat în dreapta dumneavoastră. Ce are de spus despre toate acestea?

Gavrisom îşi întoarse capul şi privi peste greabăn la Fey'lya.

— Domnule consilier Fey'lya, doreşti să răspunzi?

Făcându-şi vizibil curaj, bothanul se ridică în picioare.

— Înţeleg mânia pe care această dezvăluire a stârnit-o în mulţi dintre voi, spuse el. Vă asigur că noi, cei din conducerea clanului bothan, simţim aceeaşi mânie şi aceeaşi dorinţă ca făptaşii acestei crime îngrozitoare să fie judecaţi. Şi fiţi siguri că, dacă am fi ştiut cine au fost aceşti făptaşi, ne-am fi ocupat de ei demult. Problema este că nu ştim.

Se auzi un scurt ţipăt modulat. Din reflex, Leia sări, identificând cu întârziere sunetul înspăimântător ca fiind echivalentul ayrou al unui pufnituri de scepticism.

— Te aştepţi să credem...?

— Domnule preşedinte Gavrisom, v-aş cere să-i amintiţi încă o dată senatorului din sectorul Moddell să înceteze cu aceste sunete! îl întrerupse furios un alt senator. Vibraţiile deja m-au făcut să pierd două ouă în această sesiune şi, dacă nu-mi pot îndeplini clocirile anuale conform programului, voi pierde atât statutul meu cât şi orice posibilitate de a fi renumit de către adunarea sectorului meu.

— Din partea mea, ar fi o uşurare, interveni altcineva înainte ca Gavrisom să poată răspunde. Unii dintre noi sunt sătui de folosirea preţioaselor tale ouă ca scuză pentru tot ce nu-ţi convine...

Vârfurile aripilor lui Gavrisom atinseră o tastă şi vocea se întrerupse când sistemul de sunet se opri. Pentru încă un minut, voci furioase continuară să se facă auzite, răsunând nedesluşit din diferite părţi ale încăperii, înainte să tacă în silă când participanţii îşi dădură seama că nici una dintre loviturile lor verbale nu ajungea la destinatarul ales. Gavrisom mai aşteptă câteva secunde înainte de a porni iar sistemul de sunet.

— Prologul constituţiei Noii Republici, spuse el încet, îndeamnă toate lumile membre să se poarte între ele într-un mod civilizat şi acceptabil. Oare membrii acestui Senat ar trebui consideraţi ca supunându-se unui standard mai scăzut?

— Vorbiţi de civilizaţie, domnule preşedinte Gavrisom, spuse încruntat un bamim înalt. Cum putem noi, cei din Senatul Noii Republici, să ne considerăm civilizaţi dacă nu ne arătăm repulsia pentru crima oribilă comisă împotriva poporului caamas?

Leia îşi drese glasul.

— Aş dori să reamintesc Senatului, zise ea, că orice rol ar fi jucat un grup de bothani, nu există nici un indiciu

că vreunul dintre ei ar fi participat la distrugerea Caamas-ului. Acesta, mi se pare mie, ar trebui să fie punctul central al mâniei şi dreptăţii voastre.

— Adică încerci să îi scuzi pe bothani? întrebă un senator pe care nu îl recunoscu.

— În plus de asta, adevăraţii făptaşi erau, neîndoielnic, agenţi ai senatorului, pe atunci, Palpatine, adăugă altcineva din capătul opus al încăperii. Toţi aceşti agenţi au fost, cu siguranţă, distruşi în timpul războiului nostru chinuitor de lung împotriva Imperiului.

— Eşti sigur? interveni o altă voce. Încă mai aflăm adevărata dimensiune a minciunilor împăratului Palpatine împotriva popoarelor acestei galaxii. Cine poate spune că agenţii lui nu se află încă printre noi?

— Acuzi pe vreunul dintre noii

— Dacă tu te simţi, eu ce vină am? replică celălalt. Încă mai există zvonuri despre agenţi imperiali răspândiţi printre noi...

Din nou Gavrisom atinse butonul de oprire şi din nou dezbaterea fu redusă la voci îndepărtate care strigau inutil una la alta. Leia ascultă cum cearta care tocmai începea se stingea, mulţumind pentru a mia oară Forţei că nu mai era, cel puţin temporar, la conducerea acestui balamuc.

Vocile se stinseră într-o tăcere tensionată. Gavrisom apăsă iar butonul.

— Sunt sigur că senatorul din sectorul Chorlian vorbea doar la figurat, spuse el cu calmul său imperturbabil obişnuit. În orice caz, această dezbatere a depăşit demult orice limită şi, prin urmare, va fi suspendată pentru moment. Dacă documentul pe care doamna consilier Organa Solo îl are va putea fi reconstituit până la punctul în care să poată fi descoperite nume, vom redeschide această discuţie. Până atunci, există multe alte probleme cărora trebuie să le acordăm atenţie.

Se uită la ecran, apoi în dreapta lui.

— Vom începe cu raportul Comisiei Economice. Domnule senator Quedlifu?

Raportul Comisiei Economice a fost mai lung decât de obicei, două legi fiind prezentate Senatului pentru dezbatere. Aceasta era în sine ceva destul de neobişnuit: deoarece fiecare senator era limitat la a propune o singură lege pe an şi deoarece pentru ca fiecare dintre ele să treacă prin comisie era nevoie de un vot majoritar, cele mai multe dintre legile propuse nu îşi găseau niciodată sprijinul necesar pentru a ajunge în dezbaterea Senatului. Mai mult, doar o mică parte dintre cele puţine care reuşeau supravieţuia analizei Senatului şi deveneau legi.

Şi chiar aşa trebuia să funcţioneze sistemul. Cu aproape o mie de senatori – şi cu fiecare dintre ei reprezentând între cincizeci şi două sute de lumi – nu exista un mod prin care Coruscant-ul să poată avea grijă, cu adevărat, de interesele tuturor fiinţelor care formau Noua Republică. Această ultimă modificare a Senatului îl redusese pe acesta la puţin mai mult decât a asigura apărarea publică şi a media disputele dintre sectoarele membre. Guvernarea mai obişnuită, de zi cu zi, se desfăşura la nivelurile local, districtual, regional, planetar, de sistem şi de sector.

Câţiva dintre senatori, amintindu-şi zilele de glorie ale Vechii Republici, mormăiau, ocazional, despre faptul că Senatul era redus la ceea ce ei considerau a fi ceva mai mult decât o societate de dezbateri elaborată. Pentru majoritatea, totuşi, cea mai vie amintire era cea a dominaţiei Coruscantului din timpurile întunecate ale Imperiului. O guvernare centrală relativ slabă era exact ce doreau aceştia.

După cum se dovedi, Comisia Economică era singura care avea propuneri de legi sau, de altfel, singura care avea ceva de raportat. Gavrisom trecu în revistă restul comisiilor cu uşurinţă şi rapiditate, încheind şedinţa la mai puţin de două ore după ce începuse.

Şi totuşi, Leia bănuia, chiar în timp ce se alătura revărsării de fiinţe care ieşeau din încăpere, că nici unul dintre senatorii sau înalţii consilieri nu va fi ocupat cu treburi obişnuite în această după-amiază. Caamas va fi în minţile tuturor. Caamas şi dreptatea.

Sau poate răzbunarea.

— Înălţimea voastră? spuse o voce şovăielnică prin murmurul conversaţiilor.

Leia se opri şi ridică o mână.

— Aici, 3PO.

— Ah, spuse robotul, croindu-şi nesigur drum prin mulţime către ea. Sper că întrunirea a decurs bine?

— Atât de bine pe cât te poţi aştepta, având în vedere circumstanţele, îi zise Leia. Ai primit vreun mesaj despre datacard de la tehnicieni?

— Din păcate, nu, spuse 3PO, părând că regretă. Dar am un mesaj de la căpitanul Solo. S-a întors şi vă aşteaptă.

Leia simţi că inima îi bătea mai tare.

— A spus ceva despre misiunea pe Iphigin?

— Din păcate, nu, se scuză 3PO iar. Ar fi trebuit să îl întreb?

— Nu, e bine, îl linişti Leia.

— Nu părea dispus să vorbească prea mult, reflectă robotul. S-ar fi putut să nu îmi răspundă chiar dacă l-aş fi întrebat.

Leia zâmbi.

— Probabil că nu, aprobă ea, o sută de amintiri duioase despre soţul ei venindu-i în minte. Plănuise să se ducă direct la biroul ei pentru a se uita pe o parte din muntele de hârtii care o aştepta pe masă. Acum, brusc, se hotărî că asta mai putea aştepta. Han probabil că o aştepta în apartamentul lor...

— Doamnă consilier Organa Solo? spuse o voce de lângă ea.

Leia se întoarse, cu o strângere de inimă. Vocea şi profilul mental...

Şi avea dreptate. Era, într-adevăr, Ghic Dx'ono, senatorul ishori.

— Da, domnule senator Dx'ono?

— Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră, spuse celălalt cu fermitate, în birou. Acum.

— Cu siguranţă, zise Leia, inima strângându-i-se şi mai mult. Emoţiile extraterestrului arătau încordare, dar asta era tot ce putea citi. Urmaţi-mă.

Îşi croiră drum prin fluviul de fiinţe, 3PO luptându-se să ţină pasul, şi intrară în coridoul lateral cotit în care membrii înaltului Consiliu îşi aveau birourile. Leia îl zări pe Fey'lya intrând în biroul lui; apoi trecură de curbă...

Leia se opri brusc, un oftat uşor scăpându-i de pe buze înainte să îl poată împiedica. Preocupată cu gândurile ei şi cu prezenţa cumva copleşitoare al lui Dx'ono lângă ea, nu îşi întinsese simţurile înainte prin coridor. Trei persoane stăteau în faţa biroului ei: una dintre ordonanţele lui Dx'ono şi două fiinţe zvelte, învăluite complet în mantii cu glugă.

— Doresc să vorbească cu tine, spuse Dx'ono aspru. O să vorbeşti cu ei?

Leia înghiţi, amintirile purtând-o înapoi, în copilăria ei de pe Alderaan, când tatăl ei adoptiv, Bail Organa, îi dăduse voie să îl însoţească într-o călătorie personală pe Insulele de Sud...

— Da, îi zise ea încet lui Dx'ono. Aş fi onorată să vorbesc cu prietenii tăi caamas.

***

După felul în care se desfăşurau de obicei şedinţele Senatului, Han se aşteptase să mai piardă vremea prin biroul Leiei cel puţin încă jumătate de oră până când ea se va întoarce. Prin urmare, a fost uşor surprins când abia dacă se aşezase confortabil în biroul privat al soţiei lui şi sunetul aerului sub presiune îl anunţă că uşa biroului public tocmai se deschisese.

Îşi dădu jos picioarele de pe colţul mesei şi le aşeză în linişte pe podea, ridicându-se la fel de tăcut de pe scaunul ei şi păşind către uşa care despărţea cele două secţiuni ale biroului. În trecut, ar fi încercat să o surprindă sărind afară, îmbrăţişând-o şi sărutând-o. Dar abilităţile ei Jedi tot mai bune transformaseră demult încercările lui de a se furişa în spatele ei într-un exerciţiu inutil.

Pe lângă asta, a o face de râs cu o farsă şcolărească ar fi înfuriat-o şi mai mult pe el decât, probabil, că era deja din cauza chestiei de pe Iphigin. Mai ales dacă nu era singură.

Şi nu era. Cu urechea lipită de uşă, putea auzi cel puţin încă două voci în afară de cea a Leiei.

Pentru o clipă stătu acolo, aşteptând să vadă dacă îi va pofti înăuntru pe vizitatori sau dacă îl va chema pe el afară pentru a-i saluta. Cu siguranţă ştia deja că el era acolo. Doar dacă nu prefera să îl ţină ascuns...

Iar apoi, la masa ei din cealaltă parte a camerei, ecranul interfonului se aprinse brusc.

— ... Înţelegeţi că nu dorim să creăm probleme nimănui, spunea cineva. Nu dorim răzbunare, iar pentru dreptate este mult prea târziu.

Încruntându-se, Han se întoarse la birou. Deci aşa. Leia voia ca el să asculte conversaţia, dar nu voia să fie acolo. Sau nu voia ca oricine erau interlocutorii ei să ştie că erau ascultaţi.

Iar apoi se uită pentru prima dată cu atenţie la ecran şi îi înţelese, dintr-o dată, reţinerea. Erau doi ishori... Şi doi caamasi.

— Nu este vorba despre răzbunare, insistă unul dintre ishori. Probabil un senator, hotărî Han, dacă împletitura complicată de pe epoletul lui indica ceva. Şi nu este niciodată prea târziu pentru dreptate.

— Dar cărui scop ar servi această aşa-zisă dreptate? îl contrazise încet unul dintre caamasi. Lumea noastră

este distrusă, iar noi am rămas puţini şi împrăştiaţi. Oare pedepsirea bothanilor ar îndrepta totul miraculos?

— Poate că da, zise ishori-ul, începând să ridice tonul. Gândea iute şi profund, cu tot cu mânia aceea tipic ishori. Han se strâmbă, amintirea încercărilor lui de negociere ratate de pe Iphigin zgândărându-l.

— Dacă bothanii sunt declaraţi vinovaţi şi sunt obligaţi să plătească daune...

La celălalt capăt al mesei, comunicatorul sună. Canalul de comunicaţii private al Leiei, observă Han cu necaz. Tocmai când discuţia începea să devină interesantă; dar probabil că era unul dintre copii şi chiar trebuia să răspundă. Punând canalul interfonului să înregistreze restul conversaţiei – ceea ce probabil era ilegal, dar nu-i păsa – opri volumul difuzorului şi apăsă butonul comunicatorului.

Nu erau copiii, nici Winter, nici măcar vreunul dintre noghri.

— Salut, Solo, spuse Talon Karrde. Nu mă aşteptam să te găsesc pe canalul ăsta.

— Nici eu, răspunse Han încruntându-se la contrabandist. De unde ai frecvenţa asta?

— Soţia ta mi-a dat-o, fireşte, zise Karrde, reuşind să pară necinstit şi inocent în acelaşi timp. Am adus-o aici de pe Wayland în Sălbaticul Karrde. Credeam că ştii.

— Da, mi-a trimis un mesaj scurt despre asta, spuse Han. Totuşi, nu ştiam că ai păcălit-o să-ţi dea frecvenţa ei personală.

Karrde zâmbi, apoi deveni serios.

— Dintr-o dată avem nişte probleme foarte periculoase, prietene, spuse el. Leia şi cu mine am hotărât că ar putea fi util ca eu să pot lua legătura cu ea, să zicem, discret. Încă nu ţi-a zis despre datacardul Caamas pe care l-am adus de pe Wayland?

Ochii lui Han fugiră către ecranul interfonului şi către cei doi caamasi.

— Nu, nu am apucat să vorbesc cu ea de când m-am întors, spuse el. Dar se întâmplă că tocmai acum sunt doi caamasi în biroul ei public. Împreună cu câţiva ishori.

Karrde şuieră încet printre dinţi.

— Deci ishorii se implică. Ceea ce înseamnă că diamala vor trece, neîndoielnic, de partea cealaltă.

— Oh, fără îndoială, aprobă Han. Partea cealaltă a cui?

— Nu cred că mai e vreun secret, spuse Karrde. Cel puţin nu pentru cercurile înalte în care te învârţi în ultima vreme. Sunt sigur că Leia o să te pună la curent mai târziu, dar ideea e că am descoperit că un grup de bothani încă neidentificaţi a sabotat scuturile Caamasului în ajunul distrugerii planetei.

Han simţi cum i se strângea stomacul.

— Minunat, mârâi el. Nemaipomenit. De parcă nu există deja destui care să-i urască pe bothani. Asta ne mai trebuia.

— Sunt de acord, zise Karrde. Sper că Senatul este în stare măcar să pară că are situaţia asta sub control. Motivul principal pentru care am sunat era să îi spun Leiei că prietenul nostru Mazzic l-a prins pe Lak Jit, devaronianul care a găsit datacardul. L-am închis şi îl ţin acolo cât vrea ea. Din păcate, se pare că deja a răspândit vestea peste tot pe unde l-au dus picioruşele lui şi fluxul de credite. Nu cred că mai există vreo şansă de a păstra această problemă secretă în ierarhia Noii Republici.

— Da, bine, lucrurile mergeau prea frumos, oricum, zise Han amar. Mulţumesc.

— Pentru puţin, răspunse Karrde indiferent. Ştii că sunt întotdeauna la dispoziţia voastră.

— Asta-i bine, spuse Han. Pentru că mai am o problemă de care aş vrea să te ocupi.

— Desigur. Banii gheaţă sau în cont?

— Am avut o mică înfruntare cu nişte piraţi pe lângă Iphigin, spuse Han ignorând întrebarea. Un grup destul

de mare: aveau un crucişător Kalotli, câteva nave de susţinere corelliane şi câţiva vânători stelari Corsar.

— Un grup bine echipat, aprobă Karrde. Pe de altă parte, trebuie să fii nebun să ataci un loc ca Iphigin fără să ai destulă putere de foc.

— Tot m-a surprins puţin, spuse Han. Dar uite care-i partea mai tare. Luke zice că la bordul crucişătorului erau clone.

Expresia feţei lui Karrde nu se schimbă, dar liniile din colţurile ochilor i se încordară vizibil.

— Chiar aşa, spuse el. Ştii şi ce fel de clone?

— N-a zis, răspunse Han. Ai auzit de vreo bandă de piraţi care are echipaje formate din clone?

— Din câte îmi amintesc, nu, spuse Karrde mângâindu-şi barba gânditor. Bănuiesc că sunt rămăşiţele marii ofensive imperiale din urmă cu zece ani. Marele amiral Thrawn a avut Muntele Tantiss destul timp pentru a face multe clone.

— Şi ce caută ele la o bandă de piraţi? insistă Han. Nu crezi că ce-a mai rămas din Imperiu ar vrea să le păstreze pentru sine?

— Corect, acceptă Karrde. Pe de altă parte, poate că s-au hotărât că e mai eficient să le vinzi uneia sau mai multor bande de piraţi pe post de consilieri sau de războinici de elită. Poate că în schimbul alegerii ţintelor sau a unei părţi din pradă.

— S-ar putea, spuse Han. S-ar putea şi ca vreo bandă de piraţi să-şi fi găsit propria provizie de cilindri de clonare.

Lui Karrde îi zvâcni buza.

— Da, aprobă el încruntat. Se poate ca aşa să stea lucrurile.

— Şi noi ce facem?

— Cred că ar fi bine să mă ocup de asta, spuse Karrde. Să văd ce pot afla. Ridică uşor o sprânceană. Bani gheaţă sau în cont?

Han îşi dădu ochii peste cap. De fiecare dată când îl credea pe Karrde pe punctul de a face ceva nobil şi altruist, celălalt găsea întotdeauna o cale să îi amintească lui Han că relaţia lui cu Noua Republică era una strict profesională.

— Mă dau bătut, spuse el. Totuşi, ce te-ar face să treci de partea noastră?

— Oh, nu ştiu, răspunse Karrde gânditor. Pe tine ce te-a ademenit să renunţi la viaţa lipsită de griji a unui comerciant independent?

Han se strâmbă.

— Leia.

— Exact, spuse Karrde sec. Acum, dacă are o soră... nu cred că are, nu?

— Din câte ştiu, nu, zise Han. Deşi cu familia Skywalker nu poţi fi niciodată sigur.

— N-o să mor de nerăbdare, spuse Karrde. Atunci, facem asta în cont. Discutăm preţul mai târziu.

— Eşti foarte generos.

— Ştiu, răspunse Karrde. Cui raportez, ţie sau lui Luke?

— Mai bine mie, spuse Han. S-ar putea să nu-l prinzi; s-a dus să vâneze nişte piraţi pe cont propriu.

— Măi să fie, zise Karrde încruntându-se. Aş putea să întreb după cine s-a dus?

— După banda Cavrilhu. Le-a aflat locaţia uneia dintre vizuine de la Contrainformaţiile Noii Republici – e o aglomerare de asteroizi în sistemul Kauron – şi s-a hotărât să se strecoare acolo şi să arunce o privire.

— Înţeleg, spuse Karrde. Bănuiesc că e prea târziu să îl mai chemi înapoi?

— Probabil, răspunse Han. Stai liniştit, Luke poate să-şi poarte de grijă.

— Nu de asta îmi făceam eu probleme, zise Karrde. Mă gândeam că apariţia lui bruscă i-ar putea goni sub pământ, unde nu-i mai putem prinde.

— Ei, dacă se sperie aşa uşor, nu sunt prea periculoşi, nu?

— Cred că poţi să priveşti lucrurile şi aşa. Karrde se opri şi o umbră păru să îi treacă pe faţă. Că vorbeam despre Luke, ce mai face el?

Han îl studie pe contrabandist, încercând să-i descifreze schimbarea bruscă a expresiei.

— Bine, cred, spuse el precaut. De ce?

— O presimţire, spuse Karrde. În ultima vreme, Mara a fost ciudat de agitată şi a părut cam sensibilă o vreme, după ce ne-am întâlnit cu Leia pe Wayland. Am crezut că are vreo legătură cu el.

— Ce ciudat că ai adus vorba, zise Han scărpinându-şi gânditor bărbia. Am avut aceeaşi senzaţie despre Luke ultima dată când i-am pomenit de Mara. Coincidenţă?

— Poate, răspunse Karrde. Pe de altă parte, amândoi sunt destul de puternici în ceea ce priveşte Forţa. Poate că se întâmplă ceva ce simt amândoi.

— Se poate, spuse Han încet. Deşi asta nu explica cealaltă chestie prin care Luke păruse să treacă pe Iphigin. Nu?

— Să fie clonele astea?

Karrde dădu din umeri.

— Voi încerca să vorbesc cu ea despre asta. Poate găsesc o cale să-i fac să se întâlnească.

— Da, e ceva vreme de când n-au mai vorbit, aprobă Han. O să încerc şi eu cu Luke când se întoarce.

— Bine, zise Karrde. Între timp, aş face bine să mă ocup de problema asta cu piraţii. Transmite-i Leiei la revedere de la mine, dacă doreşti, şi spune-i că păstrăm legătura.

— Sigur, răspunse Han. Noroc la vânătoare.

Karrde zâmbi, apoi ecranul rămase gol.

Han se lăsă pe spate în scaun, uitându-se încruntat în gol. Caamas. Era, după cum îi spusese lui Karrde, exact ce-i lipsea Noii Republici acum.

Pentru că nu era doar asta, deşii doar Caamas era, cu siguranţă, destul de rău. Problema mai mare era că a scoate iar la lumină Caamasul avea să dezgroape amintirile a o mie de alte atrocităţi comise de unii sau de alţii în decursul timpului. Vechi animozităţi, vechi duşmăni, vechi conflicte – galaxia era presărată cu ele. Era ceea ce făcuse ca oameni precum Karrde – şi ca el şi Chewie, de altfel – să trăiască bine din contrabandă. Existau atât de multe părţi ale atât de multor conflicte cărora contrabandiştii să le vândă lucruri.

Pe parcursul ultimelor câteva zeci de ani, nevoia unei rezistenţe comune împotriva Imperiului ţinuse ascunse cele mai multe dintre aceste resentimente. Dar nu o mai făcea. Ameninţarea imperială era atât de mică acum, încât era de râs. Dacă chestia asta cu Caamas scotea iar la suprafaţă toate acele probleme vechi...

Tresări când uşa din stânga lui se deschise cu un şuierat.

— Bună, spuse Leia încet, intrând în cameră.

— Oh. Bună, zise Han ridicându-se în picioare şi aruncând cu întârziere o privire către ecranul interfonului. Preocupat mai întâi cu Karrde şi apoi cu gândurile lui, nici nu observase când plecaseră oaspeţii Leiei.

— Scuze – n-am fost atent.

— Nu-i nimic, spuse Leia, vârându-se la pieptul lui pentru o scurtă îmbrăţişare.

Sau nu chiar atât de scurtă. Rămase acolo, apăsându-se cu putere, ţinându-l strâns.

— Tocmai am vorbit cu Karrde, zise Han, părul ei gâdilându-i buzele. Mi-a spus ce aţi aflat despre Caamas.

— Avem probleme, Han, spuse Leia cu vocea înfundată de cămaşa lui. Nu îşi dau seama încă, cei mai mulţi dintre ei. Dar asta ar putea fi cea mai mare ameninţare cu care s-a confruntat vreodată Noua Republică. S-ar putea chiar să ne dezbine.

— O să fie bine, o linişti Han, simţindu-se un pic mulţumit, în ciuda seriozităţii momentului. Cei mai mulţi dintre senatorii de aici nu îşi dăduseră seama de pericolul problemei Caamasului, dar el o făcuse. Am ieşit cu bine din rebeliunea de pe Almania, nu?

— Nu-i acelaşi lucru, spuse Leia. Kueller era un om tulburat, care se năpustea asupra oricui, iar Noua Republică încerca să îl oprească fără să pară tuturor că devine o nouă versiune a Imperiului. Ceea ce va face Caamas va fi să polarizeze oamenii buni şi cinstiţi, cu toţii dorind sincer dreptatea, dar care nu cad de acord asupra a ceea ce ar trebui să însemne dreptatea.

— Tot va fi bine, insistă Han, luând-o de mâini şi împingând-o destul de departe de el pentru a o putea privi cu seriozitate în ochi. Să nu renunţăm înainte de a începe, da?

Se opri, cuprins dintr-o dată de o bănuială îngrozitoare.

— Doar dacă, adăugă el încet, nu s-a terminat deja. Ştii ceva în plus?

— Nu, spuse Leia, evitându-i privirea. Simt ceva despre zilele următoare. Un – nu ştiu; un punct de criză, cred, în care ceva foarte important se va putea întâmpla într-un fel sau altul.

— Despre Caamas? întrebă Han.

— Nu ştiu, oftă Leia. Am încercat să meditez, dar până acum nu am reuşit să aflu mai mult. Tot ce ştiu este că a început când m-am întâlnit cu Karrde pe Wayland şi am citit împreună datacardul despre Caamas.

— Mm, spuse Han, dorindu-şi acum să fi încercat să îl convingă pe Luke să renunţe la vânătoarea lui privată de piraţi. Ar fi putut s-o ajute pe Leia să îşi concentreze sentimentele acelea. Ei, nu-ţi face griji, o să te prinzi tu. Puţină linişte – puţină afecţiune din partea soţului tău – şi îţi va sări imediat în ochi.

Leia îi zâmbi, o parte din încordare părăsindu-i faţa.

— Asta vrei tu acum? Puţină afecţiune din partea nevestei tale?

— Primul lucru pe care îl vreau este să te scot pe tine de aici, îi spuse Han, luând-o de mână şi îndreptând-o către uşă. Ai nevoie de puţină linişte şi pace; şi o dată ce se întorc copiii de la ore, vei avea foarte puţin din amândouă. Hai să ne bucurăm de el cât mai putem.

— Mie îmi convine, oftă Leia. Nu cred că acum fac altceva decât să se certe pe dreptate şi răzbunare. Pot să facă asta şi fără ajutorul meu.

— Sigur, spuse Han. N-o să se întâmple nimic important în galaxie în următoarea oră.

— Eşti sigur?

Han o strânse de mână încurajator.

— Garantez pentru asta.

***

Luminile de pe punte pâlpâiră şi în videcrane, cerul pestriţ al hiperspaţiului dispăru.

Dar nu se transformă în modelul obişnuit al liniilor de stele. De data aceasta, când cerul pestriţ dispăru, dispăru într-un întuneric total.

Şi o orbire totală.

Pentru ceva timp, căpitanul Nalgol se holbă prin videcranul Tiranicului la vid, luptându-se cu sentimentul greţos al vulnerabilităţii.

Într-adevăr, să iasă din hiperspaţiu cu distrugătorul lui spaţial imperial în timp ce era în modul de invizibilitate îi adusese în sistemul Bothawui complet orbi şi surzi, ceea ce putea fi o poziţie dezastruoasă pentru o navă de luptă. Dar în acest caz, desigur, ecranul de invizibilitate funcţionase şi invers, ascunzându-i de inamici. Totuşi, toate celelalte lucruri fiind la fel, nu era un schimb pe care ar fi ales de bunăvoie să îl facă.

— Raport din cală, spuse ofiţerul coordonator de luptă. Navele de cercetare au plecat.

— Afirmativ, zise Nalgol cercetând cât putea mai mult din întunericul de afară fără să îşi mişte capul – nu ar fi fost bine ca echipajul să îl vadă uitându-se de colo-colo la nimic. Zări una dintre luminile de poziţie ieşind de sub carenă; apoi cercetaşul traversă graniţa ecranului de invizibilitate şi dispăru.

Inspiră adânc, întrebându-se încă o dată, în numele Imperiului, ce căutau el şi ceilalţi aici. Acolo, în biroul lui Moff Disra, împreună cu Trazzen, Argona şi Dorja, totul păruse destul de chibzuit. Aici, în sălbăticia sistemului Bothawui, la milioane de kilometri depărtare de orice, nu mai părea aşa de înţelept.

Pe de altă parte, câte dintre planurile marelui amiral Thrawn păruseră vreodată măcar pe departe chibzuite până când loviseră în duşman?

Nalgol pufni pentru el. Nu servise niciodată direct sub Thrawn, nici sub alt mare amiral al împăratului, aşa că nu reuşise niciodată să-şi formeze o părere personală despre abilităţile lor. Totuşi, chiar şi privind de la marginea maşinăriei de război a lui Thrawn, acolo unde îl duseseră îndatoririle Tiranicului în cea mai mare parte a timpului, Nalgol trebuia să recunoască faptul că Imperiul se descurcase destul de bine cât marele amiral Thrawn fusese la comandă. Înainte să fi fost omorât de acel trădător noghri, Rukh.

Sau păruse că fusese omorât. Asta fusese o scamatorie iscusită. Cum o făcuse, totuşi?

Mai la obiect, de ce se ascunsese atâţia ani, lăsând nebuni megalomani şi incompetenţi, ca amiralului Daala, să sece Imperiul de resurse fără să obţină nimic?

Şi de ce acum, când se întorsese, i se alăturase lui Moff Disra, dintre toţi?

Nalgol se strâmbă pentru sine. Nu-i plăcuse niciodată de Disra. Niciodată nu avusese încredere în el, până la urmă – întotdeauna îi păruse lui Nalgol a fi tipul de om care s-ar lupta cu ferocitate să-şi păstreze partea de rămăşiţe ale Imperiului decât să o vadă crescând în

interesul cuiva. Dacă Thrawn i se alăturase acestuia, poate că nu era chiar aşa de inteligent pe cât spunea legenda.

Desigur, Dorja garantase cu tărie pentru marele amiral, atât pentru caracterul acestuia, cât şi pentru geniul său militar. Dar apoi, Argona garantase la fel de ferm pentru competenţa lui Disra. Deci ce ştiau ăştia?

Dar, cel puţin, se întorsese chiar Thrawn. Analiza genetică pe care o făcuse confirmase asta dincolo de orice îndoială. Era Thrawn şi toată lumea spunea că era un geniu. Nu avea altceva de făcut decât să spere că aveau dreptate.

O mişcare din stânga lui îi atrase atenţia şi se întoarse pentru a vedea una dintre navele cercetaş traversând marginea ecranului de invizibilitate şi schimbându-şi cursul pentru a rămâne înăuntru.

— Ei? întrebă Nalgol.

— Suntem aproape deasupra, domnule, raportă ofiţerul de comunicaţii. O mică schimbare de curs şi vom fi acolo.

— Transmite direcţia către navigator, comandă Nalgol, deşii dacă nu se întâmplase deja, avea să fie furios. Navigator, să mergem. Colonele, ce ştii despre Nimicitorul şi Mâna-de-Fier!

— Cercetaşii noştri au stabilit contactul cu ei, domnule, răspunse ofiţerul de control al navei. Ne coordonează cursul pentru a fi siguri că nu ne lovim unii de alţii.

— Ar fi bine, avertiză Nalgol cu răceală. Era destul de rău că se furişau orbi şi surzi pe aici; ar fi fost culmea umilirii profesionale dacă cele trei distrugătoare spaţiale ar fi reuşit să-şi încurce drumurile lor nevăzute şi să se izbească unele de altele. Ar fi fost şi mai rău dacă ecranele de invizibilitate s-ar fi oprit şi întregul spectacol s-ar fi desfăşurat în spaţiu liber, să îl vadă întregul sistem Bothawui.

Dar deocamdată, desigur, nu puteau vedea. Ăsta era tot scopul exerciţiului. În ceea ce privea aparatul de apărare planetară al bothanilor, nu exista nimic acolo, în afara câtorva mici nave care se mişcau aparent fără ţintă.

Mici nave... Şi o cometă nu chiar aşa de mică.

— Suntem pe drum, căpitane. TES, cinci minute.

Nalgol dădu din cap.

— Afirmativ.

Încet, minutele treceau. Nalgol privea întunericul de dincolo de videcran, zărind uneori câte o lumină de poziţie, când vreunul dintre cercetaşi i săi se strecura pe sub vălul ecranului de invizibilitate pentru a verifica înaintarea Tiranicului şi apoi se furişa iar afară. Cronometrul ajunse la zero – simţi nava imensă încetinind...

Iar apoi, brusc, iat-o, la tribord: o bucată de piatră şi de gheaţă murdare străpungând marginea ecranului, alunecând iute dinspre pupa.

— Acolo! zise el repede. Trecem de ea!

— Ne ocupăm de asta, domnule, răspunse navigatorul. Destul de sigur, chiar în timp ce Nalgol privea, mişcarea spre spate a marginii cometei se opri, apoi se dădu înapoi încet până când ajunse deasupra tribordului, chiar în faţa suprastructurii de comandă.

— Ne-am stabilizat, căpitane.

— Parâmele?

— Navetele le aduc acum, domnule, raportă un alt ofiţer. Vor fi legate în zece minute.

— Bine. Parâmele nu erau destul de puternice pentru a ţine fizic la un loc distrugătorul spaţial şi cometa, fireşte. Scopul lor era acela de a-i oferi navigatorului indicaţiile necesare pentru a se asigura că cele două corpuri care orbitau îşi păstrau relativ poziţiile în timp ce cometa îşi continua agale drumul către Bothawui.

— Vreo veste de la celelalte două distrugătoare spaţiale?

— Mâna-de-Fier a fost ancorată cu succes, raportă ofiţerul de comunicaţii. Nimicitorul se află în poziţie; ar trebui să fie ancoraţi cam în acelaşi timp cu noi.

Nalgol dădu din cap, inspirând adânc şi expirând în tăcere. Deci reuşiseră. Ajunseseră, probabil neobservaţi de bothani. Iar acum nu mai era nimic de făcut decât să aştepte. Şi să spere că marele amiral Thrawn era într-adevăr geniul despre care toată lumea susţinea că este.

8

— Da, bine, spuse bărbatul unsuros de pe ecranul comunicatorului, cu ochii mijiţi de neîncredere. Să mai încercăm o dată.

— Deja ţi-am zis de două ori, spuse Luke, punându-şi o notă de oboseală iritată în voce şi în expresia feţei. N-o să se schimbe doar pentru că aşa crezi tu că o să se întâmple.

— Deci spune-mi din nou. Te cheamă...?

— Mensio, răspunse Luke obosit, uitându-se pe videcran la sutele de asteroizi care pluteau pe lângă el şi întrebându-se pe care dintre aceştia se ascundea santinela cu care vorbea.

— Lucrez pentru Wesselman şi am un transport pentru voi. Ce parte nu înţelegi?

— Să începem cu cea despre tine şi Wesselman, mârâi omul. Nu mi-a pomenit niciodată despre cineva numit Mensio.

— O să-l pun să-ţi trimită lista completă a echipajului când mă întorc, spuse Luke sarcastic.

— Ai grijă, se răsti celălalt. O vreme se uită fix la faţa lui Luke. Acesta îi întoarse privirea, încercând să pară cât mai plictisit şi mai nepăsător posibil. Până la urmă, figura lui Luke Skywalker era, probabil, cea mai cunoscută din galaxie. Dar cu părul şi pielea înnegrite, cu o barbă artificială, cu ochii făcuţi să pară oblici în stil gorezh şi cu două cicatrice brăzdându-i un obraz, ar fi trebuit să fie de nerecunoscut.

— Altă problemă este că de obicei Pinchers face cursa asta, zise santinela într-un final. Cum de nu-i aici?

— S-a îmbolnăvit şi nu poate zbura, răspunse Luke. Ceea ce era adevărat, mai mult sau mai puţin. Pinchers ar fi trebuit să mai doarmă încă în pace pe Wistril, sub influenţa transei de vindecare Jedi pe care Luke i-o provocase.

Tovarăşii lui nu vor fi fericiţi că se lăsase luat prin surprindere de Luke. Pe de altă parte, când va ieşi din transă va fi mai sănătos decât fusese de ani întregi.

— Uite, n-am toată săptămâna să stau la taclale cu tine, continuă Luke. Mă laşi să intru sau mă întorc la Wesselman şi îi zic să vă taxeze dublu pentru livrare? Nu-mi pasă – eu sunt plătit oricum.

Santinela mârâi ceva de neînţeles.

— Bine, tacă-ţi fleanca. Ce ai adus?

— Câte puţin din fiecare, îi răspunse Luke. Ceva mine lift Norsam DR-X55, câteva capsule de supravieţuire de urgenţă Praxon, câteva armuri electrice GTU. Plus câteva surprize.

— Da? Căpitanului nu-i plac surprizele.

— Astea o să-i placă, promise Luke. Prima este un set de acceleratoare de hiperpropulsie. Surpriza a doua este un robot pentru breşe de securitate SB-20. Dădu din umeri. Fireşte, dacă nu le vrea, aş fi fericit să vă scap de ele.

— Da, cum să nu. Santinela pufni. Bine, hai. Ştii drumul de intrare sau trebuie să-ţi fac o hartă?

— Îl ştiu, răspunse Luke, încrucişându-şi degetele în minte. Se părea că existau doar două căi sigure prin labirintul de asteroizi către această bază a piraţilor Cavrilhu: una era sigură pentru drumul de intrare, cealaltă, pentru cel de ieşire. Extrăsese imagini ale drumurilor din mintea lui Pinchers în timp ce pregătea transa de vindecare şi era destul de sigur că ar fi putut urma calea în X-interceptor.

A face acelaşi lucru într-un greoi cargobot thalassian Y60 era o cu totul altă problemă. Mai ales când acest Y60 nu mai avea nici o unitate de motoare subluminice în spatele grupului central de guri de evacuare.

— Sigur, rânji santinela. Încearcă să nu loveşti nimic mare.

Ecranul se stinse. Luke îl opri şi el, apoi butonă la interfonul improvizat pe care îl fixase în spaţiul gol în care fuseseră odată motoarele centrale.

— Am pornit, anunţă el. Te descurci acolo?

Se auzi un ciripit de confirmare de la R2 împreună cu un tril care suna în mod clar a nervozitate.

— Nu-ţi face griji, o să trecem fără probleme, îl calmă Luke. Tu doar asigură-te că nava e gata de zbor.

Robotul ciripi din nou, şi, pentru o clipă, Luke îşi aminti gambitul de învăluire sub acoperire pe care el şi Contrainformaţiile Noii Republici îl puseseră la cale pentru a pătrunde pe planeta Poderis, deţinută de Imperiu, pe vremea campaniei Thrawn. Şi atunci el îşi ascunse X-interceptorul şi pe R2 la bordul unei nave mai mari pentru a ieşi rapid.

Dar acum zburau într-un cargobot de contrabandişti, nu într-un vehicul de scăpare construit cu grijă. Avea să fie o cu totul altă problemă să scoată X-interceptorul dacă vor fi nevoiţi să plece în grabă.

Ei, va trece acea dună când va ajunge la ea. Între timp, ar fi fost de preferat să se ferească să fie nevoiţi să scape rapid. Şi primul pas pentru aceasta era să

convingă santinelele piraţilor că era într-adevăr un membru legitim al reţelei lor de aprovizionare.

Aşezându-şi mâinile pe manetele cargobotului, îşi făcu exerciţiile de calmare Jedi.

— Forţa fie cu mine, murmură el şi porni.

Nu era nici pe departe atât de rău cât se aşteptase. Cu fineţea tipică a unui contrabandist, Pinchers modificase motoarele şi suprafeţele de control ale Y60-ului pentru a face cargobotul mai rapid şi mai manevrabil decât s-ar fi crezut după înfăţişarea lui greoaie. Şi chiar şi cu secţiunea motoarelor centrale scoasă, mai avea destulă putere pentru a face faţă. Nava negocia cu uşurinţă curbele strânse şi întoarcerile necesare pentru a evita atât sistemul de apărare al piraţilor, cât şi situaţia mai banală de a intra în asteroizii care se rostogoleau pe lângă ea.

Întreaga călătorie îi aminti lui Luke de una dintre poveştile de război ale Leiei, cea în care Şoimul scăpa ameţitor prin câmpul de asteroizi după ce Rebelii evacuaseră Hoth. Dar, desigur, el nu zbura cu viteză maximă prin grămada de pietre care pluteau, cu vânătorii TIE şi cu distrugătoarele spaţiale imperiale suflându-i în ceafă.

Pe drumul de plecare, desigur, s-ar putea să fie altfel.

Ajunse în centrul labirintului şi descoperi că se apropia de un asteroid mare, care nu se deosebea de ceilalţi. Conform puţinelor informaţii ale serviciilor secrete ale Noii Republici, la care adăugase frânturi scoase din mintea lui Pinchers, baza piraţilor era formată dintr-o serie de tuneluri şi de încăperi care fuseseră iniţial săpate în stâncă de o operaţiune minieră îndrăzneaţă, dar lipsită de succes, anterioară Războiului Clonelor. Terminalele de aterizare erau camuflate ca văi pe suprafaţa neregulată, iar când Luke se apropie de asteroid, un cerc de lumini se aprinse între două creste ascuţite pentru a-i arăta locul unde trebuia să aterizeze.

Strecură cargobotul în deschizătură – simţi o zgâlţâitură scurtă când trecu printr-o barieră atmosferică – şi cu o lovitură multiplă a picioarelor de asolizare, ajunse jos.

Un singur om îl aştepta la capătul rampei de aterizare.

— Tu eşti Mensio? întrebă el morocănos, făcând rapid o examinare rapidă a feţei deghizate a lui Luke. Mâna lui, observă Skywalker, se odihnea cu o lipsă totală de subtilitate pe mânerul Blasterului din toc.

— Aştepţi pe altcineva? replică Luke aşezându-şi şi el mâna pe blasterul său, ca răspuns, şi privind în jur, prin terminal. Încăperea de sub tavanul cu barieră atmosferică era mai mult sau mai puţin circulară, săpată grosolan în stânca asteroidului, cu şase uşi cu presiune răspândite mai mult sau mai puţin egal în jurul perimetrului. Austeritatea la extrem.

— Da, eu sunt Mensio. Frumos loc aveţi aici.

— Nouă ne place, spuse omul. Tocmai am vorbit cu Wesselman.

— Serios, zise Luke, încă uitându-se în jur. Agentul de contrain- formaţii al Noii Republici de pe Amorris trebuia să-l fi închis pe Wesselman fără posibilitatea de a comunica pentru următoarele câteva zile. Dacă dăduse greş – sau dacă furnizorul scăpase cumva...

— Sper că l-aţi salutat din partea mea.

— Da, am făcut-o, zise piratul ameninţător. Zice că n-a auzit în viaţa lui de tine.

— Zău, spuse Luke degajat, întinzând Forţa către celălalt. Exista un nivel de suspiciune în mintea piratului, dar nici o urmă a siguranţei care ar fi însemnat că acea conversaţie chiar avusese loc. Era o cacealma.

Sau, mai degrabă, un test.

— E ciudat c-ai vorbit cu el, continuă Luke, terminându-şi inspecţia şi concentrându-şi privirea asupra piratului. Wesselman mi-a spus mie că în următoarele câteva zile n-o să fie de găsit. Sondă mintea celuilalt puţin mai adânc...

— Se duce în sectorul Morshdine, din câte îmi amintesc. Zicea că o să ia o încărcătură neînregistrată de gaz tibanna pentru voi.

Piratul îi oferi un zâmbet care era pe jumătate rânjet şi, când făcu asta, suspiciunea îi dispăru.

— Da, acolo se duce, bine, replică el. Încă n-a ajuns acolo, totuşi, încă încercăm să-l contactăm.

Luke dădu din umeri, dorindu-şi să fi ştiut care ar fi trebuit să fie itinerariul exact al lui Wesselman. Dacă furnizorul îşi neglija prea mult programul, probabil că bănuielile piraţilor vor creşte din nou. Totuşi, era prea târziu să mai facă ceva în această problemă.

— Ei, când reuşiţi, salutaţi-l din partea mea, spuse el. Deci. Am trecut? Piratul rânji din nou, şi ridică mâna stângă. Patru dintre cele şase uşi se deschiseră şi patru bandiţi solizi intrară în terminalul de aterizare. Punându-şi în tocuri blasterele pe care le aveau în mâini, se îndreptară către cargobotul lui Luke.

— Da, ai trecut, răspunse piratul. Ai în cală ceva încuietori ciudate sau capcane de care ar trebui să aflăm?

— Nu, e curat, răspunse Luke. Serviţi-vă. Aveţi ceva de mâncare pe aici? Chestiile alea de la bordul navei devin tot mai rele pe zi ce trece.

— Sigur, spuse piratul, arătând spre una dintre cele două uşi prin care nu ieşiseră gărzi. Zona de masă e pe acolo. Nu te lăcomi la băutură, terminăm de descărcat în câteva ore şi nu vreau să faci drumul de întoarcere pe jumătate beat. S-ar face mizerie şi eu ar trebui s-o curăţ.

Uşa indicată ducea într-o cameră lungă cam de zece metri şi lată de patru, cu două mese aşezate în centru, dotate cu bănci. Pe zidul din dreapta erau câteva console video şi audio; pe celălalt era o tejghea înaltă până la brâu, în spatele ei aşteptând un robot de servire SE-5 strălucitor.

— Bună ziua, bunule domn, spuse cristalin robotul, când Luke păşii în cameră. Vă pot ajuta?

— Ai nişte coaste picante de karkan? întrebă Luke privind în jur. Nu vedea ieşiri care să ducă din această cameră în restul complexului. Nu era surprinzător, având în vedere ce fel de clienţi servea zona de masă.

— Da, bunule domn, cu siguranţă, îl asigură robotul, făcând câţiva paşi şi scoţând de sub tejghea un pachet. Va dura doar câteva clipe să le pregătesc.

Luke mormăi.

— Bine.

Dură puţin sub patru minute, de fapt, ca robotul să încălzească porţia de coaste şi să o aranjeze artistic pe o farfurie. Luke îşi petrecu timpul plimbându-se prin cameră, părând să se uite la videoconsole, de fapt căutând camere de supraveghere ascunse.

Găsi trei până când masa a fost gata. Chiar şi într-o cameră complet izolată, piraţii Cavrilhu nu riscau deloc.

— Vă pot oferi ceva de băut? întrebă robotul când îi aduse farfuria lui Luke.

— Nu te obosi, răspunse Luke. Am ceva mai bun pe navă.

— Ah, zise robotul. Doriţi tacâmuri?

Luke îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— La coaste picante? Cred că glumeşti.

— Oh, murmură robotul, părând puţin cam încurcat. Bine... poftă bună, domnule.

Luke se întoarse, înfrânându-şi reflexul de a mulţumi, nepotrivit cu personajul. Rupând una dintre coaste, începu să o roadă în timp ce se întorcea în terminalul de aterizare.

Piraţii nu stătuseră degeaba în lipsa lui. Coborâseră rampa largă de descărcare a Y60-ului şi începuseră să scoată cutiile mari de transport pe cărucioare plutitoare repulsoare.

— Sper că ai grijă la colţuri cu chestiile alea, îl avertiză Luke pe unul dintre ei, împungând cu coasta către căruciorul plutitor. Nu vreau să-mi rupi inelele de ancorare.

— Gura, dând din cap pentru a-şi arunca peste umăr coada scurtă. Nu se turteşte nimic. Poate doar oasele tale dacă ne mai baţi la cap.

— Da... Tu şi cu mai cine? replică Luke urcând pe lângă el pe rampă. Nu te supăra dacă verific şi eu.

— Doar să nu ne stai în drum.

Mai erau doi piraţi în cală, unul tocmai aşezând o cutie pe un cărucior plutitor, celălalt deja îndreptându-se spre rampă cu încărcătura lui. Luke se duse la peretele despărţitor lateral, întinzându-şi Forţa în timp ce se prefăcea că verifica inelele de ancorare. În apropiere, undeva pe unul dintre coridoarele asteroidului, putea simţi încă doi piraţi întorcându-se pentru următorul transport. Estimă timpul... da. Ar fi trebuit să reuşească.

Cel de-al doilea pirat din cală aproape ajunsese la rampă. Mormăind cu satisfacţie aparentă pentru siguranţa echipamentului său, Luke schimbă direcţia, traversând cala către uşa de acces care ducea în partea de locuit a cargobotului. Piratul îşi manevră căruciorul pe rampă şi trecu pe după laterala navei.

Şi pentru poate următoarele zece secunde, Luke rămase singur.

Nu era vreme de pierdut, dar el şi R2 avuseseră destul timp să exerseze în timpul zborului încoace, iar el adusese manevra la nivel de ştiinţă. Fluierând încet, Luke păşii către cutia pe care ei doi o pregătiseră, în acelaşi timp apucând cu Forţa farfuria cu coaste şi trimiţând-o în zbor lin prin cală. R2 auzise semnalul şi deschise uşa de acces când mâncarea se apropie de ea. Luke mai aşteptă o clipă pentru a strecura farfuria cât de departe vedea în partea de locuit a navei, apoi o aşeză pe punte şi desfăcu panoul lateral al cutiei de lângă el.

Înăuntru, bine împachetat împotriva loviturilor întâmplătoare, era scumpul robot pentru breşe de securitate SB-20 al lui Wesselman. Nu avea să le mai folosească acum piraţilor, nu cu cea mai mare parte a măruntaielor scoasă, dar învelişul rămas era

ascunzătoarea ideală pentru o infiltrare în baza lor. Încovrigându-se, Luke se strecură în spaţiul îngust şi închise la loc panoul lateral al cutiei.

Tocmai la timp. Sub el, puntea vibra încet în timp ce piraţii care se întorceau urcau pe rampă. Luke îşi întinse Forţa, simţind în acelaşi timp cum îi cuprindea brusc îndoiala. Aplică tehnicile lui de îmbunătăţire senzorială...

— Control, sunt Grinner, ajunse la urechile lui Luke murmurul unei voci, atât de clară, de parcă piratul ar fi stat chiar lângă el.

— L-ai văzut pe contrabandist pe undeva?

— Ultima dată când l-am văzut, intra în cală, răspunse slab vocea piratului cu care Luke vorbise mai devreme. Zicea că-i era frică pentru inelele de ancorare.

— Da, era acolo când am plecat, îl aprobă altă voce.

— Bine, zise Grinner. Deci unde e acum?

— Poate că înăuntru, spuse a doua voce. Se ducea în direcţia aia când am plecat eu şi cu Flukes, halea dintr-o farfurie cu coaste.

— S-o fi dus să caute ceva să mai spele din iuţeala coastelor, adăugă o nouă voce. I-a zis robotului de servire că are nişte băutură bună la bord.

— Poate, mormăi Grinner, cuvântul fiind aproape acoperit de şuieratul încet al metalului pe tocul din oţel când îşi scoase blasterul. Sau poate că încearcă să facă ceva drăguţ, cum ar fi să se ascundă într-una dintre cutiile astea. Vrei să trimiţi aici o echipă de scanare, Control?

— Încet, Grinner, îl sfătui vocea necunoscută. Stai să fac o verificare mai întâi.

Pentru o vreme, în cală a fost linişte. Ţinând laterala cutiei cu Forţa, Luke îşi desfăcu pulpana tunicii şi apucă sabia de lumină. Dacă nu se lăsau păcăliţi, va trebui să-i scoată din joc...

— Puteţi să vă liniştiţi, spuse vocea lui Control. S-a dus înăuntru, e în regulă. Farfuria pe care a luat-o din sala de mese e cam la cinci metri după uşa din faţa ta.

N-avea cum să bage farfuria acolo şi să se întoarcă în cală în – să vedem – în nouă secunde, cât nu a fost supravegheat.

Se auzi un suspin slab şi sunetul blasterului lui Grinner intrând iar în toc.

— Da, bine, spuse el. E ceva la tipul ăsta care nu-mi place.

Luke îşi luă mâna de pe sabia de lumină, expirând încet, într-un oftat tăcut de uşurare. Ideea lui de la început, de când împrumutase nava, fusese să ia în cutie cu el orice mâncare ar fi căpătat. Dar planul i se păruse greşit, cumva, iar el şi R2 ajunseseră la această variantă, în schimb. Acum era foarte bucuros că se întâmplase aşa.

— Atunci termină de descărcat şi o să plece, zise Control. Vezi vreo urmă de robotul ăla SB-20, de care zicea că l-a adus? Pe ăla îl vreau acum.

— Uh... nu. Singura cutie de robot pe care o văd e o unitate R2.

— Aia e, spuse Control. Un SB-20 este un înveliş de R2 cu echipament şi programare de spionaj băgate înăuntru.

Cutia lui Luke se clătină când piratul vârî căruciorul plutitor sub ea.

— Habar n-am.

— Nu prea li se face reclamă în depozitele de roboţi, spuse Control ironic. Căpitanul îl bate la cap pe Wesselman pentru unul de ani întregi.

Grinner mormăi.

— Şi ăsta tocmai s-a întâmplat să apară azi aici, huh? Ce potriveală.

— Lasă, Grinner, spuse celălalt pirat din cală. Gata, am luat robotul. Unde-l duc?

— La atelierul de electronice, îi răspuunse Control. Căpitanul vrea ca Pap şi K’Cink să se uite la el.

— Bine.

Peste o clipă plecară, coborând pe rampă şi traversând terminalul de andocare. Luke se ţinea în învelişul robotului, ascultând sunetele din jurul lui şi încercând să ignore zgâlţâiturile puternice care, de fapt, erau doar mici lovituri şi vibraţii ale căruciorului plutitor. Presupusese că va fi dus într-un loc de depozitare, împreună cu restul transportului, ceea ce i-ar fi oferit, probabil, o anumită intimitate pentru a ieşi din cutie. Pe de altă parte, atelierul de electronice era probabil mai aproape de zonele de comandă ale bazei, care erau ţinta lui principală. Până la urmă, un schimb corect.

Trecură printr-una dintre uşile cu presiune şi, pentru câteva minute, singurele zgomote au fost bâzâitul repulsoarelor, paşii piratului şi respiraţia lui grea. Apoi, treptat, mai multe sunete începură să pătrundă: alte voci şi paşi, în cea mai mare parte în depărtare, dar uneori trecând pe aproape. Luke îşi întinse Forţa, simţind o varietate de minţi umane şi extraterestre în vecinătate. Avu loc o schimbare ciudată de ecou când se păru că părăsiră coridorul şi intrară într-o încăpere; o altă schimbare, de această dată invers, arătă când ieşiră din încăpere şi intrară iar într-un coridor. Căruciorul coti o dată, a doua oară; intrară într-un alt spaţiu plin cu murmurul slab al vocilor înfundate...

— Lanius? spuse vocea lui Control.

— Da, aici sunt, răspunse piratul care împingea căruciorul.

— Schimbare de planuri – Pap a primit ceva stricat în atelier şi nu are loc pentru robot. Pune-l în depozitul de la Nivelul Patru.

— Da, bine. Căruciorul plutitor încetini şi schimbă direcţia. E prea mult dacă le cer să se hotărască?

— Foarte amuzant, mârâi Control. Tu împinge, da?

— Împing, împing, mormăi Lanius pentru el.

Căruciorul înaintă; dar chiar când schimba iar coridoarele, Luke începu să simtă o senzaţie stranie

furnicându-l în străfundurile minţii. Undeva – cumva – ceva se întâmplase dintr-o dată rău.

Îşi întinse din nou Forţa, încercând să ia urma senzaţiei. În faţă, o uşă se deschise cu un şuierat şi căruciorul intră iar într-o încăpere mare. Se părea că dura destul să o străbată...

Şi apoi, brusc, căruciorul se opri.

— Ce... se răsti piratul.

— Dă-te din drum, Lanius, bubui vocea lui Control dintr-un difuzor. Te-ai ales cu un atacator.

Piratul blestemă şi se auzi zgomotul picioarelor când fugi de lângă cărucior.

— În regulă, oricine ai fi, continuă Control. Ştim că eşti înăuntru – te-am văzut scanat clar în coridorul de siguranţă. Ieşi.

Luke se strâmbă. Deci asta fusese acea senzaţie înţepătoare: o premoniţie a încurcăturii în care se afla acum. Păcat că nu-i dăduse mai multă atenţie, deşii fără pregătiri nu vedea ce ar fi putut face pentru a schimba ceva în acel moment.

Şi oricum, să se mustre; acum pentru erori de judecată nu l-ar fi ajutat cu nimic. Scoţându-şi comunicatorul, îl porni.

— R2? zise el încet.

Nu primi nici un răspuns, doar un zgomot puternic de paraziţi.

— Oh, şi ţi-am bruiat şi transmisiunile, adăugă Control. Nu cred că o să poţi vorbi cu altcineva decât cu mine.

Deci Luke era de unul singur. Împingându-şi un pic mai mult sabia de lumină în ascunzătoarea ei, închise pulpana tunicii peste ea.

— Bine, strigă el. Nu trageţi... Ies.

Eliberă din strânsoarea Forţei panoul lateral şi îl lăsă să se deschidă. Se vedeau trei piraţi stând la o distanţă sigură de cutie, cu blasterele aţintite asupra lui. Alţi cinci,

putea el simţi, erau împrăştiaţi în jurul pachetului în afara câmpului său vizual.

Încă cinci plus un defel se furişau pe undeva prin umbre, pentru a interveni la nevoie. Încă o dată, nu voiau să rişte nimic.

— Ei, ei, spuse vocea lui Control când Luke ieşi cu greu din robotul gol pe dinăuntru şi se ridică în picioare. Ai încurcat drumul, Mensio?

— Nu, cred că Lanius l-a greşit, răspunsă Luke ţinându-şi mâinile la distanţă de blasterul său în timp ce se uita în jur. Se aflau într-o cameră uriaşă, cu tavanul înalt, cu şiruri de cutii pe lângă doi dintre pereţi. Cutia lui fusese aşezată într-un colţ liber, departe de restul mărfurilor; cei opt piraţi erau desfăşuraţi într-un semicerc neregulat în jurul său. Nu-l zări pe defel, dar probabil că era undeva între el şi singura uşă, în partea cealaltă a încăperii, dincolo de cercul de blastere.

— Am venit să-l văd pe căpitanul vostru, nu să fac inventarul.

Unul dintre piraţii care stătea cu faţa la Luke mârâi ceva de neînţeles.

— Cred că ar trebui să ştii că lui Hensing chiar nu-i plac şmecherii sarcastici, spuse Control.

— Zău, răspunse Luke, aruncând o altă privire întâmplătoare în zona uşii. Butonul panoului luminos era chiar lângă acesta: o simplă placă pe care trebuia să o apeşi, lucru pe care îl putea face cu Forţa. Perfect.

— Îmi pare rău să aud asta.

— S-ar putea să îţi pară şi mai rău, îl avertiză Control. Are o teorie despre cum devin şmecherii mult mai puţin sarcastici dacă le zboară o mână sau pe amândouă.

Luke zâmbi încruntat, îndoindu-şi degetele mâinii lui drepte artificiale.

— Are dreptate aici, zise el. Crede-mă pe cuvânt.

— Deci ne înţelegem, spuse Control. Scoate-ţi blasterul – sunt sigur că ştii procedura.

— Sigur, zise Luke, scoţându-şi blasterul cu grijă exagerată şi punându-l pe podea în faţa lui. Vrei şi acumulatorii de rezervă? întrebă el, arătând spre două cutiuţe plate prinse în partea cealaltă a centurii.

— Nu, eşti liber să te ascunzi după ele, dacă vrei, răspunse Control. Doar împinge blasterul mai departe de tine.

Luke se supuse, folosind Forţa pentru a se asigura că arma se va opri din alunecare exact la picioarele lui Hensing.

— Eşti fericit?

— Mai fericit decât o să fii tu, zise Control. Nu cred că îţi dai seama în ce belea ai intrat, Mensio.

Luke se hotărî că era vremea să schimbe tactica.

— Bine, gata cu prostiile, spuse, el devenind mai ameninţător atât în voce, cât şi în atitudine. Am venit să vorbesc cu căpitanul vostru despre o afacere.

Dacă noul Mensio l-a impresionat pe Control, vocea nu l-a trădat.

— Sigur că da, zise el. Ce, nu puteai să stabileşti o întâlnire?

— Am vrut să vă verific paza, îi spuse Luke. Să văd dacă sunteţi genul de oameni cu care cel care mă plăteşte ar vrea să facă afaceri.

— Şi în ce constă această afacere?

— Am primit ordin să nu vorbesc decât cu căpitanul vostru, spuse Luke cu aroganţă. Fără slugi.

Hensing mârâi din nou, ridicându-şi blasterul.

— Atunci cel care te plăteşte fie e prost, fie nebun, fie amândouă, zise Control. Ai cinci secunde să îmi spui ceva concret. După aia îl pun pe Hensing pe tine.

— Dacă insişti, spuse Luke încrucişându-şi braţele peste piept şi privind la butonul panoului luminos din celălalt capăt al camerei. Furnicătura de avertizare revenise...

— Am înţeles că folosiţi clone pe unele dintre navele voastre. Vrem să discutăm despre a angaja unele de la voi.

Control spuse!.

— Îmi pare rău... răspuns greşit. Luaţi-l.

Piraţii îşi ridicară blasterele... Şi folosindu-şi Forţa, Luke stinse panoul luminos.

Se auzi o înjurătură mârâită, aproape acoperită de sfârâitul razelor de laser tăind aerul în locul în care stătuse Luke. Dar el nu mai era acolo. Un salt întărit de Forţă îl trimisese plutind peste capetele lor către uşă, cu sabia de lumină pregătită în mână. Dacă fuseseră destul de încrezători, încât să nu pună o pază în faţa uşii...

Simţi o pâlpâire de premoniţie şi puse sabia de lumină în poziţie de apărare tocmai când zări ochii de un roşu pal ai defelului uitându-se la el de pe una dintre grămezile de cutii. Simţi mai mult decât văzu arma urmărindu-l, aprinzând sabia chiar când lumina laserului scânteie dintre ochii roşii.

Lama verde se aprinse la viaţă, uimitor de luminoasă în întuneric, respingând raza laser a defelului într-o parte. Dar chiar când aceasta atinse podeaua lângă uşă, Luke îşi dădu seama că defelul câştigase această rundă. Nu-l nimerise, dar îl obligase pe Luke să îşi dezvăluie atât poziţia, cât şi adevărata identitate.

Ceilalţi piraţi nu erau nici ei grei de cap. Cineva înjură în celălalt capăt al camerei...

— E Skywalker! strigă altul...

Şi, brusc, o nouă ploaie de raze laser se abătu asupra lui.

Luke se dădu înapoi către uşă, lăsând Forţa să îi dirijeze apărarea. Probabil că uşa fusese închisă; sărind în lateral către ea pentru a-i face pe adversari să-şi piardă temporar ţinta, tăie de două ori cu sabia. Plonjă prin deschizătură şi fu liber.

Coridorul de dincolo de uşă era pustiu. Rostogolindu-se în picioare, cu sabia pregătită, îşi întinse

Forţa, căutând ambuscada care, cu siguranţă, pândea undeva. Dar nu mai putea detecta alte prezenţe.

— Deja vă daţi bătuţi? strigă el.

— Nu prea, veni răspunsul lui Control dintr-un difuzor din perete, câţiva metri mai încolo. Cam nebunesc din partea ta să îţi dezvălui identitatea atât de repede.

— Prefer să privesc asta ca pe o dovadă de încredere neţărmuită, replică Luke, întinzându-şi Forţa puţin mai mult. Tot nimic; şi dacă îi prinsese într-adevăr cu garda jos, n-ar fi fost înţelept să-i lase să se regrupeze. Luând-o în direcţia din care spera că venise, porni în pas rapid.

— Eşti gata să-mi spui de unde vă luaţi clonele? adăugă el către difuzor. Chiar n-aş vrea să-l vânez pe căpitanul vostru ca să-l întreb personal.

— Vânează cât vrei, spuse Control, vocea lui venind acum din alt difuzor, mai în faţă pe coridor. În mod clar, îi urmăreau mişcările lui Luke.

— Aici n-o să găseşti pe nimeni care să ştie. Dar îţi mulţumesc că ne-ai confirmat că pentru asta ai venit până aici.

— Pentru puţin, zise Luke strângând din dinţi când simţi iar furnicătura de avertizare. În faţă, coridorul se curba uşor către dreapta; şi undeva dincolo de curbă, putea simţi, în cele din urmă, alte prezenţe aşteptându-l.

Era poziţia clasică gât-de-sticlă: ţintuieşte adversarul într-o curbă sau un unghi în care să fie prins într-un foc încrucişat fără ca cele două părţi care trag să se nimerească una pe alta. Îi putea simţi pe piraţii pe care îi lăsase în depozit adunându-se acum în spatele lui, pe coridor; în câteva clipe, o rază de laser va veni din spate.

Dar nu se putea ca planurile de siguranţă ale piraţilor să fi inclus posibilitatea ca un Jedi să se plimbe de capul lui prin bază. Chiar în partea asta a curbei, o uşă blindată masivă dezvăluia un coridor lateral în

stânga, care îl scotea din capcană. Blasterul cu laser pe care îl lăsase în depozit nici nu ar fi ciobit-o; dar el avea o metodă mult mai eficientă de a deschide uşile decât s-ar fi aşteptat piraţii. Se opri alunecând în faţa uşii blindate, aprinse sabia de lumină şi străpunse mecanismul încuietorii. Începu să se deschidă greoi...

O pâlpâire de avertizare, şi Luke se întoarse la timp pentru a roti sabia şi a respinge trei raze laser care veneau spre el. Piraţii din depozit, văzând că ambuscada lor era pe punctul de a ceda, goneau cu toată viteza spre el, trăgând din fugă. Luke mai blocă două raze laser – celelalte se duceau în alte direcţii – şi se strecură prin uşa blindată care încă se deschidea într-un coridor larg.

Înfăţişarea coridorului a fost o surpriză. Spre deosebire de aspectul grosolan al restului bazei, această zonă părea a fi transplantată direct din interiorul unei nave spaţiale de luptă. Pereţii netezi căptuşiţi cu metal formau o secţiune pătrată, lată cam de patru metri, coridorul întinzându-se aproximativ patru metri, înainte de a se intersecta perpendicular cu unul dintre tunelurile pietroase, mai obişnuite.

Singura lumină venea din spatele lui Luke şi de la strălucirea asemănătoare din capătul opus. Chiar şi aşa, era destulă pentru a vedea că toate suprafeţele coridorului – ziduri, tavan şi podea – erau acoperite cu un motiv decorativ alcătuit din cercuri cu diametrul de trei centimetri, puse la distanţă de zece centimetri unele de alte.

Coridorul era pustiu, iar Luke nu putea simţi pe nimeni ascunzându-se pe după colţurile din faţă. Se părea că îi prinsese, într-adevăr, cu garda jos.

Însă simţul lui al pericolului încă îl furnica. Ceva despre coridor? Totuşi, cu două grupuri de inamici în spate, nu avea unde să se ducă decât în faţă. Cu simţurile atente la capcane, începu să meargă.

Făcuse patru paşi când, fără vreo avertizare, gravitaţia se întoarse brusc, aruncându-l pe tavan.

Nu avu timp să se pregătească fizic sau mintal. Capul şi umerii i se izbiră de metal, transmiţând un şoc dureros prin corp, restul trupului prăbuşindu-se cu o bufnitură înfundată şi cu mai multă durere. Gâfâi încercând să respire – impactul scosese cea mai mare parte a aerului din plămâni – dar înainte de a reuşii să tragă mai mult de o jumătate de gură de aer, căzu din nou, de data aceasta într-o parte, către unul dintre pereţii laterali.

Ateriză greoi pe partea dreaptă, durerea fulgerându-l din nou prin cap, umăr şi şold în timp ce căuta în jur ceva de care să se prindă. Dar nu era nimic pe metalul neted. Folosindu-şi Forţa, simţi cum câmpul gravitaţional începea să se schimbe din nou; apoi tavanul deveni iar podea şi el cădea către peretele opus.

Dar de data asta nu către metalul neted. Întorcându-şi capul, văzu că ceea ce crezuse că erau cercuri decorative desenate pe ziduri erau, de fapt, capetele boante ale unor ţepuşe metalice. Acum ieşiseră din perete ridicându-se ca o pădure de suliţe teşite pentru a-i întrerupe căderea.

Strângând din dinţi, Luke se întinse către Forţă şi îşi aruncă mâinile în faţă pentru întâlnirea cu barele. Fiind la distanţe mici una de alta, nu avea cum să alunece între ele; dar dacă s-ar fi putut prinde de două dintre ele şi ar fi încetinit căderea, ar fi putut cel puţin să nu se izbească de ele cu toată viteza. Le apucă pe cele două îndreptate spre faţa şi pieptul său, trăgându-şi din Forţă puterea cu care să se oprească. Reuşii, rămânând în aer pentru un scurt moment, menţinându-şi echilibrul pe ele...

Apoi se izbi de ele oricum, când un alt sett de bare din peretele opus îl împunse cu putere în spate şi în picioare, împingându-l în faţă. Mârâi când rămase iar fără aer, încercând să se răsucească pe pădurea de bare care îl străpungeau.

Dar chiar în timp ce se lupta să-şi strecoare braţul drept printre ţepuşele care îl blocau, încă două seturi de

bare alunecară din tavan şi din podea, lovindu-se de umerii, capul şi picioarele lui, imobilizându-l şi mai bine. Urmă o altă rafală de schimbări de gravitaţie care nu făcu nimic în afară de a-i bloca fiecare parte a corpului la întâmplare între diferite grupuri de bare...

Iar apoi gravitaţia reveni la vectorul ei normal, lăsându-l atârnat mai mult sau mai puţin în capul oaselor.

— Ei, ei, sparse tăcerea vocea batjocoritoare a lui Control. Suntem surprinşi, nu?

— Puţin, recunoscu Luke, luptându-se cu ameţeala provocată de schimbările de gravitaţie şi privind în jur atât cât putea cu capul ţinut bine în loc. Întregul coridor devenise o întreagă ţesătură tridimensională de bare, umplând tot spaţiul dintre uşile blindate care se închiseseră la ambele capete, încuindu-l înăuntru.

— Am pregătit asta cam acum cinci ani, continuă Control. Academia Yavin împânzea galaxia cu mici aşa-zişi Jedi încrezuţi şi ne-am gândit că nu va trece mult până să ajungă unul şi la noi. Aşa că ne-am zis să le pregătim o surpriză. Nu ne-a dat niciodată prin cap că o să apară chiar Marele Grand Moff în persoană. Deci, ce părere ai?

— E inventiv, trebuie să recunosc, spuse Luke încercând rezistenţa barelor cu umerii şi cu mâinile. N-avea nici un rost. Sper că nu vă aşteptaţi să mă reţină prea mult.

— S-ar putea să fii uimit, zise Control. Înţeleg că nu ai observat unde a ajuns sabia ta?

Luke nu-şi amintea când o scăpase, în timpul tuturor acelor schimbări de gravitaţie. Acum, chinuindu-se s-o vadă cu coada ochiului, o remarcă la cincisprezece metri distanţă, prinsă ca şi el între grupurile întrepătrunse de ţepuşe.

— Poţi vedea că la capătul ăla e un grup mai strâns de bare, îi arătă Control. Ţine destul de bine chestia aia în loc.

Luke zâmbi. În mod clar, cu toate pregătirile lui, piratul nu aflase destule despre Jedi. Întinzându-şi Forţa, apăsă butonul sabiei de lumină. Cu un trosc-fâşş lama verde se aprinse la viaţă; întinzându-se iar, Luke încercă să rotească lateral mânerul.

Nu se întâmplă nimic.

— Observă geniul construcţiei, spuse Control pe un ton plăcut. Este prinsă în unghiul potrivit, astfel încât lama să iasă în spaţiul dintre bare, fără a o atinge pe nici una. Deştept, nu?

Luke nu răspunse. Sabia de lumină părea să fie ţinută bine pe loc... dar dacă lama nu atingea barele, mânerul ar fi trebuit să alunece liber înainte sau înapoi. Apucându-l cu Forţa, îl împinse înainte.

— Oh, în direcţia aia merge, bine, zise Control când sabia de lumină începu să se mişte. Doar dacă nu se opreşte în buton sau în altceva. Dar oricum nu te ajută. Lama tot nu o să atingă barele...

Vârful sabiei ajunsese la perete acum. Luke continuă să o forţeze în acea direcţie, împingând-o direct în învelişul metalic.

— ... Şi, fireşte, nu am fost atât de proşti încât să punem vreun echipament important în spatele pereţilor, ca să ai tu ce tăia, termină Control. Acum suntem niţel mai impresionaţi, nu?

— Poate niţel, zise Luke. Şi acum?

— Tu ce crezi? întrebă Control retoric, vocea devenindu-i brusc ameninţătoare. Skywalker, ştim ce puteţi face voi, Jedi... să nu crezi că nu ştim. Mă gândesc că doar din călătoria ta prin baza noastră ai descoperit deja destule detalii murdare despre operaţiunea noastră ca să ne trimiţi pe toţi pe Fodurant sau pe Beauchen pentru următorii douăzeci de ani. Dacă crezi c-o să stăm cu mâinile în sân şi-o să te lăsăm să ne faci asta, eşti nebun.

Luke se strâmbă ironic. Control avea dreptate: folosindu-şi toate puterile Jedi, era aproape sigur că ar fi

putut invada minţile piraţilor atât de profund. Dar cu noua lui reţinere de a-şi folosi puterea atât de uşor, nu făcuse, de fapt, nimic de felul ăsta.

— Deci ce vreţi să facem, să cădem la înţelegere?

— Nu prea, zise control. Vrem să mori.

— Zău, spuse Luke sec. Barele de aici or fi fost prea puternice pentru muşchii umani, dar aceasta nu era o piedică pentru un Jedi. Să îndoaie destule bare pentru a ajunge la sabia de lumină ar fi fost o treabă lungă şi anevoioasă, dar avea destulă profunzime în Forţă pentru a o duce la capăt.

— Să mor de bătrâneţe sau vă gândiţi la ceva mai rapid?

— De fapt îmi cam pare rău, spuse Control. Mi se pare o pierdere să scăpăm de tine aşa, mai ales la cât a costat să construim capcana asta pentru Jedi. Dar nu mai oferă nimeni recompense pentru Jedi. Chiar dacă ar face-o, nu cred că te-ar ţine cuşca asta până am primi noi recompensa. Deci asta e. La revedere, Skywalker.

Se auzi un clic şi difuzorul amuţi... iar în tăcere, Luke auzi un sunet care nu fusese acolo înainte.

Şuieratul încet al gazului care ieşea.

Inspiră adânc, întinzându-se către Forţă. Existau tehnici Jedi de neutralizare a otrăvurilor care ar fi trebuit să facă faţă la orice ar fi băgat ei în cameră. Totuşi, mai bine să nu mai zăbovească şi să scape de aici. Închizându-şi ochii, folosind Forţa cu mai multă putere, începu să îndoaie una dintre barele din faţa lui...

Şi apoi, brusc, ochii i se căscară când adevărul îl lovi cu întârziere.

Piraţii nu băgau otravă. Pompau aerul afară.

Şi nici măcar un Jedi nu putea supravieţui prea mult fără aer.

Luke inspiră din nou profund, gonindu-şi teama care punea stăpânire pe el. Un Jedi trebuie să acţioneze când este calm, în armonie cu Forţa. În regulă. R2 şi X-interceptorul s-ar putea să fie deja în mâinile piraţilor. Şi

chiar dacă nu ar fi, nava nu avea cum să înainteze prin coridoarele înguste şi întortocheate. Era pe cont propriu aici, fără alte resurse decât cele câteva obiecte pe care le avea asupra lui: un comunicator, o baghetă luminoasă, datapadul...

Şi doi acumulatori de rezervă.

Luke folosi Forţa, desprinzând cele două cutii plate de la cingătoare şi făcându-le să plutească până în faţa lui. În trecut, la apogeul Rebeliunii, geniul tehnic al generalului Airen Cracken descoperise un mod de a face acumulatorii să explodeze. Nu era nevoie decât de doi sau mai mulţi acumulatori legaţi la un loc, cu limitatoarele de suprasarcină scoase, şi în treizeci de secunde explodau cu puterea unei grenade de dimensiuni medii.

Explozia ar fi trebuit să fie destul de mare pentru a rupe sau a îndoi orice bară din apropierea ei. Din păcate, i-ar fi făcut acelaşi lucru şi lui Luke.

Dar cu puţină ingeniozitate...

Dură doar câteva secunde să scoată limitatoarele de la acumulatori. Apoi, ţinându-i lipiţi unul de altul cu Forţa, îi dirijă cu grijă prin labirintul de bare către uşa blindată din depărtare. Dacă Control încă îl urmărea – şi dacă piratul cunoştea trucul – probabil că va trage concluzia că Luke încerca să facă o gaură în uşă pentru a intra nişte aer. Fără îndoială, se va gândi că metalul era destul de gros pentru a rezista unei astfel de explozii.

Ceea ce îi convenea lui Luke. Cu cât mai mult acţionau piraţii în baza unor presupuneri false, cu atât mai încet aveau să reacţioneze când îşi vor da seama ce voia el, de fapt.

Bomba lui artizanală era aproape de uşa blindată acum, mai având doar zece secunde până la detonare. Mişcând în continuare bomba, îşi folosi Forţa şi mişcă sabia de lumină pe singurul ei traseu până când agăţătoarea se sprijini de perete. Bomba ajunse la

celălalt capăt al traseului sabiei şi Luke o opri acolo, lipită de una dintre bare.

Acum, întrebarea principală era, şi el ştia asta, dacă explozia şi aşchiile produse de ea vor strica sabia de lumină. Cu un impuls brusc, aprinse sabia prin intermediul Forţei, făcând lama verde să se îndrepte direct spre bombă. Lama ar fi trebuit să dezintegreze orice sfărâmătură ar fi lovit-o, oferind cel puţin ceva protecţie mânerului şi mecanismului dinăuntru. Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aştepte şi să se lupte să nu leşine în atmosfera tot mai sufocantă...

Şi cu o detunătură imensă de foc şi tunet, trei secunde mai târziu, acumulatorii explodară.

Luke strânse tare din dinţi când zeci de aşchii incandescente îl împunseră şi îi tăiară mâna şi partea stângă. Dar rezultatul era tot ce îşi dorise. În capătul celălalt al camerei, uşor de văzut prin fumul care plutea, aranjamentul regulat de bare fusese modificat de explozie. Nu mult, dar poate destul. Folosindu-şi Forţa, împinse sabia de lumină către ţepuşele îndoite de bombă şi învârti mânerul.

Nu mult, dar într-adevăr de ajuns. Sabia de lumină, parţial eliberată din cuşca ei, putea ajunge acum în lateral atât cât să taie vârful uneia dintre bare. Luke o învârti din nou, de data aceasta făcând încă două ţepuşe să zdrăngăne pe podea. O mai sucii o dată, şi încă o dată, fiecare mişcare fiind un pic mai largă, pe măsură ce croia metodic loc liber în jurul sabiei...

Şi brusc arma se eliberă, învârtindu-se ca o elice în timp ce reteza totul în calea ei.

Puncte albe începeau să joace în faţa ochilor lui Luke când trimise sabia prin uşa blindată, tăind o gaură triunghiulară care făcu o binevenită rafală de aer să intre iute în vidul parţial. Inspiră profund; şi când vederea i se limpezi, aduse sabia înapoi la el, lama care se rotea tăind barele ca o seceră într-un câmp de grâne.

Un minut mai târziu era înapoi în coridoarele pietroase, deschizând comunicatorul în timp ce se îndrepta spre terminalul de aterizare şi spre nava lui.

— R2? strigă el. Mă auzi?

Singurul răspuns fu zgomotul paraziţilor de bruiaj. Mărind pasul, folosind tehnici Jedi pentru a-şi calma durerea din mână şi din coaste, se pregăti pentru următoarea mutare a piraţilor.

Dar mutarea nu avu loc. Ieşi din coridor într-o încăpere mare, dar pustie şi trecu în alt coridor fără a vedea sau a simţi pe nimeni.

De fapt, nu simţise pe nimeni de când scăpase din capcana pentru Jedi. Oare se ascundeau cu toţii pe undeva? Sau pur şi simplu strânseseră şi plecaseră?

Podeaua de stâncă de sub picioarele lui se clătină uşor şi undeva în depărtare auzi zgomotul slab al unei explozii. Trecuse de coridor şi era în altă încăpere când simţi o a doua explozie, aceasta mai aproape.

Şi, brusc, comunicatorul ţiui. Îl deschise...

— R2?

— Nu chiar, răspunse sec o voce familiară. Iar ai necazuri, Skywalker?

Luke clipi surprins, apoi zâmbi din cauza primei plăceri adevărate de când sosise aici.

— Fireşte că da, îi spuse el Marei Jade. Când nu am eu necazuri?

9

— Pe negândite, nu ştiu când, recunoscu Mara, privind prin videcranul Gheţii înstelate la câmpul de asteroizi care se întindea în faţa lor.

— Deşi trebuie să spun că să înfrunţi de unul singur un întreg cuib de piraţi este dincolo chiar şi de propriul tău nivel de îndrăzneală. Ce faci acolo, totuşi?

— Încerc să ies, răspunse celălalt sec. Ce faci tu aici?

— Karrde mi-a cerut să văd cum te descurci, spuse ea. Părea să creadă că ai putea avea nevoie de o mână de ajutor.

— Ceea ce e adevărat, recunoscu el. Unde eşti?

— Deocamdată afară, privind înăuntru, îi zise Mara încruntându-se. Fusese o explozie acolo, pe asteroidul principal al lui Cavrilhu? Detonezi bombe, sau ce faci?

— Nu eu, altcineva... Aud exploziile de la distanţă. Vezi ce se întâmplă?

Aşezată la consola alăturată, căpitanul Shirlee Faughn o bătu pe braţ pe Mara.

— Uită-te la capătul de la tribord al asteroidului, murmură ea arătând. O flotilă se îndreaptă spre adâncul spaţiului. Disting... optsprezece nave.

— Minunat, mormăi Mara. Ai probleme, Luke... Şobolanii tăi pun la cale o fugă în masă. Faughn a primit informaţii despre optsprezece nave; probabil că sunt mai multe pe drum. Mie-n sută, exploziile pe care le auzi sunt sistemul de auto-distrugere al bazei, care a pornit.

— Când am venit aveam un cargobot Y60 cu R2 şi X-interceptorul ascunşi la bord, zise Luke. Dar nu am reuşit să-i contactez.

— Ei, nu intra în panică încă, îl sfătui Mara, aruncând o privire la ecrane. Încă îţi bruiază frecvenţa principală a comunicatorului... s-a nimerit că noi avem echipamentul necesar pentru a ne strecura pe o armonică. Cât de departe eşti de terminalul de aterizare?

— Nu ştiu exact...

Faughn pocni din degete, arătând spre unul dintre ecranele Marei.

— Stai, îl întrerupse ea. Bruiajul tocmai s-a oprit. Stai să te trec din nou pe frecvenţa principală a comunicatorului tău.

Se uită în partea cealaltă a punţii, la consola de comunicaţii.

— Corvus?

— Deja e gata, raportă celălalt. Te trec pe frecvenţa primară. Brusc, difuzorul comunicatorului izbucni într-un flux rapid de limbaj de programare a robotului astromec.

— Calmează-te, R2, pătrunse vocea lui Luke printre triluri şi ţipete. Nu înţeleg nimic.

— Zice că el şi X-interceptorul sunt bine, îi spuse Mara, urmărind traducerea care se derula pe ecranul calculatorului. Au vrut să îl prindă, aşa că a scos X-interceptorul din ascunzătoare...

Se strâmbă.

— Şi i-a gonit aruncând în aer generatoarele de câmp atmosferic ale terminalului.

Urmă o tăcere lungă.

— Ceea ce, presupun, înseamnă că acum terminalul e plin de vid? întrebă Luke.

— Până la buză, confirmă Mara. Cred că ar fi prea mult să speri că ar putea fi vreun dulap cu costume de vid pe undeva pe lângă terminal.

— Nu ştiu, dar nu m-aş baza pe asta, zise Luke.

— Nici eu, îl aprobă ea. Faughn, tu pilotai Y60-uri, nu?

— Mai des decât aş vrea să-mi amintesc, răspunse cealaltă femeie. Te gândeşti să facă o trecere la rece?

— Este cea mai simplă cale de a-l scoate de acolo, zise Mara. Poate s-o facă?

— Mă îndoiesc, răspunse Faughn. Skywalker, rampa de aterizare a Y60-ului e coborâtă sau ridicată?

— Am lăsat-o coborâtă.

Unitatea R2 piui, confirmarea robotului apărând pe ecran.

— Tot coborâtă e, spuse Mara.

— În cazul ăsta, nici o şansă, spuse Faughn clătinând din cap. Mecanismul rampei Y60-ului e o porcărie. Să îl închizi şi să îl repre- surizezi ţi-ar lua cel puţin cincisprezece minute.

— De asta mi-era frică, zise Mara. E cam mult ca să-şi ţină respiraţia.

— Dar X-interceptorul? sugeră Faughn. Nu poate să dureze prea mult să presurizezi o cabină de dimensiunea aia.

— Doar că cele mai multe dintre cupolele de navă de acum sunt cu presiune fixă, arătă Mara. Dacă le deschizi în vid fără să apeşi butonul de anulare manual, porneşti de obicei catapultarea scaunului. E un mecanism de siguranţă... nu cred că R2 îl poate anula.

— Ai dreptate, nu poate, spuse Luke. Mai bine sper să găsesc un costum de vid.

— Sigur. Mara şuieră încet printre dinţi, măsurând din ochi distanţa până la asteroid. Şansele ca piraţii să aibă la îndemână echipament de vid pentru potenţialii fugari erau între foarte reduse şi nici una.

— Dacă nu găseşti, venim noi.

Cu coada ochiului o văzu pe Faughn uitându-se uimită la ea.

— Jade, nu ştim calea de intrare, mormăi femeia.

— Nu, dar robotul astromec al lui Skywalker o ştie, îi aminti Mara. Robot, ce-ar fi să ne trimiţi nişte datte?

R2 ciripi o confirmare şi schema unui traseu apăru pe ecranul calculatorului.

— Am primit-o, zise Mara. Să mergem.

Faughn se întoarse înapoi la sistemul de navigaţie, încă nu prea încântată să rişte nava astfel. Acceleră scurt şi Gheaţa Înstelată începu să înainteze.

— Calea nu arată prea rău, îi spuse Mara studiind ecranul.

— Nu arăta, zise căpitanul bătând cu degetul în ecranul ei de navigaţie. E o mică problemă: asteroizii nu mai sunt în aceleaşi poziţii relative.

Mara îşi îndreptă atenţia către propriul ecran de navigaţie. Faughn avea dreptate.

— La naiba... i-au amestecat, zise ea ridicându-se din scaun şi îndreptându-se spre uşă. Va trebui să ne croim drumul până acolo. Eu iau Numărul Unu; trimite-i pe Elkin şi pe Torve la ceilalţi.

Ajunsese la consola de turbo-lasere şi îşi punea centura când Faughn o anunţă.

— Tocmai am pornit o rază automată care ne anunţă prezenţa, raportă căpitanul. Primul val de probleme ar trebui să ne lovească imediat.

— Am înţeles, spuse Mara trecând turbo-laserul pe încălzire de urgenţă şi dorindu-şi pentru cam a douăzecea oară ca Focul lui Jade să nu fi fost blocat pe Duroon pentru refacerea sistemelor de navigaţie. Karrde făcuse o treabă bună când îşi înarmase cargoboturile, dar Focul avea tot atâta putere laser ca şi Gheaţa şi mult mai multă manevrabilitate, pe deasupra.

Dar nu era aici şi nu avea ce-i face. Frecându-şi scurt palmele de salopetă pentru a le usca, prinse bine manetele şi se întinse către Forţă. Se putea să nu fie un Jedi atât de puternic şi de slăvit ca marele Luke Skywalker, dar ar fi fost gata oricând să-şi încerce simţul ei antrenat al pericolului cu al lui.

Problema era că simţul pericolului nu era în mod special direcţional. Şi afară erau destule direcţii din care să vină necazurile.

— Venim, Luke, strigă ea în microfon. E ultima ocazie în care să dai din mână şi să mături toate capcanele.

În clipa în care termină, îi păru rău de ce spusese. Luke era prea departe pentru a-i putea atinge mintea în întregime; dar chiar şi aşa, îl simţea tresărind la remarca ei. Deschise gura să îşi ceară iertare...

Şi brusc simţul ei de pericol sclipi, un asteroid care plutea în apropiere atrăgându-i toată atenţia. Zări un

cerc nefiresc de neted la marginea lui... strălucirea slabă a metalului...

Turbo-laserul trase, sfărâmând asteroidul suspect în pietre mai mari şi mai mici. Din norul de praf care se formă veni un singur foc de turbo-laser, ca răspuns: prea puţin, prea târziu şi mult prea departe de ţintă.

— Bine ţintit, Mara, îi răsună vocea lui Elkin în urechi.

Mara dădu din cap, prea ocupată cu sarcina şi cu vina ei pentru acea remarcă muşcătoare pentru a răspunde. Vina şi o iritare crescândă pentru că se simţea vinovată. Până la urmă, Skywalker şi ucenicii lui Jedi se jucau cu puterea lor. Dacă îi deranja că cineva le spunea asta, era problema lor.

Încă o pâlpâire de avertizare; dar înainte de a identifica sursa pericolului, mai multe focuri roşii de turbo-laser ţâşniră din arma lui Torve şi un şir de mici bolovani explodă prematur în nori de aşchii tăioase. Mara se înfioră când câteva dintre acestea ricoşară din câmpul deflector al Gheţii înstelate din faţa cupolei ei; apoi nava trecu de capcană şi se îndreptă spre următoarea. Reaşezându-şi degetele pe manete, Mara îşi întinse iar Forţa.

Cei trei mai aruncară în aer încă opt capcane până când Gheaţa Înstelată ajunse la paza principală.

— Am sosit, anunţă vocea lui Faughn în urechea Marei. Skywalker? Unde eşti?

— Sunt la terminalul meu de aterizare, răspunse Luke. R2, trage câteva focuri în margine ca să arăţi unde.

Robotul piui şi o umbră dintre două culmi stâncoase scânteie cu focuri de laser.

— Gata, v-am văzut, zise Faughn. Venim.

Luminile de laser se stinseră şi, în acelaşi timp, o altă explozie tăcută pâlpâi pe suprafaţa asteroidului, neplăcut de aproape de terminal.

— Încă o explozie, spuse Mara.

— Ai pierdut majoritatea spectacolului, zise Luke. Am auzit câte una la aproximativ zece secunde. Se pare că se îndreaptă spre mine.

O altă explozie străluci, aceasta şi mai aproape de terminalul de aterizare.

— Prea aproape, aş spune, mormăi Faughn. Eşti sigură că vrei să riscăm să aterizăm acolo, Jade?

— Nu neapărat, recunoscu Mara, dar nu cred că avem de ales. O să ne fii foarte îndatorat pentru asta, Luke.

— O trec în cont, promise Luke. Mai bine vă grăbiţi... nu, stai. Înapoi!

— Ce? întrebă Faughn.

— L-ai auzit, se răsti Mara, propriul ei simţ al pericolului furnicând-o. Înapoi!

Gheaţa Înstelată se dădu brusc înapoi; şi în acelaşi timp una dintre culmile care încadrau terminalul de aterizare începu să pârâie cu explozii una după alta, ca un spectacol de rachete pe mai multe scene într-o zi de Endor.

— Jade, e o nebunie, spuse Faughn. Nu pot să aterizez aici, toată zona poate să sară în aer oricând.

— Are dreptate, zise Luke... Şi când Mara îşi întinse Forţa, simţi o urmă de înverşunare subtilă în emoţiile lui.

— Cred că ne-a mai rămas o singură variantă.

Să dai din mână şi să mături toate capcanele?

— Care? întrebă ea cu voce tare.

— Va trebui să ne întâlnim la jumătatea drumului, spuse el. Aveţi un terminal de andocare bun pentru X-interceptorul meu?

— Avem două cale cu raze de tractare, îi zise Faughn. Oricum, o să-ţi păstreze cabina presurizată.

— Bine, R2, du-te şi andochează acolo…

— Stai o clipă, îl întrerupse Mara. În vocea şi în gândurile lui Skywalker era ceva care îi spunea că el era gata să încerce un lucru cu adevărat prostesc. Doar n-ai

de gând să vii la rece până la noi, nu? Nu putem să ne apropiem atât de mult.

— Ştiu, răspunse Luke. Voi intra într-o transă de hibernare Jedi de îndată ce trec de uşa blindată.

O spusese deja: ceva cu adevărat prostesc.

— Şi cum ai de gând să faci asta? întrebă ea. Va trebui să intri în transă imediat ce ai aruncat uşa blindată în aer. N-o să mai ai nici o rezervă de aer.

— Dacă tai uşa cum trebuie, ar trebui ca un val de aer să iasă o dată cu mine, arătă Luke. Ar trebui să fie de ajuns ca să îmi pot începe transa şi ca să mă împingă spre voi.

— Ai şanse reduse.

— Aşa sunt variantele de ultimă clipă. Şi dacă mai pierdem multă vreme discutând, n-o să mai avem nici o şansă.

— Parcă-i o replică de-a lui Solo, mârâi Mara. Dar el avea dreptate; şi ca pentru a-i sublinia cuvintele, cealaltă culme începu să se dezintegreze.

— Ai câştigat. S-o facem.

— Bine, zise Luke. R2, dă-i drumul.

Robotul piui nefericit, dar X-interceptorul se ridică ascultător de pe terminalul de aterizare şi se îndreptă către Gheaţa Înstelată.

— Faughn? spuse Mara.

— Raza tractoare este pregătită la cală, zise Faughn. Uşa exterioară a camerei de presurizare de la tribord e deschisă şi are şi o barieră atmosferică pregătită, iar Krickle e înăuntru cu o trusă medicală. Noi suntem gata, când vrea el.

— Recepţionezi, Luke?

— Da, răspunse el. Voi stabili ca fraza „bun venit la bord” să mă scoată din transă.

— „Bun venit la bord”, bine.

— În regulă, începem. Să nu mă rataţi.[1]

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil. În engleză, propoziţia înseamnă şi „Nu mă rata”, şi „Nu-mi duce dorul”. (n. tr.)

Mara zâmbi subţire. Nu mă rata!. Demult, aceste cuvinte ar fi însemnat cu totul altceva pentru ea. Luke Skywalker în cătarea blasterului ei, ordinul împăratului pe moarte de a-l ucide pe Jedi-ul arogant; răsunându-i în minte...

Dar depăşise acea criză cu zece ani în urmă, în Muntele Tantiss, iar vocea împăratului era acum doar o amintire lipsită de putere din trecut.

Skywalker va trebui să se confrunte şi el cu o criză în curând. Poate că se afla în mijlocul ei chiar acum.

Ea aşa spera.

De la emoţiile lui Luke veni o pâlpâire. Mara se concentră, vizualizând lumina sabiei lui când lama verde străpunse metalul gros al uşii blindate...

Iar apoi, brusc, el dispăru.

— Faughn? spuse ea, închizând ochii şi întinzându-şi Forţa cât putea de mult. Dar prezenţa lui Luke nu mai putea fi detectată, cel puţin de ea. Fie intrase în transa de hibernare, fie era mort.

— Uite-l că vine, zise Faughn.

Mara deschise ochii. Era acolo, bine, arătând ca o păpuşă stricată în timp ce plutea iute către Gheaţa Înstelată. Membrele îi fluturau inerte, iar trupul i se rostogolea încet, lumina pâlpâitoare provocată de auto-distrugerea asteroidului adăugând o notă suprarealistă întregii scene.

Cu o zvâcnire care o luă prin surprindere, Gheaţa Înstelată începu să coboare către suprafaţa asteroidului; Faughn dirija nava pentru a se potrivi traiectoriei lui Luke.

Sau, mai bine spus, pentru a încerca să se potrivească. Mara se încruntă la silueta care se apropia, încercând să-i extrapoleze traiectoria şi viteza de impact...

Faughn, având acces la calculatorul navei, avu prima răspunsul.

— Avem probleme, spuse ea încordată. Din cauza vitezei pe care trebuie s-o folosesc ca să-l prind, ori se loveşte de carenă, ori izbeşte peretele din spate al camerei de presurizare destul de tare cât să-şi rupă gâtul.

— Tu doar bagă-l înăuntru, spuse Mara desfăcându-şi centurile şi ridicându-se în picioare. Am eu grijă să supravieţuiască.

Deja aproape că era acolo când Mara ajunse la camera de presurizare, rostogolindu-se către ei mai repede decât ar fi trebuit.

— Calculatorul zice că suntem exact unde trebuie, veni vocea lui Faughn prin căşti, în timp ce Mara se uita prin bariera atmosferică. Impact în zece secunde.

Inspirând adânc, Mara se sprijini de peretele despărţitor al camerei de presurizare şi se întinse către Forţă.

Împăratul o învăţase elementele primare ale folosirii Forţei pentru mutarea obiectelor, antrenament rudimentar pe care Skywalker îl dezvoltase în timpul călătoriei lor prin pădurile de pe Wayland şi, mai târziu, pentru o perioadă scurtă la academia Yavin. Exersase singură după aceea şi credea că devenise destul de avansată în această tehnică.

Dar să mutte obiecte mici, ca sabia de lumină, era una. Să îl prindă pe Luke în timp ce el cădea către ea era cu totul altceva, ca şi cum ar fi încercat să oprească Gheaţa Înstelată cu dinţii. Îşi puse toate forţele în acest efort, dându-şi seama slab că întregul trup îi devenise rigid din cauza încordării, luptându-se ca, cel puţin, să îl încetinească înainte de a se rostogoli pe lângă ea prin bariera atmosferică. Îl simţi încetinind – ştia că nu era destul...

Şi în ultima clipă sări de lângă peretele despărţitor direct în calea lui.

Se izbi de ea în plină rotaţie, impactul aruncându-i pe amândoi jos şi în spate.

— Bun venit la bord, gâfâi Mara cu o clipă înainte ca ei doi să se lovească de punte.

O aterizare care era semnificativ mai puţin dureroasă decât se aşteptase ea. Clipi, încercând să gonească steluţele care îi pluteau în faţa ochilor...

— Mulţumesc, îi murmură Luke în ureche.

Steluţele dispărură, iar Mara se trezi privind în sus la o faţă necunoscută – faţa lui Luke, îşi dădu ea seama, bine deghizată. El stătea peste ea, cu mâinile şi picioarele pe punte, căci se părea că ieşise din transă exact la timp pentru a prelua o parte din impact în loc să adauge o greutate inutilă la a ei.

— Pentru puţin, reuşii ea să spună. Frumoasă deghizare.

— Mulţumesc, zise el. A şi funcţionat, în parte.

— „În parte” nu înseamnă mult, nu? spuse ea. Cum de nu ai folosit o iluzie a Forţei, aşa cum ai mai făcut în alte dăţi?

— Am încercat să reduc folosirea Forţei la cazurile când este absolut necesară, explică el. Acum nu mi s-a părut necesară.

— Ah, spuse Mara. Asta era interesant. Chiar foarte interesant. Aşa. Vrei să te dai jos de pe mine sau te aşezi mai comod?

— Oh... sigur, zise el cu stângăcie, ceva din acea veche jenă de băiat de la ţară trecându-i rapid pe faţă în timp ce se ridica. Scuze.

— Nici o problemă, răspunse Mara ridicându-se în picioare şi cercetându-l cu atenţie. Avea nişte găuri urâte de şrapnel în haine, sub ele fiind, probabil, nişte răni la fel de urâte. Se pare că ai nevoie să faci o oprire la terminalul medical.

— N-am timp, zise el dând din cap. Deocamdată mi-e bine şi trebuie să ieşim de aici. X-interceptorul meu e andocat?

— Nu ştiu, zise Mara apăsând butonul pentru a închide uşa exterioară a camerei de presurizare. Faughn?

— A fost ancorat în cala B, spuse căpitanul. Skywalker, ştii o cale sigură de ieşire din capcana asta?

— Ştiam, zise Luke închizând uşa interioară. Probabil că acum e la fel de nesigură ca oricare alta.

— Să mergem pe urmele piraţilor, hotărî Mara, oprindu-l cu un semn pe Kirckle, care apăruse în grabă cu trusa medicală şi conducându-l pe Luke pe coridorul care ducea la calele Gheţii înstelate. Probabil că o să tragă în noi, dar nu poţi să le ai pe toate.

— Problemă: se pare că nu mai avem piraţi pe care să-i urmărim, spuse Faughn. N-a mai plecat nimic de pe asteroid de două minute.

Mara simţi cum muşchii stomacului i se contractau.

— Ceea ce înseamnă că finalul glorios al sistemului lor de autodistrugere se apropie, probabil.

— Probabil, aprobă Faughn. Ce facem, alegem o direcţie la întâmplare?

— Mai mult sau mai puţin, răspunse Mara. Începe să te depărtezi de baza principală, dar nu prea repede. Vreau să ajung la turbo-laser înainte să intrăm în ceva neplăcut.

— Lasă-mi timp să ies şi eu, adăugă Luke. Pot să merg în faţa voastră şi să declanşez capcanele.

— Doar dacă le vezi dinainte, sublinie Mara, privindu-l dur. Am un simţ al pericolului mai bun decât al tău; poate că ar trebui să iau eu nava ta şi să conduc.

— Pot s-o fac, spuse Luke ferm. Oricum, e responsabilitatea mea – sunteţi aici din cauza mea.

Avea dreptate.

— Dacă aşa vrei, zise Mara arătând în lungul coridorului. Fă prima la stânga şi imediat la dreapta. Grăbeşte-te.

Nu trebuia să îşi facă griji. Când ajunse la turbo-laser, X-interceptorul deja zbura în faţa lor.

— Sunt gata, anunţă ea, în timp ce îşi punea centurile din nou. Dă-i drumul, Luke. Noroc.

— Forţa fie cu tine, spuse el cu ceea ce ea decise că era un reproş blând. Fii atentă.

Drumul de venire printre asteroizi fusese foarte greu. Drumul de plecare, spre surprinderea Marei, a fost aproape foarte uşor. Din când în când, X-interceptorul îşi schimba uşor cursul şi trăgea, dezactivând vreo capcană ciorchine, o bombă de fragmentare sau un cuib de turbo-lasere automate din depărtare, de obicei înainte ca simţul de pericol al Marei să le fi detectat. Deveni rapid o regulă: X-interceptorul conducea, trăgea şi se ferea, iar Gheaţa Înstelată îl urma impasibil, echipajul de la turbo-laser neavând de făcut decât muncă de curăţenie, ocazional. Fie din greşeală, fie intenţionat, Luke părea să meargă un pic deasupra cargobotului, dându-şi silinţa să dezactiveze minele din unghiul de foc al Marei. Astfel, cea mai mare parte a muncii de curăţare se desfăşura în sectoarele lui Elkin sau Torve, lăsându-i Marei puţin de făcut în afară de a fi atentă la surprizele pe care piraţii le-ar fi putut lăsa în urmă, de a aştepta răbdătoare ca ei să cureţe câmpul de asteroizi şi de a se întreba posomorâtă dacă Luke era atât de grijuliu în mod intenţionat, doar pentru a o enerva.

Într-una dintre cercetările ei vizuale ale spaţiului descoperi nava.

Primul ei gând a fost că era un vânător TIE; avea cam aceleaşi dimensiuni şi, la prima vedere, avea şi o siluetă asemănătoare. Dar chiar când deschise gura să îi avertizeze pe ceilalţi, nava se întoarse...

— Avem companie, spuse ea repede. Aşteaptă lângă marginea câmpului de asteroizi, cam la douăzeci pe cinzeci.

— I-am văzut, zise Faughn. Arată ca... ca ce arată?

— M-ai prins, spuse Mara. Credeam că e imperială, dar alea de pe laturi nu sunt panouri solare de TIE.

— Orice-ar fi, mai are două care strălucesc la pupa, arătă Elkin.

— Nu înseamnă neapărat că nu e imperială, mormăi Faughn. Skywalker? Eşti la curent cu înfăţişarea vânătorilor stelari imperiali?

— Nu chiar, răspunse Luke, vocea lui trădând încordarea, deoarece era nevoit să îşi împartă atenţia între intrus şi sarcina pe care o avea de îndeplinit. N-am mai văzut aşa ceva până acum, totuşi.

Mara se uită fix la nava din depărtare. În mod clar, îi urmărea, îşi dăduse seama că o observaseră?

— Cred că unul dintre noi ar trebui să încerce să se uite mai de aproape, spuse ea.

— Mai bine nu, ce zici? mârâi Faughn. Nu ne trebuie mai multe probleme decât avem deja.

— În plus, la cât suntem de norocoşi, o fi o altă chestie din aia qella, nefolositoare, adăugă Corvus dispreţuitor. Ca aia pe care a urmărit-o Lando Calrissian peste tot, prin spaţiu.

— Eu zic să ne uităm, spuse Mara punând în voce o tărie care transformă vorbele într-un ordin. Luke, tu ai nava cea mai rapidă. Vrei să încerci să o prinzi din urmă?

— Pot să încerc, răspunse el, pe un ton ciudat. Simţea şi el acelaşi lucru ca ea despre navă? Vă descurcaţi fără mine?

— Cred că da, spuse Mara. Deja ar trebui să fim destul de aproape de marginea sferei defensive a piraţilor.

— În regulă. R2, porneşte toate aparatele şi toţi senzorii. O să vrem o înregistrare completă.

Robotul piui o confirmare; şi, cu o iuţeală care o surprinse chiar şi pe Mara, X-interceptorul viră şi ţâşni către intrus. Se feri de asteroizii care pluteau în drum, mergând pe lângă ei pentru a rămâne ascuns. Mara îşi aţinti turbo-laserul asupra celeilalte nave, întrebându-se cu încordare dacă ceilalţi vor alege să lupte sau să fugă.

Dar X-interceptorul încă se apropia, iar până acum nu avusese loc nici o reacţie. Se putea ca intrusul să se uite în altă parte? Ridicol. Atunci ce mai aştepta?

Luke era acum aproape la distanţa de luptă corp-la-corp. În spatele lui, un asteroid rătăcit plutea alene între intrus şi raza vizuală a Marei...

Singurul ei avertisment a fost o tulburare bruscă în emoţiile lui Luke. O clipă mai târziu, zări scurt cum intrusul pâlpâi cu viteză incredibilă pe cer, îndreptându-se către marginea câmpului de asteroizi.

— Fuge! strigă Torve în timp ce Mara încerca să rotească turbo- laserul pentru a ţinti nava din depărtare. Prea târziu. Chiar în timp ce se lupta să o prindă în cătare, un alt asteroid se aşeză între ei, blocându-i iar raza vizuală. Din marginea asteroidului veni o pâlpâire de pseudomişcare şi nava dispăru.

Cineva înjură încet în interfon.

— Mă dau bătută, zise Faughn. Ce naiba a fost aia?

— Habar n-am, răspunse Mara. Luke? Mai eşti acolo?

— Chiar aici, replică el. Ai văzut totul?

— Doar o parte, răspunse Mara. A aşteptat să ne blocheze un asteroid înainte de a se mişca.

— Interesant, spuse Luke. Nava a emis o semnătură energetică foarte neobişnuită când a fugit – am înregistrat ce am putut, dar mă îndoiesc că senzorii mei au reuşit să prindă mai mult de o fracţiune din ce a fost acolo.

— Poate că de aia a aşteptat până când n-am putut-o vedea.

— Probabil, aprobă Luke. Şi-o fi dat seama că o navă cât a voastră trebuie să aibă senzori mai buni decât a mea.

Mara îşi frecă buzele.

— Ei, dacă nu vrei să-i urmăreşti vectorul de hiperspaţiu, nu prea avem ce-i mai face acum. Ce-ar fi să ne transmiţi ce au înregistrat senzorii tăi?

Robotul astromec scoase un sunet nepoliticos.

— E în regulă, R2, îl calmă Luke. Putem să considerăm asta ca plată pentru că ne-au salvat.

— O parte din plată, îl corectă Mara. Stabilim restul mai târziu.

— Am înţeles, căzu Luke de acord. Hai că vă trimit.

— Am primit, spuse Faughn.

— Mulţumesc, zise Mara. Mai ai nevoie de ceva, Luke?

— Nu la preţurile voastre, spuse el sec. Serios, mulţumesc pentru tot.

— A fost plăcerea noastră, răspunse Mara. Nu uita că trebuie să îţi tratezi rănile alea.

— Nu uit, o asigură el. R2 deja scoate o listă cu cele mai apropiate unităţi medicale ale Noii Republici. Ne mai vedem.

— Corect. Ai grijă de tine.

Comunicatorul se închise şi, cu o pâlpâire de pseudomişcare, X-interceptorul făcu saltul către viteza luminică. Mara se uită după el, cu un amestec straniu de emoţii alergându-se unele pe altele în mintea ei. Rapoartele luminoase pe care le citise despre faptele măreţe ale lui Luke... Şi totuşi, erau la mare distanţă de ceea ce îl văzuse ea făcând acum. I se întâmplase ceva?

Sau, în cele din urmă, îşi venea în fire?

— Jade? întrebă Faughn. Acum ce facem?

Mara expiră încet, scoţându-şi-l pe Skywalker din minte.

— Îi trimitem un raport lui Karrde, spuse ea, calculând repede timpul. Vedem dacă vrea să ne întoarcem la program pentru întâlnirea cu Nosken sau dacă vrea să încercăm să luăm urma piraţilor fugari.

— Bine, zise Faughn. Apropos, Jade, dacă nu ţi-a mai zis nimeni până acum, tu şi Skywalker faceţi echipă bună.

Mara se uită la asteroizii care pluteau.

— Muşcă-ţi limba, Faughn, spuse ea încet. Muşcă-ţi limba.

10

Era o zi călduroasă în această parte a lui Dordolum. Caldă şi însorită, cu un aer opresiv de greu şi de nemişcat, care părea să învăluie mulţimea tăcută de la prânz ca o pătură udă din blană de grov.

Vorbitorul care striga acum la mulţime de pe podiumul lui din vârful Tribunei Exprimării Publice creştea şi el căldura. Dar, spre deosebire de vreme, căldura lui era una înflăcărată, un amestec de vorbe şi de gânduri şi de prezenţă scenică alese cu grijă pentru a aprinde emoţiile şi a agita zecile de resentimente de mult înăbuşite, reprezentate azi aici. Practic, fiecare ascultător al acestei diatribe găzduia cel puţin o astfel de animozitate tăcută, fie că era una ishori faţă de diamala, barbel faţă de rodiani ori aquali faţă de oameni.

Sau aproape toţi faţă de bothani. Lăsându-şi ochii să rătăcească peste mulţime către semnul complicat al Companiei de Transporturi Solferin deţinută de bothani din capătul celălalt al pieţei, la dreapta, Drend Navett îşi îngădui un zâmbet ascuns.

Era o zi bună pentru o revoltă.

Vorbitorul ajunsese acum la subiectul principal şi, când introduse detalii grăitoare despre oroarea care fusese distrugerea Caamasului, laşitatea bothanilor şi rolul ei dezgustător în întreaga poveste, Navett putu simţi mânia mulţimii ajungând, în final, la furia necugetată pe care o tot aşteptase. Încet, având grijă ca mişcarea lui să nu rupă vraja pentru cei din jurul său, începu să înainteze către zona cea mai apropiată de compania de transporturi. O fi fost Klif un geniu al demagogiei, dar el, Navett, era cel care ştia să măsoare

starea unei mulţimi şi să aleagă momentul potrivit pentru acţiune.

Aproape gata. Navett era în poziţie acum, în locul din cai e putea trage uşor asupra companiei de transporturi. Vârând o mână în geanta care îi atârna discret într-o parte, îşi scoase arma preferată şi aşteptă, încă câteva secunde.... Şi... acum.

— Dreptate pentru Caamas! strigă el. Dreptate acum!

Îndoindu-şi braţul peste umăr, se întoarse şi aruncă în clădirea bothană...

Şi chiar la ţintă, fructul blicci foarte copt lovi uşa, zdrobindu-se cu o bufnitură greţoasă şi lăsând în urmă o pată de un roşu strălucitor.

Se auzi un suspin uimit de la câţiva duros din apropiere. Dar nici ei, nici oricine altcineva din mulţime nu va avea timp să se gândească la lucrul în care erau atraşi. Din alte şase locuri din mulţime, strigătul de dreptate fu repetat şi alte şase fructe împroşcară clădirea.

— Dreptate pentru Caamas! strigă Navett iar, aruncând încă un fruct blicci. Răzbunare pentru genocid!

— Răzbunare! preluă cineva strigătul, acesta fiind însoţit de şi mai multe proiectile.

— Răzbunare pentru genocid! Navett aruncă un alt fruct blicci, şi încă unul...

Iar apoi, de undeva, o voce extraterestră strigă răguşit, repetând cererea de răzbunare... Şi, ca şi cum ar fi fost un fel de semnal, mulţimea se transformă brusc şi satisfăcător într-o gloată. O ploaie de mâncare începu să bombardeze clădirea, mâncare scoasă din sufertaşe şi din genţile de prânz şi aruncată cu furia necugetată şi cu mânia înăbuşită pe care Klif le stârnise atât de iscusit în ei.

O mânie pe care Navett nu avea de gând să o irosească cu câteva pete de fructe. Trecând peste ultimul fruct din geantă, scoase o piatră neregulată. Violenţa

naşte răzbunare, cită el în tăcere vechea maximă şi aruncă piatra.

Aceasta lovi exact în fereastra ţintită, spărgând plasticul cu un zgomot abia auzit peste urletul gloatei.

— Răzbunare pentru genocid! strigă Navett, fluturând pumnul şi scoţând încă o piatră.

Mulţimea învăţa repede. Ploaia de fructe şi de ouă continuă, dar începu să fie însoţită de bordurile care delimitau trotuarele pieţei şi rondurile de flori. Navett aruncă încă o piatră, în timp ce încă patru ferestre deveniră guri zimţate, apoi cercetă rapid cerul de deasupra lor. Chiar şi luate astfel prin surprindere, autorităţilor drodol nu le va lua prea mult să răspundă.

Şi acum avea loc răspunsul aşteptat, apropiindu-se rapid din direcţia portului spaţial: trei aerospeedere ale vămii, colorate puternic, cu o escortă de cam şase motospeedere. Şi se mişcau repede; vor fi în piaţă în mai puţin de două minute.

Ceea ce însemna că era timpul să plece. Strecurându-şi o mână în tunică, la comunicatorul ascuns, Navett apăsă de două ori pe butonul de sunat, semnalul pentru ca restul echipei lui de agitatori să se mişte către marginile gloatei şi să dispară în soarele după-amiezei. Apoi, lăsând cele două pietre rămase în geantă, scoase ultimul său cadou pentru bothani.

Era o grenadă, fireşte. Însă una foarte deosebită. Navett o luase chiar el din mâna unui luptător al rezistenţei myomaran mort, în urmă cu zece ani, în timpul scurtei reocupări de către Imperiu a acelei lumi, sub conducerea meteorică a Marelui Amiral Thrawn. Ceea ce făcea această grenadă atât de folositoare era că rezistenţa convinsese cumva un bith aflat în vizită să le proiecteze armamentul. Când rămăşiţele grenadei vor fi studiate – ceea ce avea să se întâmple cu siguranţă – Noua Republică va fi nevoită să tragă concluzia că până şi poporul bith, de obicei paşnic, începea să se alăture sentimentului anti-bothan.

Poate că asta va conta. Poate că nimic din asta nu va conta. Poate că extratereştrii şi iubitorii de extratereştri doborâseră Imperiul atât de bine, încât Navett şi echipa lui nu mai puteau face nimic.

Dar în ceea ce privea datoria lor, astfel de posibilităţi nu contau. Navett văzuse gloria Imperiului, dar şi zilele lui cele mai întunecate... Şi dacă acea glorie nu putea fi reînviată, atunci nu avea altceva de făcut, decât să ajute la îngroparea ei sub cenuşa Noii Republici.

Scoţându-i cuiul, o armă şi o aruncă. Grenada căzu frumos printr-una dintre ferestrele sparte ale etajului superior şi dispăru înăuntru. El era la jumătatea drumului de marginea mulţimii când grenada explodă, dărâmând acoperişul şi aruncând pe cer o bilă de foc spectaculoasă.

Ieşise din piaţă şi mergea nepăsător pe stradă alături de restul plimbăreţilor de la amiază când autorităţile ajunseră la locul incendiului.

***

Petiţia se derulă până când lista lungă de semnături se sfârşi. Leia ridică privirea de pe datapad, simţind un junghi în stomac. Nu era de mirare că preşedintele Gavrisom arăta atât de solemn când o însoţise în biroul lui privat.

— Când a sosit asta? întrebă ea.

— Cu aproximativ o oră în urmă, răspunse Gavrisom, trecând neliniştit cu vârfurile aripilor peste teancurile de datacarduri care îi aşteptau atenţia.

— În aceste condiţii, m-am gândit că dumneata şi consilierul Fey'lya trebuie să aflaţi primii.

Leia se uită la Fey'lya. Bothanul şedea cocoşat în scaunul său, cu blana complet lipită de corp.

— De ce eu? întrebă ea.

— Pentru că dumneata ai fost cea care a găsit Documentul Caamas, spuse Gavrisom, legănându-şi coada în ceea ce însemna pentru un calibop a da din

umeri. Pentru că, asemenea caamasilor, şi lumea ta a fost distrusă şi, prin urmare, le poţi înţelege situaţia mai bine decât majoritatea. Pentru că, în calitate de erou venerat al bătăliei pentru libertate, încă mai ai o mare influenţă asupra membrilor Senatului.

— Nu pot depăşi influenţa acestor semnături, îl avertiză Leia făcând un semn către datapad. În plus, – ezită, uitându-se iar la Fey'lya – nu sunt sigură că nu sunt de acord cu ei şi că acesta nu este un compromis acceptabil.

— Un compromis? întrebă Fey'lya cu o voce stinsă. Acesta nu este un compromis, doamnă consilier Organa Solo. Aceasta este sentinţa de distrugere a poporului bothan.

— Nu suntem decât noi trei în această cameră, domnule consilier Fey'lya, îi aminti Gavrisom cu blândeţe. Nu este nevoie de hiperbole retorice.

Fey'lya îl privi pe calibop, cu ochii la fel de stinşi ca şi vocea.

— Nu vorbesc nici retoric, nici hiperbolic, domnule preşedinte Gavrisom, spuse el. Poate că nu înţelegeţi cât de mult timp va fi dedicat şi câte eforturi vor fi depuse pentru găsirea unei lumi nelocuite potrivită pentru caamasi rămaşi. Blana îi tremură. Dar apoi să insişti ca, mai mult, noi să plătim costurile refacerii acelei lumi pentru a se potrivi specificaţiilor originale ale Caamasului? Nu avem cum să ne permitem asemenea acţiune.

— Am cunoştinţă de costurile posibile ale unui astfel de proiect, replică Gavrisom, cu un ton încă răbdător. Acest lucru a fost făcut de cel puţin cinci ori în timpul Vechii Republici...

— De popoare arogante prin putere şi bogăţie, se răsti Fey'lya, revenind brusc la viaţă, agitat. Poporul bothan nu are nici asemenea putere, nici asemenea bogăţie.

Gavrisom îşi scutură coama.

— Haide, domnule consilier, să fim cinstiţi. Starea curentă a tuturor activelor bothane este destul de potrivită pentru a acoperi un astfel de proiect. Cu siguranţă, va fi un sacrificiu serios, dar nu falimentar. Mai mult, aş sugera că reprezintă cea mai bună şansă de a rezolva această problemă iute şi paşnic.

Blana lui Fey'lya se ridică dreaptă pe tot corpul.

— Nu înţelegeţi, spuse el încet. Bunurile despre care vorbiţi nu există.

Leia se încruntă.

— Ce spuneţi? Am văzut înregistrările de la bursă. Sunt pagini întregi de cotaţii ale societăţilor bothane.

Fey'lya o privi în ochi.

— Sunt minciuni, spuse el. Nu este decât o iluzie de datapad bine ticluită.

Leia se uită la Gavrisom. Aripile neliniştite ale celuilalt se opriră brusc.

— Vreţi să spuneţi, întrebă calibopul cu prudenţă, că şefii Clanurilor Bothane Reunite sunt implicaţi într-o fraudă?

Blana zburlită a bothanului deveni şi mai rigidă.

— Trebuia să fie doar o înşelătorie temporară, spuse el, cu vocea încărcată de rugăminte. Căci problemele noastre financiare sunt doar temporare. O serie de decizii de afaceri proaste a secat Clanurile Reunite de resurse şi ne-a lăsat îngropaţi în datorii. Iar apoi a apărut această controversă, provocând şi mai multă nesiguranţă. Era nevoie de noi investitori şi de noi contracte, aşa că...

Se întrerupse.

— Înţeleg, spuse Gavrisom. Vocea îi era calmă, încă, dar pe acea faţă lungă se afla o expresie pe care Leia nu o mai văzuse niciodată. Mă pui într-o situaţie foarte dificilă, domnule consilier Fey'lya. Cum sugerezi, mai exact, să procedez?

Ochii violeţi ai lui Fey'lya îi întâlniră pe cei de un albastru pal ai calibopului.

— Ne putem reveni, domnule preşedinte Gavrisom, spuse el. Doar că va dura puţin. Dezvăluirea prematură a acestor informaţii ar fi devastatoare, nu doar pentru poporul bothan, ci şi pentru cei care au investit în noi.

— Care au avut încredere în voi, îl corectă Gavrisom cu răceală.

Ochii lui Fey'lya fugiră de privirea acuzatoare.

— Da, murmură el. Care au avut încredere în noi.

Pentru un minut, camera rămase în tăcere. Apoi, scuturându-şi iar coama, Gavrisom se uită la Leia.

— Sunteţi un Cavaler Jedi, doamnă consilier Organa Solo, spuse el. Prin urmare, aveţi înţelepciunea veacurilor şi îndrumarea Forţei. Aş dori să vă cer sfatul.

Leia oftă.

— Aş dori să am unul de oferit, zise ea.

— Aţi făcut vreun progres în căutarea numelor bothanilor implicaţi în problema Caamas?

— Nu încă, răspunse Leia. Oamenii noştri de la Contrainformaţii tot mai lucrează la datacardul original, dar şeful de la Criptare, Ghent, îmi spune că deja am scos tot ce se putea din el. De asemenea, căutăm prin vechile arhive imperiale de pe Kamparas, Boudolayz şi Obroaskai, dar până acum nu am găsit nimic.

— Probabil că era ţinut în secţiunea pentru Dosarele Speciale, spuse Gavrisom cu un suspin nechezat. Dosarele pe care forţele imperiale au primit comanda să le distrugă înaintea retragerii.

— Probabil, zise Leia. Sperăm că a mai supravieţuit vreo copie.

— Slabă speranţă, totuşi.

— Da, fu nevoită Leia să recunoască. Fey'lya, de cât timp vor avea nevoie Clanurile Reunite pentru a-şi reveni?

— Proiecţia actuală este să ne achităm datoriile în decurs de trei luni, răspunse bothanul. Dar atunci tot vom fi departe de poziţia financiară în care se crede acum că ne aflăm.

Gavrisom scoase un sunet din adâncul gâtului.

— Şi cât va mai dura până când veţi putea începe un astfel de proiect? întrebă Leia, bătând cu degetele în datapad.

Fey'lya îşi închise ochii.

— Poate zece ani. Poate niciodată.

Leia îşi întoarse privirea către Gavrisom.

— Aş dori să vă pot sfătui, domnule preşedinte Gavrisom, spuse ea. Dar în acest moment, nu văd o cale dreaptă.

— Înţeleg, răspunse Gavrisom. Îmi pot permite să te încurajez să meditezi şi să cauţi mai departe îndrumare prin Forţă?

— O voi face cu siguranţă, îl asigură Leia. Singurul lucru clar, totuşi, este acela că bothanii nu vor putea să îndeplinească cererile acestei petiţii prea curând.

— Într-adevăr, zise Gavrisom cu amărăciune. Va trebui să încerc să trag de timp.

— Cum, supunând-o dezbaterii? întrebă Leia cu neîncredere. Ar putea fi riscant.

— Mai mult decât doar riscant, o aprobă Gavrisom. Dacă cineva se hotărăşte să o transforme în proiect de lege oficial, întreg Senatul ar putea sfârşi ratificând-o. Din acel moment, nu aş mai avea loc de manevră.

Leia se strâmbă. Nici un loc pentru Gavrisom, şi chiar şi mai puţin pentru bothani. Atunci ar fi fost nevoiţi să înceapă să creeze o nouă planetă pentru poporul caamas sau să suporte consecinţele nesupunerii faţă de legea Noii Republici.

— Dar, după cum ştiţi, preşedintele nu este complet lipsit de resurse, continuă calibopul. Şi există anumite trucuri parlamentare care pot fi aplicate. Ar trebui să pot ţine asta în loc ceva vreme.

Leia se uită la Fey'lya.

— Dar nu pentru următorii zece ani.

— Nu.

Urmă o altă tăcere scurtă.

— Ei, zise Gavrisom. Se pare că acum nu putem face prea multe. Cu excepţia unui lucru: vreau ca dosarele financiare ale Clanurilor Reunite să fie cercetate pentru a confirma că situaţia este într-adevăr aşa cum a fost descrisă. Doamnă consilier Organa Solo, aţi dori să călătoriţi pe Bothawui într-un astfel de scop?

— Eu? întrebă Leia surprinsă. Nu sunt expert financiar.

— Dar cu siguranţă tatăl dumneavoastră v-a învăţat elementele primare, când eraţi mică, arătă Gavrisom.

— Bazele, da, spuse Leia. Dar asta-i tot.

— Va fi tot ce vă trebuie, o asigură Gavrisom. Părţile complicate vor fi în documentele falsificate, nu în cele adevărate. Făcu un semn cu aripa către Fey'lya. I se va permite să le vadă pe cele adevărate, da?

— Fireşte, răspunse Fey'lya, blana unduindu-se în semn de nefericire. Îi voi informa pe şefii Clanurilor Reunite că veţi veni.

— Nu veţi face asta, spuse Gavrisom cu fermitate. Nu trebuie ca ei să fie avertizaţi în nici un fel.

Ochii lui Fey'lya scăpărară.

— Insultaţi integritatea şefilor de clan, domnule preşedinte Gavrisom.

— Puteţi să o luaţi cum doriţi, spuse Gavrisom. Dar nu trebuie să fie avertizaţi. Şi nu uitaţi că doamna consilier Organa Solo este un Cavaler jedi. Dacă şefii voştri de clan nu sunt sincer surprinşi de sosirea şi de cererea dumneaei, va afla imediat.

Leia îşi păstra faţa lipsită de expresie. De fapt, considerase întotdeauna că bothanul de rând era cumva greu de citit şi nu era deloc sigură că ar fi putut spune dacă şefii clanurilor ar fi fost informaţi.

Dar, fireşte, Fey'lya nu ştia acest lucru.

— Am înţeles, mormăi el. Când doriţi ca dumneaei să plece?

— Cât mai repede, răspunse Gavrisom. Doamnă consilier Organa Solo?

— Probabil că am putea pleca în câteva ore, spuse Leia, făcându-şi repede în gând o listă a pregătirilor necesare. Han va vrea să vină şi el, desigur. Dacă se gândea, ar fi fost o ocazie bună să mai petreacă şi ei ceva timp împreună, în linişte.

— Chewie şi noghri pot avea grijă de copii în locul nostru.

— Noghrii, murmură Fey'lya cu o urmă de amărăciune în glas. Ar fi trebuit să-l fi ucis pe acel devaronian pe Wayland. Atunci nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate astea.

— Devaronianul nu a făcut nimic pentru care să-şi merite moartea, spuse Gavrisom încet. Şi deja au avut loc prea multe omoruri în galaxie.

— Şi mai multe le vor urma, replică Fey'lya întunecat. Oare sacrificarea unei vieţi pentru a preveni asta ar fi fost o afacere aşa de proastă?

— Aceasta este o întrebare pe care, în final, toate fiinţele şi-o pun, zise Gavrisom. Pentru cei care doresc să rămână civilizaţi, nu există decât un răspuns. Îşi aşeză la loc aripile în poziţie de odihnă pe greabăn şi pe spate. Vă mulţumesc amândurora pentru că aţi venit. Vom vorbi mai târziu.

***

Moff Disra îşi puse jos datapadul.

— Foarte satisfăcător, spuse el uitându-se la ceilalţi. Totul pare să meargă destul de bine.

— Totul pare să meargă destul de încet, replică Flim cu acreală, lăsându-se pe spate în scaun, cu picioarele suite pe un colţ al biroului din coral al lui Disra.

— Avem, ce, câteva atacuri de piraţi şi cam o sută de revolte în folosul nostru?

— Răbdarea este o virtute, îi aminti Tierce. Chiar şi pentru soldaţi. Mai ales pentru soldaţi.

— Ah, bine, asta trebuie să fie problema, replică Flim. Eu sunt artist în deghizări, nu soldat. Dar pot să-ţi

spun că în lumea mea, nu-ţi poţi permite să întinzi lucrurile prea mult. Trebuie să prinzi prada, să întinzi firul şi apoi să o tragi – pac, pac, pac. Dacă îi dai prea mult timp de gândire, o pierzi.

— N-o să-i pierdem, îl linişti Tierce. Crede-mă. Noi pregătim altă mâncare de peşte. Una delicată. Trebuie să mai fiarbă un pic.

— Atunci poate că trebuie să dăm focul mai tare, zise Flim. Ăsta este cel mai mare rol al meu; şi până acum singurii care l-au văzut aţi fost voi doi şi patru căpitani de distrugătoare spaţiale. Când încep să mă dau în spectacol cu adevărat!

— Ţine-o tot aşa şi s-ar putea să nu mai apuci să te dai în spectacol deloc, îi spuse Disra, încercând din răsputeri să-şi păstreze calmul. Flim începuse să arate toate excentricităţile şi toanele unui actor îngâmfat, un tip de personalitate pe care Disra îl dispreţuise întotdeauna.

— Nu-ţi face probleme, îl linişti Tierce. Vei avea ocazia de a juca cel puţin un spectacol privat pentru Rebeli. Dar nu înainte de a afla unde se va potrivi cel mai bine. Trebuie să ştim ce guverne extraterestre susţin sancţiuni drastice pentru bothani şi care sunt pentru iertare şi conciliere.

— Ceea ce înseamnă că probabil o să joci pentru un mon calamari sau pentru un duros, mârâi Disra, fulgerându-l cu privirea pe sub sprâncene pe Tierce. Acest plan anume era unul dintre ultimele şarade ale Gardianului, iar Disra nu era deloc sigur dacă să îl aprobe. Întreaga idee era să îl folosească pe Flim pentru a însufleţi în linişte forţele imperiale, nu de a-i face pe cei din Noua Republică să se arunce la pământ în faţa lor.

— De fapt, momentul potrivit este mult mai aproape decât pare, continuă Tierce ignorând comentariul lui Disra. Spionii noştri de pe Coruscant au auzit zvonuri despre o petiţie care a fost trimisă preşedintelui. Dacă pot pune mâna pe o copie şi o pot pune în circulaţie, asta

ar trebui să grăbească procesul. În câteva zile, cred, vom putea trece la faza următoare.

— Sper, spuse Flim. Apropos, presupun că v-a dat prin cap că există un mod foarte simplu prin care Noua Republică ar putea rezolva această criză şi ne-ar putea face să pierdem totul.

— Fireşte că da, spuse Disra cu răbdarea pusă la încercare. Tot ce au de făcut este să afle numele bothanilor care au avut legături cu agenţii lui Palpatine de pe Caamas.

— Şi ai făcut ceva ca să previi asta?

— Mă crezi prost? se răsti Disra. Bineînţeles că am făcut. Singurul sett complet de dosare se află aici, pe Bastion, şi deja m-am ocupat de ele.

— De fapt, asta nu este chiar exact, spuse Tierce gânditor. Dosarele de la baza Ubiqtorate de pe Yaga Minor ar putea conţine şi ele o copie.

Disra se încruntă la el.

— De ce nu ai zis nimic până acum?

— Subiectul atacurilor cu informaţii ale inamicilor nu a fost discutat până acum, zise Tierce. Ştiam că ai intrat în dosarele de pe Bastion; am presupus că te-ai ocupat şi de copiile de pe Yaga Minor.

— N-am făcut-o, dar pot s-o fac, spuse Disra. Plec spre Yaga Minor în noaptea asta.

— S-ar putea să nu fie o idee bună, spuse Tierce. Adică să te duci tu, în persoană. Generalul aflat la conducerea bazei îl cunoaşte pe Pellaeon destul de bine; şi, având biblioteca de pe Bastion la îndemână, nu ai nici o scuză bună să te uiţi prin dosarele lui.

Disra se încruntă la el.

— Şi cine se duce acolo? Tu?

— Eu sunt alegerea logică, arătă Tierce. Generalul Hestiv nu mă cunoaşte nici după nume, nici din vedere şi pot inventa o poveste care să nu arate că am vreo legătură cu tine. Atâta vreme cât măreţul tur al

Imperiului făcut de Pellaeon nu îl aduce acolo în acelaşi timp cu mine, nu ar trebui să existe vreo problemă.

— În afară de cum o să intri în secţiunea Dosarelor Speciale, spuse Disra.

Tierce dădu din umeri.

— O să folosesc o copie a metodei tale de decriptare, fireşte.

Disra se încruntă şi mai mult.

— Ştii, asta e a doua oară când încerci să scoţi de la mine decriptarea asta, arătă el. Ar putea apărea întrebarea de ce eşti atât de nerăbdător să pui mâna pe ea.

— Ai prefera ca Rebelii să ajungă primii la Documentul Caamas? replică Tierce. În numele Imperiului, de ce ţi-e atât de frică?

— Nu ştiu sigur, spuse Disra posomorât. Poate că tot ce vrei – tot ce ai vrut de la început – este să îţi bagi nasul în dosarele alea. Poate că mă gândesc că după ce obţii orice cauţi, o să dispari şi o să ne laşi cu ochii în soare.

Tierce zâmbi subţire.

— În urmă cu un minut, erai supărat că păream că vreau să iau conducerea proiectului tău măreţ, arătă el. Acum eşti îngrijorat că aş putea dezerta brusc? Hotărăşte-te.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, replică Disra. Ce cauţi în dosarele alea?

— Nu ştiu, răspunse Tierce. Împăratul avea multe secrete, unele dintre ele ne sunt, cu siguranţă, de folos. Dar nu am de unde să ştiu care înainte să mă pot uita printre ele, nu?

— Dacă e atât de simplu şi de cinstit, de ce nu ai zis de la început? întrebă Disra. Te-aş fi lăsat să te uiţi prin dosarele de pe Bastion.

— Bine, zise Tierce. Consideră că ţi-am cerut. Totuşi, dacă mă duc să mă uit la dosarele de pe Yaga Minor, pot să mă ocup de două probleme în acelaşi timp, nu?

Disra se strâmbă. Doar că, dacă Tierce îşi făcea cercetarea pe Yaga Minor, nu ar fi avut cum să se uite peste umărul Gardianului.

În partea cealaltă a biroului, Flim se foi.

— Suntem băgaţi cu toţii în asta, excelenţă, îi aminti el lui Disra. Orice secrete ar dezgropa domnul maior Tierce, nu le poate folosi de unul singur la fel de eficient pe cât ar face-o împreună cu noi doi.

— Exact, spuse Tierce, dând din cap. De fapt, aş merge mai departe: unul dintre dosarele pe care sper să le găsesc va fi de folos doar dacă îl folosesc împreună cu voi doi.

Deci chiar căuta ceva anume.

— Şi acest secret misterios este...? întrebă Disra.

Tierce clătină din cap.

— Scuze. În mod clar voi avea nevoie de ajutorul vostru pentru a-l folosi; dar este posibil ca voi doi să nu aveţi nevoie de mine. Fără supărare, dar în acest moment aş prefera să rămân indispensabil.

Disra făcu o grimasă; dar ştia că această parte a conversaţiei se încheiase. Îl împinsese pe Tierce atât de mult cât dorea Gardianul să se lase împins şi aflase tot ce putea afla, şi asta era.

Cel puţin deocamdată.

— Încă eşti indispensabil ca maestru tactician al micului nostru grup, îi aminti Disra, fluturând din mână în semn de încheiere. Dar dacă asta te face să te simţi mai în siguranţă...

Se întrerupse la piuitul slab care ieşea din biroul său.

— Ce-i aia? întrebă Flim.

— Comunicatorul meu privat, răspunse Disra încruntându-se, în timp ce deschidea un sertar şi se uita la codul de acces. În numele Imperiului, ce...?

— Răspunzi? întrebă Flim.

— Să nu fiţi văzuţi, zise Disra tăios, tastând pentru a deschide conexiunea. Nici unul.

Se îndreptă şi se aşeză cu faţa la ecranul de pe birou, luându-şi o atitudine dură şi regală. Informaţiile care fuseseră pe ecran dispărură şi se transformară într-o figură...

— Bine, Disra, se răsti căpitanul Zothip. Să auzim. Ce naiba se întâmplă?

— Este excelenţă, căpitane, îl corectă Disra. Şi mă pregăteam să te întreb acelaşi lucru. Cunoşti regulile privind contactarea mea în acest mod.

— La Vader cu regulile tale! Vreau să ştiu...

— Ştii regulile, repetă Disra, răceala pură a tonului său amuţindu-l cumva pe celălalt. Acest canal nu trebuie folosit decât în caz de urgenţă. Îşi ridică sprâncenele. Sau încerci să îmi spui că s-a întâmplat ceva ce piraţii Cavrilhu n-au putut rezolva?

— Oh, s-a rezolvat, spuse Zothip cu brutalitate. M-a costat doi oameni şi una dintre cele mai bune baze ale mele, dar s-a rezolvat. Ce vreau să aflu eu de la tine este cum şi de ce s-a nimerit Luke Skywalker să-mi facă o vizită.

Disra se încruntă.

— Ce zici acolo?

— Nu o scălda, Disra, îl avertiză Zothip. Skywalker a fost pe Kauron, punând întrebări despre clonele tale preţioase. A scăpat din capcana pentru Jedi, şi noi am fost nevoiţi să aruncăm totul în aer şi să fugim.

— Îţi deplâng pierderea, spuse Disra cu sarcasm. Ce legătură are asta cu mine?

— Ce legătură nu are cu tine? replică Zothip. Mai întâi îţi retragi toate clonele – fără explicaţii – şi acum, dintr-o dată, Skywalker ne face o vizită. Ochii piratului deveniră duri. Ştii ce cred eu! Cred că te-ai gândit că nu mai ai nevoie de noi şi l-ai îndreptat pe Skywalker în direcţia noastră, să ne termine. Ce zici de asta?

— Zic că mă uit la un şef de piraţi care şi-a ieşit din minţi, spuse Disra tăios. În numele Imperiului, ce aş avea

de câştigat dacă aş elimina piraţii Cavrilhu? Chiar presupunând că aş face aşa ceva?

— Tu să-mi spui, pară Zothip. Aud că oamenii amiralului Pellaeon tot adulmecă pe lângă asociaţii noştri financiari de pe Muunilinst şi Borgo Prima. Poate că încerci să dărâmi podurile înainte să facă legătura între noi.

Disra pufni.

— Să îţi spun ceva. Nu doar că nu îmi fac griji din cauza lui Pellaeon, dar nici tu şi nici nimeni altcineva nu are de ce să îşi facă griji din cauza lui. Nu pentru mult timp, oricum.

— Zău, spuse Zothip scărpinându-se în barba neagră şi stufoasă. Credeam că imperialii nu se mai asasinează între ei.

— Nu va fi omorât, îl asigură Disra cu un zâmbet arogant. Pur şi simplu, va înceta să mai fie o ameninţare, atât.

În laterala biroului, Tierce mormăi ceva pentru el şi înhăţă datapadul lui Disra.

— Da, bine, cum zici tu, spuse Zothip. Şi atunci ce căuta Skywalker aici?

Disra dădu din umeri, urmărindu-l pe Tierce cu coada ochiului. Acesta părea să scrie în viteză un mesaj.

— Poate că v-a identificat în timpul eşecului de pe Iphigin, îi sugeră el lui Zothip. Tu însuţi ai spus că navele care v-au gonit erau un YT-l300 şi un X-interceptor. Solo şi Skywalker?

— S-ar putea, cred, recunoscu piratul în silă. Dar tot ştia că ţi-am folosit clonele.

Disra dădu din mână nepăsător.

— Juca la cacealma, Zothip. Încerca să facă o legătură – orice legătură – între tine şi Imperiu. Nu ştie nimic.

— Poate nimic despre tine, mârâi Zothip. Dar despre mine? E maestru Jedi, mai ţii minte? S-ar putea să fi scos tot felul de mizerii de la oamenii mei.

— Atunci aţi face bine să vă ascundeţi pe undeva, o vreme, nu? sugeră Disra simţind cum începea să îşi piardă răbdarea. Nu avea timp pentru asta. Undeva unde un Jedi mare şi rău să nu vă găsească.

Faţa lui Zothip se întunecă.

— Nu încerca să scapi de mine ca de un copil, Disra, spuse el, vocea tremurându-i de o ameninţare uşoară. Parteneriatul nostru a fost extrem de profitabil pentru amândoi. Dar nu vrei să fim duşmani. Crede-mă pe cuvânt.

— Asta e valabil şi invers, replică Disra. Tierce terminase ce avea de scris şi trecuse în spatele biroului, ţinând datapadul în faţa ecranului, încât Disra să poată citi.

— Crede-mă pe mine pe cuvânt, continuă Moff-ul, aplecându-se uşor înainte, în timp ce încerca să citească şi să vorbească în acelaşi timp. Nu are rost să ne încheiem relaţia din cauza unui lucru atât de banal.

— Banal? repetă Zothip. Numeşti banală pierderea unei baze principale...?

— În plus, am o altă sarcină să îţi ofer, spuse Disra lăsându-se înapoi pe spate în scaun şi aruncâdu-i lui Tierce un zâmbet slab. Încă un punct pentru maestrul lor tactician. Dacă eşti interesat, adică.

Zothip studie bănuitor faţa lui Disra.

— Ascult.

— În aproximativ trei săptămâni, amiralul Pellaeon şi Himera vor părăsi spaţiul imperial pentru o întâlnire secretă la Pesitiin, zise Disra. Vreau să îl ataci acolo.

Zothip râse, un singur lătrat ca de ranphyx.

— Bine, Disra. Să atac un distrugător spaţial imperial cu câteva cargoboturi Telgorn şi poate cu unul sau două crucişătoare Kaloth. Sigur, nici o problemă.

— Nu spuneam să ataci cu intenţia de a provoca stricăciuni serioase, zise Disra răbdător. Tot ceea ce trebuie este să se tragă în el. Poţi face asta, nu?

— Pot, sigur, spuse Zothip. Întrebarea este de ce aş face-o?

— Pentru că îţi dau dublu faţă de plata pentru hărţuirea transporturilor Noii Republici. Disra îşi reduse vocea la un tors încet. Şi pentru că dacă o faci, piraţii Cavrilhu vor fi primii care vor culege roadele când totul se va termina.

— Te aştepţi să fie destule roade pentru a fi împărţite, nu?

— Mai multe decât îţi poţi închipui, îl asigură Disra.

Zothip pufni.

— Ai fi surprins de câte îmi pot închipui, zise el. Dar în privirea lui era acum o notă meditativă. În regulă, mai rămân ceva în combinaţia asta. Pesitiin, spuneai?

— Corect, zise Disra. Încă un lucru: vreau ca navele pe care le trimiţi împotriva Himerei să poarte însemne corelliane.

— Păi da, spuse Zothip, scărpinându-se iar în barbă. Ai vreun motiv anume?

— Acelaşi motiv pentru care nu îmi pasă dacă îi provoci sau nu avarii, răspunse Disra. De ce nu încerci să îţi dai singur seama?

— O s-o fac, promise Zothip. Între timp, vezi dacă îţi dai seama cum să depui plata în contul nostru, bine?

Disra zâmbi subţire.

— Îmi face plăcere să fac afaceri cu tine, căpitane Zothip.

— Ca de obicei, Moff Disra, replică celălalt. Păstrez legătura.

Ecranul deveni gol.

— Pe canalele potrivite, data viitoare, dacă doreşti, mormăi Disra către ecranul gol, lăsându-se să se cufunde uşor în scaun. Conversaţiile cu Zothip îl secătuiau întotdeauna de puteri. Oricum, asta ar trebui să ne scape de el o vreme.

— Asta, şi să ne facă un serviciu, spuse Tierce luând datapadul şi închizându-l. Iată un alt precept militar

pentru tine, Flim: niciodată să nu renunţi la aliaţi până când nu eşti absolut sigur că nu mai ai nevoie de ei.

— Avem reguli asemănătoare la Limită, zise Flim sec. Nu sunt spuse atât de elocvent, fireşte. Ce-a fost toată chestia asta?

— Ce, atacul lui Zothip asupra lui Pellaeon? întrebă Disra.

— Atacul în sine l-am înţeles, răspunse Flim. Încerci să îl faci pe Pellaeon să creadă că Noua Republică i-a respins oferta de pace şi că îl atacă pe el în schimb.

Disra ridică din sprânceană către artistul în deghizări.

— Foarte bine – înveţi. Deşi, desigur, viziunea este întotdeauna mai clară când priveşti în urmă.

— Eşti prea bun, spuse Flim, aplecându-şi uşor capul într-o parte într-un salut un pic batjocoritor. Ce nu înţeleg este de ce însemne corelliane în locul celor ale Noii Republici.

— Pentru că ar fi prea evident, îi spuse Tierce. Ar arăta că întreg Coruscantul a respins categoric ideea unei întâlniri. Pellaeon ştie că ei nu ar face asta şi ar bănui că este o înscenare.

— În felul ăsta va părea că doar Bel Iblis, care este corellian, îl refuză, adăugă Disra. Pretinzând că sunt nave ale apărării corelliane va explica, de asemenea, de ce nu există nici un crucişător spaţial sau alte nave de luptă importante în atac.

— Corect, zise Tierce. Mai ţine minte că nu vrem ca Pellaeon să renunţe de tot la ideea lui de a se preda, cel puţin nu încă. Dacă Bel Iblis îi refuză propunerile fără sancţiuni oficiale, atunci următoarea mişcare a lui Pellaeon ar fi să caute pe altcineva căruia să-i facă aceste oferte. Asta va dura, ceea ce ne convine. Mai important, îl va obliga să părăsească Pesitiin-ul înainte de vreme. Chiar dacă a scăpat destul din mesajul maiorului Vermel înainte de a fi capturat la Morishim, sunt şanse ca Pellaeon şi Bel Iblis să nu se întâlnească.

— Ar trebui să meargă destul de bine, spuse Disra degajat, ascunzându-şi cu grijă propria surpriză. Această ultimă parte nici nu îi trecuse prin minte înainte să o aducă Tierce în discuţie, dar nu voia ca vreunul dintre ceilalţi doi să afle. Tierce era şi aşa prea sigur pe el, iar Flim nu era nici pe departe atât de respectuos faţă de vreunul dintre superiorii lui pe cât ar fi dorit Disra.

— Între timp, cum spunea maiorul Tierce, mâncarea noastră trebuie să mai fie amestecată. Suntem gata pentru revolta de pe Bothawui?

— Dacă nu, suntem foarte aproape, zise Tierce. Vom folosi echipa lui Navett, cred – sunt cei mai de succes agitatori de până acum.

— Şi, în mod clar, vrem ca asta să fie memorabilă, aprobă Disra. O să le ordon să îşi ocupe poziţiile.

— De asemenea, ar trebui să începem să activăm restul grupurilor în adormire, spuse Tierce. Nu avem cum să ne facem exact programul şi nici nu vrem să fie încă în adormire când vom avea nevoie de ei.

— Da, pufni Disra uşor. Mai ales gândindu-ne că dacă adevăratul Thrawn ar fi fost la conducere, probabil că ar fi cronometrat toată operaţiunea până la minut.

— Va trebui să facem ce ne stă în puteri, spuse Tierce. Şi să avem încredere că inamicii noştri vor umple spaţiile goale. Între timp, mă voi duce pe Yaga Minor să văd ce pot dezgropa.

— Să sperăm că vei descoperi ceva util, zise Flim ridicându-se în picioare. Încă un lucru care încă mă îngrijorează. Ce căuta Skywalker să îşi bage nasul prin baza piraţilor Cavrilhu?

— Cum i-am spus şi lui Zothip, încerca să stabilească o legătură între noi şi ei, zise Disra. Nu-ţi face griji, n-o să poată.

— Dar...

— În plus, este irelevant, îl întrerupse Tierce. Foarte curând, câteva clone şi un mic grup de piraţi soioşi vor fi printre cele mai mici probleme ale Rebeliunii.

11

Uşa se deschise şi Karrde păşii pe puntea Sălbaticului Karrde.

— Bună ziua, domnii mei, spuse el. Ce mai faceţi?

— Bine, şefule, zise Dankin întorcându-se pe jumătate în scaunul de navigator pentru a se uita la el. Aproape am ajuns în sistemul Nosken – mai avem doar câteva minute.

— Bine. Karrde făcu un pas spre el, aruncând o privire iute la celelalte console...

Şi se opri, încruntându-se.

— Ce faci acolo, H'sishi? o întrebă pe tânăra togoriană de la consola de senzori.

Ea se întoarse cu faţa la el.

— Dankin mi-a cerut să mă ocup de consolă, spuse ea, miorlăitul togorian fiind la fel de felin ca şi înfăţişarea ei. A zis că e vremea să fac nişte practică pe punte.

Karrde se uită la Dankin. Celălalt se uita iar atent la panoul său, cu faţa în profil, dar chiar şi aşa, Karrde putea vedea cum amuzamentul secret clocotea acolo.

— Da, cred că este, spuse el aruncând o a doua privire pe punte, la celelalte console. Odonnl, în scaunul de copilot, avea aceeaşi expresie ca şi Dankin. La fel şi Pormfil de la monitorul motorului, deşii pe faţa lui kerestiană era puţin mai greu de citit. Chiar şi Chin, care avea tendinţa să se poarte ca un bunic cu noii recruţi în ultima vreme, era nevoit să se forţeze să nu râdă.

— Ai făcut o verificare a coordonatelor de curând? întrebă el, uitându-se iar la H'sishi.

Ochii galbeni ai togorienei părură să se întunece puţin.

— Nu, căpitane, spuse ea. Voi face dacă doriţi.

— Te rog, dădu Karrde din cap. Datacardul pentru coordonate este în camera calculatorului.

— Mă supun, spuse H'sishi, desfăşurându-şi trupul flexibil din scaun.

Traversă puntea, ghearele ei ţăcănind încet pe podeaua metalică în timp ce mergea, şi ieşi.

— În regulă, domnilor, spuse Karrde cu blândeţe când uşa se închise în urma ei. Trebuie să ghicesc?

— Oh, nu-i mare lucru, şefule, răspunse Dankin, radiind de o inocenţă complet neconvingătoare. Doar că ea nu a fost niciodată la Terrik. M-am gândit că va vedea mai bine de acolo de sus, când o să ieşim din hiperspaţiu.

— Ah, spuse Karrde. Şi eraţi curioşi cum o să facă?

— Ei... da, poate puţin, recunoscu Dankin.

— Ne place să o privim ca pe iniţierea ei completă în echipaj, îl ajută Odonnl.

— Înţeleg. Karrde se uită la ceilalţi, cu toţii rânjind deschis acum. Presupun că nu v-a dat prin cap că speriind aşa un togorian ar putea fi măcar puţin periculos?

— Oh, haide, căpitane, e o distracţie inofensivă, spuse Odonnl. Mara ne lasă să facem asta când e ea pe punte.

— Oricum, căpitane, astea-s tradiţii vechi, zise Chin. Sigur şi oamenii lui Billey ţi-au pregătit ceva la fel ca asta când li te-ai alăturat, nu?

— Oamenii lui Billey nu erau nici pe departe atât de inventivi, spuse Karrde sec. Cât despre Mara, scuza ei este că vrea să folosească Forţa pentru a vedea cum se comportă membrii noi ai echipajului în situaţii de stres.

— Mie mi se pare un motiv bun, aprobă Dankin. Mai bine să îi verificăm aici decât să aflăm de ce fel sunt când ne aflăm în mijlocul unei crize adevărate.

— Te explici, fireşte, arătă Karrde.

— Probabil, îl aprobă Dankin fără ruşine. Haide, şefule, lasă-ne mai uşor. În ultima vreme a fost o tăcere de mormânt aici.

— Un togorian înfuriat ar sparge cu siguranţă monotonia, spuse Karrde clătinând din cap. Totuşi, lăsând de-o parte joaca zgomotoasă, aveau dreptate. Dacă H'sishi avea să devină un membru permanent al Sălbaticului Karrde, chiar trebuia să afle cum reacţiona când era luată prin surprindere.

— Cum vreţi voi. O să privesc de aici.

Se duse la peretele despărţitor de lângă Chin, de unde vedea bine consola de senzori; şi, în timp ce făcea asta, uşa se deschise şi H'sishi se întoarse.

— Am datacardul, căpitane, spuse ea, ridicându-l pentru a i-l arăta.

— Bine, confirmă Karrde verificând dintr-o privire eticheta.

H'sishi vorbea bine bazica, dar era încă nesigură în descifrarea alfabetului aurebesh.

— Continuă şi porneşte-o.

— Mă supun.

Se aşeză iar la consolă, apăsând delicat butoanele cu mâinile ei cu gheare.

— Începem, zise Dankin. Pregătiţi motoarele subluminice.

Apucând manetele, le trase încet spre el. Cerul pestriţ se transformă în linii de stele şi se sparse în aştri...

Şi acolo, plutind în întuneric direct în faţa lor, era un distrugător spaţial imperial.

H'sishi se ridică pe jumătate din scaun, şuierând ceva care părea ameninţător pe limba ei, ceva ce Karrde nu reuşii să înţeleagă. Gura i se căscase larg, colţii strălucind albicios în lumina slabă a punţii. Blana i se zburli puternic, făcând-o să pară încă pe jumătate mai mare decât era, iar în ochii ei galbeni ardea un foc nebunesc.

— Distrugător spaţial direct în faţă, strigă Dankin ca şi cum cineva de pe punte s-ar fi putut să nu-l fi băgat de seamă. Rază, doi kilometri.

— Bateriile de turbo-laser se întorc către noi, interveni Odonnl. Pormfil?

— Motoarele la turaţie maximă, zise kerestianul, cu cele opt nări de pe obraz şuierând ritmic.

— Primim o transmisiune, căpitane, anunţă Chin.

— Confirm-o, zise Karrde urmărind-o pe H'sishi cu atenţie. Nu se mişcase, dar era încă pe jumătate ridicată în picioare, holbându-se la masa întunecată şi la luminile care străluceau în faţă.

— Activează vreo undă tractoare?

Pentru aproximativ jumătate de secundă, puntea păru să îşi ţină răsuflarea colectivă. Apoi, cu un şuierat încet, H'sishi se aşeză la loc în scaun şi începu să tasteze la panoul ei de control.

— Nici o undă tractoare nu a fost activată, miorlăi ea. Bateriile de turbo-laser...

Blana zburlită părea să se culce puţin la loc pe măsură ce tasta.

— Nu au energie, zise ea pe un ton nedumerit. Nu. Este energie în...

Se întoarse cu faţa la Karrde, cu ochii ei galbeni îngustându-se.

— Sunt trei baterii de turbo-laser funcţionale, zise ea. Nu sunt multe.

— Bine, zise Karrde cu calm. Înseamnă că suntem la locul potrivit, întotdeauna e bine de ştiut. Chin?

— Proprietarul aşteaptă, căpitane, răspunse Chin zâmbind acum deschis în timp ce apăsa pe tasta comunicatorului. Ar dori să vorbească cu dumneavoastră.

— Mulţumesc, spuse Karrde. Salut, Booster. Ce mai faci?

— Mai bine ca niciodată, bătrâne pirat, bubui vocea veselă a lui Booster Terrik din difuzorul de pe punte. Bun

venit la întreprinderea Rătăcitoare. Ai venit să faci afaceri sau doar botezul unui nou membru al echipajului?

H'sishi şuieră încet, frecându-şi uşor degetele de panoul de control.

— Facem afaceri, răspunse Karrde. Mai ales cu informaţii.

— Chiar aşa, zise Booster pe un ton care îl făcu pe Karrde să şi-l imagineze frecându-şi mâinile. Ei, ei. Clar, asta e ziua mea norocoasă. Vrei să îl aduci pe Sălbaticul Karrde la bord sau trimit eu o navetă?

— Venim la bord, dacă ai loc, spuse Karrde. Nu mă interesează să cumpăr aparatură, dar cred că oamenii mei ar vrea să vadă ce ai de vânzare.

— Bine, poftiţi înăuntru, atunci, zise Booster vesel. Aleea Negustorilor e deschisă şi gata de afaceri, ca şi restul micilor noastre magazinaşe. Mergeţi şi luaţi – să vedem – Terminalul Cincisprezece. O să trimit pe cineva să te conducă până pe punte după ce le dai liber oamenilor tăi. Nu uita să le aminteşti că pe Aleea Negustorilor nu se primesc decât bani gheaţă.

— Fireşte, răspunse Karrde. Ne vedem curând.

Îi făcu un semn lui Chin, iar acesta închise comunicatorul.

— Du-ne, Dankin, spuse el. Ştii să ajungi la terminale?

— Nici o problemă, răspunse Dankin îndreptându-şi atenţia spre panoul său.

La consola de senzori, H'sishi se ridică şi se întoarse cu faţa la Karrde.

— Deci asta a fost o glumă, căpetenie? întrebă ea. Vocea şi expresia ei erau rigide, fără să trădeze nimic din ce gândea. Nu îmi place să fiu făcută să par fraieră.

— Nu ai părut fraieră, o asigură Karrde. Doar surprinsă, după care te-ai întors la treburile tale.

Togoriana se uită iute la ceilalţi.

— Oamenilor le place să îi facă pe alţii să pară fraieri, zise ea, cu un ton de provocare în voce.

— Oamenilor chiar le plac glumele, confirmă Karrde. Dar umorul nu a fost scopul principal al acestui exerciţiu.

Blana lui H’sishi se zburlise iar. Acum, încet, se culca la loc.

— Ai vrut să vezi dacă fug speriată.

— Sau dacă îngheţi, sau intri în panică, aprobă Karrde. Dacă ai fi făcut vreuna dintre astea...

— Aş fi fost executată?

Karrde clătină din cap.

— Nu îmi execut oamenii, H’sishi, îi spuse el. Doar dacă a fost comisă o infracţiune gravă împotriva mea sau a organizaţiei. Nu, ai fi fost doar mutată într-un alt post, unul din care ar fi fost mai puţin probabil să fii expusă unui astfel de stres. Unul de culegător de informaţii, poate, sau altfel un agent de legătură secret.

Urechile lui H’sishi zvâcniră.

— Nu doresc un astfel de post.

— Mă bucur să aud asta, zise Karrde, deoarece, sincer, cred că te-ai fi irosit acolo. Ai fi mult mai utilă la bordul Sălbaticului Karrde sau al uneia dintre celelalte nave ale mele.

Togoriana păru să se gândească la asta.

— Aş prefera să rămân aici, dacă se poate.

— Cred că ai mari şanse, răspunse Karrde. Vorbim mai târziu despre asta. Îi făcu semn spre panoul ei de control. Poţi duce datacardul înapoi în camera calculatorului – nu vei avea nevoie să faci acea verificare a coordonatelor până plecăm.

H’sishi îşi arătă iar colţii.

— Mă supun, căpetenie, zise ea.

Scoţând delicat cu vârfurile ghearelor datacardul din locaşul lui, plecă de pe punte.

— Ei, domnilor, spuse Karrde, trecând prin spatele scaunului gol al lui H’sishi. Voi v-aţi făcut gluma, şi am supravieţuit cu toţii. A trecut?

— Absolut, răspunse Dankin. Cu steagurile fluturând, aş zice eu.

— De acord, dădu Odonnl din cap. I-a luat o clipă să îşi vină în fire, dar apoi a fost iar pe poziţii.

— Şi nu a uitat să îşi folosească consola, cum au făcut unii, adăugă Pormfil, fluierând energic prin nările lui. Cred că nici Elkin nu s-a descurcat la fel de bine când a fost testat aşa.

— Poate, zise Karrde. Deşi fac pariu că H’sishi a lăsat în urmă ceva ce Elkin nu a lăsat.

Pormfil adulmecă aerul.

— Aroma transpiraţiei nervoase? sugeră el.

— Nu. Karrde arătă spre micile zgârieturi de pe marginea panoului de control al lui H’sishi. Urmele de gheare.

***

O siluetă cunoscută îi aştepta pe Karrde şi pe Odonnl când coborâră pe rampa Sălbaticului Karrde.

— Ah – căpitane Karrde, zise Nawara Ven, lăsându-şi capul în jos într-o plecăciune twi’lek politicoasă. Mă bucur să te văd din nou.

— Şi eu, Ven, dădu Karrde din cap în semn de răspuns. Sper că viaţa se poartă frumos cu tine?

— Este numai bucurie la bordul Întreprinderii Rătăcitoare, spuse Ven zâmbind subţire. Vino. Booster te aşteaptă pe punte.

Twi lek-ul îi conduse către un grup de turbolifturi, şchiopătând uşor din cauza piciorului artificial.

— Observ că aţi pierdut o parte din turbo-lasere, comentă Karrde. Oamenii mei au identificat doar trei bateri acttive când ne apropiam.

— Implicaţiile afacerilor, aş zice, spuse Ven chemând turboliftul. A trebuit să demontăm două dintre ele pentru piese de schimb pentru alte trei, dar apoi am fost nevoiţi să le vindem pe cele trei ca să cumpărăm componente pentru motorul de hiperpropulsie.

— După socoteala mea, încă v-au mai rămas cinci din cele zece baterii pe care le aveaţi la început, arătă Karrde.

— Da, răspunse Ven, rearanjându-şi pe umăr coada de pe cap în timp ce uşa turboliftului se deschidea încet. Celelalte două sunt în reparaţii acum.

— Ah.

Intrară în turbolift. Uşa se închise din nou şi vehiculul începu să se mişte.

— Doar două turbolifturi din această secţiune mai funcţionează, zise Ven. Ai fi uimit de câte lucruri pot merge prost pe un distrugător spaţial.

— Îmi închipui, spuse Karrde. Mai demult, când Rebeliunea era la apogeu, am auzit un tip de la Operaţii Speciale descriind distrugătorul spaţial ca fiind format din 147000 de greşeli de construcţie aşteptând să fie exploatate.

Vern dădu din cap.

— O subestimare. Booster a cedat în cele din urmă şi a angajat o echipă de două sute de tehnicieni – verpini, de fapt – să modernizeze unele dintre sisteme. Asta era acum şapte luni, şi încă n-au terminat.

— Cred că aşa se întâmplă când încerci să conduci o navă de dimensiunile astea cu mai puţini oameni decât ar trebui să fie scheletul echipajului ei de bază, sugeră Karrde uitându-se în jur. Entropia ţi-o va lua întotdeauna înainte. Nu cred că Booster se gândeşte să vândă.

Ven îi oferi un rânjet viclean.

— De ce? Te gândeşti să cumperi?

— Probabil că aş putea fi convins, răspunse Karrde. Cu siguranţă dacă se ajunge la situaţia în care nava să pice în mâinile altcuiva. N-aş vrea să înfrunt un hutt care are aşa ceva.

— Oh, ştiu şi eu, zise twi'lek-ul sec. Având în vedere cum s-au descurcat hutti în trecut, ar putea fi distractiv de privit.

— Nu şi dacă e Jabba.

— Adevărat, recunoscu Ven. Oricum, îi voi transmite oferta ta lui Booster.

Turboliftul se opri un pic cam brusc şi uşa se deschise, dezvăluind puntea de la pupa.

— Booster m-a rugat să îţi cer iertare că nu te-a întâmpinat în persoană, apropos, spuse Ven făcându-le un semn către arcada care ducea către puntea principală. O să înţelegi imediat de ce nu a putut.

— Nici o problemă, zise Karrde; se uită nepăsător în jur, la consolele de pe puntea de la pupa. Ici şi colo câte o luminiţă indicatoare încă mai clipea, dar, în mare parte, consolele păreau că fuseseră puse în aşteptare sau oprite complet. Păşii pe sub arcadă, întorcându-se pentru a arunca o privire rapidă la platforma pentru hologramă a punţii de la pupa – care părea să fi fost şi ea oprită...

— Talon Karrde! bubui vocea lui Booster. Bun venit la bord.

Karrde îşi termină întoarcerea. Booster venea pe pasarela de comandă către ei, cu braţele larg deschise într-un semn expansiv de întâmpinare.

Şi trecu pe lângă el...

— Şi uite cine a mai venit să-l vadă pe bătrân, continuă Booster întorcându-se pe jumătate pentru a face un gest la fel de expansiv către ei.

— Da, zise Karrde, împingându-l pe Odonnl în faţă. Odonnl, nu cred că ai făcut cunoştinţă cu familia lui Booster. Aceasta este minunata lui fiică, Mirax, iar el este comandantul Corran Horn, ginerele lui. Fost-îmi cer scuze; actual membru al slăvitei escadrile Vagabond, a generalului Wedge Antilles.

— Ah, spuse Odonnl rezervat. Încântat de cunoştinţă. Acesta este grupul cu care obişnuia Ven să stea, nu?

— Nawara şi cu mine obişnuiam să zburăm împreună, da, spuse Corran pe un ton la fel de precaut. Booster, bănuiesc că nu te deranjează dacă ştie Karrde că suntem aici, dar...

— Calmează-te, Corran, îl linişti Booster păşind înainte pentru a-i strânge repede mâna lui Karrde. Oamenii de frunte ai lui Karrde sunt la fel de încredere ca el.

Corrant îi aruncă lui Karrde o privire echivocă.

— Asta mă face să mă simt mult mai bine.

— Nu-ţi face griji, zise Karrde întinzându-i mâna. N-o să spunem Coruscant-ului că unul dintre cei mai respectaţi eroi ai lui se asociază cu lepădăturile.

Corran strânse mâna întinsă şi faţa i se relaxă într-un zâmbet uşor.

— Mulţumesc. Ce mai face Mara?

— Destul de bine, mulţumesc, răspunse Karrde. De fapt, ar trebui să sosească şi ea dintr-o clipă în alta – deocamdată zboară cu Gheaţa Înstelată, care ar trebui să se întâlnească cu mine aici. Îşi mută privirea asupra femeii.

— Bună, Mirax; nu ne-am mai văzut de mult. Unde-i micuţul?

— Valin e chiar acolo, răspunse Mirax, zâmbindu-i lui Karrde mult mai sincer decât o făcuse soţul ei şi arătând spre fosa echipajului de la tribord. Şi are şase ani – nu mai e aşa de mic.

— Într-adevăr, zise Karrde făcând câţiva paşi într-o parte şi privind în fosa echipajului. Băiatul era cocoţat pe câteva perne în plus într-unul dintre scaune, uitându-se la un ecran, complet indiferent faţă de vizitatori sau de oamenii lui Booster, care deserveau alte console.

— Îl înveţi să piloteze nava?

— Nu prea, spuse Mirax, venind lângă el şi zâmbindu-i drăgăstos fiului ei. Tati a potrivit una dintre consolele undei tractoare ca să se poată juca pe ea. Vrei să îl saluţi?

— Nu-l deranja, zise Karrde. Poate că o să avem timp mai târziu, încă se mai ţine de muzică?

— Ca un mynock cu coada în flăcări, zise Booster cu ironie. Tocmai i-am luat un cordofon nou – deja îl

terminase pe cel vechi. Dar serios, Karrde, ţi-aş fi recunoscător dacă ai păstra pentru tine prezenţa lui Corran aici. Asta ar trebui să fie o întânire secretă – doar câţiva oficiali ai Noii Republici ştiu despre ea.

— Înţeleg, spuse Karrde privindu-l iar pe Corran. O misiune secretă, eh? Capă şi spadă, furişat prin taverne întunecate, conversaţii şoptite cu persoane ca nişte umbre – ceva de genul ăsta?

— Sunt sigur că îţi dai seama că nu putem discuta asta cu tine, zise Corran cu o faţă nu chiar împietrită.

— Da, desigur, răspunse Karrde. Nu mai zic nimic. Făcu un semn cu capul către fosa echipajului. Deşi nu aş putea spune că sunt de acord cu superiorii tăi să îţi iei familia cu tine într-o misiune atât de periculoasă.

— Nu e aşa ceva, zise Booster cu o notă de exasperare blândă în glas. Corran doar are nevoie de nişte informaţii...

— Booster! se răsti Corran, uitându-se ameninţător la socrul său. Taci din gură, vrei?

— Poate că vă pot ajuta, se oferi Karrde. Am nişte surse de informaţii personale. Unele dintre ele, îndrăznesc să spun, sunt chiar mai bune decât ale lui Booster.

— Îţi mulţumesc de ofertă, spuse Corran. Ne descurcăm.

— Să ştii că are dreptate, Corran, zise Booster frecându-şi obrazul gânditor. Ar trebui să-i descrii şi lui situaţia.

— Nu. Corran clătină din cap. Nu te supăra, Karrde, dar astea sunt treburi de nivel înalt. Nu eşti autorizat să afli nimic.

— Da, dar... Începu Booster.

— Nu, e în regulă, spuse Karrde ridicând o mână. Dacă superiorii lui nu vor nici măcar ca străinii să ştie că familia lui este aici, cu siguranţă nu ar vrea să ştie că discută despre misiunea lui.

— Exact, zise Corran. Mulţumesc de înţelegere.

— Deci, dacă îmi permiţi, o să ţi-l răpesc pe Booster câteva minute ca să discut cu el despre misiunea mea, continuă Karrde, căutând în buzunarul interior al hainei şi scoţând un datacard. Dar, ca să nu uit, Mirax, am cumpărat asta pentru fiul tău.

Mirax se încruntă când el îi înmână datacardul.

— Ce e?

— Un card cu tonuri ettiane pentru cordofonul lui, răspunse Karrde politicos. Ştiu că este politicos ca un musafir să aducă un mic dar pentru copiii gazdelor.

Corran se întinse peste umărul ei ca să se uite la datacard, cu o expresie uşor uimită pe faţă.

— Dar de unde ai ştiut... ? Se uită iar la Karrde, îi aruncă repede o privire ameninţătoare socrului său. Booster?

— Nevinovat, zise Booster iute, ridicându-şi ambele mâini. N-am spus nimănui că veniţi. Nici măcar oamenilor mei.

— După cum ziceam, spuse Karrde încet. Sursele mele de informaţii sunt destul de bune.

Pentru un minut, liniştea cuprinse puntea. Corran se uită la Booster, apoi la Mirax, nu primi nici un ajutor de la ei şi, în final, îl privi iar pe Karrde.

— Cât o să mă coste? oftă el.

Karrde dădu din umeri.

— Cât face, fireşte. Putem să negociem preţul mai târziu.

Corran se uită la Booster.

— Am mai auzit asta.

— Dacă doreşti, putem lăsa partea asta la decizia consilierei Organa Solo, propuse Karrde. În trecut, noi doi am reuşit întotdeauna să ajungem la o înţelegere reciproc avantajoasă.

— Nu vreau să mă gândesc cât ne-or fi costat unele dintre înţelegerile astea, mârâi Corran. În regulă, fie. Cred că ştii că am avut parte de o grămadă de

demonstraţii şi de revolte împotriva consulatelor şi afacerilor bothane, în ultima vreme.

— Din cauza dezvăluirilor din Documentul Caamas, murmură Karrde.

— Corect. Ei, în şi printre aceste proteste, am început să auzim vehiculat numele „Răzbunare”, nu ca un cuvânt, ci ca un grup sau organizaţie.

Karrde se uită la Odonnl.

— Am auzit ceva despre asta?

— Eu nu, răspunse Odonnl. Dar sunt o grămadă de chestii pe care ni le trimit sursele noastre, iar eu nu am timp să le studiez.

— Vom face o căutare de datte când ne întoarcem pe Sălbaticul Karrde, zise Karrde. Care sunt concluziile Coruscantului?

— Încă nu sunt concluzii, doar întrebări, spuse Corran. Cele mai importante fiind cine şi ce este această Răzbunare... Şi dacă sunt locali sau dacă primesc ajutor din afară.

— Să ghicesc. Imperiul?

Ochii lui Corran se mijiră uşor.

— Parcă nici tu nu crezi.

— Nu chiar, îl corectă Karrde. O spun ca cineva care mai degrabă observă cu cinism că de fiecare dată când ceva merge prost în Noua

Republică, acuzarea oficială este imediat îndreptată fix asupra Imperiului.

— Asta e cam necinstit, zise Booster. Mai ales dacă ne gândim la lungul trecut de astfel de intervenţii ale Imperiului.

— Nu spun că nu sunt implicaţi, zise Karrde. Doar contrazic presupunerea automată că ar fi.

— Dar...

— Nu, are dreptate, spuse Corran fără tragere de inimă. Există o mulţime de fiinţe care îşi amintesc Imperiul făcând acelaşi lucru: dând vina pe Rebeliune pentru orice, apoi folosind asta ca să îşi întărească

strânsoarea. De aceea vizita mea aici ar fi trebuit să rămână secretă, de fapt... generalul Bel Iblis nu a vrut să se afle nici măcar că ne gândim la aşa ceva.

Karrde dădu din cap. Ar fi trebuit să îşi dea seama că Bel Iblis era cel care îi băgase acest cui în minte lui Corran. Spre deosebire de unii dintre conducătorii Noii Republici, Bel Iblis ştia cum să îşi urmeze scopul. Şi, când era necesar, să ignore defectele celor cu care ar fi putut avea de a face pentru a-şi atinge scopul.

— Am înţeles, zise el. Ne vom verifica dosarele; dacă nu e nimic acolo, vom începe să facem nişte investigaţii secrete, să vedem ce aflăm.

— Sună bine, spuse Booster. Şi de vreme ce facem schimb de liste, şi tu voiai nişte informaţii, nu?

— De fapt, am două întrebări scurte, răspunse Karrde. Prima: prietenul nostru, Luke Skywalker, încearcă să dea de piraţii Cavrilhu. Ai idee prin ce gaură de şarpe s-or fi ascuns?

— Ştiu că au o bază pe Amorris, spuse Booster, scoţând un datapad şi tastând la el. Şi – să vedem – mi se pare că principala lor fortăreaţă este – corect; iată-l. Un asteroid gol pe dinăuntru din sistemul Kauron.

Karrde clătină din cap.

— Şi-au abandonat baza de pe Amorris, îi zise el lui Booster. Şi, din câte zice Mara, Skywalker tocmai a reuşit să-i gonească de pe asteroid.

— Pentru ce a făcut asta? Booster ridică o mână. Nu contează; nu vreau să aflu. Ei, dacă astea s-au dus, atunci nu te pot ajuta. A doua întrebare?

— Înainte de a merge pe Kauron, Skywalker a ajutat la oprirea unui atac al piraţilor lângă Iphigin, spuse Karrde uitându-se nepăsător în jurul lui, pe punte. Nu mai putea auzi nimeni. Nu am idee ce bandă a fost implicată. În timpul luptei, a simţit ceea ce crede că era un grup de clone la bordul uneia dintre navele piraţilor.

Nimeni nu se mişcă, dar atmosfera deveni brusc încordată.

— Credeam că Imperiul chiar şi-a terminat provizia de clone de la Muntele Tantiss, spuse Mirax cu o umbră de groază în voce.

— Asta zice Coruscantul, confirmă Booster, fără să pară mai vesel decât fiica lui. Cel puţin asta ne zice nouă, celor din afară. Corran?

— Din câte ştiu, ăsta e adevărul, răspunse Corran. Au trecut ani de când nu am mai întâlnit clone printre victimele acţiunilor militare.

— Cât a trecut de când nu aţi mai ţinut cont de asta? zise Odonnl.

— Bună întrebare, acceptă Corran. Nu ştiu.

— E greu de crezut că ar mai fi rămas vreuna, spuse Booster. Au fost unii dintre cei mai buni şi mai inteligenţi soldaţi pe care i-a avut Thrawn. Ai zice că Dala sau altcineva le-a terminat cu mult în urmă.

— Doar dacă Thrawn nu a pus unele sub acoperire acolo unde să nu le găsească Dala, zise Karrde.

— Pentru ce? zise Booster ironic. La păstrare? De ce?

— Şi de ce ar ieşi la iveală dintr-o dată acum? adăugă Corran.

— Nu ştim dacă apar dintr-o dată, îi aminti Odonnl înţepător. Poate că au fost pe acolo tot timpul şi soldaţii voştri meseriaşi nu au băgat de seamă.

Corran făcu jumătate de pas către el.

— Uite, Odonnl, când suntem ocupaţi să păstrăm pacea în toată galaxia...

— Uşor, domnilor, rosti Karrde punându-se între ei şi ridicând o mână. Hai să nu uităm că suntem cu toţii de aceeaşi parte, da?

Odonnl strânse din buze.

— Da. Sigur.

— De ce nu te întorci pe Sălbaticul Karrde, Odonnl, sugeră Karrde. Apucă-te de căutarea aia.

— Sigur, mormăi Odonnl. Bună idee.

— Te însoţesc eu până jos, se oferi Ven, făcând un pas înainte. Karrde se uită la el cam surprins – twi'lek-ul fusese atât de tăcut, încât aproape uitase de prezenţa lui.

— E uşor să te pierzi pe o navă aşa de mare.

Expresia de pe faţa lui Odonnl arătă clar ce părere avea despre o astfel de scuză, dar nu făcu decât să dea din cap şi să se îndrepte spre pupa, cu Ven alături de el.

— Iertările mele, comandante Horn, zise Karrde încet când cei doi trecură de arcadă şi dispărură pe puntea de la pupa. Odonnl nu pare să aibă aceleaşi amintiri plăcute despre armata Noii Republici ca mine.

— E în regulă, spuse Corran încruntat. Şi eu am nişte amintiri neplăcute despre contrabandişti.

— Corran, îl dojeni Mirax, luându-l de mână.

Pilotul de X-interceptor o bătu pe mână.

— Cei de faţă se exclud, desigur, se corectă el. Să ne întoarcem la afaceri.

— Mulţumesc, spuse Karrde. Ce ştim sigur – şi tot ce ştim sigur – este că Skywalker a simţit clone la bordul acelor nave. Prima noastră sarcină este să răspundem la o întrebare simplă: dacă sunt rămăşiţe imperiale sau dacă altcineva a găsit un alt depozit de cilindri de clonare.

— Cineva ca piraţii Cavrilhu? întrebă Mirax.

— Şi mie mi-a trecut prin cap, aprobă Karrde cu seriozitate. S-ar putea foarte bine ca cele două întrebări pe care i le-am pus tatălui tău să aibă, de fapt, legătură între ele.

Îi surâse lui Booster.

— Caz în care, fireşte, aştept o reducere de preţ.

Booster îşi dădu ochii peste cap exagerat.

— Oh, în...

— Hei, căpitan, strigă o voce dintr-una dintre fosele echipajului.

— Ce e, Shish? strigă şi Booster.

— Vine o navă – se identifică drept Gheaţa Înstelată, raportă Shish. Pilotul vrea instrucţiuni de aterizare. Mă ocup eu de ea?

— Fă-mi legătura, îi ceru Booster, scoţându-şi comunicatorul. Probabil că oricum va întreba de tine, adăugă el către Karrde, înmâ- nându-i cilindrul subţire. Mai economisim şi noi nişte timp.

— Mulţumesc. Karde porni comunicatorul. Mara, sunt Karrde. Cum merge treaba?

— Destul de bine, mersi, răspunse Mara. Dacă era surprinsă la auzul vocii lui, o ascundea bine. Deşi, dacă stătea să se gândească, nu erau prea multe lucruri care să o surprindă.

— Din păcate, nu am avut timp să trecem pe la Dronseen, pentru transportul ăla.

— E în regulă, zise Karrde. Faughn poate să îl ia după ce te lasă pe tine aici. Cum a mers vânătoarea de piraţi?

— Un eşec total, răspunse ea. Le-am urmărit vectorul până la Di’wor, dar apoi i-am pierdut complet. Traficul din jur era cumplit – era plin de starspeedere 3000.

— Este anotimpul de polenizare pentru crângurile de copaci cântătari, murmură Booster. Pacea aduce turişti.

Karrde dădu din cap.

— Nu-ţi face probleme, îi spuse el Marei. Nu mă aşteptam să lase o urmă pe care să o poţi lua. Zi-i lui Faughn să aducă Gheaţa Înstelată la bord şi o să...

— Jade! interveni vocea lui Faughn. Acolo... vine de la tribord.

— O văd, spuse Mara pe un tot brusc tăios. Terrik, ai musafiri – vin la unu-unu-şapte pe cincisprezece, vectorul tău.

Booster fugea deja pe pasarela de comandă la videcranul din faţă, Corran urmându-l îndeaproape.

— Unu-unu-şapte pe cincisprezece, Bodwae, zise el repede. Ce vezi?

— Ni'ca, se auzi vocea uimită a unui laerdocian dintr-una dintre fosele echipajului. Senzorii ăştia shas mink...

— E greu de văzut, interveni Mara, vocea ei revărsându-se acum din sistemul audio principal al Întreprinderii Rătăcitoare. Mică şi întunecată – seamănă puţin cu un vânător stelar TIE modificat serios.

— Nici senzorii nu o arată bine, adăugă Faughn.

— Tot nu văz ni'ca, insistă Bodwae.

— Lasă, zise Booster cu asprime.

El şi Corran erau deja lângă videcranele din faţă, capul lui Booster rotindu-se încet în timp ce căuta pe cer.

— Porneşte ecranele deflectoare şi pregăteşte turbo-laserele.

— Scuturile iar pierd energie, zise Bodwae. Turbo-laserele...

— Primesc o transmisiune acum, lătră Shish. Un semnal puternic. E... ei, la naiba, nu ştiu ce e.

— Mara? întrebă Karrde.

— Prindem doar capătul ei, confirmă Mara. E destul de slab aici, totuşi. Atât de departe, încât calculatorul nu poate scoate nimic.

— Acolo e, zise repede Corran, arătând cu degetul.

— Ridică scutul ăla deflector! se răsti Booster. Acum!

— Mara? strigă Karrde.

— Tot suntem în afara razei de tragere, spuse ea încordată. Mai bine vă feriţi.

Karrde se uită în jur, întrebându-se cu întârziere unde era Mirax. O zări imediat, fugind cât putea de repede în spate, către siguranţa relativă a punţii de la pupa, strângându-l în braţe pe Valin, fiul ei, uimit. Pentru o clipă se gândi să i se alăture, dar îşi dădu seama că era deja prea târziu şi se întoarse, în schimb, către videcranele din faţă. Acum putea vedea intrusul, gonind direct către ei. Nu semăna cu nici o navă pe care o văzuse vreodată...

— Ecranul deflector al punţii nu porneşte, mârâi Bodwae. Nava o să lovească.

— La pământ! Strigă Booster, apucându-l pe Corran de mână şi aruncându-se împreună cu el pe pasarela de comandă. Karrde făcu un pas mare către cea mai apropiată fosă a echipajului, îşi dădu seama că nu avea timp să sară în ea şi se opri. Intrusul tot se apropia...

Iar apoi, în ultima clipă, făcu o manevră ciudată de răsucire pe o parte şi ţâşni în jurul şi pe deasupra videcranului.

Lui Karrde îi luă o secundă să îşi recapete vocea.

— Mara?

— Sunteţi bine? întrebă ea neliniştită.

— Da, suntem bine, o asigură el, venindu-şi în fire şi începând să meargă pe pasarela de comandă până la locul în care Booster şi Corran erau încă întinşi pe punte.

— Unde s-a dus?

— A trecut peste suprastructura de comandă, a virat în spatele gurilor motoarelor, unde nu o puteam vedea, apoi a făcut saltul în viteza luminică, îi spuse ea. Acelaşi truc pe care îl făcea şi Luke.

Karrde se uită prin videcrane încruntându-se.

— A fost acelaşi fel de navă ca cealaltă?

— Aşa arăta, răspunse Mara. Torve face acum o analiză a datelor de la senzor.

Booster şi Corran se ridicaseră deja în picioare când ajunse Karrde la ei.

— Ai văzut? întrebă Boster dând din cap în timp ce se scutura. Dintre toate cascadoriile stupide şi nebuneşti...

— Căpitane, sunt Torve, îl întrerupse vocea tânărului. Se confirmă: e acelaşi tip de navă ca mai devreme.

— Unde aţi văzut cealaltă navă? întrebă Booster.

— Printre asteroizii de lângă baza piraţilor Cavrilhu din Kauron, îi răspunse Karrde. Mara, ce e cu transmisiunea aia?

— Acum o derulăm, zise ea. Este formată din ceea ce pare a fi un mesaj scurt, urmat de o pauză, urmată de repetarea aceluiaşi mesaj.

Până acum nu am găsit nici o asemănare cu vreo limbă, cod sau criptare cunoscute.

— Probabil ceva inutil, ca nava qella pe care a urmărit-o Calrissian până în partea ailaltă a galaxiei, spuse Booster cu un suspin batjocoritor.

— La asta ne-am gândit prima dată, zise Mara. Nu mai cred aşa.

— De ce? întrebă Booster. Doar pentru că a transmis ceva?

— Pentru că transmitea în special către această navă, zise Karrde. Iar faptul că se oprea şi apoi repeta mesajul arată că aştepta un răspuns.

Booster se scărpină pe obraz.

— Cam aşa pare, nu? Mara, aplici şi codurile imperiale, da?

— A fost primul lucru pe care l-am încercat, răspunse ea. Nu s-au potrivit nici măcar pe aproape.

— Totuşi, au venit să se uite de aproape la un distrugător spaţial imperial, reflectă Karrde. Şi înainte de asta îşi făceau de lucru pe lângă o bază a unor piraţi bănuiţi de legături cu Imperiul.

— Se pare că ori sunt deja implicaţi cu Imperiul, ori ar vrea să fie, spuse Mara.

— Sau poate e cu totul altceva, interveni Faughn, cu o voce brusc încordată. Tocmai am făcut o analiză a fonemelor din transmisiune; şi cred că am descoperit numele „Thrawn”.

Karrde se încruntă.

— Să auzim.

Urmă o pauză scurtă, iar apoi prin comunicator veniră vorbele sacadate ale unei limbi extraterestre. Drept în mijlocul bolboroselii...

— Am auzit, spuse Booster. Era cam întrerupt, ca şi cum s-ar fi bâlbâit sau cam aşa ceva.

— Asta pentru că acolo se auzea numele lui complet, spuse Mara, vocea întunecându-i-se dintr-o dată. Mitth raw nuruodo. Thrawn era ceea ce el numea esenţa numelui său.

Cu colţul ochiului, Karrde văzu ceva trecând iute pe faţa lui Corran.

— Deci erai atât de familiară cu el, încât să-i ştii numele întreg? întrebă Booster forţându-se să pară degajat.

— Nu prea, răspunse Mara. Dar îi cunosc numele întreg. Şi nu au fost mulţi oameni în Imperiu care să-l ştie.

Karrde îşi muşcă buza inferioară.

— Ştii ceva despre trecutul său? Adică despre începuturile relaţiei lui cu Imperiul?

— Nu chiar, răspunse ea. Un comandant imperial a dat peste el pe o lume părăsită din interiorul Regiunilor Necunoscute, în timp ce urmărea nişte contrabandişti. A fost impresionat de abilităţile lui tactice şi l-a adus pe Coruscant. Apropos, umblau zvonuri că fusese exilat acolo chiar de oamenii lui.

— De ce? întrebă Booster.

— Nu ştiu, zise Mara. Dar s-ar putea ca nava aia să însemne că a venit să-l caute cineva care şi-a dat în cele din urmă seama unde s-a dus.

Booster pufni.

— O să fie foarte dezamăgiţi când o să afle că au întârziat cu zece ani.

— Poate că nu, mormăi Corran. S-ar putea să nu îl caute pe Thrawn.

Karrde cercetă figura celuilalt. Era ceva acolo, sigur.

— Să înţeleg că nu este o bănuială întâmplătoare, zise el cu blândeţe. Vrei să ne-o împărtăşeşti?

Lui Corran îi tremură buza.

— Nu ar fi trebuit să spun asta nimănui în afară de Booster, zise el fără tragere de inimă. Dar în aceste condiţii... Devaronianul de la care ai luat Documentul

Caamas, Karrde? A mai găsit şi alte datacarduri. Unul era etichetat „Mâna lui Thrawn”.

Karrde dădu încet din cap. Deci acesta era secretul pe care i-l ascunsese Leia pe Wayland. Şi motivul pentru care o privise atât de ciudat pe Mara.

— Datacardul era atât de stricat, încât nu au mai putut scoate nimic din el, continuă Corran. Doamna consilier Organa Solo a crezut că ar putea fi vorba despre versiunea lui Thrawn a unei Mâini a împăratului. Generalul Bel Iblis mi-a cerut să îl întreb pe Booster dacă a mai întâlnit termenul.

— Niciodată, zise Booster scuturând din cap. Karrde? Mara?

— Nu, spuse Karrde.

— Nici eu, răspunse Mara. Şi, personal, îmi este greu să mi-l închipui pe Thrawn având un astfel de agent secret. Nu se ocupa cu acelaşi fel de manipulare politică ca împăratul. În plus, îi avea pe noghri dacă trebuia să facă ceva special.

— Însă în dosarele personale ale împăratului a existat un datacard, arătă Karrde. Trebuie să însemne ceva.

— De unde ştii că provine din dosarele lui personale? întrebă Booster.

— Pentru că dacă era ceva ce Bel Iblis ar fi putut căuta în arhivele Kamparas, nu l-ar fi trimis pe Corran să te întrebe, răspunse Karrde.

— Corect, mormăi Booster. Deci, te gândeşti că aceste nave fie îl caută pe Thrawn, fie pe această Mână a lui Thrawn?

— Sau persoana din navă este Mâna lui Thrawn, zise Mara. În orice caz, pare foarte important să încercăm să dăm de urma acestor nave.

— De acord, zise Karrde. Cum propui să începem?

— Am luat vectorul saltului lor din urmă cu câteva minute, răspunse Mara. De asemenea, am luat şi

vectorul navei din Kauron. Faughn calculează un punct de interceptare.

— Gata, spuse Faughn. Este un sistem neexplorat din sectorul Gradilis, chiar la graniţa dintre Spaţiul Pustiu şi Regiunile Necunoscute. Este înregistrat ca sistemul Nirauan, aşa că cineva trebuie să fi fost acolo, dar nu mai sunt alte datte.

— Pare prea uşor, tună Booster. N-ar fi atât de proşti, încât să facă saltul direct la baza lor, nu? Mai ales când noi ne uitam.

— Depinde de cum îşi fac salturile, arătă Karrde. S-ar putea să nu aibă destulă putere de calcul la bord pentru a face calculele complicate pentru hiperspaţiu. Sau s-ar putea ca punctul lor de întoarcere să fie pre-programat pentru a fi siguri că nici o navă nu se rătăceşte.

— S-ar putea, de asemenea, să nu îşi fi dat seama că le putem citi vectorul şi la câteva microsecunde după ce fac saltul, adăugă Mara. În ambele dăţi s-au asigurat că nu sunt în raza noastră vizuală înainte de a porni motoarele de hiperpropulsie.

— Oricum, e un punct de plecare, zise el, simţind cum îl cuprindea o nesiguranţă ciudată.

O nesiguranţă pe care Mara, evident, i-o putea simţi în voce.

— Ar fi mai bine să nu mergem? întrebă ea. Am putea doar dezvălui toate astea Noii Republici şi să îi lăsăm pe ei să se descurce.

— Corran? întrebă Booster.

Pilotul de X-interceptor încă se holba la stele pe videcran.

— Pot să-i transmit lui Bel Iblis, nici o problemă, răspunse el, părând cam neatent. Dar mă îndoiesc că va putea face ceva, cel puţin nu acum. Toată treaba asta cu Caamas îi ţine pe toţi ocupaţi.

Karrde dădu din cap, nesiguranţa lui instinctivă devenind şi mai puternică. Booster avea dreptate: era

prea uşor. O capcană, poate, sau, cel puţin, o vânătoare de tresheri sălbatici.

Dar dacă nu...

— Nu, mai bine vezi ce se întâmplă, oftă el. Pune-o pe Faughn să-i transmită programul ei lui Chin înainte de a face saltul; o să-i îm- părţim sarcinile celorlalte nave.

— Bine, zise Mara. Vrei să ne întâlnim într-un loc anume când ne întoarcem?

— Tu doar ia contact cu reţeaua – o să mă găsească ei, îi spuse Karrde. Şi ai grijă.

— Stai liniştit, îl asigură Mara încruntată. Dacă încearcă vreun truc, o să le pară rău că s-au luat de noi. Pe curând.

Karrde închise comunicatorul.

— Noroc, zise el încet.

— Nu-ţi face griji, o să fie bine, zise Booster luând comunicatorul din mâna lui Karrde şi punându-l la centură. Mara şi Faughn sunt destul de iuţi, iar Gheaţa Înstelată este o navă bună. Mai bună ca asta, oricum, adăugă el, privind ursuz în timp ce trecea pe lângă Karrde şi păşea apăsat înapoi pe pasarela de comandă.

— În regulă, Bodwae, ce naiba s-a întâmplat cu scuturile alea?

Se lăsă pe vine pentru a auzi scuzele laerdocianului; în timp ce făcea asta, Karrde se duse lângă Corran.

— Erai chiar aici când a trecut nava extraterestră pe lângă noi, zise el încet. S-a întâmplat să simţi ceva neobişnuit despre ea?

Corran îi aruncă o privire piezişă.

— Ce vrei să spui?

— Adică orice simte Skywalker când se apropie de un grup de clone, răspunse Karrde. Acea tulburare pe care o creează în Forţă.

Pentru o vreme, singurul sunet de pe punte a fost al certei din spatele lor, căreia i se alăturase şi Shish, de partea lui Bodwae.

— Nu ştiu ce simte Luke când sunt clone în preajmă, spuse Corran în cele din urmă, abia auzit. Tot ce am simţit a fost prezenţa a ceva extraterestru.

Karrde dădu din cap.

— Înţeleg.

Corran se întoarse cu faţa la el.

— Talentul... meu... nu este făcut public, Karrde, zise el, cu un ton undeva între provocare şi ameninţare.

— Da, ştiu, răspunse Karrde calm. E înţelept că l-ai păstrat ascuns.

— Cred şi eu, răspunse Corran. Problema este că tu te ocupi de afaceri cu informaţii.

— Ah, dar mă ocup şi de supravieţuire, spuse Karrde. Şi în această galaxie mare şi periculoasă ai nevoie uneori de o mână de ajutor. Ridică o sprânceană. Întotdeauna am crezut că este bine să ai în acea mână cărţi de care partea cealaltă să nu ştie.

Corran se încruntă uşor.

— Deci aşa stă treaba, ha? Tu taci din gură, iar eu îţi rămân dator?

Karrde se uită înapoi pe pasarela de comandă. De după colţul punţii de la pupa, Mirax şi Valin reapăruseră, Mirax părând precautǎ, băiatul trăgând agitat de mâna mamei, evident nerăbdător să fugă la tăticul său.

— Da, îmi rămâi dator, îi spuse el lui Corran. Dar fii sigur că atunci când am să-ţi cer datoria, nu va fi ceva periculos. Măcar atât îi datorez lui Mirax. Se gândi. Ori asta, ori ceva vital, care trebuie neapărat făcut.

Corran pufni uşor.

— Asta înseamnă cam orice. Karrde dădu din umeri.

— Cum ziceam. E o galaxie mare şi periculoasă.

12

Peretele vestic al Complexului de Distracţii Resinem era murdar şi încrustat cu sare, decolorat de vechime şi ciobit de aşchiile exploziei din urmă cu cincisprezece ani, care dărâmase tripoul rival din josul străzii. Din partea opusă a craterului de cincizeci de metri care indica centrul exploziei, s-ar fi părut că zidul vestic al lui Resinem era destul de atractiv, muşcăturile provocate la întâmplare de explozie ţesându-se în motive vizuale interesante, mai ales în lumina schimbătoare a apusului de pe Borcorash.

Dar soarele apusese demult, iar Shada nu era în partea opusă a gropii, totuşi. Era la trei sferturi din înălţimea peretelui, înfigându-şi cu grijă cârligele de căţărare în diferite crăpături şi cavităţi; iar din această perspectivă, nu putea spune decât că peretele era murdar şi nu prea amuzant. Alătură-te unui grup de contrabandişti, se gândi ea întunecată cam pentru a cincea oară de când începuse căţărarea. Vizitează o parte a galaxiei pe care turiştii nu o cunosc.

Nu era amuzant; dar era necesar. Foarte curând, Mazzic şi Griv vor fi conduşi la etajul de sus, ultra-privat, al Complexului Resinem, pentru o întâlnire cu un kubaz cu vorbă dulce, care reprezenta un grup infracţional hutt din umbră. Griv ducea o geantă plină cu ryll, iar kubaz-ul va avea asupra lui o geantă asemănătoare, plină cu diamante de foc Sormahil şi, teoretic, întrunirea ar fi trebuit să se încheie cu un schimb simplu şi reciproc avantajos.

Teoretic.

Undeva, la distanţă, în partea ei dreaptă, un aerospeeder se roti pregătindu-se de aterizare; şi când

luminile lui de aterizare făcură o pată de lumină, scurt, pe peretele din faţa ei, Shada simţi un val nou de depresie lovind-o. Nu mai fusese acasă, pe Emberlene, de peste doisprezece ani, de când Mazzic o angajase drept garda lui de corp, dar mizeria şi degradarea acestui perete o făceau să îşi amintească de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Îşi amintea cum crescuse printre ruinele care fuseseră odată oraşe măreţe. Îşi amintea despre moartea care lovise atât de des în jurul ei; moartea de boală, de malnutriţie, de violenţă, de lipsă de speranţă. Amintiri ale foamei pătrunzătoare, ale supravieţuirii cu ajutorul dăunătorilor pe care putea să îi prindă şi să îi omoare şi ale părţii ei de alimente nehrănitoare care proveneau din ceea ce mai rămăsese din terenul arabil de la ţară.

Şi despre proviziile venite de pe alte planete care, într-un final, începuseră să sosească. Acestea nu erau donate de cetăţeni darnici ai altor lumi, şi nici de o Republică generoasă, ci câştigate prin sângele şi sudoarea şi vieţile gărzilor secrete Mistryl.

Erau elita care mai rămăsese din societatea de pe Emberlene, trimise în cruciada lor chiar de către Cei Unsprezece înţelepţi ai Poporului; şi încă de când era foarte mică, Shada îşi dorise din toată inima să fie una dintre ele. Mistryl călătoreau printre stele, o frăţie de războinice bine antrenate, care îşi ofereau serviciile şi abilităţile de luptă celor oprimaţi şi slabi din galaxie, primind în schimb banii atât de necesari pentru a ţine în viaţă rămăşiţele lumii lor distruse.

O lume al cărei popor nu fusese nici măcar observat vreodată, dar să îi mai şi pese cuiva de el. Spre deosebire de, să zicem, Caamas.

Făcând un efort, înăbuşi valul de resentimente faţă de toată atenţia pe care Caamasul o tot primise în ultimele săptămâni. Distrugerea Emberleneului era mult prea departe în trecut pentru a mai trezi păreri de rău, chiar şi ei. Nimănui din galaxie nu îi păsase atunci când

fusese atacată, cu siguranţă, nu se putea aştepta să le pese acum. Da, era nedrept; dar nimeni nu susţinuse vreodată că universul era drept.

Chiar de deasupra ei şi din stânga veni un sughiţ încet, întrebător. Shada se opri, privind în sus în întuneric şi zări reflecţia slabă a doi ochi apropiaţi care se uitau la ea din umbra puternică.

— E în regulă, murmură ea către ochi, ridicându-se prudentă ca să vadă mai bine. În această parte a lui Borcorash era, probabil, un păcălici-zburător inofensiv, dar nu strică să fii precaut.

Prudenţa se dovedi inutilă. Era, într-adevăr un păcălici-zburător, într-un cuib construit într-o nişă deosebit de adâncă din zid. Pe sub aripa lui, zări câteva ouă pestriţe.

— Nu-ţi face griji, nu mi-e foame, calmă ea creatura. Odată, îşi aminti ea cu tristeţe, fusese destul de bună la a prinde zburătoare de această dimensiune. Erau mult mai bune la gust decât insectele de hoit ale oraşului…

Gonind gândurile acestea, îşi schimbă centrul de greutate pentru a-şi elibera o mână şi scoase o ancoră de siguranţă de la ham. Instructorii ei Mistryl ar fi criticat-o, probabil, pentru că folosea o coardă de siguranţă, arătând că lua timp să fixezi ancorele şi că o adevărată Mistryl nu ar fi alunecat niciodată. Dar antrenamentul ei de căţărare se făcuse cu mulţi ani în urmă şi toată viteza din galaxie nu i-ar fi folosit la nimic, dacă ar fi căzut înainte să ajungă pe acoperiş.

Pe de altă parte, dacă bănuielile lui Mazzic despre această întâlnire se adevereau, a ajunge acolo prea târziu ar fi fost la fel de inutil ca a nu ajunge deloc. Mai avea cam doi metri, estimă ea privind în sus, şi poate cu două minute mai mult decât metri până când Mazzic şi Griv ajungeau la întâlnire. Prinzând de ancoră coarda de siguranţă, subţire, aproape invizibilă, fără să aştepte ca şuieratul slab al lipirii moleculare dintre ancoră şi perete

să se stingă, trecu de cuibul păcăliciului-zburător şi îşi continuă căţărarea.

Ajunsese în vârf şi tocmai întindea o mână către margine, când auzi un zgomot slab.

Încremeni, ascultând, dar sunetul nu se repetă. Coborându-şi mâna încet, scoase o altă ancoră de siguranţă de la ham şi o puse pe zid cât mai departe în stânga. Sperând că şuieratul era prea încet pentru a fi auzit de oricine ar fi fost pe acoperiş, prinse coarda de siguranţă în ancoră şi blocă şi mosorul de la ham. Acum, dacă era împuşcată când se va ridica peste margine, în cădere se va roti în jurul acelui punct într-un arc strâns şi va ajunge cam la un metru şi jumătate în laterală. Nu era mult, dar într-un schimb de focuri, abilitatea de a abate ţinta oponentului chiar şi cu atât era esenţială. Scoţându-şi pistolul din toc, ridică piedica...

— Salut, Shada, zise o voce înceată direct deasupra ei.

Se uită în sus. O siluetă învelită în mantie stătea pe margine, privind-o. Dar chiar şi în beznă, Shada putu vedea destul din faţa celeilalte...

— Karoly? murmură ea.

— Nu ne-am mai văzut de mult, nu? zise Karoly D’ulin. Tu pune-ţi blasterul aici, pe acoperiş, vrei? Apoi poţi să urci.

Shada se întinse şi aşeză blasterul lângă picioarele lui Karoly. Apoi, amintindu-şi să deblocheze mosorul corzii de siguranţă de la ham, se trase pe restul distanţei.

Îndreptându-se, se uită repede împrejur. Aici, la margine, acoperişul era plat, dar câţiva metri mai încolo se înălţa într-un unghi abrupt cam vreun metru, pentru a deveni iar plat. Dincolo de ridică- tură, Shada putea vedea vârful parapetului lung al luminatorului care dădea în camera de sus.

Camera în care Mazzic era gata să treacă la afaceri.

— Cred că eşti ultima persoană pe care m-aş fi aşteptat să o văd aici, comentă ea, uitându-se iar la Karoly.

— Îmi închipui, răspunse Karoly. Ridicase blasterul în timp ce Shada îşi termina căţărarea, iar acum îl băga în mantie. Poţi să-ţi scoţi şi cârligele de căţărare – o să coborâm pe una dintre scările interioare. Pune-le jos pe acoperiş, dacă vrei.

— Desigur, răspunse Shada desfăcându-şi cârligele de pe antebraţe şi punându-le pe jos, lângă ea. Nu erau aşa de bune pe post de arme, dar Karoly, evident, nu voia să rişte. Îngenunchind, îşi dezlegă şi cârligele de pe picioare, apoi se ridică la loc.

— Mulţumită?

Karoly se bosumflă.

— Te porţi de parcă am fi duşmani, Shada. Nu suntem.

— Mă bucur să aud asta, zise Shada cercetând faţa femeii mai tinere. Într-adevăr, trecuse mult timp de când lucraseră împreună – aproape douăzeci de ani, de fapt, de la Tatooine şi Hammertong, acel proiect aproape eşuat al imperialilor. Amintirea pe care Shada o păstrase despre acel incident era una a lui Karoly ca tânără femeie lipsită de experienţă şi puţin cam agitată.

Dar amintirea nu semăna cu femeia care stătea acum în faţa ei. Cândva, în aceşti douăzeci de ani, Karoly îşi dezvoltase graţia şi atitudinea, şi un aer de competenţă serioasă.

— De unde ai ştiut că voi veni pe partea asta?

— Noi n-am ştiut, răspunse Karoly dând din umeri. Restul căilor de acces pe acoperiş sunt supravegheate. Dar mi s-a părut că te zăresc furişându-te pe laterala clădirii, într-o rochie albastră petrecută şi m-am gândit că ai putea să încerci pe aici. Făcu un semn către părul complicat ondulat şi împletit al Shadei, apoi la salopeta ei mulată de luptă şi la echipamentul de căţărare.

— Trebuie să recunosc, rochia se potrivea mai bine cu coafura decât costumul de luptă. Ce sunt chestiile alea cu care e prins?

— Sunt ace zenji lăcuite, îi spuse Shada. Lui Mazzic îi place să arăt frumos.

— Folositor camuflaj pentru o gardă de corp, zise Karoly. Vorbind de camuflaj, cred că unul dintre ace ascunde un semnalizator sau un comunicator. Aruncă-l pe acoperiş, da?

— Nu-ţi scapă nici un truc, nu? spuse ea scoţându-şi semnalizatorul din spatele urechii drepte şi adăugându-l grămezii de cârlige de căţărare. Sunt atât de bucuroasă că nu suntem duşmani. Cine sunt ceilalţi din acel „noi” pe care l-ai amintit?

— Am adus un client cu mine. Karoly făcu un semn din cap către partea mai înaltă a acoperişului. E acolo.

Ghemuit lângă luminator, cu o puşcă cu laser cu lunetă?

— Ce face?

— Nu te priveşte, răspunse Karoly. Din acest moment, ai fost retrasă din slujbă.

Shada se încruntă la ea.

— Despre ce vorbeşti? Sunt cu Mazzic de mai mult de doisprezece ani. Nu poţi să întrerupi o astfel de relaţie ca şi cum ai pocni din degete.

— Putem, şi o facem, răspunse Karoly. Acum este clar că grupul lui Mazzic nu va deveni o organizaţie întinsă în toată galaxia, aşa cum sperau Mistrylele când te-au infiltrat lângă el. Şi cu Alianţa Contrabandiştilor a lui Talon Karrde ca şi moartă, cei Unsprezece au hotărât că nu faci decât să te iroseşti aici. E timpul să mergi mai departe.

— Bine, zise Shada, făcând doi paşi în spate pe marginea acoperişului şi întinzându-şi gâtul ca şi cum ar fi încercat să vadă cine era clientul lui Karoly.

— O să îi spun lui Mazzic în noaptea asta că îmi dau demisia din postul de gardă de corp a lui. Putem pleca de dimineaţă.

Karoly clătină din cap.

— Îmi pare rău. Plecăm acum.

Shada se uită înapoi, aruncându-i lui Karoly o privire grea şi măsurând pe ascuns distanţa dintre ele. Trei metri; aproape perfect.

— De ce? întrebă ea. Pentru că noul tău client vrea să îl omoare?

Chiar şi în lumina slabă o putu vedea pe Karoly tresărind niţel.

Dar când cealaltă femeie vorbi, vocea ei era destul de fermă.

— Îţi sugerez să încerci să îţi aduci aminte cine suntem, Shada, spuse ea. Suntem Mistryl. Primim ordine şi le îndeplinim.

— Sunt şi garda de corp a lui Mazzic, zise Shada încet. Şi, odată, Mistryl aveau onoare şi se supuneau datoriei. Nu doar ordinelor.

Karoly pufni încet.

— Onoare. Tu chiar nu mai eşti la curent, nu?

— Aşa se pare, replică Shada. Întotdeauna am încercat să cred că a fi o Mistryl mă pune cu câteva trepte deasupra gropii de gunoi a mercenarilor şi a ucigaşilor plătiţi. Iartă-mi naivitatea.

Figura lui Karoly se întunecă.

— Facem ceea ce este necesar pentru a ne ţine poporul în viaţă, replică ea. Dacă vreun hutt nenorocit vrea să înjunghiem pe la spate pe un alt contrabandist nenorocit, nu e problema noastră.

— Corecţie: nu este problema ta, spuse Shada. Este a mea. Am o treabă de făcut, Karoly; şi tu o să te dai din calea mea sau o să o încasezi. Se întinse spre ham şi blocă mosorul corzii de siguranţă…

Mâna lui Karoly păru să zvâcnească şi brusc apăru un mic blaster în ea.

— Stai pe loc, ordonă ea. Depărtează-ţi mâinile de corp. Goale.

Shada îşi ridică relaxat mâinile în lături, cu degetele răsfirate

pentru a demonstra că nu ţinea şi nici nu palma nimic.

— Va trebui să mă omori ca să mă opreşti, avertiză ea.

— Sper să nu. Acum întoarce-te.

Asta era. Cu braţele încă depărtate de corp, Shada se roti la nouăzeci de grade, pentru a fi cu faţa la luminator...

Şi făcând un pas în spate, se aruncă de pe marginea acoperişului.

S-ar fi aşteptat ca cealaltă să tragă repede în ea înainte de a dispărea peste margine. Nu se întâmplă; Karoly fie rămânând împietrită de uimire, fie fiind prea controlată pentru a trage fără folos. Dar Shada nu avea timp să se gândească la motiv. Coarda de siguranţă se întinse şi brusc ea ricoşă de pe zid, pivotând în jurul ultimei ancore pe care o prinsese de perete lângă acoperiş. Încă două secunde, estimă ea, şi va trece de centrul oscilaţiei şi se va roti iar spre acoperişul pe care Karoly şi pistolul ei o aşteptau.

Nu avea decât acele două secunde ca să găsească un mod de a o scoate din luptă pe fosta ei prietenă.

Păcăliciul-zburător uimit nici nu avu timp să cotcodăcească atunci când Shada îl înşfăcă din cuib. Reuşii să apuce şi un ou cu mâna cealaltă; iar apoi se legăna înapoi către acoperiş.

Şi perioada de graţie de două secunde expiră. Chiar când lăsă pasărea peste umăr, în poziţie de aruncare, Karoly apăru deasupra ei pe marginea acoperişului, grăbindu-se către locul din care Shada sărise, urmărind cu privirea şi cu pistolul laterala clădirii. O zări pe

Shada – îşi pierdu echilibrul pentru o fracţiune de secundă când încercă să îşi oprească mişcarea înainte şi să schimbe ţinta...

Şi cu un icnet de epuizare, Shada îi aruncă păcăliciul-zburător în faţă.

Karoly nu avu timp să se gândească, nici măcar să se oprească şi să evalueze. În faţa ei apăru dintr-o dată un vârtej zăpăcit de pene în timp ce pasărea încerca să îşi recapete echilibrul; şi în absenţa gândirii, reflexele ei Mistryl puternic condiţionate preluară conducerea. Sări înapoi, mişcarea afectându-i şi mai mult echilibrul precar, îndreptă ţeava armei către proiectilul care se apropia şi trase.

Raza laser nimeri drept în mijlocul păcăliciului-zburător şi brusc aripile care fluturau se transformară într-o rafală de flăcări, scântei şi fum acru. Karoly se feri de mingea de foc, întorcându-şi capul în partea...

Tocmai la timp pentru a prinde drept între ochi oul de păcălici-zburător aruncat de Shada.

Scoase un sunet când oul i se sparse în ochi, ridicându-şi mâna liberă în încercarea de a îndepărta acea substanţă gelatinoasă care o orbea, în timp ce Shada îşi deblocă iar mosorul corzii de siguranţă şi sări pe acoperiş. Fugi câţiva metri în dreapta pentru a ieşi din raza de tragere a pistolului care încă flutura în direcţia ei şi se apropie.

Ajunse la Karoly tocmai când aceasta îşi recăpătase vederea, zburându-i cu o lovitură pistolul din mână când ea încercă să îl îndrepte spre Shada. Pistolul se lovi de marginea acoperişului, în spatele lui Karoly, şi căzu în întunericul de dedesubt.

— Shassa, şuieră Karoly vechiul blestem, sărind în dreapta în afara razei de acţiune a Shadei şi scoţând de undeva un cuţit strălucitor.

— Shada...

— Îmi fac datoria, zise Shada făcând un pas lateral spre dreapta pentru a se depărta de cuţit. Încă mai poţi să te dai din calea mea.

Karoly şuieră altceva şi fandă în faţă. Shada mai făcu un pas lateral în dreapta, fentă către Karoly, mai făcu repede un pas lateral şi apoi schimbă direcţia înapoi către luminator.

Dar Karoly anticipase mişcarea. Clipind şi scoţându-şi mai mult ou din ochi, făcu un pas în aceeaşi direcţie, fluturând ameninţător cuţitul. Shada se apără apropiindu-se periculos de mult de marginea acoperişului şi făcând rapid doi paşi mari pe ea, în încercarea de a ajunge în partea stângă a lui Karoly, departe de cuţit. Karoly se roti, ca răspuns, având cuţitul pregătit.

— Nu mă obliga să fac asta, Shada, mârâi ea.

Mârâi. Şi totuşi, Shada a crezut că a putut distinge o notă ascunsă de rugăminte.

— În regulă, Karoly, spuse ea încet. N-o să te fac. Blocând iar mosorul corzii de siguranţă, sări pentru ultima dată în spate de pe marginea acoperişului...

Iar coarda de siguranţă, pe care manevrele ei de luptă atent alese o desfăşuraseră în cercuri în spatele lui Karoly, se întinse brusc şi prinse gambele femeii mai tinere deasupra ghetelor joase. Lovind inutil cu cuţitul, în timp ce picioarele îi fugeau de sub ea, căzu pe spate cu o bufnitură care sună dureros.

Într-o clipă, Shada fu deasupra ei, un picior apăsând pe încheietura pumnului cu care ţinea cuţitul, în timp ce îndepărta cealaltă mână, iar apoi o lovi cu degetele ţepene în punctul moale de sub coaste. Cu un geamăt chinuit, Karoly se încovoie din cauza loviturii şi se rostogoli pe o parte. Shada lovi din nou, de data aceasta în spatele urechii, iar Karoly se relaxă şi rămase nemişcată.

Respirând greu, Shada se întinse şi luă cuţitul din mâna inertă a lui Karoly, tăind coarda de siguranţă înainte de a se încurca şi ea în aceasta. Lupta nu durase

mult şi fusese destul de tăcută, dar erau şanse ca acel client al lui Karoly să fi auzit zgomote şi să vină să vadă ce se întâmpla. Dacă putea să facă în aşa fel, încât să se întâlnească cu el la jumătatea drumului...

Singurul ei avertisment fu o mişcare pe care o zări cu coada ochiului. Era de ajuns. Chiar când plonjă în lateral, o rază de laser sfârâi prin aer chiar în locul în care stătuse. Se rostogoli în genunchi, măturând cu privirea partea mai ridicată a acoperişului şi localizându-şi atacatorul: o siluetă întinsă pe burtă, cu un poncho şi o glugă negre, urmărind-o cu botul proeminent al puştii cu laser cu lunetă.

Ridicându-şi brusc mâna, Shada aruncă cuţitul lui Karoly către el.

Lunetistul se rostogoli instantaneu într-o parte, strecurându-şi capul la adăpostul relativ al armei şi al braţelor, puşca scuipându-şi acum focul mortal cu repetiţie, în timp ce se îndrepta spre ea. Dar în acest caz, vechile reflexe de vânător de recompense îl trădaseră. Cuţitul lovi exact ţinta dorită: nu lunetistul care se ferea, ci focul de laser intermitent al armei. Se roti exact prin faţa ţevii, razele prinzând lama şi spărgând-o într-o ploaie de aşchii topite şi de lumină reflectată.

Şi pentru următoarele două secunde, lunetistul va fi complet orb.

Doar de două secunde avea Shada nevoie. Veni până la acoperiş, sărind peste focul laser împrăştiat care acum o urmărea orbeşte, îşi duse iute degetele în părul împletit pentru un ac zenji lăcuit. Îl scoase eliberând o cascadă de bucle; şi când picioarele atinseră iar acoperişul, îl aruncă.

Şi cu un ţăcănit înfundat, puşca amuţi.

Ajunse într-o clipă lângă lunetist, smulgând arma din mâna mortului şi fugind pe acoperiş. Dacă lunetistul era doar de rezervă şi nu pentru atacul principal, atunci se putea să fi dat greş. Alunecând pentru a se opri lângă

luminator, se ghemui pe marginea lui şi se uită în jos, în camera cu tavan înalt de sub ea.

Nu dăduse greş. Trei metri mai jos, era o masă bogat decorată, cu Mazzic şi Griv într-o parte şi kubazul cu încă un bărbat cu înfăţişare dură, în cealaltă. Cele două părţi deja schimbaseră genţile, şi tocmai îşi verificau noile posesiuni. Kubazul îşi închise geanta după ceea ce păru să fie o examinare rapidă, stând băţos în spatele mesei, cu o atitudine evidentă de aşteptare. Lui Mazzic îi luă încă un minut pentru a fi la fel de mulţumit de partea lui din schimb, apoi închise şi el geanta. Dădu politicos din cap către kubaz şi făcu un pas în spate, depărtându-se de masă, mişcându-şi gura în ceea ce erau, probabil, frazele lui obişnuite de la revedere. Kubazul rămase pe loc... iar când Mazzic şi Griv mai făcură un pas înapoi, atitudinea lui de aşteptare lăsă loc uneia de uimire. Botul lung tremură de nehotărâre, dorind în mod clar să se uite în sus, dar la fel de clar nevrând să dezvăluie surpriza de final pe care încă o aştepta.

Totuşi, dacă nu dorea decât o surpriză, Shada îi putea face pe plac. Aţintind puşca cu lunetă către baza botului lung al extraterestrului, bătu uşor cu ţeava în luminator.

Toţi patru se uitară în sus. Expresia kubazului era imposibil de descifrat, dar cea a însoţitorului său fu mai mult decât grăitoare. Căscă gura uimit nevenindu-i să creadă, iar mâna îi coborî pe blasterul cu laser din tocul de la şold. Shada îşi mută ţinta pe fruntea lui; încet, el ridică mâna – goală – la piept. Cu colţul ochiului, ea îl văzu pe Mazzic făcându-i un semn scurt de salut, iar apoi el şi Griv ieşiră din raza ei vizuală.

Shada rămase cu arma aţintită asupra kubazului şi a prietenului său până numără la treizeci. Apoi, folosind acelaşi salut pe care Mazzic i-l oferise ei, se depărtă de luminator.

— S-a terminat? întrebă Karoly din spatele ei.

Shada se întoarse. Femeia mai tânără stătea în picioare lângă asasinul mort de la marginea acoperişului superior, cu faţa împietrită.

— Da, răspunse Shada. Clientul tău s-a hotărât să nu mai facă afacerea.

Karoly se uită la trupul de la picioarele ei.

— Celor Unsprezece nu o să le placă treaba asta.

— Sunt obişnuită ca oamenii să nu mă placă, oftă Shada, lăsând puşca cu lunetă în jos. O să trec şi peste asta.

— Nu e de glumă, Shada, mârâi Karoly. Ai primit un ordin direct. Rămâi cu Mazzic acum, şi vor trimite un pluton pe capul tău până la sfârşitul săptămânii.

— Nu rămân cu Mazzic, zise Shada. După cum ţi-am spus, îmi voi da demisia în noaptea asta.

— Şi crezi că aşa vei rezolva asta cu cei Unsprezece? o luă Karoly în râs.

— Cred că asta depinde doar de cei care îşi mai aduc aminte cine suntem, zise Shada, simţind cum o tristeţe profundă o inunda. O tristeţe care părea să se fi adunat în jurul inimii ei de mult, mult timp.

— Mistryl, cărora m-am alăturat acum douăzeci şi doi de ani, erau un clan respectat format din războinice care luptau să păstreze ce mai rămăsese din poporul nostru. Războinicii cu onoare nu se implică cu bună ştiinţă în crimă. Sper ca măcar câţiva dintre cei Unsprezece să îşi mai amintească asta.

— Poate că cei Unsprezerce s-au schimbat. Karoly se uită peste acoperişurile întunecate ale oraşului. Poate că Mistryl s-au schimbat.

— Poate că da, zise Shada. Dar eu nu. Îşi studie prietena. Şi nici tu.

Karoly se uită la ea.

— Zău. Aş vrea să ştiu de unde ce am spus eu, de ai tras tu concluzia asta.

— Nu din ce ai spus, îi zise Shada. Ci din ce ai făcut. După ce te-am dezarmat de blaster, când ai scos cuţitul la mine.

— Pentru că am scos cuţitul te-am convins că sunt de partea ta?

— Da, răspunse Shada. Blasterul meu e tot la tine.

Karoly îşi lăsă mâna într-o parte.

— Da, cred că da. Înţeleg că îl vrei înapoi.

Shada dădu din umeri.

— S-ar putea să fie mai greu să explici ce s-a întâmplat aici dacă l-ai mai avea când te-ai întoarce pe Emberlene.

— Corect, recunoscu Karoly. Făcu o mişcare din încheietură, iar blasterul pluti într-un arc larg şi ajunse în mâna care îl aştepta, a Shadei.

— Vorbind de Emberlene, aş sta departe de ea dacă aş fi în locul tău. De fapt, aş sta departe de orice altă Mistryl, punct. În următorii zece ani, dacă reuşeşti.

— Nu va trebui să mă ascund atât de mult, zise Shada punând blasterul în toc. Se pare că galaxia va fierbe iar din cauza acestei probleme cu Caamasul. Cei Unsprezece vor avea în curând lucruri mai importante decât mine la care să se gândească.

Karoly scuipă ceva.

— Caamas. Caamas şi Alderaan, ba chiar şi planeta Honoghr, a noghrilor de baltă. Aproape că îmi vine să râd uneori, când mă gândesc ce lumi sunt deplânse.

— Nu are rost să fii cinică, zise Shada.

— Dar ce are? răspunse Karoly. Cel puţin, a fi cinic dovedeşte că nu ai murit încă.

— Poate, spuse Shada. Dacă te mulţumeşti cu atât.

— Să înţeleg că ai găsit ceva mai bun?

— Nu ştiu, răspunse Shada. Trebuie să existe ceva, totuşi. Arătă spre o construcţie rectangulară mică, asemănătoare cu un adăpost, în partea opusă a luminatorului.

— Aia e ieşirea?

— Una dintre ele, zise Karoly. Dacă nu te deranjează să rişti să dai peste kubaz şi prietenii lui pe drumul de plecare.

Shada zâmbi subţire.

— O să-mi facă loc.

Aproape fără să vrea, Karoly îi răspunse la surâs.

— Sunt sigură că o vor face. Zâmbetul se şterse. Dar înţelege, Shada. Orice am făcut aici, am făcut-o pentru că... ei, motivele sunt complicate. Dar dacă cei Unsprezece mă trimit după tine...

— Înţeleg, dădu Shada din cap. Voi încerca să nu te mai pun în această situaţie din nou.

— Nu te gândi la mine, zise Karoly. Ai grijă de tine. Îşi aplecă uşor capul. Ştii cumva ce o să faci?

Shada se uită la stele.

— De fapt, zise ea încet, da.

***

— Domnule, vă rog să nu vă mişcaţi, spuse robotul DM cu vocea lui profundă, degetele mecanice mânuind sonda cu o precizie microscopică în timp ce el o potrivea.

— Cred că aceasta este ultima încercare.

— Bine, zise Luke, inspirând profund şi păstrându-şi răbdarea. Şedea aici de aproape jumătate de oră deja, dar aproape se terminase.

Robotul strecură sonda în urechea dreaptă a lui Luke, provocând o senzaţie care oscila între mâncărime şi gâdilat. Luke se abţinu; iar apoi, cu un sunet puternic de sucţiune, se termină.

— Mulţumesc, domnule, zise DM, coborând sonda în containerul de recoltare şi descărcând în acesta ultimele câteva picături de bacta.

— Îmi cer din nou iertare pentru timpul pierdut şi neplăcerea pe care v-am provocat-o.

— E în regulă, îl asigură Luke, lăsându-se să alunece de pe masă şi frecându-se cu vârful unui deget pentru a alunga ultima rămăşiţă de mâncărime/gâdilat. Ştiu că e

uşor de spus că nu va mai fi altă criză de bacta ca cea din timpul războiului. Nu e întotdeauna la fel de uşor să şi crezi.

— Mă aflam cu această unitate atunci, spuse grav DM. Nu ne puteam permite să cumpărăm bacta de pe piaţa neagră, nici dacă ni s-ar fi oferit. Am văzut murind mulţi care ar fi putut fi salvaţi.

Luke dădu din cap. Şi ca rezultat, în ultimii doisprezece ani, medicii aflaţi aici îşi făcuseră neabătut datoria de a conserva fiecare picătură de bacta, mergând până la a o scoate din urechile pacienţilor, la nevoie.

— N-aş putea spune că ultima parte a fost prea plăcută, zise el. Pe de altă parte, nu mi-ar fi convenit să vin aici şi să descopăr că nu aveţi destul bacta pentru a mă trata.

— Poate că este doar din cauza unui vechi obicei, spuse robotul. Totuşi, mi se spune că este înţelept să îţi aminteşti trecutul.

— Într-adevăr, este, aprobă Luke serios, făcând un semn cu capul către containerul de recoltare pentru bacta. Şi chiar şi mai înţelept să înveţi din el.

R2 aştepta în camera care le fusese repartizată, conectat la birou şi ciripind încet pentru el în timp ce discuta cu calculatorul principal al unităţii medicale. Cupola i se roti când Luke intră, ciripitul transformându-se într-un fluierat agitat.

— Salut, R2, spuse Luke. Îţi faci de lucru?

Roboţelul scoase un piuit afirmativ, care se schimbă într-o întrebare.

— Oh, sunt bine, îl asigură Luke, bătându-l încet pe o parte. O parte din aşchii au pătruns destul de adânc, dar le-au scos pe toate. O mică baie într-o bactacuvă, şi sunt ca nou. Medicul a spus să nu zbor cam o oră, dar, oricum, probabil că atât va dura doar să scoată nava şi să o pregătească.

R2 fluieră din nou, rotindu-şi cupola într-un cerc complet.

— Da, văd că au făcut treabă bună şi cu tine, aprobă Luke. Le-ai cerut să se uite la X-interceptor?

Un alt piuit afirmativ.

— Bine, zise Luke. Atunci cred că singura întrebare care a mai rămas este unde să mergem acum.

Cupola lui R2 se roti iar, cu faţa la el, iar în ciripitul următor era o notă clară de bănuială.

— Nu suntem aici în vacanţă, R2, îi aminti Luke, trăgând un scaun lângă robot, de unde să poată sta cu ochii pe ecranul calculatorului biroului, pentru traducerile mai complicate.

— Suntem aici să dăm de urma clonelor ălora şi să descoperim de unde vin. N-o să reuşim dacă ne ducem acasă pe Yavin sau pe Coruscant.

Se uită pe fereastră la dealurile abrupte care se înălţau lângă camera lui, acoperite cu un covor de ierburi aurii, strălucind în lumina soarelui de după-amiază. Da, scopul misiunii era destul de clar. Din păcate, procedura necesară pentru a o duce la bun sfârşit nu era nici pe departe. Încercase să se apropie pe ascuns de acea bază Cavrilhu; tot ce câştigase fusese încă o baie în bactacuvă. Şi, desigur, ocazia de a o revedea pe Mara.

Se strâmbă. Se tot aşteptase să o întâlnească încă de la atacul piraţilor pe care el şi Han îl zădărniciseră lângă Iphigin – de fapt, nu ar fi fost prea sigur că Han nu avea vreo legătură cu felul în care apăruse Mara la câmpul de asteroizi de la Kauron. Se aşteptase să se întâlnească cu ea şi, în secret, se temuse de această posibilitate.

Şi totuşi, privind în urmă, întâlnirea nu fusese nici pe departe atât de încordată pe cât s-ar fi aşteptat. Ea fusese cooperantă şi politicoasă sau, cel puţin, pe cât de politicoasă putea fi Mara. Mai important, animozitatea tăcută, dar puternică pe care o simţise radiind spre el în ultimele lor câteva întâlniri scurte nu apăruse.

Sau poate că fusese acolo şi el nu o observase. Poate că utilizarea minimă a Forţei pe care şi-o impusese

în aceste zile îl împiedicase să simtă atât de profund în mintea ei fără o sondare intenţionată.

Se încruntă la dealuri. În mod clar avea loc o situaţie de cauză şi efect – măcar de atât era sigur. Întrebarea era care era cauza şi care era efectul?

R2 ciripi curios.

— Încerc să îmi dau seama, îi spuse el privind la traducere. Calmează-te, da?

Robotul ciripi iar, apoi amuţi în aşteptare. Luke oftă şi se aşeză la loc, privind dealurile. Mara era o enigmă, însă una care va trebui să aştepte. Acum, viitorul lui apropiat era concentrat asupra acestei probleme a clonării.

Viitorul lui...

Se uită înapoi la R2, amintindu-şi de timpul pe care îl petrecuseră cu Yoda. Antrenamentul de Jedi al lui Luke şi acea primă dată când zărise în viitor.

O viziune care aproape că adusese dezastrul. Se grăbise nebuneşte spre Oraşul Norilor pentru a-i salva pe Han şi pe Leia, dar aproape că îi omorâse pe toţi.

Dar învăţase atâtea despre Forţă de atunci. Şi putuse să aibă şi alte viziuni ale viitorului fără să facă ceva necugetat. În ultima vreme, eforturile lui în această privinţă fuseseră straniu de inutile; dar cum tot trebuia să stea liniştit cam o oră, nu strica să încerce.

— R2, eu o să meditez o vreme, îi spuse robotului, lăsându-se să alunece din scaun şi aşezându-se cu picioarele încrucişate pe podea. Să văd dacă primesc vreo îndrumare. Nu lăsa pe nimeni să mă deranjeze, bine?

Robotul bâzâi afirmativ. Inspirând profund, Luke închise ochii şi se întinse spre Forţă. Gândurile – emoţiile – întreaga lui fiinţă – alunecară în modelul potrivit.

Şi, brusc, întregul univers explodă în faţa lui, într-un strălucitor caleidoscop de culoare şi mişcare.

Scoase un sunet de uimire, iar imaginea întinsă se undui o clipă, ca aerul încins din deşert, când aproape că

pierdu controlul. Nu semăna cu nici o altă viziune pe care o mai avusese. Nu mai văzuse aşa ceva. O sută de scene diferite, o mie de posibilităţi diferite – culori puternice, sunete ascuţite, bucurie şi îngrijorare şi teamă şi moarte – toate se învârtejau la un loc, cu furia şi neregularitatea unei furtuni de nisip de pe Tatooine. Firele posibilităţilor se întreţeseau ori se izbeau unul de altul, uneori unindu-se, alteori respingându-se, întotdeauna modificate definitiv de întâlnire. Feţe familiare se aflau printre cele nefamiliare, trecând prin faţa lui sau pâlpâind în spatele altor evenimente care se desfăşurau la marginile imaginii. Îi zări pe Wedge şi pe escadrila Vagabond trecând în goană, în furia bătăliei;

Îşi văzu elevii Jedi împrăştiindu-se inexplicabil peste Noua Republică, lăsând academia Yavin aproape părăsită; se văzu pe el însuşi stând pe o platformă cu spatele la peretele unui canion întunecat, privind în jos la o mare formată din mii de stele minuscule; îi văzu pe Han şi pe Leia confruntându-se cu o gloată imensă...

Han ? Leia ? Cu un efort, prinse acel ultim fir, încercând să rămână cu el destul pentru a vedea mai mult. Pentru o clipă reuşii, imaginea devenind mai clară: Leia stând pe un coridor larg, cu sabia de lumină strălucindu-i în mâini, în timp ce o masă de oameni se împingea într-o uşă înaltă; Han, stând pe un balcon din afară, înarmat cu un pistol cu laser, privind la mulţime. Mulţimea din interior revărsându-se pe negândite înainte – un lunetist ascuns pe acoperiş aţintindu-şi arma...

Iar apoi dispărură, pierzându-se în vârtejul de sunete şi de imagini. Pentru o clipă, Luke încercă să se alăture curentului, gustul fricii amestecându-se cu celelalte senzaţii ale viziunii, în timp ce încerca să îi prindă din urmă şi să vadă ce avea să se întâmple cu ei. Dar dispăruseră şi, cu un sentiment care venea din afara lui, ştiu că doar atât avea să vadă din acea imagine. Strecurându-se din curent, se întoarse la singurul punct fix din furtună, soliditatea propriei fiinţe. Aflase tot ce

putea, iar acum era timpul să plece. Se retrase, gama largă de imagini începând, la rândul ei, să se dea înapoi şi să se întunece.

Iar apoi, brusc, o viziune finală îi apăru în faţa: Mara înconjurată de pietre colţoase, plutind pe apă, cu ochii închişi, cu braţele şi picioarele inerte. Ca şi cum ar fi fost moartă.

Stai! se auzi el strigând. Dar era prea târziu. Imaginea Marei dispăru o dată cu restul viziunii...

Şi luând brusc o gură de aer, se trezi în camera lui, privind pe geam la dealuri.

Dealuri care nu mai erau aurii, ci erau conturate de strălucirea mai subtilă a luminii stelelor.

— Uau, mormăi el, frecându-se la ochi. Ar fi fost gata să jure că viziunea durase doar câteva minute.

Lângă el, R2 piui, evident uşurat.

— Da, a durat mai mult decât mă aşteptam şi eu, aprobă Luke. Scuze.

Robotul ciripi curios. Ridicându-se în picioare, înfiorându-se din cauza senzaţiei înţepătoare din muşchii lăsaţi prea mult în aceeaşi poziţie, Luke se uită la întrebarea care se derula pe ecranul calculatorului.

— Nu ştiu, trebui el să recunoască. Am văzut o grămadă de lucruri. Dar nu am văzut nimic care să pară a avea de a face cu căutarea noastră.

Ceea ce ar fi putut însemna, îşi dădu el seama dintr-o dată, că vânătoarea de clone nu mai era ceea ce trebuia să facă.

Dar atunci, ce trebuia să facă? întotdeauna în mişcare este viitorul, îi spusese Yoda după acea primă viziune pe Dagobah. Atunci Luke se întrebase ce însemna acea remarcă; viziunea lui despre Han şi Leia în Oraşul Norilor păruse atât de simplă şi de clară. Dar dacă Yoda văzuse, în schimb, ceva mai aproape de această ultimă viziune, cu toate întorsăturile şi complicaţiile ei, atunci totul avea sens.

Sau chiar văzuse ceva asemănător? Se putea ca ceea ce trăise Luke aici să fie ceva complet diferit? Un eveniment special rezervat ocaziilor speciale?

Era o posibilitate interesantă. Dar deocamdată era o problemă pe care o putea lăsa de-o parte. Ceea ce conta era că primise îndrumarea pe care o căutase şi că trebuia să acţioneze conform ei.

Tot ceea ce avea de făcut era să îşi dea seama exact care era acea îndrumare.

Mergând la fereastră, se uită la stele. Vei şti, îi mai spusese Yoda, când vei fi calm, în pace. Inspirând profund, Luke începu să îşi calmeze mintea.

Ciripitul încet al lui R2 începuse să capete o notă de îngrijorare când el se întoarse.

— În regulă, îi zise el robotului. Am văzut o lume cu un canion larg şi adânc, care avea clădiri construite pe pereţii laterali şi o mulţime de lumini pe fund. Caută în calculatorul principal şi vezi care ar putea fi.

R2 ciripi o confirmare şi se conectă la calculator. Luke se aşeză alături de el şi privi cum pe ecran apărură numele şi descrierea unei planete.

— Nu, nu era Belsavis, spuse el. Suprafaţa nu era acoperită cu gheţari şi nu existau domuri. De asemenea, era şi mult mai plăcută.

Se încruntă, readucându-şi imaginea în minte.

— Erau poduri arcuite peste tot canionul pe care l-am văzut. Erau... am văzut un grup format din nouă astfel de poduri, dispuse în forma unui diamant: unul începând la un nivel, încă două, unul lângă altul coborând de la al doilea nivel, trei la următorul, apoi două şi încă unul.

R2 fluieră şi mai căută. Încă şase sisteme se derulară pe ecran...

— Stai o clipă, spuse Luke. Dă înapoi unul... sistemul Cejansij. Vezi dacă sunt ceva imagini în fişier...

Ecranul opri, apoi se transformă într-o succesiune de imagini de pe orbită, din aer şi de la sol. Luke le privi

derulându-se... iar până când seria se termină, ştiu că acela era locul.

— Ăsta e, spuse el. Canionada de pe Cejansij. Acolo mergem.

Robotul piui cu nesiguranţă, întrebarea derulându-se în josul ecranului.

— Nu ştiu de ce, răspunse Luke. Ştiu doar că trebuie să merg acolo.

Urmă un alt piuit, acesta părând cam neîncrezător.

— Să fiu sincer, nici eu nu înţeleg, recunoscu Luke. Am văzut multe lucruri în acea viziune, lucruri care se întâmplă sau poate sunt pe punctul de a se întâmpla. Mi-am văzut elevii părăsind academia – de ce, nu ştiu. I-am văzut pe Leia şi pe Han având ceva probleme...

Robotul ciripi neliniştit şi o altă întrebare apăru.

— Nu, nu ştiu dacă 3PO era cu ei, îi spuse Luke. Ideea este că există o grămadă de locuri în care am putea merge şi unde aş putea schimba lucrurile. Prea multe locuri.

Arătă la imaginea marelui canion.

— Dar Canionada este singurul loc în care chiar m-am văzut pe mine însumi. Singurul loc din viziune în care am simţit pacea.

Se uită iar la dealuri.

— Deci acolo vom merge.

Pentru o clipă fu linişte. Apoi R2 ciripi iar.

— Ai dreptate, aprobă Luke zâmbind. Dacă vrem să mergem, să nu mai zăbovim şi să plecăm.

În plus, îşi spuse el când se îndreptau spre terminalul de andocare, Leia este o Jedi, la rândul ei. Ştie să îşi poarte de grijă. Iar Han are şi el un lung trecut de a înfrânge sorţii. escadrila Vagabond se putea descurca fără el, şi oriunde s-ar fi dus elevii lui Jedi, cu siguranţă aveau un motiv bun să o facă. Orice ar fi însemnat această călătorie pe Cejansij, cu toţii se puteau descurca fără el o vreme.

Patruzeci de minute mai târziu, încă o dată în spaţiu, trase maneta motorului de hiperpropulsie şi trimise X-interceptorul într-un salt către viteza luminică. Încercând din greu să nu se gândească la viziunea pe care o avusese despre Mara.

13

Ceok Orou'cya, prim-ministru al Clanurilor Bothane Reunite, era urban, politicos şi total graţios. Dar sub această poleială, din câte putea spune Leia, părea, de asemenea, sincer surprins de vizita ei.

Iar sub acea surprindere, bănuia ea, se afla o mare îngrijorare.

— Trebuie să îmi înţelegeţi poziţia, doamnă consilier Organa Solo, spuse el pentru a treia oară în timp ce îi conducea pe Leia, Han şi 3PO pe lângă consola de recepţie şi în atriumul somptuos pe trei etaje care ocupa treimea din faţă a Sediului Central al Clanurilor Reunite.

— Vizita dumneavoastră neanunţată, pe aici, este extrem de neobişnuită. Cererea dumneavoastră... blana îi tremură în ciuda eforturilor evidente de a o controla... este şi mai mult.

— Aţi primit scrisoarea de la Gavrisom, interveni Han înţepat. Aţi primit scrisoarea de la Fey'lya. Ce mai doriţi?

Secretarul îi aruncă o privire piezişă lui Han şi, în ciuda seriozităţii situaţiei, Leia trebui să se forţeze pentru a nu zâmbi. Han încerca să fie cât mai intimidant: se ţinea drept şi băţos, privind încruntat şi fără să clipească, cu mâna odihnindu-i-se pe blasterul din tocul de la şold. Încheieturile degetelor se albiseră puţin din cauza puterii

cu care strângea arma, o subtilitate pe care ea i-o sugerase pe drumul de venire aici de pe Coruscant şi care, în mod clar, nu era neobservată de spectatori.

Ar fi fost şi mai intimidant dacă Barkhimkh şi Sakhisakh ar fi stat lângă el. Dar bothanilor nu prea le plăceau noghri, iar Leia hotărâse că această situaţie era deja destul de complicată, fără să mai fie nevoie de tensiuni în plus. Cei doi noghri erau ascunşi undeva, pe afară, gata să vină repede la chemarea prin comunicator, dacă ar fi fost nevoie.

Dar ea se aştepta să nu fie. Între greutatea ei oficială şi ameninţarea consecinţelor mai fizice din partea lui Han, Orou'cya era deja ţinut în şah. Cu ceva nororc, asta ar fi trebuit să le ofere o şansă de a ajunge la dosarele financiare înainte ca cineva să reuşească să le ascundă sau să le modifice.

— Personal, nu am nevoie de mai mult, căpitane Solo, zise primul-ministru. Problema este că doar unul dintre conducătorii Clanurilor Reunite vă poate da autorizaţia de a vedea dosarele pe care le doriţi, şi nici unul nu se află în această parte a planetei acum.

Han făcu încă un pas spre el.

— Aţi primit scrisoarea de la preşedintele Gavrisom...

— Te rog. Leia ridică o mână. Domnule prim-ministru Orou'cya, înţeleg situaţia în care vă aflaţi. Cred că mai există un fel de a pune problema. Înţeleg corect că din poziţia lui de reprezentant al Noii Republici, consilierul Fey'lya ar avea acces la dosarele pe care le căutăm?

Ochii bothanului se mutară repede de la unul la altul, bănuind, în mod clar că era vorba de o capcană.

— Cred că da, răspunse el precaut. Ar trebui să verific regulamentul.

Leia se uită la Han şi ridică uşor din sprâncene.

— Uite, zise Han întinzându-i secretarului un datacard. Am însemnat articolul.

Orou'cya începu să ia cardul, ezită, apoi îşi lăsă iar mâna în jos.

— Vă cred pe cuvânt, spuse el. Dar nu văd ce relevanţă are. Domnul consilier Fay lya nu este aici şi o simplă scrisoare nu poate extinde asemenea privilegii asupra altei persoane.

— Adevărat, zise Leia dând din cap. Totuşi, aceste privilegii se extind asupra posesiunilor personale ale consilierului Fey'lya, nu?

Orou'cya se încruntă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Mă refer la posesiuni cum ar fi calculatoarele lui personale, spuse Leia. Sau roboţii săi.

Bothanul se uită la 3PO şi, de această dată, blana i se lipi vizibil de corp.

— Ale lui...? Dar...

Han îl bătu cu datacardul pe umăr.

— Şi acest articol este însemnat.

— Iar aici este dosarul de proprietate al lui Fey'lya, adăugă Leia scoţând alt datacard.

Mecanic, Orou'cya luă cele două datacarduri, privindu-l pe robotul auriu care stătea tăcut şi distant, cu o aroganţă liniştită.

Cel puţin, asta spera Leia că vedea el. De fapt, 3PO era distant şi tăcut pentru simplul motiv că era prea ruşinat şi mâhnit pentru a mai scoate vreun cuvânt. Era destul de rău, se plânsese el la nesfâşit pe drumul de venire, că Luke îl „dăduse" pe el lui Jabba huttul în timpul salvării lui Han de pe Tatooine. Dar să fie repede vândut unui diplomat bothan fără nici un avertisment era total dezonorant.

Pentru el nu conta că vânzarea nu exista decât pe datacard şi că nu era adevărată. Din punctul lui de vedere, înşelăciunea doar înrăutăţea lucrurile.

Dar Orou'cya nu ştia asta.

— Înţeleg, zise bothanul cu o voce cam plată, uitându-se încă la 3PO. Eu... se întrerupse.

— Camera dosarelor este la etajul trei, da? rupse Han tăcerea.

— Dacă doriţi să aşteptaţi aici, adăugă Leia, sunt sigură că putem să găsim singuri ceea ce căutăm.

Blana lui Orou'cya păru să se pleoştească.

— Nu, trebuie să vă însoţesc, murmură el. Urmaţi-mă, vă rog.

Îi conduse prin atrium către o scară de ceremonii largă, care se arcuia graţios între primele două etaje, părând a fi singurul drum de la departamentele mai mult sau mai puţin publice de la primul nivel la birourile private şi la sălile de şedinţă de deasupra. În capătul scării era un balcon larg, creat, de asemenea, cu gândul la ceremonii.

Ceremonie sau nu, bothanii nu se zgârciseră la securitate. Două gărzi înarmate stăteau la picioarele scării, iar Leia putea vedea stâlpii unei bariere statice camuflaţi în ambele balustrade, câteva trepte mai sus.

De asemenea, ea se întreba câte dintre ferestrele fumurii de birouri care se ascundeau printre copacii scunzi şi tufele căţărătoare de borscii şi kafvris de la cele două etaje de sus ascundeau gărzi care urmăreau scara şi atriumul.

Dar nici o gardă, ascunsă sau nu, nu interveni când Orou'cya conduse grupul pe scări, apoi pe un coridor către o altă scară, mai obişnuită, care ducea la al treilea etaj şi, în cele din urmă, la o uşă pe care scria simplu ARHIVE. Acolo secretarul se opri; dar dacă voia să se mai gândească, ei nu aveau de gând să îl lase. Trecând pe lângă el, Han deschise uşa şi intră.

În cameră mai erau cinci bothani, aşezaţi la diferite console de datte. Cu toţii priveau la uşă când Leia păşii înăuntru lângă Han, având expresii şi poziţii care ar fi putut exprima surpriză sau vină.

— Asta e bună, spuse Leia arătând spre o consolă liberă de lângă uşă. Începe, 3PO.

În tăcere, 3PO se apropie de consolă.

— Mulţumesc, domnule secretar Orou'cya, adăugă Leia către însoţitorul lor. Vă chemăm dacă mai avem nevoie de ajutor.

— Vă sunt la dispoziţie cu orice aveţi nevoie, zise Orou'cya.

Întorcându-se, părăsi camera, închizând uşa în urma lui.

Lângă Leia, Han scoase un sunet nepoliticos.

— Ai fi zis că Fey'lya a pomenit în scrisoare că suntem de partea lor, mormăi el.

— Sunt sigură că a făcut-o, aprobă Leia. Dar ei sunt bothani. Văd ameninţări peste tot.

Han se strâmbă.

— Mai ales din partea altor bothani.

— Aşa funcţionează politica lor internă, îi aminti Leia strângându-l de braţ. Haide, să trecem peste asta.

***

Ordinul specificase o mulţime numeroasă, iar Navett îl asigurase pe maiorul Tierce că echipa lui o putea oferi. Dar acum, privind la marginile mulţimii pe care o putea vedea din punctul lui de observaţie de pe acoperiş – o mulţime care deja inundase tot locul liber din Piaţa Negustorilor – chiar şi el era impresionat. De data aceasta Klif se întrecuse pe sine însuşi.

— Navett? se auzi vocea lui Pensin din casca minusculă din urechea stângă a lui Navett. Se pare că sunt gata să se mişte.

— Bine, răspunse Navett, ducând microfonul ataşat un pic mai aproape de gură. Era un comunicator militar luat din casca unui soldat din trupele de şoc şi probabil ar fi avut probleme dacă era prins cu el. Dar construcţia lui îl făcea mai secret şi mai comod decât modelele civile standard, ca nişte cilindri, şi avea o mai bună criptare în timp real.

— Ai face bine să treci în poziţie. Din ce e formată gloata acum?

— E un adevărat amestec de data asta, zise Pensin. Avem o grămadă de călători de toate felurile din zona portului, dar sunt şi mulţi cumpărători şi negustori. Orice rasă de la om la ishori şi rodian. Şi o mulţime de froffli – le văd crestele alea idioate de păr ridicându-se deasupra restului lumii.

— Bun. Pe lângă înfierbântarea generală a speciei în sine, guvernul froffli era unul dintre puţinele care deja ceruseră public sancţiuni pentru bothani. O specie bazată pe răzbunare, iar faptul că bothanii îşi petrecuseră ultimii cincisprezece ani tocând sistematic industria de armament uşor a frofflilor cu siguranţă nu îmbunătăţise situaţia.

— Ai grijă să nu fii în drumul lor când îşi încep atacul.

— Stai liniştit, spuse Pensin sec. Hopa... În regulă, au pornit. Următoarea oprire, Clădirea Clanurilor Reunite. Eşti pregătit?

— Totul e gata, răspunse Navett mângâind patul puştii laser cu lunetă Nightstinger care era aşezată lângă el pe acoperiş.

— Să-i dăm drumul.

— Şşş, zise Han încruntându-se concentrat. Auzi?

Leia ridică privirea de la consola de datte.

— N-am auzit nimic.

— Parcă ar fi tunat, spuse Han încordându-şi auzul. Sau o mulţime sau... iar se aude.

— E o mulţime, zise Leia, cu o expresie Jedi pe faţă. Şi se aude tot mai tare.

Han se uită la ceilalţi bothani din cameră. Nici unul dintre ei nu părea să fi băgat de seamă.

— Trebuie să fie destul de mare dacă o auzim de aici.

Expresia Jedi devenea tot mai puternică.

— Nu îmi place asta, Han, spuse ea. Ceva nu e în regulă aici.

— Poate că e una dintre demonstraţiile care au tot avut loc în ultima vreme, zise Han apropiindu-se de uşă. Stai aici – mă duc să văd ce se întâmplă.

S-ar fi putut ca bothanii din încăpere să nu îşi fi dat seama ce se întâmpla, dar restul clădirii înţelesese deja. Coridorul era plin de bothani grăbiţi, unii ducând cutii cu datacarduri sau alte aparaturi, alţii doar în grabă. Trecând pe lângă o deschidere care dădea în atrium, văzu ceea ce părea să fie întreg personalul de la primul etaj urcând repede pe scara de ceremonii, cei mai mulţi ducând şi ei cutii şi aparate.

O mână de bothani se împotrivea curentului, coborând pe scări. Cu toţii purtau blastere.

Atriumul, se hotărî Han, nu părea a fi cel mai bun loc în care să te afli acum. Din fericire, nu avea să fie nevoit să coboare acolo. Etajele al doilea şi al treilea aveau balcoane de observaţie care dădeau pe faţada clădirii, de unde ar fi putut evalua situaţia. Croindu-şi drum printre bothanii grăbiţi, se îndreptă în acea direcţie. Cu un pic de încercare şi greşeală pentru a afla ce birou era legat de balcon, deschise uşa glisantă din geam fumuriu şi privi afară.

Era mai rău decât se temuse. Mulţimea era imensă, umplând toată strada în timp ce oamenii şi extratereştrii continuau să se reverse către clădire. Ieşi pe balcon pentru a vedea mai bine; şi când făcu acest lucru, o siluetă aflată aproape în fruntea mulţimii strigă şi gesticulă nebuneşte, arătând în sus. Automat, mâna lui Han se îndreptă către blaster...

— Cetăţeni ai Noii Republici, strigă o voce profundă de bothan de undeva din apropiere. Cu respect, fac apel la calm.

Mulţimea răspunse cu şi mai mult zgomot, care nu aducea deloc a calm sau a respect. Han îşi întinse gâtul şi se uită la balconul de la al doilea etaj, de sub el. Iată-l: un mascul bothan în vârstă, cu un aspect distins, purtând sigiliul şi însemnul complicate ale unui şef de clan.

— Nu sunt şefi de clan în partea asta a lui Bothawui, ha? mormăi Han, ridicându-se. Nu era un expert, dar cu siguranţă nu părea o mulţime pe care un discurs dulce de bothan să o calmeze.

Ceea ce sugera că cel mai bun lucru ar fi fost să se întoarcă înăuntru, la Leia. Pentru orice eventualitate. Aruncând mulţimii o ultimă privire, începu să se întoarcă.

Partea din faţă a mulţimii ajunsese acum la Clădirea Clanurilor Reunite, oamenii din spate împingându-se, înghesuindu-se şi umplând locurile goale din laterale. Sprijinind patul puştii laser de umăr, Navett privi experimentat prin macro-luneta aşezată în lungul ţevii. Aproape gata...

Iar atunci, exact cum ştiuse că vor face, bothanii trimiseră pe balconul de jos un reprezentant care să vorbească gloatei. Personajul îşi ridică braţele pentru a face linişte – fără vreun efect vizibil, fireşte – iar Navet tocmai începea să îşi stabilească ţinta când o altă siluetă apăru, dar pe balconul superior.

Un om? încruntându-se, Navett îşi mută ţinta mai sus şi apropie mai mult.

Şi simţi cum i se căscară ochii de neîncredere. Han Solo – era Han Solo. Erou al Rebeliunii, agent de legătură pentru transporturile Noii Republici şi, pe deasupra, un mare aducător de belele. Şi iată-l acolo, stând în balcon, chiar în faţa lui.

Navett considerase întotdeauna că ducea o viaţă fermecată; dar, uneori, nici chiar lui nu-i venea să creadă cât noroc avea.

— Navett? auzi în ureche vocea agitată a lui Pensin. În balconul de sus...

— Îl văd, spuse Navett, chinuindu-se să pară degajat şi profesionist. Han Solo în persoană. Era prea bine ca să fie adevărat.

— Deci de care ne ocupăm?

Navett zâmbi subţire.

— De amândoi, desigur. Ai o rezervă, nu?

— Ei, da...

— Deci îi facem pe amândoi, îi zise Navett. Şi începem cu Solo. Numără.

— Bine, spuse Pensin. Cinci secunde, patru, trei...

Han plecase doar de câteva secunde când uşa se deschise iar, cu putere.

— Doamnă consilier Organa Solo, spuse primul-ministru Orou'cya respirând greu. Avem nevoie disperată de ajutorul dumneavoastră. O gloată se apropie de această clădire.

— Da, ştiu, zise Leia. Ce vreţi să fac?

— Să ne apăraţi, bineînţeles, se răsti bothanul, arătând cu mâna la sabia de lumină care se vedea atârnând pe sub haina ei largă. Nu sunteţi o Jedi?

Leia îşi înăbuşi un oftat. Încă mai existau mulţi care nu voiau să vadă un Jedi în alt rol decât în cel de apărător înarmat sau de luptător.

— Poate că aş putea încerca să vorbesc cu ei, sugeră ea cu cumpătare.

— Akar şef de clan Rayl'skar deja s-a dus să facă asta, zise Orou'cya, cu blana unduindu-se de o nerăbdare iritată. Vă rog... ar putea da buzna în orice clipă.

— În regulă, zise Leia ridicându-se în picioare. Se terminase cu „nu există nici un şef de clan în această parte a planetei"; dar nu era momentul potrivit pentru asta.

— 3PO, ar fi bine să vii şi tu.

— Eu? robotul căscă gura dându-se înapoi speriat, aşa cum doar 3PO putea face. Dar... stăpână Leia...

— S-ar putea să am nevoie de tine să îmi traduci, îl întrerupse Leia. Să mergem.

Au fost nevoiţi să se împotrivească curentului general de bothani care urcau pe scara principală în timp ce ei coborau.

— Stăpână Leia.. se pare că este o îngrijorare considerabilă printre locuitorii de aici, strigă 3PO peste

zgomotul paşilor grăbiţi şi al tunetului mulţimii de afară. Aş putea sugera să ne regândim strategia?

— N-o să se întâmple nimic, îl asigură Leia prinzându-l de o mână ca să nu se piardă unul de altul. De obicei, tot ce au făcut mai rău aceşti demonstranţi a fost să arunce cu fructe stricate şi cu pietre.

Dacă îi pot convinge că cererile lor sunt analizate, poate că îi pot face să se împrăştie fără să facă nici atât.

Ajunseră la capătul scării, croindu-şi drum printre cele trei şiruri de bothani care blocau partea de jos, şi se grăbiră către uşile din faţă.

— Mă gândeam doar că am putea dori să reevaluăm, continuă 3PO, viteza vorbirii crescându-i o dată cu nervozitatea, care îi creştea cam cu fiecare pas.

— Există două balcoane de unde putem vorbi, până la urmă, şi chiar şi un produs stricat bine plasat poate fi periculos pentru mecanismele interne ale unui robot...

— Taci, îl întrerupse Leia, oprindu-se la câţiva metri de uşă. Brusc ceva se simţea diferit afară; o urmă de intenţie malefică la marginea furiei şi a resentimentului clocotinde ale mulţimii. Îşi întinse Forţa, încercând să o identifice...

Şi apoi, spre groaza ei, un sunet mult prea familiar se auzi prin bubuitul mulţimii, ca trosnetul unui fulger printr-un tunet din depărtare.

Sunetul unui foc de blaster.

Nu a fost nici un avertisment. Absolut nici unul. Într-o clipă Han se uita la mulţime, întrebându-se dacă ar fi trebuit să o cheme pe Leia şi să îi sugereze să vină să vorbească cu ei; iar în cealaltă se întâmplă, scoţând un sunet ca o cizmă în noroiul ud când veni de nicăieri şi lovi peretele lângă umărul lui drept. Se întoarse pe jumătate pentru a se uita, zări o bucată de lut gri care părea moale, cu un mic tub conectat la un cristal multifaţetat înfipt în mijloc...

Şi brusc păru să explodeze într-o lumină orbitoare de foc de armă laser.

Se întoarse repede înapoi, ferindu-şi faţa de explozie în timp ce simţi o împunsătură de durere, ca un ac, în umărul stâng. De undeva de sub el se auzi un ţipăt şi chiar în timp ce se arunca la adăpostul minim al balustradei balconului, auzi sunetul şi zări sclipirea luminii reflectate de la un alt foc de armă. Trăgându-şi blasterul din toc, clipind pe lângă punctul mov înceţoşat care îi plutea în faţa ochilor, încercă să vadă de unde venea atacul.

Oriunde ar fi fost puşcaşul, nu părea grăbit să-şi dezvăluie poziţia trăgând iar. Dar primele două focuri de blaster făcuseră deja destul rău. Dedesubt şi zece metri mai în faţă, mulţimea deschisese un cerc în jurul unui mishtak care se zvârcolea în agonie la pământ. La câţiva metri în spatele lui, în mijlocul altui cerc, un Ieresen zăcea nemişcat.

Cele două focuri de armă provocaseră o tăcere mormântală în mulţime. Han remarcă o mişcare cu coada ochiului: cineva se mişca pe un acoperiş la o clădire distanţă. Se ridică pe jumătate, îndreptându-şi pistolul...

— Uite-l! strigă cineva.

Han se uită iar în jos. Cineva din mulţime arăta în sus; dar arăta spre Han.

— Stai aşa... începu Han.

— Uite-l! strigă iar bărbatul. Uite criminalul!

Şi, ca la un semn, mulţimea reveni brusc la viaţă. Urlând ca o sută de rancori înnebuniţi, se împinseră înainte sub balcon.

Şi cu o izbitură care zgudui întreaga clădire, deschiseră uşile.

— Han! strigă Leia când al doilea foc de laser răsună. Dacă el fusese ţinta...

Nu, îşi dădu ea seama cu un val de uşurare. Încă îi putea simţi prezenţa, atentă şi încordată. Dar cineva de afară fusese lovit; putea simţi valurile de durere. Întinzându-şi Forţa, încercă să îl localizeze.

Iar apoi, dintr-o dată, un urlet îngrozitor veni de la mulţimea de afară...

Şi în faţa ei, uşile se dădură de perete şi un zid solid de fiinţe se revărsă în atrium.

— Oh, vai! suspină 3PO. Stăpână Leia...

— Treci în spatele meu! zise Leia repede, făcând un pas mare în lateral şi apucându-şi sabia, în timp ce arunca o privire rapidă la scara de ceremonii din cealaltă parte a atriumului. Cu un efort serios ar fi trebuit să poată ajunge acolo înaintea mulţimii.

Dar 3PO nu era aşa de rapid. Şi dacă îl abandona gloatei...

— Treci în spatele meu, îi comandă ea din nou robotului, aprinzând sabia. Venise aici să vorbească şi ar fi făcut bine să înceapă. Cei mai aproape din mulţime se speriară când sabia de lumină prinse viaţă, mulţi dintre ei, probabil, observând-o pe Leia doar atunci.

— Cetăţeni ai Noii Republici, strigă ea ridicând sabia deasupra capului. Sunt consilier al Noii Republici şi Cavaler Jedi, Organa Solo. Vă cer să vă opriţi.

Oamenii aflaţi cel mai aproape de Leia ezitară să mai atace, mulţi dintre ei aproape oprindu-se cu greu. Sau, mai bine zis, încercând să facă aşa. Restul mulţimii din spatele lor, fără să ştie de prezenţa Leiei, încă împingea înainte. Înghesuindu-i pe cei din faţă sau cro-indu-şi drum cu forţa pe lângă şi peste ei, continuau să se reverse în clădire.

Dar cel puţin avântul mulţimii fusese încetinit, iar Leia avea începuturile unei audienţe atente. Acum, dacă şi-ar fi putut proiecta vocea către cât mai mulţi – şi dacă ar putea găsi cuvintele potrivite pe care să le spună cu acea voce...

Inspiră adânc, trecând prin tehnicile ei Jedi de îmbunătăţire a puterii şi deschise gura...

Şi, în acel moment, se auzi un strigăt dinspre gărzile bothane adunate la piciorul scării şi şase raze laser explodară în mulţime.

Şi totul se transformă direct într-un iad haotic.

Leia crezuse că mulţimea se aflase la cel mai înalt nivel al zgomotului. Greşise. Ţipetele celor răniţi erau aproape acoperite de urletul de furie şi de groază care era atât de puternic, încât o dureau urechile. Partea din faţă a mulţimii se împrăştie, multe dintre fiinţe încercând să se ascundă pe după copacii scunzi şi tufişuri sau să o tulească nebuneşte la adăpostul birourilor de pe laturile atriumului. Alţii doar îngheţară pe loc, nevrând să dea bir cu fugiţii, dar, la fel de mult, nevrând să intre în razele laser.

Bothanii traseră iar, provocând şi mai multe ţipete; dar de data aceasta, focurile de armă primiră răspuns. Dintr-o duzină de locuri din mulţime pistoalele detunară şi şase gărzi se prăvăliră la pământ.

— Asta e! strigă o voce din mulţime peste urletul general. Cu toţii... pe ei!

— Aşteptaţi! strigă Leia. Stop!

Dar era prea târziu. Mulţimea, înnebunită de furie, se rostogolea înainte ca un val subit, blasterele trăgând la întâmplare, în timp ce atriumul devenea un câmp de luptă. Chiar şi cei a căror înaintare fusese încetinită de vederea sabiei de lumină a Leiei nu mai ascultau şi, de fapt, cei mai mulţi deja o părăsiseră sau fuseseră traşi de mulţime. De două ori a fost nevoită să ridice sabia deasupra capului, căci împingerile şi ghionturile aproape că aruncau pe câte cineva în lamă. Prin tot zgomotul îl auzi slab pe 3PO văicărindu-se, dar până când reuşii să se întoarcă, acesta dispăruse. Un khil sări peste ea, fluierând agitat prin hullepi lui şi fluturând un blaster către scări, complet indiferent faţă de lama sabiei către care se îndrepta...

Şi, recunoscând întunecată înfrângerea, Leia stinse arma, folosind Forţa pentru a-l împiedica pe khil să se izbească de ea. Nu mai putea face nimic aici. Cei care încă trăgeau erau la jumătatea gloatei, nu se putea ajunge la ei, şi nici una dintre fiinţele de lângă ea nu

făcuse nimic care să merite moartea sau mutilarea, aceasta fiind singura pedeapsă pe care sabia ei de lumină o putea aplica. Erau prea multe minţi aici ca ea să le poată calma – prea multe trupuri agitate pentru a le putea da în lături cu Forţa – şi tot ce îi mai rămăsese de făcut era să încerce să se ferească să nu fie călcată în picioare.

Iar apoi, prin tot haosul care o înconjura, simţi o urmă slabă de ceva diferit. Cineva care nu era departe de ea; cineva care era speriat în tăcere pentru siguranţa ei.

Han.

Se forţă să vadă, dar fără lama luminoasă a sabiei care să o ţină la distanţă, mulţimea se apropiase şi o apăsa acum prea puternic pentru ca Leia să mai poată privi altundeva decât în sus. Pentru o clipă cercetă ferestrele tăcute care dădeau spre atrium în timp ce se lupta să îşi păstreze echilibrul, însă dacă Han era acolo, nu îl putu observa.

Dar era ceva acolo, acum aproape direct deasupra capului ei: o mlădiţă groasă de borscii ieşind în afară din zidul atriumului. Trecând prin mulţime în acea direcţie, folosind Forţa pentru a-i da pe oameni în lături când era necesar, se aşeză sub ea. Apoi, tot prin intermediul Forţei, îşi îndoi genunchii şi sări.

Mlădiţa nu era la mai mult de doi metri deasupra ei, un salt uşor pentru un Jedi. Reuşii, cu jumătate de metru mai mult, apucând mlădiţa şi folosind-o pentru a se trage către partea principală a plantei de unde se căţără pe un drum sinuos pe zid. Din noul ei punct de observaţie îl putea vedea acum pe Han: ghemuit lângă parapetul balconului de ceremonii, cu pistolul aţintit spre scări, căutând neliniştit din priviri vreo urmă a nevestei lui. Flancându-l, părând gata să sară în mijlocul gloatei dacă şi când ar fi fost nevoie, erau Barkhimkh şi Sakhisakh.

Cum şi când reuşiseră cei doi noghri să se furişeze în clădire, Leia nu ştia. Dar, deocamdată, nu conta.

Gărzile bothane de la picioarele scării erau doborâte, împuşcate şi călcate în picioare şi întreaga greutate a mulţimii părea să se împingă în bariera statică aflată cu câteva trepte mai sus.

Dar nu îi va ţine prea mult pe loc. Chiar şi de la această distanţă putea vedea scânteile slabe care însemnau că bariera era pe punctul de a ceda... Şi când se va întâmpla, va fi un dezastru pentru toată lumea. Dacă Han şi orice gardă bothană ascunsă ar fi deschis focul când mulţimea năvălea pe scări, rezultatul ar fi fost măcelărirea a zeci, ori poate chiar sute, de persoane.

Dar dacă nu deschideau focul, ar fi avut loc un măcel la fel de neîndurător al bothanilor care scăpaseră la cele două etaje superioare, în orice caz, un număr mare de persoane erau pe punctul de a muri.

Doar dacă...

Unul dintre noghri o văzuse acum, atrăgându-le celorlalţi atenţia în direcţia ei. Han se ridică pe jumătate, buzele mişcându-i-se în strigăte pe care ea nu le putea auzi. Sunt bine, gândi ea cu disperare către el, riscând să scape strânsoarea pentru a-i face semn cu mâna. Dacă el sau noghri ar fi intrat în acel haos, probabil că ar fii fost sfâşiaţi de vii.

Dar nu – el înţelese. Aplecându-se la loc, le făcu semn noghrilor să se întoarcă, privind-o în ochi peste atrium. În regulă, părea să spună expresia lui, dacă nu vrei să venim să te luăm, ce vrei?

Uite, gândi ea către el, riscând iar să îşi piardă strânsoarea şi desfăcându-şi sabia de lumină. O clipă se luptă cu mlădiţele stufoase care încercau să imobilizeze arma, apoi o eliberă şi o ridică. Îndoindu-şi braţul peste umăr, o aruncă peste atrium prinzând-o, cu ajutorul Forţei, la mijlocul distanţei şi ghidând-o pe restul drumului pentru a cădea în mâna lui Han. Câteva clipe el se jucă cu arma, încruntându-se la ea. Ea îi făcu semne şi îşi trimise gândurile către el...

Şi brusc el înţelese. Dând din cap pentru a-i arăta asta, aprinse arma şi o îndreptă cu vârful în jos.

Şi începu să despartă scara de balcon.

Activitatea nu scăpă neobservată. Unii din mulţime urlară, şi câteva raze laser ţâşniră, trecând doar la câţiva centimetri de Han, care se feri. Noghri-ul de lângă Han – al doilea dintre ei, observă Leia puţin cam surprinsă, reuşise să dispară – trase şi el, iar celălalt pistol amuţi.

Ceva se frecă de ceafa Leiei. Ea se întoarse, reamintindu-şi de şerpii de iederă mortali de pe Wayland...

Dar nu era un şarpe de iederă, de fapt nu era nici un fel de creatură. Era o bucată de frânghie-sintetică, atârnând de la una dintre ferestrele aflate chiar deasupra ei.

Şi din spatele ei se vedea faţa lui Barkhimkh privind-o îngrijorat.

Apucând frânghia, începu să se caţere. Aproape ajunsese la fereastră când, în spatele ei, scara se prăbuşi la pământ.

***

— Domnule amiral Pellaeon?

Cu o tresărire, Pellaeon se trezi, visul neliniştitor dispărând în bezna camerei lui.

— Da? răspunse el.

— Maior Tschel, domnule, se auzi vocea ofiţerului de punte. Este o transmisiune pentru dumneavoastră. Are codul dumneavoastră personal de criptare.

— Am înţeles, zise Pellaeon ridicându-se cu osteneală din pat şi mergând la consola calculatorului.

— Transfer-o aici, domnule maior, ordonă el, lăsându-se să cadă în scaun.

— Da, domnule.

Lumina comunicatorului se aprinse, confirmând legătura, iar Pellaeon începu să tasteze codul de decriptare potrivit. A călători prin tot Imperiul încercând

să se roage, să se certe sau să linguşească pentru ca iniţiativa lui de pace să fie acceptată era destul de obositor; dar să fie nevoit apoi să mai suporte şi coşmarurile nu făcea decât să înrăutăţească situaţia. Episodul din această noapte îl avusese pe Marele Amiral Thrawn, reproşându-i cu o voce calmă, dar amară că lăsase să se piardă tot ceea ce el crease...

Calculatorul scoase un sunet de acceptare a codului şi o imagine cât un bănuţ apăru pe platforma pentru hologramă.

— Domnule amiral Pellaeon, sunt colonelul Dreyf, se identifică personajul. Am un raport preliminar despre cercetările asupra Lordului Graemon şi a finanţelor lui.

— Foarte bine, spuse Pellaeon, dintr-o dată complet treaz. Continuă.

— Să fiu direct domnule, omul e un şarpe, zise Dreyf fără ca măcar să încerce să îşi ascundă îngrijorarea. Pare să îşi fi băgat câte un deget în fiecare borcan cu miere de pe Muunilinst până pe Coruscant şi înapoi. Deja am descoperit cincisprezece linii separate către interesele financiare şi comerciale ale Noii Republici, şi încă n-am trecut de ce este la suprafaţă.

Pellaeon dădu din cap posomorât. Da, se potrivea modelului aşteptat. Pentru ca Moff Disra să poată opera în acest fel, trebuia ca Graemon să aibă omologi la fel de dubioşi de cealaltă parte a graniţelor politice ale Noii Republici.

— Dar legături cu bandele cunoscute de piraţi?

— Nimic anume cu Graemon, încă, răspunse Dreyf. Dar avem o conexiune destul de puternică între generalul Kyte şi cineva care are sigur legături cu piraţii Cavrilhu. Kyte a trimis un mesaj acestei persoane de contact imediat după întâlnirea dumneavoastră cu structura de apărare de pe Muunilinst din urmă cu unsprezece zile. O urmărim.

— Înţeleg. Deci Kyte făcea, într-adevăr, parte din asta. În ciuda tuturor dovezilor, Pellaeon sperase să se

înşele. Ca ofiţeri ai Flotei să fie implicaţi în activităţi trădătoare era de două ori mai dureros.

— Ai reuşit să urmăreşti contactele lui Graemon în cealaltă direcţie?

— Nu încă, răspunse Dreyf. Nu este în vârful piramidei, însă – măcar de asta sunt sigur.

— Nu, nu este, aprobă Pellaeon. Totuşi, orice conexiune ar fi existat între el şi Disra va fi fost bine ascunsă. Prea bine ascunsă, poate, pentru ca Dreyf şi resursele lui limitate să o poată dezgropa.

— Ţine-te de asta, continuă el. Vreau faptele şi vreau dovada.

— Da, domnule, spuse Dreyf. Dacă îmi permiteţi să sugerez ceva, domnule amiral, toate aceste legături de afaceri cu Noua Republică ar trebui să fie de ajuns pentru a-l doborî pe Lordul Graemon, dacă doar asta doriţi.

— Nu am nici un interes să dobor vreo persoană anume, zise Pellaeon fără să fie total sincer. Comerţul cu Noua Republică s-ar putea să fie, teoretic, ilegal, dar ştii la fel de bine ca mine că avem prea mare nevoie de resurse pentru ca să se mai obosească cineva să apere legea.

În plus, adăugă în sinea lui, dacă şi când iniţiativa lui de pace va reuşii, tot acel izolaţionism oficial va trebui să fie schimbat, oricum. Da, fireşte, Dreyf nici nu bănuia că se pregătea aşa ceva.

— Ceea ce vreau – şi tot ce vreau – este să aflu cine sunt cei care au manipulat fondurile şi personalul imperiale şi să îi opresc, completă el cu voce tare. Clar?

— Absolut, domnule amiral, spuse Dreyf. Staţi liniştit, domnule; indiferent cât de adânc s-au îngropat, îi scoatem noi de acolo.

— Sunt sigur că o vei face, colonele, îl asigură Pellaeon. Mai era ceva?

— De fapt, domnule, da, zise Dreyf consultând un datapad. Tocmai am primit vorbă de la unul dintre oamenii mei de pe Bothawui care urmărea una dintre

conexiunile Lordului Graemon acolo. Spune că a avut loc o revoltă urâtă la Clădirea Clanurilor Reunite din Drev starn, se pare că din cauza acestui Document Caamas.

Pellaeon se încruntă.

— Mai ai şi alte detalii?

— Doar acela că există în mod sigur victime, răspunse Dreyf. Nu ştiu numărul lor, încă. Se pare că tocmai a avut loc – ştirea nici nu a ajuns la diferitele servicii încă. Probabil că le va lua o vreme să lămurească lucrurile, dar m-am gândit că v-ar plăcea să aflaţi.

— Da, mulţumesc, spuse Pellaeon. Altceva?

— Nu, domnule, nu acum.

— Foarte bine, zise Pellaeon dând din cap. Ţine-mă la curent, colonele. Terminat.

Rămase aşezat la consola calculatorului pentru câteva minute, privind fix la ecranul gol în timp ce rumega acea ultimă informaţie. Noua Republică este instabilă; până la urmă, nu va avea altă variantă decât să se autodistrugă. De câte ori, se întrebă el, îi fusese aruncată această frază în cele trei săptămâni de când îşi începuse campania de convingere a conducătorilor Imperiului că era timpul să accepte înfrângerea? De o sută de ori, parcă, poate mai mult; şi de fiecare dată se opusese, repetând iar şi iar aceeaşi listă de argumente, până la punctul în care exprimarea lor precisă şi finisată îi venea acum automat în minte şi pe buze.

Şi totuşi...

Citise rapoartele despre revoltele care tot răsăriseră din cauza acestor dezvăluiri şi controverse despre Caamas; trecuse prin rezumatele de la Contrainformaţii despre dezbaterile tot mai înfierbântate care aveau loc în Senatul Noii Republici şi în diversele adunări de sector; citise analizele de risc privind starea de război crescândă dintre rivali străvechi de pe tot întinsul galaxiei.

Greşise el şi toţi ceilalţi avuseseră dreptate? Chiar era Noua Republică în pragul autodistrugerii?

Şi dacă era, în numele Imperiului, de ce încerca el să facă pace cu ei?

Cu un oftat se ridică din scaun şi se întoarse la pat. Nu, acum nu părea logic; dar totuşi, nimic nu părea logic în nemişcarea solitară a nopţii adânci. Ar fi avut motive bune şi corecte să înceapă să meargă pe această cale, ştia, şi nu putea decât presupune că aceste motive ar mai fi părut valide când le-ar fi analizat la lumina zilei. Şi dacă această controversă privind Documentul Caamas împiedica procesul...

Pellaeon se încruntă în beznă, amintirea unui comentariu făcut odată de Thrawn pâlpâindu-i în minte. Cercetează cu grijă toate obstacolele, îl dojenise Marele Amiral Thrawn. Cu puţină ingeniozitate, adesea pot fi transformate în pârghii.

Dacă Documentul Caamas dezbina Noua Republică... ce ar fi putut ea oferi în schimb, dacă Imperiul i-ar fi ajutat să rezolve controversa?

Întinzându-se peste pat, îşi luă datapadul şi tastă pentru a accesa lista întâlnirilor pe care urma să le aibă. Întoarcerea pe Bastion ieşea din discuţie; pe lângă întreruperea pe care ar fi creat-o în programul său, orice încercare de a scoate o copie a Documentului Caamas din Biblioteca Imperială i-ar fi fost, fără îndoială, transmisă direct lui Disra şi nu avea nici un interes să îl avertizeze pe Moff de intenţiile lui.

Dar mai exista un sett complet de dosare imperiale în baza Ubictorat de pe Yaga Minor. Şi, la patru întâlniri de acum, Himera avea să ajungă acolo.

Închizând datapadul, Pellaeon îl puse înapoi pe noptieră şi se întinse la loc. Da, asta avea să facă. Să încerce să găsească o copie completă a Documentului Caamas şi să o ofere Noii Republici în schimbul concesiilor politice.

Presupunând, fireşte, că acea întâlnire chiar avusese loc.

Pentru o clipă se gândi să verifice pe punte dacă exista vreun mesaj de la maiorul Vermel. Dar ofiţerii de comunicaţii aveau deja ordine precise să îl anunţe imediat ce sosea vreo astfel de transmisiune. A le aminti aceleaşi instrucţiuni de două ori într-o zi nu i-ar fi făcut decât să se întrebe ce se întâmpla.

Pe lângă asta, trecuseră doar unsprezece zile de când nava lui Vermel s-ar fi putut să fi ajuns pe Morishim. Situaţia politică de pe Coruscant fiind aşa cum era, generalul Bel Iblis ar fi putut foarte bine să aibă nevoie de atât de mult timp doar pentru a convinge ierarhia Noii Republici să accepte o astfel de întâlnire.

Nu, Vermel va suna în cele din urmă. Iar între timp Pellaeon mai avea de trecut prin patru întâlniri cu ofiţeri superiori ai Flotei, foarte probabil ostili, înainte de a se putea îndrepta spre Yaga Minor.

Prima dintre acestea va fi în mai puţin de şase ore. Rotindu-se pe o parte, închizându-şi ochii, îşi limpezi mintea şi încercă să adoarmă la loc.

***

Han clătină din cap.

— Nu, spuse el tresărind uşor când Leia îi puse cu grijă salvie pe umărul stâng. Nu am tras. Nu în mulţime, nu nicăieri.

— Cei cu care am vorbit susţin că aţi făcut-o, insistă Orou'cya. Susţin că un foc de pistol a venit din balconul dumneavoastră.

— A tras şi şeful de clan Rayl'skar? întrebă Sakhisakh. Supravieţuitorii spun şi asta.

— În privinţa asta greşesc, răspunse Orou'cya, vocea lui ţâfnoasă aflându-se într-un contrast ciudat cu prudenţa cu care îl privea pe noghri. Şeful de clan Rayl'skar nu purta pistol.

— Bine, eu nu am tras cu al meu, insistă Han.

Blana bothanului se undui.

— Dacă acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt, trebuie să îl cred, oftă el. De fapt, nu contează.

Han se strâmbă. Nu, probabil că nu conta. Cu douăzeci şi şapte de participanţi la revoltă morţi şi poate încă patruzeci răniţi – şi cu primul etaj al Clădirii Clanurilor Reunite distrus complet – nu prea mai conta cine începuse.

Decât pentru reporteri, desigur. Cei mai mulţi dintre ei dădeau vina pe el.

Uşa se deschise şi două gărzi bothane păşiră înăuntru, ducând câteva bucăţi îndoite de metal.

— Acesta este restul, domnule prim-ministru, spuse unul dintre ei oferindu-i prada lui Orou'cya. Ne-am încheiat căutarea şi nu mai avem ce găsi.

Se încruntă la fragmente. De aproape o oră tot strânseseră piese din 3PO, din toate colţişoarele şi crăpăturile de la primul etaj. Era ca în Oraşul Norilor, doar că mai rău.

— Va fi bine, murmură Leia către el. Se pare că nici una dintre componentele lui importante nu a fost serios afectată când erau jucate în picioare. Cele mai multe dintre stricăciuni sunt de ordin cosmetic.

— Îl putem repara, dacă doriţi, se oferi Orou'cya.

— Nu, mersi, zise Han, dorindu-şi ca Chewie să fie aici, nu având grijă de copii pe Coruscant.

Sau poate că nu. Ultima dată când wookiee-ul îl asamblase la loc pe 3PO, robotul nu fusese chiar nespus de fericit.

— Avem oameni pe Coruscant care o pot face.

— Fireşte. Orou'cya ezită. Vorbind de Coruscant, doamnă consilier Organa Solo, şeful de clan Rayl'skar a luat contactul cu guvernul Noii Republici. Preşedintele Gavrisom ar dori să vorbească cu dumneavoastră cât de repede puteţi.

Han se uită în sus la Leia.

— Vrei să mai am nevoie de îngrijire? murmură el atât cât să îl audă doar ea.

Leia se strâmbă, dar clătină din cap.

— Nu, mai bine să nu amân, spuse ea dându-i bandajul Cu cât mai repede ajunge la el versiunea noastră a poveştii, cu atât mai bine. Pot folosi camera voastră de comunicaţii, domnule prim-ministru Orou'cya?

— Desigur, doamnă consilier Organa Solo, răspunse grav, făcând un semn către uşă. Urmaţi-mă, vă rog.

Ieşiră urmaţi de ceilalţi doi bothani, Sakhisakh se invită şi el destul de direct. Încruntându-se iar, Han profită de singurătate pentru a se elibera de câteva cuvinte alese; şi tocmai îşi pusese bandajul la loc pe umăr, când uşa se deschise şi Barkhimkh intră.

— Leia s-a dus în camera de comunicaţii, îi spuse el noghriului.

— Ştiu, răspunse Barkhimkh înaintând spre Han şi întinzându-i mâna. Dar am vrut să fii tu primul care vede asta.

Încruntându-se, Han luă aparatul contorsionat şi carbonizat din mâna noghriului.

— Ce-i asta?

— Rămăşiţele unei păcăleli imperiale, rosti Barkhimkh, cu o voce plină de dispreţ. Un cristal redirecţional şi un tub detonator umplut cu gaz Tibanna sunt montate într-o bucăţică de material adeziv şi aşezate lângă cel care trebuie acuzat de crimă. Un ţintaş trage apoi un foc în cristal, iar acesta redirecţionează energia în tub.

— Care apoi trage ca un pistol obişnuit. Han dădu din cap posomorât. Dintr-o dată totul era clar. Un foc la întâmplare în mulţime, şi eu sunt acuzat pentru asta.

— Da, zise Barkhimkh întunecat. Încă o dată, ai fost acuzat pentru ceva ce nu este vina ta.

— Da, dar de data asta au făcut o treabă foarte bună, spuse Han. Stai o clipă, totuşi. Cum se face că n-a văzut nimeni focul armei ţintaşului?

— Cel mai probabil a folosit o puşcă cu lunetă Xerrol Nightstinger, răspunse Barkhmikh. Trage cu un glonţ invizibil.

Han se încruntă.

— Glumeşti. Nu am auzit niciodată de o armă laser care să poată face asta.

— Imperiul nu i-a făcut publică existenţa, spuse noghriul. Şi pe lângă acest unic avantaj, a fost în mod clar o armă inferioară. Gazul detonator costă peste o mie pe bidon, nu poate fi folosit decât în arme special proiectate şi permite doar între trei şi cinci focuri pe bidon înainte de a fi schimbat. Nu prea e o armă pentru folosire obişnuită.

— Da, zise Han. Pe de altă parte, nu este chiar o armă pe care cineva să o aibă la el din întâmplare.

— Adevărat, aprobă Barkhimkh. Orice ar fi pornit această confruntare, nu este nici o îndoială că cel care a transformat-o în revoltă a fost agent imperial.

— Problema fiind cum să demonstrăm asta, zise Han, cântărind în palmă ce mai rămăsese din aparat. Nu cred că doar asta ar fi de ajuns.

Noghri-ul clătină din cap.

— Asta este o armă pentru o singură tragere, creată pentru a se dezintegra după folosire. Ştiu ce a fost doar din descrierea ta a ce s-a întâmplat.

Şi deoarece echipele de asasinare noghri folosiseră şi ele aparatele uneori? Probabil, dar nu avea nici un rost să aducă vorba. Chiar şi acum, la zece ani după ce aflaseră adevărul şi schimbaseră tabăra, noghri erau încă sensibili în privinţa lungului lor serviciu în slujba Imperiului.

— Ei, cel puţin noi ştim, spuse el. Cine mai e la conducerea Flotei acum, până la urmă? Am cam pierdut şirul.

— Comandantul Suprem este amiralul Pellaeon, răspunse Barkhimkh. Conduce distrugătorul spaţial imperial Himera.

Han simţi cum îi zvâcnea buza.

— Unul dintre oamenii lui Thrawn, nu?

— Pellaeon a servit direct sub comanda Marelui Amiral, confirmă noghriul. Mulţi l-au considerat principalul protejat al lui Thrawn în timpul acelor luni.

— Cu siguranţă pare să fi învăţat bine trucurile meseriei, mârâi Han. Va trebui să găsim o cale să îl facem să plătească.

Îi dădu aparatul înapoi.

— Uite – încearcă să păstrezi întreg ce a mai rămas până îl ducem la navă. Şi nu le pomeni nimic bothanilor.

— Mă supun, Han clan Solo, spuse noghriul plecându-şi scurt capul în timp ce strecura aparatul într-o punguţă de la şold. Vei putea folosi această informaţie?

— Oh, o vom folosi foarte bine, îl asigură Han scuturându-şi cenuşa de pe mâini.

Aproape şaizeci de oameni şi de extratereştri morţi sau răniţi; Noua Republică, în general şi el, în particular, fiind acuzaţi pentru asta; şi Comandantul Suprem Pellaeon şi agenţii imperiali stând la originea acestui lucru.

— Crede-mă, o să o folosim.

Ochii negri ai noghri-ului se uitară fix la faţa lui.

— Cum?

Han clătină din cap.

— Habar nu am.

14

Liniile stelelor se stinseră în aştri şi ajunseră acolo.

Orice ar fi fost „acolo”.

— Văd trei planete în sistemul interior, zise Faughn, înghiţind pe jumătate ultima silabă când îşi înăbuşi un căscat. Rotaţia normală a echipajului o scosese din tură când erau pe punctul să ajungă la sistemul Nirauan, dar insistase să fie trezită pentru a asista la ultima parte a călătoriei.

Privind la steaua roşie pală, Mara se întreba dacă merita.

— A doua planetă pare locuibilă, raportă Torve. Are atmosferă... temperatura pare în regulă...

— Înregistrăm mişcare, zise repede Elkin. Coordonate cincizeci şi trei cu şaptesprezece.

Mara se uită repede la aparate. Conform ordinelor ei, Gheaţa Înstelată ieşise din hiperspaţiu în modul de invizibilitate totală a senzorilor şi nu exista nici o indicaţie despre vreun fel de sondă de mare putere care ar fi fost necesară pentru a penetra această protecţie. Totuşi, având în vedere că se confruntau cu tehnologie extraterestră, asta ar fi putut să nu însemne nimic.

— Unde se duce? îl întrebă ea pe Elkin.

— Sigur pe a doua planetă, răspunse Elkin tastând la panoul său. Stai... să vedem dacă îi pot estima punctul de sosire.

— E acelaşi fel de navă ca cea care a zburat pe lângă distrugătorul spaţial al lui Terrik? întrebă Faughn.

— Profilul pare la fel, răspunse Torve. Nu pot să zic sigur fără să fac o focalizare de senzori.

— Punctul de sosire iese acum, raportă Elkin. E un loc în emisfera de nord, latitudinile mai joase.

— E ceva în jur? întrebă Faughn.

— Nimic evident, spuse Torve. Cel puţin, nimic care să emită un spectru de energie pe care să îl pot citi.

— Locul ăsta mă îngrijorează, mârâi Elkin, bătând neliniştit darabana cu degetele pe marginea panoului de control.

— De ce nu există nimic nici despre planetă, nici despre sistem în fişierele de datte? Are un nume – cineva trebuie să fi fost aici odată.

— Oh, a fost cineva aici, bine, aprobă Faughn. Dar probabil că nu pentru mult timp. O vreme, în timpurile Vechii Republici, puteai, îii linii mari, doar să intri într-un sistem necunoscut, să faci repede o scanare pentru forme de viaţă şi să te înscrii pentru drepturile de dezvoltare – îi spunea legea „numeşte şi revendică”. Aveai sisteme de pe tot Inelul Exterior puse pe hărţi şi pe listele de bunuri, fără ca cineva să aibă nici cea mai mică idee despre ce era acolo.

— Îmi aduc aminte că am citit despre asta, zise Mara. Sectorul Corporaţiilor era cel mai rău în a profita de acest privilegiu, iar noi nu suntem aşa de departe de acel loc.

— Corect, spuse Faughn. Totuşi, toate acestea fiind zise, trebuie să fiu de acord cu sentimentele lui Elkin în această privinţă. Dacă asta e baza militară a cuiva, unde este apărarea? Unde e baza în sine, de fapt?

— Nimeni nu a zis că e militară, îi aminti Mara. Folosesc tehnologie extraterestră – doar asta ştim.

Se uită pe videcran.

— Şi doar asta vom şti câtă vreme stăm aici.

— Nu ştiu, spuse Faughn. Am confirmat că acesta este sistemul. Poate că ar trebui să ne întoarcem şi să luăm nişte întăriri.

— Din păcate, nu ştim că acesta este sistemul, arătă Mara. Ar putea fi doar punctul de întâlnire de luna asta. Dacă plecăm acum, ar putea să dispară până ne întoarcem.

— Cred că da, zise Faughn fără tragere de inimă. Bine... se pare că zona-ţintă se depărtează de noi. Le-am putea da câteva ore să treacă de orizont şi apoi să ne strecurăm cu nava.

— Asta presupunând că nu au o reţea de senzori de avertizare împrăştiaţi pe toată planeta, interveni Torve.

Dacă au, nu contează că baza principală e în raza vizuală sau nu.

Faughn dădu din umeri.

— E un risc calculat.

— Dar nu unul pe care să şi-l asume întreaga navă, zise Mara, desfăşurând în minte toate posibilităţile. Împreună cu capsulele ei de salvare, Gheaţa Înstelată ducea trei navete: două transportoare şi un vânător stelar Apărător al Noii Republici, pentru drumuri în interiorul sistemului, foarte ilegal, pe care Karrde îl obţinuse de undeva.

— Cum e sistemul de invizibilitate la senzori de pe Apărător? întrebă ea.

— Minim, răspunse Faughn. Pe de altă parte, are o secţiune a senzorilor destul de mică şi, fireşte, nu are deloc emisii de hiper- propulsie. Dacă echipamentul lor nu este prea bun şi o iei încet, ar trebui să ai o şansă destul de mare să te furişezi înăuntru.

— În regulă, spuse Mara, întinzându-şi Forţa. Nu primea nici o furnicătură de la simţul ei de pericol. Cel puţin, nu încă.

— Rămânem cu ideea ta de a lăsa zona-ţintă să se depărteze de noi câteva ore. Poate îmbunătăţim niţel invizibilitatea Apărătorului cât aşteptăm. După aceea... mă duc şi arunc o privire.

***

De la distanţă, planeta păruse întunecată, mohorâtă şi pustie. De aproape, hotărî Mara, nu arăta cu mult mai bine.

Exista vegetaţie, desigur, totul de la copaci pitici cu frunze late, ca nişte evantaie, până la plante care acopereau pământul, imposibil de văzut bine la viteza cu care se apropia. Dar variaţia obişnuită de culoare care era enormă pe cele mai multe dintre lumile pe care le vizitase părea să fi evitat, cumva, Nirauanul. Totul aici părea să fi fost făcut în tonuri de maro sau de gri, cu

pete rare de roşu închis sau de violet intens pentru a rupe monotonia. Probabil că era o adaptare naturală la lumina roşie slabă a soarelui planetei; poate că în partea de infraroşii a spectrului, plantele erau de fapt destul de colorate. Totuşi, se îndoia.

— Încep să intru printre nişte dealuri, acum, spuse ea aparatului de înregistrare prins la un capăt al panoului de control al Apărătorului. Par destul de stâncoase, de fapt – orice fel de pământ o fi fost pe ele se pare că a fost erodat. Se uită la ecrane. Încă nu sunt indicaţii de sonde de senzori.

Îşi ridică privirea de pe consolă, încruntându-se la peisajul din faţa ei. Acolo sus... Între două dintre cele mai stâncoase dealuri...?

— Văd în faţă ceva care seamănă cu o albie, zise ea. Nu – mai bine o ravenă adâncă. De fapt...

Mângâie uşor maneta de control a Apărătorului, riscând să se apropie mai mult ca să vadă mai bine. Prima ei impresie fusese, într-adevăr, corectă: canionul adânc din faţă ducea direct la zona ţintă.

Şi, de fapt, dacă terenul nu o păcălea cumva, se părea că avea loc pe acolo.

— Cred că mi-am găsit drumul, spuse ea apăsând o tastă pentru a descărca informaţiile de navigaţie în aparatul de înregistrare. Se pare că e o potecă drept până la uşa lor.

Doar dacă extratereştrii necunoscuţi nu răspândiseră senzori prin tot defileul, desigur, caz în care ar fi fost o potecă drept către o ambuscadă. Nu putea decât să spere că simţul ei de pericol o va avertiza la timp.

Defileul era, într-adevăr, aşa cum păruse de la distanţă: destul de drept, cu o lăţime variind între cincizeci şi o sută de metri, cu o adâncime medie de aproximativ o sută de metri, dar ajungând şi până la trei sute în unele locuri. Majoritatea defileurilor asemănătoare pe care Mara le văzuse fusese tăiată de

râuri repezi, dar fundul acestuia era uscat. Pereţii erau formaţi din stânci gri abrupte, cu mici tufişuri şi plante căţărătoare tenace prinzându-se de ei.

— Tot nici un semn de activitate a senzorilor, îi zise ea aparatului de înregistrare când începu să zboare prin coridorul îngust. Logica militară standard, ştia, le-ar fi spus oponenţilor ei să îşi pornească atacul în aceşti câţiva primi kilometri, cât manevrabilitatea ei era limitată, dar înainte de a ajunge prea aproape de baza lor. Întinzându-şi Forţa, stând cu ochii îngrijoraţi pe cerul de un albastru şters de deasupra ei, Mara înaintă.

Dar nu veni nici un atac. Defileul se lărgi, se îngustă, apoi se lărgi iar, într-un loc transformându-se dintr-un canion în versantul unei stânci, acolo unde peretele din stâncă se sfărâmase, deschizându-se către o vale largă, împădurită. Porţiunea de spaţiu deschis a fost scurtă; o clipă mai târziu peretele se ridică iar în stânga ei, şi continuă să zboare printr-un defileu. Ca şi cum ar fi fost însufleţită de vederea pădurii, vegetaţia devenea acum mai deasă şi mai variată, cu tufişuri şi liane care, adesea, acopereau complet pereţii stâncoşi.

Şi mai era ceva nou.

— Acum văd găuri în lateralele defileului, raportă ea, încercând să se uite în ele din trecere. Dar mergea prea repede pentru a vedea altceva decât că erau destul de adânci şi că soarele nu pătrundea până în capătul lor.

— La prima vedere, aş zice că nu sunt chiar naturale, continuă ea. Ar putea fi o colonie de zburătoare sau de târâtoare-de-liane sau ar putea fi o parte a unei zone de senzori. Sugerez ca următoarea persoană care vine aici să ia un sett mai bun de senzori pentru... stai o clipă.

Încetini, privind încruntată înainte. Defileul se lărgea iar; şi acolo sus, în dreapta...

— Cred că am găsit uşa din faţă, îi spuse ea încordată aparatului de înregistrare. Pare a fi gura unei peşteri sus în dreapta, de partea asta a unei curbe la

dreapta. O deschidere destul de mare... cu ceva manevre, navele pe care le-am văzut ar putea intra. Îşi ţuguie buzele. Iar acum am o decizie de luat: să merg cu Apărătorul sau pe jos.

Acum Apărătorul se oprea încet, iar ea trecu pe elevatoare repulsoare în timp ce încerca să se gândească. Decizia evidentă ar fi fost, desigur, să intre cu Apărătorul. Dar în acest caz, evident nu însemna neapărat şi deştept. Până acum nu primiseră nici un răspuns de la vânatul lor, ceea ce însemna ori că nu o observaseră încă, ori că nu o considerau o ameninţare.

Şi în oricare dintre cazuri, o singură persoană mergând pe jos ar fi ajuns, probabil, mai departe decât un vânător stelar al Noii Republici cu motoarele urlând şi cu tunurile cu laser la capacitate maximă.

— Mă duc pe jos, spuse ea aparatului de înregistrare, aşezând Apărătorul pe pământ lângă un grup de tufişuri şi tastând pentru o scanare biologică a aerului de afară.

— Încă nu au avut loc acţiuni ostile împotriva mea şi ar fi frumos dacă aş putea face să rămână aşa.

Întinzându-se către micul dulăpior de arme de lângă genunchiul ei drept, îl deschise.

— Dar pentru cazul în care nu pot, îmi iau LasTech-ul, blasterul de rezervă şi sabia de lumină, adăugă ea. Asta ar trebui să îmi dea un avantaj în orice s-ar întâmpla.

Puse blasterul LasTech în tocul de la şold şi prinse arma mai mică în tocul de pe antebraţ ascuns de mâneca stângă. Luă sabia de lumină...

Şi se opri, uitându-se la ea, simţindu-i metalul rece pe piele. Fusese sabia lui Luke Skywalker odată, făcută de tatăl său şi dăruită lui de Obi-Wan Kenobi pe Tatooine. La rândul său, Luke i-o dăduse ei, după ce contra-ofensiva puternică a Imperiului condusă de Marele Amiral Thrawn fusese, în cele din urmă, oprită.

Atunci, ea şi Luke fuseseră aliaţi. Acum...

Cu o grimasă, îşi agăţă sabia de lumină la curea. Acum nu mai era sigură ce erau.

Sau, mai bine zis, nu mai era sigură ce era el.

Scanarea biologică scoase un sunet: aerul era respirabil, fără toxine sau micro-organisme periculoase care ar fi putut trece de imunizarea ei la scară largă.

— Pare în regulă aici, spuse ea, luându-şi gândurile de la Skywalker şi aducându-le înapoi la treaba pe care o avea de făcut. Oprind elevatoarele repulsoare, trecu sistemele Apărătorului în aşteptare şi mai verifică o dată ca aparatul de înregistrare să fie reglat să transmită la Gheaţa Înstelată.

— Îmi iau cu mine comunicatorul, conectat la aparatul de înregistrat.

Îşi prinse comunicatorul de guler şi deschise cupola. Aerul de pe Nirauan năvăli, rece şi proaspăt, cu aromele subtile, dar exotice ale unei lumi noi. Desfăcându-şi centurile, se ridică, luând trusa de supravieţuire a Apărătorului din dulapul ei şi agăţând-o pe un umăr în timp ce cobora pe pământ.

Punându-şi bine trusa pe spate, uitându-se încă o dată în jur, închise şi încuie cupola şi porni către peşteră.

Vegetaţia ca o iarbă de sub tălpile ei era scurtă şi cu fire late, cu tendinţa de a se agăţa de cizmele ei, dar altfel nu îi îngreuna mişcările. Ascultă în timp ce mergea, dar nu se auzea decât foşnetul plantelor şi şoapta înceată a adierilor prin defileu. Nici un sunet de animal sau de zburătoare.

Dar erau acolo, ea ştia, uitându-se în sus la micile găuri care punctau laturile defileului. Animalele erau acolo. În găuri sau în cuiburile din tufişuri ori ascunzându-se pe sub lianele care se căţărau pe pietre. Le simţea prezenţa.

Şi cel puţin unele dintre ele o urmăreau...

— S-ar putea să mă fi înşelat, zise ea în comunicator scoţându-şi pistolul. S-ar putea să fie doar o peşteră acolo. Cred că o să aflu în curând.

Precaută, îşi croi drum către grotă. La fel de precaută, se uită pe după margine.

Era o peşteră, da. O peşteră cu pereţi colţuroşi, murdară şi cu mucegai, întinzându-se întunecată în depărtare, cu un strat gros de frunze uscate pe jos, la intrare, cu pânze de păianjen fluturând încet în bătaia adierii şi cu un miros de umezeală de la o apă stătătoare de mai departe.

Îşi lăsă pistolul cu laser în jos, simţindu-se nelalocul ei şi puţin cam fraieră.

— Am ajuns, spuse ea în comunicator. Şi dacă ăsta este un terminal de aterizare deghizat, au făcut o treabă nemaipomenită.

Ieşi la gura peşterii, punându-şi mâna la ochi pentru a se uita în sus pe versantul muntelui. Nu vedea decât stâncă. Chiar după peşteră, după cum observase, defileul se curba uşor spre dreapta. Mai mult din curiozitate, decât în speranţa că va vedea ceva interesant, merse în cealaltă parte a peşterii şi se uită după colţ.

Şi i se tăie răsuflarea. Drept în faţă, poate la zece kilometri distanţă, defileul se oprea brusc la baza unui mal înalt. Şi, aşezată pe vârful malului, neagră pe cerul albastru şters, era o clădire.

Nu, nu doar o clădire. O fortăreaţă.

Mara inspiră adânc.

— I-am găsit, spuse ea, luptându-se să rămână calmă în timp ce scotea un macro-binoclu din geanta lui de pe laterala trusei de supravieţuire. Era ceva în înfăţişarea acelei structuri care îi provoca o furnicătură neplăcută.

— E un fel de fortăreaţă ridicată pe un mal de la capătul defileului.

Activă macro-binoclul şi focaliză pe fortăreaţă.

— Pare să fie construită din piatră neagră, raportă ea, apropiind imaginea. Îmi aminteşte de fortăreaţa aia abandonată de pe Hijarna pe care o foloseam uneori ca punct de întâlnire. Văd... parcă două, poate trei turnuri

din unghiul ăsta, plus încă ceva care ar putea să fi fost încă unul rupt de la bază. De fapt...

Se uită în jos, pe mal, acolo unde începea defileul, furnicătura devenind şi mai neplăcută.

— De fapt, dacă potriveşti unghiurile, spuse ea încet, poţi trage concluzia că ce a dărâmat turnul acela a fost aceeaşi explozie care a săpat defileul ăsta.

Şi, dacă era aşa, trebuie să fi fost o explozie impresionantă. Steaua Morţii ar fi putut-o face, dar nimic altceva din arsenalele Imperiului sau al Noii Republici.

— Nu contează, cred că asta e următoarea mea oprire, se hotărî ea, punând macro-binoclul la loc în geantă. Aruncând încă o privire fortăreţei, se întoarse pentru a se îndrepta către Apărător. Se uită în peşteră, trecu în partea cealaltă...

Şi încremeni, lipindu-şi umărul de piatra rece de lângă gura peşterii. Ceva îi alertase dintr-o dată simţul pericolului... Şi în timp ce aştepta, auzi iar.

Geamătul îndepărtat, încet, al unui vehicul zburător.

— Cred că o să am companie, mormăi ea în comunicator, cercetând iute cerul. Nu se vedea nimic încă, dar, în mod clar, sunetul se apropia. Cu grijă, încă uitându-se pe cer, făcu câţiva paşi înapoi, în umbrele din peşteră.

Brusc, simţul pericolului i se aprinse; dar chiar când se întorcea, ştiu că era prea târziu. Din adâncul peşterii, din dreapta, ceva negru ţâşni, aruncându-i o rafală de aer umed în faţă când zbură pe lângă capul ei şi se retrase iute în beznă. Mara se ghemui, cu pistolul urmărind umbra zburătoare, dar deja nu se mai vedea. Trase o dată în tavan, explozia de lumină oferindu-i o imagine rapidă a pereţilor neregulaţi şi a ţepilor de piatră care atârnau din tavan. Zări umbra zburătoare, îşi aţinti arma ameninţător către ea...

Abia văzu a doua umbră care căzu de undeva de deasupra ei şi îi înşfăcă cu îndemânare blasterul din mână. Înăbuşindu-şi un blestem, trase sabia de lumină

de la cingătoare cu mâna stângă, aprinzând-o şi, cu aceeaşi mişcare, aruncând-o în mâna dreaptă.

Şi brusc, întreaga peşteră păru să se oprească cu un ţipăt strident.

Era, îşi dădu Mara seama, o caracterizare bizară a ceea ce tocmai se întâmplase. Dar, cu toate acesta, impresia rămânea. Orice ar fi fost creaturile care dădeau din aripi, o priveau brusc cu alţi ochi.

Şi îi vorbeau cu o altă voce.

O altă voce? Mara se încruntă, ascultând cu atenţie. Nu greşea: într-adevăr erau sunete noi care murmurau în peşteră.

În peşteră... sau în mintea ei.

Retrăgându-se într-o mică nişă din perete, îşi întinse Forţa cât de tare putu. Aproape-vocile păreau să se ascută, dar rămâneau chiar la marginea chinuitoare a înţelegerii.

— Minunat, mormăi ea pentru sine. O navă extraterestră şi posibil ostilă se apropia, şi uite-o pe ea, prinsă de nişte creaturi la fel de extraterestre, care erau destul de isteţe ca să îi ia blasterul. Creaturi cu care aproape, dar nu chiar, putea comunica.

— Unde sunt Skywalker şi trucurile lui când ai nevoie de ei?

Parcă un cutremur emoţional ar fi zguduit peştera. Brusc aproape-vocile începură să strige şi mai tare la marginea minţii ei.

— Skywalker? întrebă Mara. Îl ştiţi?

Iar aproape-vocile strigară, de data asta cu o urmă de frustrare.

— Da, şi eu sunt frustrată, se răsti Mara. Hai, vorbiţi. Sau ce faceţi voi. Ce treabă are Skywalker cu voi?

Dacă îi răspunseră, nu auzi. De la gura peşterii, din stânga, se auzi şoapta unei mişcări. Se întoarse, cu sabia de lumină în poziţie de apărare...

Şi simţi cum căscă gura de uimire. Mişcându-se cu stângăcie la intrarea în peşteră, era un nor imens de

creaturi negre, semănând vag cu nişte mynock, bătând nebuneşte din aripi.

Şi în centrul acelui nor, susţinută de spatele celor de dedesubt şi ridicată de ghearele pe jumătate ascunse ale celor de deasupra, era nava ei.

— Ce naiba? rosti ea, sărind înainte.

Prea repede. Piciorul i se prinse într-o grămadă de frunze uscate, dezechilibrând-o. Se învârti, încercând să-şi revină, dar se roti în direcţia opusă. Cu coada ochiului văzu apropiindu-se cu viteză o piatră ascuţită care ieşea din peretele peşterii...

Se trezi treptat, dureros, cu o dâră de ceea ce părea a fi sânge uscat pe o parte a capului şi cu ochii care păreau că nu voiau să se deschidă.

A mai trecut cam o jumătate de minut de ameţeală până să fie destul de conştientă, încât să îşi dea seama că, de fapt, avea ochii deschişi. Doar că era prea întuneric pentru a vedea ceva.

— Ah-oh, mormăi ea, vocea răsunându-i straniu. Fusese inconştientă destul de mult cât să se fi înnoptat? Sau fusese târâtă ori dusă în adâncul peşterii?

Încă mai avea trusa de supravieţuire. Scoţând bagheta luminoasă de la locul ei, o aprinse.

Într-adevăr, fusese mutată mai în adâncul peşterii. Şi, pentru siguranţă, se şi înnoptase afară.

— E bine de ştiut că mai pot să-i chem, mormăi ea dezgustată, uitându-se la ceas. Fusese inconştientă aproape trei ore, mult mai mult decât s-ar fi aşteptat. Fie se lovise de perete mai tare decât îşi dăduse seama, fie răpitorii ei o scăpaseră de câteva ori până o aduseseră aici.

Orice ar fi fost „aici”.

Pentru o clipă plimbă raza baghetei luminoase pe pereţii şi pe tavanul înalt al peşterii din jurul ei, comparând ce vedea cu amintirea imaginii scurte de când trăsese cu blasterul, mai devreme. Dar nu se potrivea nimic. Asta însemna că era cel puţin la treizeci

de metri mai departe, estimă ea, poate mai mult. Nu era un drum imposibil, presupunând că nu se pierdea în labirintul de coridoare laterale. Şi presupunând că Apărătorul ei o aştepta undeva pe drum.

Şi presupunând că dacă presupunerea unu şi doi erau corecte, ar avea unde să se ducă.

Se uită iar la ceas. Trei ore. Aparatul de înregistrare fusese programat să transmită la Gheaţa Înstelată dacă oprea comunicatorul sau dacă tăcea vreme de cincisprezece minute. Ceea ce însemna că Faughn primise înregistrarea călătoriei sale de peste două ore şi jumătate, inclusiv ultimul ei ţipăt uimit dinainte de a se lovi la cap şi a leşina. Întrebarea era ce se hotărâse să facă?

Din nefericire, nu era decât un răspuns probabil. Faughn nu mai avea alte nave de luptă la bord; nu avea cum să îi vină Marei în ajutor, decât cu Gheaţa Înstelată. Avea destulă minte să nu rişte nava aşa, mai ales când era singura care avea informaţiile trimise de Mara.

Ceea ce însemna că Gheaţa Înstelată plecase de mult. Şi, fără hiperpropulsie la Apărător, însemna că Mara era blocată aici.

— Cred că m-aş putea duce până la fortăreaţă să văd dacă au vreo cameră de închiriat, mormăi ea. Dar nu părea deloc o idee bună; şi chiar când o spuse, auzi o notă puternică de dezaprobare în aproape- vocile care încă se mişcau uşor la marginea minţii ei.

— Staţi liniştite, nu plec nicăieri, mârâi ea. Era vina lor că era izolată aici, până la urmă.

Pe de altă parte, în funcţie de ce sau cine fusese în nava pe care o auzise, era posibil şi să îi fi salvat viaţa. În aceste circumstanţe, presupunea ea, era un schimb corect.

Iar ăsta nici nu era un exil permanent. Câteva zile – cel mult două săptămâni – şi Karrde va trimite o trupă să o scoată de aici.

Între timp, trebuia să se gândească la supravieţuire. Aşezând bagheta luminoasă în echilibru pe o ieşitură de unde să îi dea nişte lumină de lucru, îşi desfăcu trusa de supravieţuire şi începu să pregătească tabăra.

15

Lando îşi ridică privirea de pe datapad către bărbatul cărunt care şedea de partea cealaltă a mesei de bar, cu faţa pe jumătate ascunsă de halbă.

— Cred că glumeşti, spuse el fluturând datapadul. Cincisprezece mii? Pe lună!

Celălalt ridică din umeri.

— Accepţi sau nu, Calrissian – pentru mine nu contează. Dar dacă vrei să îi angajezi pe cei mai buni, trebuie să te aştepţi să te coste.

— Oh, haide, mârâi Lando. Vorbeşti cu mine, Reggi. Amândoi ştim că Garda Soskin poate fi numită cu greu cea mai bună.

— Poate că aşa e, admise Reggi, luând încă o duşcă din halbă. Dar sunt cei mai buni pe care ai vreo şansă să îi angajezi.

— Uite, eu vorbesc despre paza transporturilor de minereu, zise Lando luptându-se cu senzaţia de leşin pe care o tot avusese în ultimele zece zile. Nu să invadăm Alion sau să abordăm un distrugător spaţial sau altceva.

— Păcat, spuse Reggie, ştergându-şi gura cu mâneca. Astea par mai distractive – soskinii ţi-ar putea face o reducere pentru una dintre ele.

— Ce vreau să zic este că nu vorbim despre o treabă care face cincisprezece mii, insistă Lando cu încăpăţânare. Luăm un transport de minereu pe lună de

pe Varn, plus câteva încărcături de clienţi ai cazinoului pe care îi ducem şi îi aducem. Asta nu face mai mult de, să zicem, cinci mii pe lună.

Reggi oftă.

— Uite, Calrissian... Se opri, uitându-se în jur prin bar. Uită-te acolo, continuă el arătând spre un grup de extratereştri aplecaţi peste o masă, cu capetele lor cornoase aproape atingându-se.

— Îi vezi pe acei clatear? Au o neînţelegere veche de şase sute de ani cu nhorasii, pe care cinci generaţii diferite de Jedi au încercat să o oprească şi nu au reuşit. Ai auzit de asta?

Lando dădu din cap.

— Da.

— Bine, spuse Reggi. Ei, cu această nouă politică neintervenţionistă care vine de la Coruscant, s-au gândit că nimănui din afara sectorului lor nu o să-i mai pese de ce îşi fac unii altora. Deci, e timpul să se lupte iar.

— Acum, clatearii, ăştia au o armată destul de bună – o vreme au fost mulţi în slujba Imperiului – aşa că sunt destul de în formă. Nhorasii au fost mai norocoşi – sau poate că nu, depinde cum priveşti. Au fost ignoraţi de Imperiu, aşa că nu prea au cu ce să lupte.

Lando oftă. Înţelegea unde bătea.

— Aşa că angajează mercenari.

— Te-ai prins, prietene, spuse Reggi aprobator. Au adus Scutul Dhashaan să le apere sistemele – chiar l-au convins pe bătrânul Dahrus în persoană să renunţe la pensie pentru a se ocupa de logistica şi de strategia lor. Şi le decartează câte treizeci de mii. Pe zi.

Clătină din cap a neîncredere.

— În mod clar e o piaţă de desfacere pentru oricine are soldaţi şi nave, Calrissian. Toţi se gândesc să îşi rezolve vechile neînţelegeri. Şi cine nu are o neînţelegere sau două cu cineva?

— Dar nhorasii angajează pentru un război în toată regula, zise Lando încercând pentru ultima oară. Eu nu

vreau decât pe cineva care să mă ajute să-i ţin pe piraţi la distanţă de transporturile mele.

Reggi dădu din umeri.

— Unele dintre bandele alea de piraţi sunt mai rele decât dacă te-ai lua de forţa defensivă a unui întreg sistem. Fireşte, depinde de sistem.

Lando se strâmbă.

— Reggi, uite...

— Şi dacă iar vrei să aduci vorba de chestia aia de pe Taanab, n-o face, îl întrerupse celălalt. Ai tot stors favoruri din bucăţica aia de istorie de, oh, trebuie să fie vreo cincisprezece ani. De data asta nu te mai ajută.

— E bine să vezi recunoştinţă, zise Lando rece, ridicându-se în picioare. Ne mai vedem, Reggi. Noroc în orice război te hotărăşti să intri.

Lumina soarelui cilparian de după-amiază părea şi mai puternică după obscuritatea răcoroasă din bar. Pentru un minut, Lando stătu lângă intrare, studiind steagurile companiilor care zburau în sus şi în jos pe Strada Pilotului, întrebându-se dacă ar fi avut rost să încerce să vadă ce clienţi mai aveau.

Nu. Reggi avea dreptate: orice grup de mercenari care ar fi meritat să fie angajat căuta deja ceva mai serios decât sarcina de a escorta cargoboturi. Şi o plată mai mare decât îşi putea permite Lando.

După aproape două decade de luptă chinuitoare, galaxia îşi găsise, într-un final, pacea... Şi tot ce voiau să facă cu ea era să se întoarcă la micile războaie lipsite de importanţă, pe care Noua Ordine a împăratului le întrerupsese atât de necugetat.

Clătinând obosit din cap, se întoarse către astroport.

Zgomotul mulţimii ajunse la el cu mult înainte de a intra în raza ei vizuală. Era o gloată destul de mare, după cum păreau să se desfăşoare lucrurile astea: probabil trei sute de oameni şi de extratereştri, înghesuindu-se zgomotos în jurul intrării Terminalului 66. Acest grup era

mai bine organizat decât majoritatea, totuşi, cu pancarte şi cu strigăte care cereau dreptate pentru Caamas.

În starea în care se afla, Lando s-ar fi bucurat de şansa de a-şi croi drum cu forţa printre ei, poate ar fi avut şi ocazia de a mai scăpa de ceva din resentimentele care fierbeau în el. Dar azi universul nu avea de gând să coopereze cu el nici măcar atât; Doamna Norocoasă era la două terminale mai încolo, în 68. Mormăind pentru el ceva despre oamenii care nu au nimic mai bun de făcut decât să protesteze pentru ceva ce se întâmplase înainte ca mulţi dintre ei să se fi născut, trecu, mergând apăsat, pe lângă mulţime şi se îndreptă către terminalul său. Din punctul lui de vedere, cu cât pleca mai repede de pe Cilpar, cu atât mai bine.

Trecuse cu mai bine de zece metri de mulţime, când un fapt rătăcit reuşii să treacă de scutul lui de autocompătimire ursuză. Aceste proteste aveau întotdeauna ca ţintă bothanii: negustori, diplomaţi sau afaceri bothane. Dar la Astroportul Mos Tommro nu exista nici un bothan – foloseau un alt port.

Deci ce căutau protestatarii aici?

Păstrându-şi precaut atenţia asupra mulţimii, se retrase într-o alee pentru a nu fi văzut de ei şi îşi scoase comunicatorul. Îl reglă să treacă prin sistemul de comunicaţii al Doamnei Norocoase şi apelă centrul de control al astroportului.

— Sunt Lando Calrissian din Terminalul 68, se identifică el vocii plictisite care îi răspunse. Aş vrea o listă a navelor din Terminalul 66.

— Nu veţi avea nevoie de aşa ceva, spuse o voce calmă de pe aleea din spatele lui.

Lando se întoarse repede, mâna zvâcnindu-i pe lângă marginea mantiei cu o uşurinţă exersată şi aterizând pe mânerul blasterului din toc. La câţiva metri de el, împodobiţi cu toate însemnele diplomatice, stăteau doi diamali cu feţe tăbăcite şi coame albe.

— Da? întrebă el precaut. Vă pot fi de ajutor?

— Da, cred că puteţi, spuse cel mai înalt dintre cei doi extratereştri. Permiteţi-mi să mă prezint. Sunt Porolo Miatamia, Senator al Noii Republici. Îmi puteţi confirma că auzul nu m-a înşelat şi că sunteţi generalul Lando Calrissian?

— Fost general, da, dădu Lando din cap, luând mâna de pe blaster şi închizând comunicatorul. Mulţimea de protestatari de la Terminalul 66 începea să aibă un rost acum.

— Îmi puteţi confirma, în schimb, că aceasta nu este o întâlnire întâmplătoare? Miatamia zâmbi subţire, în singurul fel în care Lando văzuse vreun diamal să surâdă vreodată.

— Aveţi dreptate, îl asigură senatorul. Ordonanţa mea v-a zărit la cinci străzi distanţă, când vă apropiaţi. O ureche în formă de evantai se aplecă pentru a-l arăta pe diamalul de lângă el. V-am urmărit până în acest loc, căutând un mod de a vă confirma identitatea.

— Aţi confirmat-o, spuse Lando. Una dintre cele mai iritante caracteristici sociale diamale – enervantă pentru el, oricum – era această tendinţă a lor de a bate apa în piuă până nu se mai putea pe lângă un subiect înainte de a trece la el.

— Vă pot face vreun serviciu?

Urechea lui Miatamia zvâcni în direcţia mulţimii.

— Nava mea se află în Terminalul de Andocare 66, spuse el. Există... persoane... care dezaprobă poziţia guvernului meu în problema bothană.

— Da, am auzit, răspunse Lando. Deci acum era problema bothană, nu problema Caamas. Interesant. Guvernul dumneavoastră vrea să ierte şi să uite, ceva de genul ăsta.

Senatorul îl privi cu atenţie.

— Adică aţi prefera să abateţi o răzbunare stupidă asupra inocenţilor?

Lando îşi desfăcu mâinile.

— Hei, asta e politică. Eu sunt doar un om de afaceri care încearcă să scoată şi el niţel profit.

Miatamiaîl mai privi o clipă. Apoi una dintre urechile lui zvâcni.

— După cum s-ar putea, spuse el criptic. În orice caz, protestatarii şi-au atins scopul. Prin urmare, am apelat la autorităţile astroportuare pentru a-i îndepărta, astfel încât să mă pot întoarce la navă.

Lando dădu din cap. După revolta mortală de pe Bothawui din urmă cu o săptămână, putea înţelege reţinerea senatorului de a încerca să îşi croiască drum prin mulţime.

— Să ghicesc. Nu au vrut să ridice un deget.

— Nu este nevoie să ghiciţi: pot afirma cu tărie că acesta a fost răspunsul lor, zise Miatamia. Tocmai plecam din birourile lor când v-am observat şi am încercat să vă identificăm.

— Înţeleg, spuse Lando. Pot să vă fac vreun serviciu?

Cealaltă ureche a lui Miatamia zvâcni.

— Doream să vă cer să vă folosiţi poziţia şi influenţa în cadrul Noii Republici pentru a interveni în numele meu.

Influenţa lui în cadrul Noii Republici. Da.

— Aş vrea să vă pot ajuta, zise el. Din nefericire, mă tem că influenţa mea este limitată în aceste vremuri la un număr mic de prieteni şi asociaţi. Dintre care nici unul nu se află acum pe Cilpar.

— Înţeleg. Miatamia tăcu o clipă. În această situaţie, poate că aţi dori să vorbiţi mulţimii. Ca erou al Rebeliunii, aţi avea o influenţă liniştitoare.

Lando pufni pentru el.

— Mă îndoiesc foarte mult că activităţile mele din trecut mi-ar fi de prea mult ajutor cu ei, domnule senator. În aceste zile există o tendinţă urâtă ca oamenii să uite ce s-a întâmplat atunci.

— Deci refuzaţi să mă ajutaţi?

— Nu este un refuz, răspunse Lando, încercând din greu să îşi păstreze răbdarea. Era o problemă de limbaj, fireşte; cu tot aspectul lor de un calm logic, diamalii aveau tendinţa să utilizeze cuvintele în moduri neobişnuite. Acesta era un motiv pentru care multora nu le plăcea să aibă de a face cu ei.

— Eu doar arăt că nu am cum să vă ajut.

Iar apoi, brusc, îi veni o idee.

— Cel puţin, nu am cum să vă ajut să ajungeţi la nava dumneavoastră, continuă el înainte ca Miatamia să poată răspunde. Dacă tot ce vă trebuie acum este să ajungeţi pe Coruscant sau înapoi acasă, atunci este o altă treabă.

Ambele urechi zvâcniră în acelaşi timp.

— Explicaţi.

— Nava mea este andocată în Terminalul 68, spuse el. Aş fi onorat să vă duc oriunde doriţi în Noua Republică.

— Alţi membri ai echipajului sunt încă afară, arătă ordonanţa. Ţinuţi departe de navă de către mulţime. Le oferiţi şi lor transport?

— Mă gândeam mai ales la dumneavoastră şi la domnul senator Miatamia, răspunse Lando privindu-l. Nava mea are un spaţiu cam redus.

Îşi întoarse iar ochii către Miatamia.

— Dar mi se pare că mulţimea nu este interesată de echipajul dumneavoastră, ci doar de atenţia domnului senator. O dată ce dumneavoastră nu veţi mai fi aici pentru a le oferi această atenţie, nu o să mai aibă motiv să piardă vremea pe aici.

— Vorbiţi despre raţiune, spuse Miatamia. Acum vorbiţi despre cost.

— Nici un cost, domnule senator, îl asigură Lando fluturând o mână în semn de invitaţie către terminalul său. Aş fi onorat să am la bordul navei mele o persoană atât de distinsă.

Celălalt nu se mişcă.

— Vorbiţi despre cost, vă rog. Întotdeauna există un preţ.

Se sfîrşise cu a găsi un mod subtil de a aborda acest subiect la bordul Doamnei Norocoase.

— Nu există nici un preţ, repetă Lando. Totuşi, operaţiunea mea minieră subacvatică are probleme cu atacurile piraţilor. Mă gândeam că poate aş putea stabili un acord cu armata diamală pentru a oferi siguranţă în plus transporturilor mele.

— Sarcina primară a armatei diamale este să protejeze interesele diamale, zise Miatamia. Totuşi, ar putea exista loc pentru o discuţie.

— Mulţumesc, domnule senator, spuse Lando. Tot ce cer este o discuţie corectă. Mergem?

Drumul scurt peste stradă până la uşa terminalului de andocare a fost doar un pic mai rău decât se aşteptase Lando. Cei doi diamali au refuzat să fugă sau chiar să se grăbească – o problemă de demnitate, se părea – şi erau la jumătatea drumului când mulţimea care aştepta la două terminale mai încolo i-a zărit. Din fericire, neavând reţineri faţă de a se grăbi puţin la nevoie, Lando ajunsese deja în cealaltă parte, deschizând uşa terminalului înainte ca gloata să îşi înceapă revărsarea întârziată către ei. Diamalii ajunseră înăuntru la timp, cu doar câteva mici pete de suc de fructe de la loviturile ratate, drept amintire.

— Sunt barbari, spuse ordonanţa pe un ton de gheaţă, când Lando închise uşa în spatele lor. Nici o fiinţă nu ar trebui să aibă dreptul să încerce o astfel de dezonorare a alteia.

— Pace, zise Miatamiala pe acelaşi ton, în timp ce-şi scutura cu vârfurile degetelor câteva picături de pe mânecă. Puţine alte fiinţe au înţelepciunea sau capacitatea pentru exprimarea cuviincioasă caracteristică poporului diamal. În loc să îi consideri barbari care trebuie evitaţi, sau chiar răufăcători care trebuie pedepsiţi, trebuie să îi vezi ca pe nişte copii care

nu au nevoie decât de instruire pentru un comportament civilizat.

Se uită la Lando.

— Nu sunteţi de acord?

— Cred că astfel de discuţii ar trebui amânate, domnule senator, răspunse Lando nedorind să se lase târât în conversaţie. Cel puţin până când părăsim în siguranţă Cilparul.

— Vorbiţi cu înţelepciune, spuse Miatamia, urechile zvâcnindu-i iar. Vă rog: conduceţi.

***

Tierce îşi ridică privirea de pe ecran... Şi doar din expresia lui, Disra ştiu că dăduse peste ceva beton.

— Ai o ţintă? întrebă el.

— Într-adevăr, am, răspunse Tierce. Senatorul Porolo Miatamia, reprezentat diamal în Noua Republică. Roti ecranul pentru a vedea şi celălalt. Şi nici n-o să ghiceşti cu cine a aranjat să călătorească.

Disra cercetă raportul, simţind cum ochii i se măreau puţin.

— Cred că glumesc. Lando Calrissian?

— Nu e o glumă, îl asigură Tierce. Şi nici o greşeală. Agentul care raportează a verificat de două ori înregistrările de decolare de la Astroportul Mos Tommro. Calrissian, senatorul şi ordonanţa lui au plecat cu toţii în yahtul lui Calrissian.

— Chiar aşa, murmură Disra.

Nu era de mirare că Tierce părea atât de mândru de sine. Diamalii erau avocaţi şi mai puternici ai atitudinii iartă-şi-uită decât mon calamarii sau durosii. Alegerea ideală pentru mica piesă de teatru la care se gândea Tierce.

Şi a avea şi un prieten apropiat al lui Han Solo făcea ca lucrurile să fie perfecte.

— Care e destinaţia lor... ah, uite-o. Coruscant.

— Da. Tierce deschisese o hartă stelară şi marca pe ea rutele posibile.

— Presupunând că Lando Calrissian se îndreaptă direct către Coruscant, nu ar trebui să avem probleme în a-i intercepta oriunde dorim pe drum. Singura problemă este dacă Flim şi cu mine ne putem întâlni cu Neîndurătorul înainte să prindă yahtul.

— N-ar da bine dacă ar trebui să te aştepte pe tine, îl avertiză Disra. Asta ar trebui să pară unul dintre trucurile de omniscienţă obişnuită a lui Thrawn.

— Fii bun şi nu-mi ţine prelegeri despre subtilităţile propriilor mele planuri, spuse Tierce cu răceală, mutând rutele pe harta stelară. Va fi un pic cam strâns, dar cred că o să ne iasă.

— Da, răspunse Disra în timp ce se uita şi el la cifre. Tot nu sunt înnebunit după planul ăsta, Tierce. Nu avem nici o idee cum va reacţiona Noua Republică.

— Desigur că ştim, spuse Tierce cu răbdare. Deja ţi-am explicat totul.

— Mi-ai zis ce crezi, îl corectă Disra. Şi doar asta sunt. Nişte păreri.

— Dacă nu vrei să rişti, nu ar fi trebuit să te apuci de planul ăsta, spuse Tierce cu o voce mai rece cu câteva grade. Dacă ţi-ai pierdut curajul, mai ai timp să te retragi.

Disra se uită ameninţător la el.

— Nu e vorba de curajul meu, domnule maior, mârâi el. E vorba de a nu ne asuma riscuri inutile pentru a ne atinge obiectivul.

Tierce îi întâmpină privirea cu una la fel de ameninţătoare.

— Acesta este necesar, excelenţă, zise el. Crede-mă. Aşa, deci ne mai trebuie şi un crucişător interdictiv. Ridică uşor din sprâncene. Şi trebuie să ne cam grăbim.

Făcând un efort, Disra îşi înghiţi restul argumentului. Tierce nu îi prezentase acest plan decât după ce se întorsese de pe Yaga Minor şi încă nu era sigur cum îl

convinsese gardianul. Dar dacă tot o faceau, ar fi fost al naibii de bine să o facă corect.

— Bine, mârâi el. Dă-te din scaunul meu şi o să dau ordinele.

16

— Ei, domnule general, spuse amiralul Pellaeon lăsându-se pe spate în scaun, în timp ce accepta un păhărel de brandy Kareas de la celălalt, cum mai stau lucrurile pe Yaga Minor?

— Cam la fel ca întotdeauna, domnule amiral, răspunse marele general Hestiv, făcând un semn către planeta îndepărtată din centrul videcranului în timp ce îşi turna şi el puţin brandy în pahar şi se aşeza la loc la biroul său înţesat de datacarduri.

— Foarte liniştite.

— Înţeleg că de curând au existat nişte frământări printre segmentele populaţiei yagai, zise Pellaeon.

— Complet neglijabile, spuse Hestiv, dând din mână nepăsător. De fapt, cum majoritatea populaţiei este complet loială, se ocupă singuri, de cele mai multe ori, de cei câţiva disidenţi. Singura dată când trebuie cu adevărat să ridicăm un deget este pentru a-i proteja pe disidenţi de loialiştii prea zeloşi.

— Ceea ce vă permite să vă situaţi pe o poziţie morală superioară.

— Exact, spuse Hestiv. Ţine locul unei schimbări adevărate a imaginii pe care o avem de obicei printre extratereştri.

— Da, murmură Pellaeon, sorbind din băutură. Păcat că nu s-a ocupat şi împăratul însuşi mai mult de astfel de relaţii publice, cu douăzeci de ani în urmă.

— Păcat că nu s-a găsit nimeni care să nu fie orbit de putere să îl dea jos cât mai era vreme, replică Hestiv, cu o urmă de amărăciune în voce. Trebuie să fi fost sute de administratori competenţi sau de ofiţeri ai Flotei care ar fi putut menţine Imperiul în viaţă.

Pellaeon simţi un nod în gât.

— A existat unul, cel puţin, spuse el încet.

Lui Hestiv îi tremură buza.

— Da... Marele Amiral Thrawn. Întotdeauna am regretat faptul că nu am avut şansa să îl întâlnesc.

Pentru o clipă, cei doi tăcură. Apoi Hestiv îşi drese glasul.

— Dar nu cred că avem nimic de câştigat dacă ne gândim la cum ar fi fost, spuse el. Acesta este trecutul, acum suntem în prezent; şi presupun, domnule amiral, că aţi venit să discutăm viitorul.

Pellaeon mai sorbi o dată din băutură.

— Da, zise el, privindu-l cu atenţie pe celălalt. Ca să o spun direct, războiul împotriva Noii Republici s-a terminat şi noi am pierdut. Opinia mea profesională este că a venit vremea să vorbim despre pace.

Muşchii din jurul ochilor lui Hestiv se încordară.

— Adică să ne predăm.

— Eu voi negocia termenii, spuse Pellaeon. Dacă fac o treabă bună, cred că ar trebui să reuşim să păstrăm cam tot ce avem.

Hestiv pufni.

— Cât o mai fi.

— Încă mai controlăm peste o mie de sisteme locuite, îi aminti Pellaeon cu blândeţe. Aţi prefera să permitem Noii Republici să reducă şi mai mult acest număr până când acceptăm noi inevitabilul?

— Noua Republică nu este în poziţia în care să reducă prea multe acum, răspunse Hestiv. Mi se pare că sunt pregătiţi să se ia de gât între ei, nu cu noi.

— Cu siguranţă au probleme, zise Pellaeon. Dar dacă aşteptaţi să se prăbuşească într-un război civil total din cauza Caamasului sau a orice altceva, cred că nu sunteţi realist.

— Vă cer scuze, domnule amiral, dar, cu tot respectul, nu sunt de acord, spuse Hestiv. Mai ales dacă ne apucăm şi noi să îi împingem niţel, cu chibzuinţă.

Pellaeon îşi înăbuşi un oftat. Încă un argument pe care îl auzise iar şi iar în timpul călătoriei lui.

— Deci, aţi prefera să îi încurajăm să se autodistrugă, spuse el. Să ne golim şantierele navale, dacă este nevoie; să ne secăm baza Ubictorat de toate forţele şi resursele. Să lăsăm tot acest sistem complet neprotejat.

— Dacă este necesar să mergem atât de departe, da, răspunse Hestiv. Aceasta este o bază militară, domnule amiral. Aşa trebuie să îi fie folosite resursele.

— Corect, zise Pellaeon dând din cap. Şi ce credeţi că se va întâmpla când îşi vor da seama că noi i-am aţâţat?

— Nu văd de ce ar afla, comentă Hestiv. Nu trebuie să ne folosim distrugătoarele spaţiale sau vânătorii TIE sau orice altceva mai este evident imperial.

— Nu. Pellaeon clătină din cap. Putem menţine o vreme o astfel de şaradă, poate chiar destul de mult. Dar într-un final, vor descoperi. Şi atunci se vor uni din nou, cel puţin până ne vor distruge.

Hestiv privi pe fereastră la sfera albastru-verzuie din depărtare.

— Cel puţin aşa am muri în luptă, spuse el cu o dificultate evidentă, în felul dumneavoastră... nu există onoare atunci când te predai, domnule amiral.

— Dar nu există onoare nici în a irosi vieţile pentru nimic, replică Pellaeon.

Hestiv zâmbi ironic.

— Ştiu. Dar cel puţin dacă eşti mort nu mai trebuie să trăieşti cu ruşinea.

— Există nobili în Flotă care ar numi asta o atitudine de războinic nobil, spuse Pellaeon. Personal, aş numi-o prostie. Dacă suntem distruşi – dacă murim cu toţii – conceptele şi idealurile Noii Ordini vor muri cu noi. Dar dacă ne predăm, putem păstra vii acele idealuri. Aşa, dacă şi când Noua Republică se va autodistruge, ne vom putea ridica iar. Poate că atunci galaxia va fi, în cele din urmă, gata să ne accepte.

Hestiv se strâmbă.

— Poate.

— Nu există dezonoare în a te retrage dintr-o situaţie în care nu poţi câştiga, domnule general, spuse Pellaeon încet. L-am văzut pe Marele Amiral Thrawn făcând-o de mai multe ori, direct şi fără jenă, în loc să îşi irosească oamenii şi navele. Ceea ce propun eu să facem nu înseamnă nici mai mult, nici mai puţin.

Hestiv îşi agită neliniştit băutura în pahar.

— Presupun că deja v-aţi consultat cu Moff-ii în această privinţă.

— Da, răspunse Pellaeon. La final, au fost cu toţii de acord.

— Cu greu, bănuiesc.

— Nici unul dintre noi nu este chiar bucuros de această situaţie, zise Pellaeon. Pur şi simplu recunoaştem că este ceva ce trebuie făcut.

Hestiv inspiră adânc şi expiră.

— Cred că aveţi dreptate. Aş fi vrut să nu aveţi. Îşi ridică paharul şi bău totul dintr-o înghiţitură. Foarte bine, domnule amiral. Aveţi sprijinul meu, ceea ce presupun că este motivul adevărat pentru care aţi venit pe Yaga Minor. Mai pot face şi altceva pentru dumneavoastră?

— De fapt, da, domnule general, răspunse Pellaeon scoţând un datacard şi întinzându-l peste birou. Mai întâi,

aş dori să treceţi această listă de nume prin sistemul de calculatoare al bazei Ubictorat.

— Desigur, spuse Hestiv, punând datacardul în locaşul lui şi tastând la terminalul său. Căutaţi ceva anume?

— Informaţii nemodificate, îi zise Pellaeon. Există oameni pe care îi bănuiesc că au legături financiare secrete cu Moff Disra, dar nu am reuşit să dăm de urma acestor conexiuni.

— Iar Disra nu v-ar lăsa să căutaţi în dosarele de pe Bastion? sugeră Hestiv cu un zâmbet ironic.

— Sunt sigur că ne-ar fi lăsat, răspunse Pellaeon. Dar nu aş avea încredere în ce spun acele dosare.

— Ei, în acestea puteţi avea încredere, îl asigură Hestiv, tastând la panoul său. Nimeni nu intră în dosarele mele fără autorizaţia corectă, confirmată şi reconfirmată. Maiorul acela de pe Nimicitorul – Tierce – a aflat asta cu siguranţă când a încercat...

— Maiorul Tierce? îl întrerupse Pellaeon. Maiorul Grodin Tierce?

— Da, acela, răspunse Hestiv încruntându-se. Venise aici din partea căpitanului Trazzen, doar că nu am putut stabili contactul cu Nimicitorul pentru a confirma autorizarea, aşa că nu i-am permis accesul în sistem. De ce, este ceva în neregulă?

— Da, scrâşni Pellaeon din dinţi. Maiorul Tierce nu este ataşat pe Nimicitorul. Este ordonanţa lui Moff Disra.

Figura lui Hestiv împietri.

— Deci aşa.

Pellaeon făcu un semn către terminal.

— Există vreo modalitate prin care să vedeţi în ce dosare ar fi putut intra?

— Tocmai v-am spus că nu a făcut-o.

— O, a intrat, fiţi sigur, zise Pellaeon încruntat. Printr-un terminal pe care nu îl supraveghea nimeni sau poate că şi-a adus el unul şi a intrat pe la un punct de

intersecţie. Dar, cu siguranţă, nu a plecat de aici fără să facă ce avea de făcut.

Hestiv tasta la panou.

— Aveţi dreptate, fireşte. Voi comanda o verificare; şi dacă tot am ajuns aici, să îi mai vedem o dată identitatea.

Cercetarea dură aproape o oră; şi, la final, aflară ceea ce Pellaeon începuse să bănuiască.

Nimic.

— E lipsit de sens, mârâi Hestiv, uitându-se la ecran. Ştim că a fost aici, şi probabil că nu de plăcere. Dar nu există nici măcar un semn de acces sau de falsificare. Deci ce naiba a făcut?

— Aţi verificat toate dosarele? întrebă Pellaeon rotind ecranul şi aruncând un ochi pe listă.

— Desigur, răspunse Hestiv pe un ton puţin cam arţăgos. Totul, de la fişierele de întreţinere de bază până la...

— Nu, zise Pellaeon, privind fix ecranul în timp ce un gând înfiorător îi veni brusc. Nu aţi verificat totul. Nu aveaţi cum.

— Îmi cer iertare domnule amiral...

— Deoarece există dosare la care nu aveţi acces, îl întrerupse Pellaeon, derulând lista. Mai precis, secţiunea Dosarelor Secrete.

Hestiv ridică din sprâncene.

— Nu se poate să vorbiţi serios, spuse el. Sugeraţi că un maior inferior ar fi putut accesa propriile dosare sigilate ale împăratului?

— Sunt de acord că pare incredibil, zise Pellaeon. Dar nu mai avem alte variante.

— Dar un maior?

— Este ordonanţa unui Moff foarte alunecos, îi aminti Pellaeon. N-aş crede că Disra nu a fost în stare să găsească o cale de a intra în Dosarele Secrete. De fapt, având în vedere ambiţia şi lipsa lui de etică, mi s-ar părea mai surprinzător dacă nu a făcut-o.

— Eu tot nu cred, zise Hestiv abătut. Dar după cum spuneaţi, nu mai avem alte variante. Ridică o sprânceană. Nu cred că dumneavoastră puteţi pătrunde în aceste dosare pentru a verifica?

Pellaeon clătină din cap.

— Codurile şi procedurile s-au pierdut cu mult înainte ca eu să fi ajuns la poziţia din care mi s-ar fi arătat cum să le folosesc.

— Păcat, spuse Hestiv. Dacă nu putem intra, nu avem cum să ne dăm seama ce căuta aici.

— Asta este marea întrebare, nu? îl aprobă Pellaeon, frecându-şi gânditor bărbia. Nu avea cum să caute ceva – dosarele de pe Bastion sunt duplicate ale celor de aici. Ceea ce implică faptul că scopul lui era să adauge, să şteargă sau să modifice.

Hestiv mormăi ceva pentru sine.

— Ceea ce implică faptul că numele pe care le cercetaţi ar putea avea o istorie mai bogată în cadrul Imperiului decât aţi crezut.

— Poate, aprobă Pellaeon sobru când un alt gând neplăcut îl lovi. Dar mai există o posibilitate. Dacă aş dori informaţii despre atacul care a distrus Caamasul, unde ar trebui să mă uit?

Hestiv dădu încet din umeri.

— Ar trebui să existe copii ale tuturor ştirilor şi rapoartelor oficiale în dosarele obişnuite, atât de atunci cât şi de mai târziu.

— Şi dacă Palpatine a fost implicat personal, aşa cum spun zvonurile?

Hestiv răsuflă zgomotos.

— Orice lucru de genul ăsta ar trebui să fie în secţiunea Dosarelor Speciale, nu? Credeţi că asta căuta Tierce de fapt?

— Sau căuta asta plus lista de aliaţi ai lui Disra, zise Pellaeon. De vreme ce tot a intrat în dosare, de ce nu pe amândouă?

— De ce nu, într-adevăr, răspunse Hestiv bătând gânditor cu degetul în birou. Întrebarea este de ce ar fi vrut Disra dosarele Caamas?

— Orice ar fi, mă îndoiesc că are altceva în centru decât visele de mărire ale lui Disra, spuse Pellaeon amar. Şi doar din acest motiv, vreau să ştiu ce este. Cred, domnule general, că noi doi ar trebui să începem să căutăm în secret pe cineva care să poată accesa aceste dosare.

— Voi începe imediat să fac cercetări, promise Hestiv. Unde vă pot contacta dacă reuşesc?

— Nu voi putea fi contactat o vreme, răspunse Pellaeon ridicându-se. Voi lua legătura cu dumneavoastră când mă voi întoarce. Vă mulţumesc pentru ajutor.

— Pentru puţin, domnule amiral, zise Hestiv. Şi mult noroc în... În tot.

Şi era şi timpul, ştiu Pellaeon în timp ce se îndrepta pe coridor de la biroul lui Hestiv către cala de andocare unde se afla naveta lui. Şantierele navale de pe Yaga Minor erau ultima escală în turul lui pe la slabele unităţi defensive ale Imperiului, iar el obţinuse tot ajutorul pe care îl putea primi de la militarii superiori.

Acum era timpul pentru călătoria solitară spre Pesitiin.

Se strâmbă. Trecuseră trei săptămâni. Maiorul Vermel ar fi trebuit să fi ajuns la Morishim pentru a încerca să ia legătura cu generalul Bel Iblis. Trei săptămâni de când el şi corveta corelliană dispăruseră fără urmă. Concluzia care nu mai putea fi evitată era că fusese interceptat undeva pe drum fie de nişte piraţi, fie de forţele prea zeloase ale Noii Republici, fie de disidenţi imperiali.

Fusese un ofiţer bun, chiar un prieten, iar Pellaeon îi va plânge pierderea şi îi va simţi lipsa. Dar deocamdată întrebarea cea mai importantă era dacă reuşise să transmită mesajul înainte de a fi capturat.

Pellaeon nu avea de unde să ştie. Va trebui să se ducă la Pesitiin şi să aştepte ca Bel Iblis să facă la fel.

Şi dacă celălalt nu o făcea... ei, va trebui să se ocupe de asta când şi dacă va fi nevoie.

17

Numele ei oficial era Promenada Marelui Inel; şi chiar şi pe o lume care se mândrea cu realizările ei inginereşti aşa cum o făcea Cejansij în mod clar, era într-adevăr o realizare remarcabilă. Cu o lăţime de treizeci de metri în locul cel mai larg, prinsă de zidul estic al Canionadei cam la două treimi din înălţime, se întindea pe întreaga lungime – peste zece kilometri – a canionului. Tejghele şi chioşcuri erau montate pe tot zidul canionului, zonele comerciale fiind răspândite printre cercurile de discuţii, grădinile de meditaţie slab conturate sau grupurile de sculpturi. În alte locuri, peretele fusese lăsat complet gol, pentru a permite observarea liberă a micilor cascade care se scurgeau încet către fundul canionului.

Priveliştea mult mai interesantă era, totuşi, de cealaltă parte a Promenadei. Dincolo de parapetul lucrat complicat în plasă de metal, înalt până la piept, puteai să te uiţi în jos, chiar în Canionadă, la oraşul oraşul care fusese ridicat pe fund şi pe laturi. La intervale regulate, parapetul se deschidea în arcade care se curbau graţios peste canion către pasarelele mai mici şi mai utilitare din partea opusă. Arcadele erau aranjate în forma unui diamant, în grupuri de câte nouă: trei se uneau cu Promenada, câte două, cu pasarelele de deasupra şi de

dedesubt, câte una de pasarelele de deasupra şi de dedesubtul acestora.

O realizare impresionantă, care era şi mai importantă prin faptul că întreaga structură veche de trei sute de ani era ţinută foarte bine în loc fără ajutorul vreunui lift repulsor. Mergând pe Promenadă, privind în partea cealaltă prin întunericul care se lăsa la luminile împrăştiate prin canion şi în jos, Luke se întreba dacă exista cineva în aceste timpuri moderne care să aibă iscusinţa şi încrederea de sine pentru a se angaja în ceva de asemenea magnitudine.

Rulând alături de Luke, R2 piuia neliniştit.

— Nu te îngrijora, R2, n-o să mă apropii prea mult de margine, îl calmă Luke pe robot, mişcându-şi umerii pe sub mantia cu glugă. Oricum, nu e periculos – broşura zicea că există raze tractoare de urgenţă reglate să prindă pe oricine cade.

R2 ciripi o confirmare, nefiind prea convins. Apoi, rotindu-şi cupola pentru a privi suspicios în urmă, piui o întrebare.

— Da, îi spuse Luke serios. Încă ne urmăreşte.

Începuse să îi urmărească, de fapt, la puţin timp după ce ajunseseră pe Promenadă: un extraterestru solid şi mare, care se tot ferea de ceilalţi trecători cu o graţie nebănuită. Luke nu era sigur când el şi R2 fuseseră observaţi şi identificaţi; poate în timp ce coborau cu turboliftul de pe astroport, poate nu înainte de a ajunge pe Promenadă.

De fapt, era foarte probabil să nu fi fost identificaţi deloc. Urmăritorul lor putea să fie doar un hoţ local care spera să îl uşureze pe un străin neajutorat de robotul lui astromec.

Dacă era aşa, avea să aibă o surpriză.

R2 piui iar.

— Răbdare, îi spuse Luke, privind în jur. Ajunseseră la capătul unui grup de magazine prinse de perete şi intrau într-o zonă largă în care nu se afla decât o cascadă

şi două zone de discuţie acum libere. Un loc liniştit, calm şi pe cât de intim văzuse Luke aici. Un loc ideal pentru a purta o conversaţie neaşteptată.

Sau de a pregăti o ambuscadă.

— Să ne oprim aici o clipă, îi zise lui R2, trecând înspre marginea exterioară a Promenadei. Erau cam în mijlocul zonei liniştite acum, cascada curgând încet în spatele lor. Alegând o parte a parapetului, Luke se opri şi se sprijini cu coatele pe ea, întinzându-şi în acelaşi timp Forţa. Acum era o schimbare subtilă în emoţiile urmăritorului lor: o schimbare care îl făcea pe Luke să creadă că celălalt luase o hotărâre.

— Vine, mormăi Luke către R2. Cred că e singur, dar tot ar putea să ne dea de furcă. Să te dai din drum, da?

Robotul confirmă cu un piuit nervos, rulând un metru în spate, ca răspuns. Punându-şi iar coatele pe balustradă, Luke se uită în Canionadă, un fior uşor trecându-i pe spate în timp ce asculta la paşii înceţi care se apropiau din lateral. Din câte îşi dădea seama, acesta era exact locul în care se văzuse în acea viziune...

Paşii se opriră.

— Mă iertaţi, zise o voce blândă. Sunteţi Maestrul Jedi Luke Skywalker?

Luke se întoarse, văzând pentru prima dată mai bine fiinţa care îi urmărise. Era dintr-o specie necunoscută: înalt şi lat în umeri, cu plăci cornoase întunecate pe jumătate ascunse de o mantie din blană tunsă. Avea capul mare, cu ochi negri şi atenţi şi cu mici ţepi acolo unde s-ar afla gura unui om.

— Eu sunt Skywalker, da, confirmă Luke. Şi tu?

— Eu sunt Moshene Tre, răspunse extraterestrul. Un yala al tribului Cas'ta al poporului rellarin de pe Rellnas Minor.

Întinse o mână cât a unui wookiee către gulerul mantiei şi îi întoarse marginea. Prins pe interior era un ac deosebit cu filigran auriu.

— De asemenea, sunt şi observator al Noii Republici. Sunt onorat să vă întâlnesc, domnule.

— Şi eu pe dumneavoastră, zise Luke dând din cap în semn de salut în vreme ce ultimele rămăşiţe ale încordării lui se risipeau. Observatorii erau o parte semi-oficială, experimentală a Noii Republici, creată în ultima rundă de reorganizare a politicii guvernamentale. Mişcându-se liberi prin sectoarele desemnate, treaba lor era să raporteze orice vedeau sau auzeau direct Consiliului Suprem şi Senatului, acordând o atenţie deosebită activităţilor guvernamentale nepotrivite pe care autorităţile locale sau de sector ar fi preferat să le păstreze ascunse.

La început existaseră temeri că observatorii s-ar putea transforma în acel fel de forţe de securitate secrete pe care Imperiul le folosise cu un efect atât de devastator în timpul regimului său de teroare. Până acum, totuşi, asta nu păruse să se întâmple. Diferitele guverne care se angajaseră să sprijine observatorii îşi aleseseră candidaţii cu grijă, încercând să îi angajeze pe cei cu o etică cât mai puternică şi apoi trasându-le clar limitele mandatului. Faptul că observatorii erau trimişi în sectoare la mare distanţă de casele lor şi de orice rivalităţi locale sau între specii ajuta fără îndoială la încurajarea sponsorilor lor să aleagă candidaţi care să fie cât mai imparţiali şi mai incoruptibili.

Luke ştia că un sistem asemănător fusese folosit şi în Vechea Republică, cu Cavalerii Jedi în locul observatorilor. Poate că odată absolvenţii academiei lui vor fi destul de numeroşi – şi vor trezi destulă încredere – pentru a prelua iar această sarcină.

— Cum vă pot ajuta? întrebă el.

— Vă rog să îmi iertaţi impertinenţa de a fi mers în umbra dumneavoastră, continuă Tre. Dar am simţit o greutate în a vă vorbi şi trebuia să fiu sigur de identitatea dumneavoastră înainte de a vă aborda.

— Înţeleg, spuse Luke. Nu-i nimic. Cum vă pot ajuta?

Rellarin-ul veni la parapet, lângă Luke şi arătă cu o mână mare în jos.

— Aş dori să vedeţi ce se întâmplă în Canionadă la noapte. Să vedeţi şi să înţelegeţi.

Luke se întoarse spre balustradă şi se uită în jos. Nu vedea decât o stradă normală şi luminile vehiculelor dintr-un oraş modern.

— Unde ar trebui să mă uit? întrebă el.

— Acolo, răspunse Tre, arătând spre o zonă mare în formă de diamant de lângă centrul Canionadei, chiar în partea opusă locului în care stăteau ei. Deşi era înconjurată de iluminatul stradal normal, zona în sine era aproape în întregime întunecată, cu doar o mână de luminiţe minuscule văzându-se în centru.

— Pare un parc, riscă Luke, invocând mintal harta Canionadei la care se uitase pe drumul spre astroport. Grădina Seninătăţii, poate?

— Este corect, răspunse Tre. Vedeţi luminile din centru?

— Da, zise Luke. Sunt...

Se opri, încruntându-se. În ultimele câteva secunde, cât el şi Tre vorbiseră, numărul luminilor părea să se fi dublat. Încă erau strânse la un loc... iar apoi, chiar în timp ce se uita, un nou cerc de lumini se alătură grupului.

— Sunt lumini de pace, spuse Tre. La noapte, popoarele de pe Cejansij se vor aduna cu toatele în sprijinul dreptăţii.

— Da, zise Luke. Înţelegea prea bine ce avea să urmeze. Dreptate.

— Percep din tonul dumneavoastră că încă nu înţelegeţi, spuse Tre, cu un reproş blând în voce. Consiliul Suprem şi Senatul consideră toate aceste demonstraţii drept revolte ale celor violenţi sau ignoranţi sau drept comploturi puse la cale de Imperiu. Dar nu este întotdeauna aşa.

— Nu cred că Senatul vede lucrurile chiar aşa de simplist, zise Luke. Totuşi, trebuia să admită că Tre avea dreptate.

— Deci demonstraţia de jos se va încadra într-o a treia categorie. Care este aceasta?

— După cum am spus: susţinerea dreptăţii, răspunse rellarinul. Luminile albe pe care le vedeţi sunt în memoria popoarelor de pe Caamas. Curând... da, iată. Înţelegeţi?

Luke dădu din cap. În jurul grupului de lumini albe un cerc subţire de lumini albastre apăruse. În timp ce privea, se adăugară mai multe, formând un inel crescând de albastru în jurul albului.

— Le văd.

— Semnifică pomenirea victimelor Măcelului Vraash, îi spuse Tre. Pământul pe care atacatorii l-au câştigat prin acţiunea lor le-a adus multă bogăţie; însă nici guvernul pas sic şi nici Noua Republică nu au insistat ca ceva din această bogăţie să fie dată familiilor supravieţuitorilor, aşa cum cer atât legea străveche cât şi datina acelei lumi.

— Unul dintre elevii mei Jedi era de pe Vraash, zise Luke, inima bătându-i mai repede la acea amintire. A avut multă furie de înfrânt până când antrenamentul lui a putut începe.

— Mânia lor este de înţeles, spuse Tre. Însă în cei adunaţi dedesubt nu se află o asemenea furie. Arătă din nou către cercul de lumini care tot creştea. Nu în felul în care definesc oamenii furia. Sunt liniştiţi şi paşnici, nu ameninţă pe nimeni. Dar nu îi vor uita pe cei care au făcut rău, şi nici nu îi vor lăsa pe cei de la putere să uite.

— Da, murmură Luke. Într-adevăr, există lucruri care nu trebuie uitate niciodată.

Pentru câteva minute, stătură în tăcere şi priviră. Cerul de lumini albastre continuă să crească; şi apoi, când centrul alb lăsă loc albastrului, albastrul fu înlocuit de galben. La rândul său, galbenului i s-a alăturat şi a

fost încercuit de roşu, apoi de un verde slab, de violet şi, în final, de un inel exterior de alb.

— S-au adunat cu toţii, spuse Tre; când seria de inele concentrice se încheie. Aceia sunt cei care în această noapte şi-au donat timpul pentru comemorare. Ceilalţi îşi vor dona timpul în alte nopţi, şi când alţii se uită în jos la lumini, îşi amintesc şi ei. Şi toţi de pe Cejansij vor câştiga noi puteri în decizia lor de a trimite petiţii celor puternici până când toate aceste rele vor fi îndreptate.

Luke clătină din cap.

— Doar că nici unul dintre aceste rele nu poate fi îndreptat, un Yala Tre; zise el. Nici Caamas, nici altul.

— Cejansijii înţeleg asta, răspunse rellarinul. Ştiu că morţii nu pot fi aduşi înapoi la viaţă şi nici lumile devastate nu pot fi făcute la loc. Ei doar caută acea dreptate care stă în puterea fiinţelor muritoare.

— Şi ce dreptate caută ei pentru Caamas? insistă Luke. Pedepsirea întregii rase bothane pentru crima câtorva?

— Mulţi ar spune că aceasta nu ar fi dreptate adevărată, aprobă Tre. Dar alţii nu împărtăşesc aceeaşi opinie, iar vocile lor trebuie să fie auzite şi ele. Arătă către cercurile de lumini. Dar priviţi acum. Demonstrează că dreptatea nu poate fi limitată doar la un singur popor sau eveniment. Dreptatea trebuie să existe pentru toţi.

Luke se încruntă. Cercurile regulate se rupeau, culorile diferite începeau să se amestece pe la margini. Primul lui gând a fost că demonstraţia se încheiase şi că participanţii începeau să plece. Dar grupul de lumini nu părea să devină mai mare. Culorile continuau să se verse una într-alta, cercurile devenind un amestec mai omogen de culori...

Şi brusc înţelese. Participanţii îşi părăseau propriile cercuri de pomenire şi se întreţeseau cu persoanele din celelalte cercuri. Era o demonstraţie pentru unitate, în tăcere, însă profund mişcătoare.

— Unii dintre cei aflaţi acum în Grădină chiar cred că întreaga rasă bothană ar trebui declarată vinovată pentru crima de pe Caamas, spuse Tre încet. Cel puţin în privinţa despăgubirilor către caamas-ii supravieţuitori. Alţi cejansiji resping această părere, dar sunt de acord cu faptul că, ascunzând ceea ce ştia despre implicarea în acea crimă, conducerea bothană a renunţat la orice drept de a se declara inocentă. Există, de asemenea, cetăţeni de pe alte lumi, veniţi în vizită, care ţin lumini împreună cu ei şi ale căror opinii sunt probabil la fel de variate.

— Se pare că şi aici este ca peste tot în galaxie, spuse Luke.

— Adevărat, răspunse Tre. Ceea ce voiam să arăt, Maestre Skywalker, este că aceste diferenţe nu sunt rezultatul comploturilor inamicilor şi nici măcar ale luptelor de poziţie între rivali politici. Sunt diferenţele de opinie adevărate şi cinstite dintre multele fiinţe care formează Noua Republică. A le considera neimportante sau negândite înseamnă a insulta onoarea şi integritatea acelor fiinţe şi culturi.

— Ştiu, zise Luke. Sunt sigur că şi Senatul o face. Problema este cum să reconciliezi toate aceste diferenţe. Nu doar în privinţa Caamas- ului, dar şi în o mie de alte probleme.

— Nu ştiu cum veţi reuşii, spuse Tre. Ştiu doar că trebuie să se întâmple şi că trebuie să se întâmple repede. Deja am auzit despre izbucniri de furie adevărată din cauza lipsei de acţiune a Senatului în această problemă. Există chiar şi situaţii mai neliniştitoare: sugestii şoptite despre cum Noii Republici nu îi mai pasă de ce face o lume împotriva vecinilor sau adversarilor ei. Chiar acum, unii se pregătesc să îşi plătească vechi poliţe, în timp ce alţii caută noi alianţe pentru a se apăra.

Luke oftă.

— Am pierdut şirul situaţiilor în care guvernul Noii Republici a fost acuzat că intervine prea mult într-o criză sau alta în ultimii ani. Acum încearcă să lase sectoarele şi sistemele să se guverneze mai mult singure; aşa că, desigur, sunt acuzaţi că nu fac nimic.

— Vă surprinde? întrebă Tre. Singurul truism din toate politicile este acela că voci puternice se vor ridica împotriva oricărei decizii va fi luată.

— Da, răspunse Luke, privind luminiţele pâlpâitoare de jos.

— Mulţi dintre cei care demonstrează acum se vor întâlni mai târziu la barul GândurileSuntLibertate, zise Tre. Este în partea opusă a Grădinii, în colţul vestic al diamantului. Dacă doriţi să vă întâlniţi cu ei, vor fi încântaţi să vă spună ideile lor.

— Sunt sigur că da, rosti Luke, ascunzându-şi cu grijă o grimasă. Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat pentru a-mi arăta acest lucru.

— Este datoria mea să ofer informaţii conducătorilor Noii Republici, spuse grav rellarinul. Este un jurământ pe care îl respect cu sfinţenie.

Îşi uni vârfurile degetelor şi îşi plecă capul.

— Vă mulţumesc, la rândul meu, pentru timpul şi atenţia acordate, Maestre Skywalker, şi vă poftesc să vizitaţi GândurileSuntLibertate în această noapte. Veţi afla multe acolo. Înclinându-şi iar capul, se întoarse şi plecă pe Promenadă.

În spatele lui Luke, R2 fluieră încet, iar el se întoarse şi îl văzu pe roboţel ridicat în vârful unui picior mecanic în timp ce se uita la luminile Canionadei de dedesubt.

— E impresionant, bine, aprobă Luke serios. De asta e aşa de greu să te descurci. Atât de multe chiar sunt diferenţe sincere de opinie.

R2 ciripi din nou, rotindu-şi domul pentru a arăta către arcada din stânga lor: direcţia în care ar fi mers pentru a traversa Canionada şi a coborî la barul despre care vorbise Tre.

— Cred că ar trebui să mergem să aruncăm o privire, spuse Luke fără tragere de inimă. Deşi mă îndoiesc că o să aflăm ceva noutăţi de acolo. Vor fi doar mai multe păreri.

Se depărtă de parapet şi începu să meargă către intrarea pe arcadă.

— Dacă vrei informaţii adevărate, trebuie să te duci la cineva ca Talon Karrde, continuă el în timp ce R2 rula lângă el ca un animal de companie bine dresat. De fapt, mă gândeam că poate ar trebui să încercăm să luăm legătura cu el.

R2 scoase un sunet nepoliticos.

— Sper că asta e pentru atitudinea pe care Coruscantul o are acum faţă de el, îl avertiză Luke, şi nu pentru Karrde însuşi. A făcut o mulţime pentru Noua Republică.

Robotul scoase un piuit ambiguu, urmat de o imitaţie foarte bună a sunetului unei grămezi de monede care se lovesc între ele.

— Da, ştiu, a fost plătit pentru ajutorul lui, recunoscu Luke. Ţi-ai putea aminti că banii au fost motivul pentru care Han s-a implicat prima dată în Rebeliune, de asemenea, şi că s-a dovedit că el e de treabă.

Ajunseră la intrarea pe arcadă şi păşiră pe podul cu parapet şi cu acoperişul ca o umbrelă. Ca şi Promenada Inelului, arcadele Canionadei erau exemple remarcabile de măiestrie inginerească, curbându-se uşor şi graţios peste un defileu de o jumătate de kilometru fără a beneficia de sprijinul suporturilor sau al cablurilor. În partea dreaptă, pasarela era acoperită cu o suprafaţă nederapantă simplă, creată, în mod clar, pentru cei care se plimbau sau care doreau să se oprească şi să zăbovească admirând panorama Canionadei de dedesubt. Partea stângă, în schimb, era dotată cu două benzi rulante, pentru călătorul serios care doar voia să ajungă dintr-o parte în alta.

Ar fi fost o plimbare plăcută, se gândi Luke cu o urmă de regret, dar în ultima vreme se părea că nu mai avea timp pentru astfel de plăceri simple.

— Ce este mai important e că întotdeauna Karrde a fost primul care să ne dea informaţiile de care aveam nevoie, adăugă el către R2, îndemnându-l pe robot pe banda rulantă şi aşezându-se în spatele lui. Chiar dacă recunoaşte sau nu, e de partea noastră.

R2 îşi roti cupola către Luke, scoase un fel de mârâit care ar fi însemnat „Cred că da”, apoi se roti iar cu faţa înainte. Banda rulantă prindea viteză, observă Luke cu interes, accelerând constant pe măsură ce se apropiau de centrul arcadei. Probabil că nu accelera toată banda, căci ar fi devenit o provocare pentru oricine ar fi vrut să se suie în spatele lui. Era compusă dintr-un fel de material pseudo-fluid, bănuia el, şi folosea o variantă de curgere laminară pentru a crea viteze variabile pe lungimea ei. Încă o minunăţie inginerească de adăugat pe listă.

Ajunseră în vârful arcadei, iar el tocmai se gândea să îi ceară lui R2 să analizeze banda rulantă, când simţi o tulburare în Forţă. Nu era mare; ceva mai mult decât un spasm în depărtare. Dar era destul.

Undeva foarte aproape, cineva se pregătea de crimă.

Coborî de pe banda rulantă, luptându-se o clipă cu schimbarea bruscă de viteză pentru a-şi recăpăta echilibrul. R2, care îl pierduse pe neaşteptate, ţipă surprins – apoi ţipă iar când Luke îşi folosi Forţa pentru a-l ridica în aer cu totul.

— Taci, îl certă Luke aşezând robotul pe o secţiune staţionară a pasarelei. Privind în jur, îşi întinse iar Forţa.

Intenţia criminală era încă acolo, undeva în apropiere. Dar deşii mai era o mână de trecători, nimic din ce vedea nu părea să se potrivească senzaţiei.

Cel puţin, nu pe această arcadă.

Se întoarse, uitându-se în sus pe sub acoperişul arcadei şi prin plasa parapetului celei care trecea paralel cu a lui, cu un nivel mai sus. Şi iată-le acolo, poate la zece metri mai departe de locul în care se afla el; două siluete învelite în mantii şi cu feţele ascunse, sprijinite cu spatele de balustradă, silueta mai scundă, cât un copil, agăţându-se de cea mai înaltă. Dincolo de ei, Luke putea distinge formele întunecate a trei atacatori care se apropiau încet şi încrezători de ei. În mâna unuia dintre aceştia, zări sclipirea unei lame.

Nu avea timp de pierdut şi era doar o singură cale pe care Luke putea ajunge la ei la vreme. Era nevoie de un salt înalt, dar nu unul pe care un Jedi folosindu-şi Forţa să nu îl poată face. Singurul lucru nesigur era dacă razele tractoare de siguranţă ale Canionadei vor reacţiona destul de repede pentru a-l prinde din zbor şi a-l da, neajutorat, într-o parte.

Nu putea afla decât într-un singur fel.

— Aşteaptă aici, R2, murmură el.

Întinzându-se către Forţă, sări peste banda rulantă pe parapetul arcadei. Pentru vreo două secunde rămase ghemuit, recăpătându-şi echilibrul, măsurând încă o dată distanţa până la cealaltă arcadă. Apoi, inspirând profund, îşi folosi iarăşi Forţa şi sări.

Razele tractoare de urgenţă nu erau, fireşte, atât de sensibile pe cât crezuse el şi ajunse în partea cealaltă fără mai mult de un ghiont din partea lor. Prinzându-se de parapetul celeilalte arcade, îşi vârî picioarele prin spaţiul dintre acoperiş şi balustradă şi ateriză pe partea care nu se mişca a pasarelei, ghemuindu-se niţel.

Cuprinse dintr-o privire imaginea care i se înfăţişă. Cele două viitoare victime, după cum văzuse deja, stăteau în faţa lui şi spre dreapta, cu spatele lipit de parapet. Gluga celei mai înalte alunecase, dezvăluind faţa brăzdată şi părul alb ale unei femei în vârstă. Figura copilului care se agăţa de ea – cel mai probabil un nepot sau chiar un strănepot, având în vedere vârsta femeii –

era încă în umbră. Dar Luke nu avea nevoie să vadă o expresie; felul în care copilul strângea pulpana femeii era toată dovada de care ar fi avut nevoie oricine pentru a recunoaşte teroarea tăcută.

O teroare care avea un motiv bun. De pe arcada de mai jos, Luke văzuse trei bărbaţi cu cuţite care se apropiau de ei. Acum, din noul punct de observaţie, vedea că aceştia erau doar cercul interior al unui grup mai mare. Încă alţi nouă bărbaţi stăteau la câţiva paşi mai departe, formând un semicerc în jurul prăzii lor. Toţi cei nouă aveau feţele dure ale oamenilor ale căror vieţi fuseseră formate din violenţă şi cruzime; cu toţii aveau pistoalele scoase şi pregătite.

Şi, deocamdată, toate cele nouă feţe – şi cinci dintre pistoale – erau îndreptate spre Luke.

— De ajuns, strigă Luke îndreptându-se. Lăsaţi armele jos.

— Am o idee mai bună, se răsti unul dintre bărbaţi, cu o voce la fel de ameninţătoare ca şi înfăţişarea. Ce-ar fi să te întorci şi să pleci. Cât mai poţi.

— Nu cred, răspunse Luke, încercând să pară mai încrezător decât era. Cu cinci – şase, acum – blastere îndreptate spre el, avea să fie o întrecere pentru a vedea dacă îşi putea scoate sabia de lumină destul de repede, încât să respingă focurile care ar fi venit spre el în clipa în care ar fi făcut vreo mişcare spre armă.

Dar banda rulantă era la doi paşi în stânga lui. Câte o parte mergea în fiecare direcţie; ambele se mişcau destul de repede...

— Pierdem vremea, rosti un alt bărbat. Arde-l şi hai să...

Şi în acea clipă, în mijlocul propoziţiei, copilul se mişcă.

Era atât de tăcut şi de lin, încât la început Luke nu îşi dădu seama ce se întâmpla. Copilul îşi desfăcu strânsoarea speriată şi se roti către cel mai apropiat dintre atacanţii înarmaţi cu cuţite, cu un braţ legă-

nându-se către acesta ca o palmă dată stilizat peste piept, care îşi ratase ţinta cu puţin. Mişcarea braţului păru să îl arunce pe copil ca pe o piatră ricoşată către al doilea atacator; iarăşi mişcarea de pălmuire, şi acum se legăna către al treilea bărbat...

Şi cu un bolborosit, primul bărbat se prăbuşi grămadă la pământ.

Cineva înjură cu o răutate surprinsă, pistoalele îndreptate spre Luke tremurând în timp ce zăpăceala bruscă pătrundea în ceea ce cu două secunde în urmă păruse o situaţie absolut sigură. Capetele se întoarseră către copil şi bunica lui...

Şi apoi al doilea bărbat căzu, al treilea începu să facă acelaşi lucru, cuţitul lui fiind acum, inexplicabil, în mâna copilului. Însă doar pentru puţin timp; o clipă mai târziu, cu o scurtă mişcare din încheietură, cuţitul zbură pe o distanţă scurtă şi se înfipse în pieptul unuia dintre ceilalţi atacatori.

Şi în acelaşi timp gluga căzu destul de mult pentru a dezveli, în cele din urmă, faţa copilului.

Nu era un copil. Era un noghri.

Aceasta a fost ultima imagine clară a extraterestrului pe care au văzut-o. Pentru unii, aceasta a fost singura imagine clară a orice pe care îl vor mai vedea. Chiar când Luke îşi apuca sabia, noghriul deveni o pată neclară de mişcare: plonjând, rostogolindu-se, tăind cu lamele pe care acum le avea în ambele mâini, evitând cu o uşurinţă firească focurile de armă trase la întâmplare. O grenadă zdrăngăni pe pasarelă la picioarele femeii şi dispăru când Luke o luă cu Forţa şi o aruncă în sus prin spaţiul dintre parapet şi acoperiş.

Până când explodă deasupra lor, fără să facă rău, lupta se terminase.

— Maestre Skywalker, spuse noghriul, dând din cap din mijlocul carnagiului în timp ce îşi ascundea la loc cele două lame de asasin. Sunt onorat de prezenţa dumneavoastră şi vă sunt recunoscător pentru ajutor.

— Atât cât a fost, zise Luke clătinând din cap uimit. Văzuse noghri antrenându-se sau exersând şi crezuse că le cunoştea limitele abilităţilor de luptă. Nu fusese nici măcar pe aproape.

— Totuşi, cred că te-ai fi descurcat şi fără mine.

— Îmi cer iertare, dar nu este adevărat, îl contrazise noghriul, păşind peste cadavre şi apropiindu-se de el. Diversiunea dumneavoastră a venit la momentul cel mai potrivit, oferindu-mi aproape patru secunde în plus, pe care altfel nu le-aş fi avut.

— Ca să nu mai vorbim de grenadă, adăugă femeia în vârstă. Se lăsase pe vine lângă unul dintre morţi şi îl căuta prin buzunare cu degete exersate. Dacă nu ar fi fost reacţia ta rapidă, am fi putut muri cu toţii. Mulţumesc.

— Cu plăcere, răspunse Luke, privind-o cu îndoială crescândă cum termina de căutat şi se muta la următorul corp. Un războinic noghri şi o femeie cu experienţa unui hoţ de buzunare nu era exact la ce se gândise el când le sărise în ajutor.

— Pot întreba cine eşti?

— Nu cine te temi probabil că sunt, răspunse femeia, oprindu-se din căutare pentru a-i arunca un zâmbet scurt. Este ceva destul de cinstit şi foarte respectabil. Mă numesc Moranda Savich; Plakhmirakh, aici de faţă, este, actualmente, garda mea de corp. Lucrăm pentru o veche cunoştinţă de a ta: Talon Karrde.

— Zău, spuse Luke. Destul de ciudat, tocmai mă gândeam să încerc să îl contactez.

— Ei, ai venit unde trebuia, zise Moranda ridicându-se. Tocmai a sosit pe Cejansij.

— Glumeşti, spuse Luke încruntându-se. Ce face aici?

— Cine ştie ce face Karrde oriunde? replică filosofic Moranda. De ce nu vii cu noi să îl întrebi chiar tu?

Luke se uită în jos, prin parapet, la luminile oraşului de dedesubt, încă o dată, reuşise să fie la locul potrivit în momentul potrivit. Forţa era într-adevăr cu el.

— Mulţumesc, îi spuse el Morandei. Cred că o să vin.

— Şefule?

Karrde îşi ridică privirea de pe masă, pentru a descoperi capul lui Dankin ieşind pe după uşa deschisă a biroului.

— Da, ce este?

— Savich şi noghriul ei sunt aici, zise Dankin. Are informaţiile pe care le voiai.

— Bine, spuse Karrde încruntându-se uşor.

Când echipajul de pe puntea Sălbaticului Karrde se pregătea să îi joace o farsă lui H'sishi cu întreprinderea Rătăcitoare a lui Booster Terrik, Dankin avusese un rânjet pe jumătate ascuns. Avea acelaşi rânjet acum.

— Şi? întrebă Karrde.

Rânjetul ieşi cu totul din ascunzătoare.

— Şi ţi-au adus şi o surpriză.

— Zău, spuse Karrde lăsând temperatura vocii lui să scadă cu câteva grade. Sper că îţi aminteşti cât de mult îmi plac surprizele.

— Asta o să îţi placă, şefule, îl asigură Dankin dându-se într-o parte şi făcând un semn. Plakhmirakh şi Moranda Savich apărură de după cadrul uşii şi intrară în birou, femeia ţinând în mână un cilindru de datte. Şi în spatele lor venea...

— Ei, să fiu kessel, zise Karrde ridicându-seîn picioare. Într-adevăr, o surpriză plăcută. Salut, Skywalker.

— Karrde. Luke dădu din cap în semn de răspuns. Sunt surprins să te găsesc aici.

— Sentimentul este reciproc, aprobă Karrde. Eşti singur?

— E şi R2 cu mine, spuse Luke făcând semn cu capul peste umăr. A văzut un robot de reparaţii G2-T9

care lucra lângă terminalul tău de transport şi s-a oprit să stea de vorbă cu el.

— Sper să-i placă, zise Karrde luând cilindrul de la Moranda şi uitându-se la însemnele lui. E ultimul G2 pe care îl mai cumpăr. Ceva probleme, Moranda?

— Am fost atacaţi pe drumul de întoarcere, îi spuse ea. Doisprezece bărbaţi, foarte bine pregătiţi, fără indicii despre cel pentru care lucrau.

— Probabil unul dintre hutti, zise Karrde întorcând cilindrul în palmă. Nu au fost chiar bucuroşi să piardă asta.

— Se poate, spuse Moranda. Oricine ar fi fost, Plakhmirakh s-a ocupat de ei.

— Cu ajutorul Maestrului Skywalker, adăugă noghriul cu vocea lui dogită. A sosit exact la momentul potrivit.

— Maeştrii Jedi se pricep la de-astea, zise Karrde sec, dându-i cilindrul înapoi Morandei. Bine. Du-i-l lui Odonnl, apoi mergi şi te relaxează în sala echipajului până îl verifică el şi îţi face plata. Te-ar interesa să mai primeşti o însărcinare?

— Doar dacă e mai amuzantă decât munca de curier, răspunse Moranda. În afară de atac, a fost cam plictisitoare. Făcu semn cu mâinile către Luke şi Plakhmirakh. Şi cu ăştia doi în preajmă, nici partea asta nu a fost prea palpitantă.

— O să îmi dau mai multă silinţă data viitoare, promise Karrde. De fapt, am o anumită treabă în care talentele tale s-ar putea dovedi folositoare. Vino înapoi aici după ce eşti plătită şi mai vorbim, da?

— În regulă, zise Moranda dând din cap. Plakhmirakh făcu o plecăciune noghri scurtă şi amândoi părăsiră biroul.

Karrde ridică o sprânceană către Skywalker.

— Îţi mulţumesc de ajutor. Cred că acum este rândul meu să îţi fiu dator.

— Nu prea, spuse celălalt. Plakhmirakh supraestimează cu mult sprijinul meu.

— Da, de obicei nu prea au nevoie de ajutor, nu? îl aprobă Karrde. Sunt foarte mulţumit de serviciile lor. În afară de a-i împiedica pe cei din slujba huttilor, ce te aduce pe Cejansij?

Luke dădu din umeri.

— Forţa, de fapt, răspunse el. Am încercat să obţin o viziune a viitorului şi m-am văzut pe mine aici. Aşa că iată-mă.

— Ah, spuse Karrde. Nu este un mod de a-mi face programul cu care m-aş descurca.

— Nici eu nu sunt prea obişnuit cu asta, zise Luke. Pe de altă parte, tocmai mă gândeam să încerc să iau legătura cu tine, şi iată-te, aşa că se pare că a mers. Ce faci aici, totuşi, dacă îmi permiţi să te întreb?

— Nu e un secret, îl asigură Karrde. Cel puţin nu faţă de tine. Am cercetat posibilitatea ca agitatori din afară să fie implicaţi în protestele care au tot izbucnit prin Noua Republică. Cum Cejansij are un trecut bogat în demonstraţii paşnice, m-am gândit că ar fi ţinta evidentă pentru o acţiune subversivă.

— Are logică, medită Luke. Deşi poate că e prea evidentă.

— Depinde cât de subtili se hotărăsc să fie agitatorii noştri necunoscuţi, spuse Karrde. Am crezut că tot merita să verific. Ziceai că vrei să vorbeşti cu mine?

— Da, răspunse Skywalker. Mă întrebam dacă ai avansat în vânătoarea noastră de clone.

— Nimic, recunoscu Karrde. Nici una dintre sursele mele de informaţii nu a auzit nici măcar o şoaptă despre activităţi ale clonelor. Dacă există, oricine le foloseşte o face în foarte mare secret.

— Hmm, murmură Skywalker. Dar piraţii Cavrilhu?

Karrde clătină din cap.

— Se pare că s-au ascuns. Ridică o sprânceană. Nu că i-aş acuza. Să fii gonit din cea mai sigură bază a ta de

un Maestru Jedi trebuie să fie o experienţă cam tulburătoare.

— Tu ai fost gonit de pe Myrkr de Marele General Thrawn şi nu te-ai speriat, îi aminti Skywalker.

Karrde se forţă să zâmbească. Amintirile acelor vremuri încă îi provocau tresăriri neplăcute.

— Poate că sunt eu mai tare. Sau poate că nu se vede aşa de bine când mă sperii.

Pe birou, interfonul piui, iar el se întinse pentru a-l deschide.

— Da?

Era Dankin, cu o expresie întunecată, bruscă şi necaracteristică.

— Mesaj urgent de la Gheaţa Înstelată, zise el aspru. Faughn spune că Mara a fost capturată.

Karrde simţi cum i se strânse stomacul şi se lăsă să cadă în scaun.

— Faughn mai e în legătură cu noi?

— În mare parte, răspunse Dankin. Semnalul e cam ciudat – prea multe relee pe parcurs – dar se aude destul de clar. Comunicatorul 5.

Karrde deschise acel canal, aproape fără să-şi dea seama că Luke ocolise biroul şi venise lângă el.

— Aici Karrde. Faughn?

— Da, domnule, se auzi vocea lui Faughn tremurând uşor din cauza numărului prea mare de relee din hiperspaţiu. Am ajuns la sistemul Nirauan şi am observat o navă spaţială neidentificată aterizând pe a doua planetă. Jade a luat Apărătorul şi s-a dus după ea. Am primit o transmisiune de la aparatul ei de înregistrare care arăta că avea probleme. Capturată, poate mai rău.

Karrde simţea cum îi bubuia pulsul în urechi.

— Dankin, avem o copie a înregistrării?

— Imediat, spuse vocea lui Dankin.

— Dă-i drumul.

O ascultă în timp ce se derula: zborul şi aterizarea, cum descoperise Mara peştera şi fortăreaţa, exclamaţia ei de uimire şi bufnitura finală care îţi făcea rău.

— Pune-o pe H'sishi să facă o analiză imediat, ordonă Karrde. Acea bufnitură semănase prea mult cu zgomotul unui trup căzând la pământ...

— Vreau tot ce poţi să scoţi din înregistrare.

— Deja ne ocupăm de asta.

— Am făcut şi noi o analiză, zise Faughn. În mod sigur se aud respiraţia şi ritmul bătăilor inimii unui om după ce ea amuţeşte, deci cel puţin în acel moment era în viaţă. În peşteră sunt cincizeci sau mai multe creaturi zburătoare – am reuşit să deosebim cel puţin atâtea perechi de aripi bătând – deşii s-ar putea să nu fi vorbit cu ele. Oh, şi din vitezele diferite ale sunetului prin aer şi os, se pare că bufnitura a venit de la ceva care a izbit-o într-o parte a capului.

Karrde se strâmbă.

— Un atac.

— Sau un accident, zise Faughn. Ştim că se mişca tocmai înainte să se întâmple şi că era într-o peşteră. Ar fi putut intra într-un perete sau aşa ceva.

— Putem încerca o analiză a ecoului, sugeră Dankin. Să vedem cât de aproape era de perete când a fost lovită.

— Da. Karrde se întoarse spre Skywalker, care stătea în picioare lângă el, într-o tăcere întunecată, părând să se uite în gol cu o privire neliniştită.

— Ştii ceva de asta? îl întrebă el pe Jedi. Despre planetă sau despre cei cu care vorbea?

Luke clătină din cap încet, privirea lui părând şi mai îngrijorată.

— Nu, dar am avut o viziune a Marei, tot atunci când m-am văzut şi pe mine aici. Şi unde era... s-ar fi putut să fie o peşteră.

— N-am vrut s-o las acolo, spuse Faughn. Dar nici nu am vrut să risc să dispărem cu toţii fără să afle cineva ce

s-a întâmplat. Mai ales având în vedere şi acele nave şi fortăreaţa.

— Nu, ai făcut ce trebuia, o asigură Karrde. Întrebarea este cum o scoatem de acolo. Se uită la Skywalker. Sau, mai bine zis, pe cine trimitem să o facă.

Probabil că Luke înţelesese provocarea din vocea lui. Ochii i se întoarseră de la orice se holbau şi îl priviră pe Karrde.

— Vrei să zici să mă duc eu?

— Cineva de acolo pare să te cunoască, arătă Karrde. Cel puţin, aşa a crezut Mara. S-ar putea să fii singurul cu care el – sau ei, sau ce o fi – să vrea să vorbească.

— Nu pot să plec, zise Luke, vorbele ieşindu-i din gură aproape mecanic, având atenţia îndreptată, vizibil, în altă parte. Am datorii aici.

— Ai o datorie şi faţă de Mara, replică Karrde. De fapt, ai o datorie faţă de restul Noii Republici. Ai văzut una dintre navele alea – ştii că avem de a face cu o cultură necunoscută. Dacă fortăreaţa pe care ea a văzut-o e făcută din acelaşi material ca cea de pe Hijarna, ei o să poată să stea acolo şi să respingă orice atac din partea noastră. Şi...

— Bine, spuse Skywalker. Mă duc.

Karrde clipi, uşor luat prin surprindere de iuţeala deciziei. Se aşteptase să fie nevoit să îşi continue demonstraţia încă cel puţin câteva minute şi probabil să pună la bătaie şi ceva concret înainte ca celălalt să fie de acord.

Dar, de asemnea, ştia că nu e bine să pui la îndoială o decizie pentru care deja insişti.

— Bine, zise el. Spune-mi ce echipament şi provizii ai nevoie, şi îţi facem rost. O să ai nevoie şi de o navă mai mare. Dankin, ce avem la dispoziţie?

— N-avem timp, spuse Luke înainte ca Dankin să poată răspunde. X-interceptorul meu e în Rectangulul de

Andocare 16. Dacă poţi să îi trimiţi lui R2 o copie a datelor de navigaţie, realimentăm şi am plecat.

— Nu poţi să iei un pasager în X-interceptor, obiectă Faughn. Dacă e rănită...

— Atunci luăm nava ei şi abandonăm X-interceptorul, o întrerupse Skywalker. Ne pierdem vremea.

— N-o să ajungi prea departe cu Apărătorul, îi aminti Karrde, tastând pentru a-şi verifica o bănuială. Lasă-mă să îţi propun un compromis: pleci cu X-interceptorul, iar eu trimit Bătaia Dimineţii să ducă Focul lui Jade, să vă întâlniţi lângă Duroon. Robotul ei nu va fi activat, dar tu şi R2 ar trebui să vă descurcaţi fără probleme.

Skywalker clătină din cap.

— Nu vreau să încerc să mă strecor pe Nirauan într-o navă atât de. mare.

— Atunci lasă Focul ascuns undeva în sistemul exterior şi intră cu vânătorul tău stelar, îi sugeră Faughn. Cala de andocare ar trebui să fie destul de încăpătoare pentru un X-interceptor.

Luke ezită o fracţiune de secundă, apoi dădu din cap.

— În regulă.

— Bine, zise Karrde. Dankin, ia legătura cu controlul astroportului şi fă o alimentare cu combustibil pentru X-interceptorul lui. E numărul unu pe lista de priorităţi şi pentru asta poţi să mituieşti sau să ameninţi pe cine vrei tu ca să o obţii. Apoi fă cea mai completă trusă de supravieţuire care să încapă în cala X-interceptorului. Doi metri cubi şi 110 kilograme, din câte îmi amintesc.

— Am înţeles, răspunse Dankin. Ce fel de întăriri trimitem după el?

— Tot ce putem, îi spuse Karrde, tastând pentru a obţine o listă cu toate resursele disponibile. Flota organizaţiei lui era impresionant de mare; însă aşa cum era răspândită prin toată Noua Republică, ar fi durat prea mult timp să formeze o forţă de atac...

— Nu vreau nici un fel de întăriri, îi întrerupse Luke socotelile. Să aduci acolo Focul lui Jade este destul de riscant; cu cât sunt mai multe nave în sistem, cu atât sunt mai mari şansele de a fi observată una. Va fi mai bine să încerc să mă strecor de unul singur.

— Dar nu poţi să ieşi singur, spuse Faughn.

— Pot, zise Luke încet. Trebuie să pot.

— Nu poţi, insistă Faughn. Karrde? Explică-i tu.

Pentru un moment lung, Karrde îl studie pe bărbatul mai tânăr, mintea ducându-l înapoi la prima lor întâlnire, la bordul Sălbaticului Karrde, cu atât de mult timp în urmă. Chiar şi atunci Skywalker nu fusese ceea ce el ar fi numit nechibzuit; dar privindu-l acum, Karrde era uimit de maturitatea neaşteptată pe care i-o aşternuseră pe faţă zece ani.

— E alegerea lui, Faughn, spuse el. Dacă zice că poate, atunci poate.

Luke dădu din cap.

— Mulţumesc, zise el.

— Cred că toate mulţumirile trebuie să meargă invers, arătă Karrde, încercând să zâmbească. În regulă: combustibil, provizii şi Focul lui Jade la Duroon. Mai ai nevoie să facem ceva?

— Doar ce făceaţi până acum, răspunse Luke. Continuaţi să vedeţi cu revoltele alea şi dacă găsiţi ceva, trimiteţi-i informaţiile Leiei.

— S-a făcut, zise Karrde. Altceva?

— Da, spuse Skywalker, o umbră trecându-i pe faţă. Îi poţi trimite vorbă Leiei pe Coruscant, să-i zici unde sunt?

— Mă duc eu însumi, promise Karrde, ridicându-se iar în picioare. Plecăm imediat după tine.

— Mulţumesc, spuse Luke. Se întoarse şi se îndreptă către uşa biroului...

— Ziceai că ai văzut-o pe Mara într-o viziune, strigă Karrde după el. Ce făcea?

Skywalker se opri în pragul uşii.

— Era într-un loc stâncos, plutind în apă, răspunse el fără să se întoarcă. Şi părea moartă.

Karrde dădu încet din cap.

— Înţeleg.

Rămase în picioare, privind fix la uşa deschisă, multă vreme după plecarea lui Luke.

18

Destul de nedrept, alarma de luptă sună chiar în mijlocul desertului.

Pentru o fracţiune de secundă, Wedge se gândi să îşi bage ultimele trei îmbucături de prăjitură cu pudră citros în gură deodată, dar se hotărî că a fugi către calele de andocare cu gura plină ar fi fost lipsit de demnitate şi, plin de regrete, abandonă prăjitura pe masa popotei.

— Brigăzile de vânători stelari să se prezinte, striga coordonatorul de luptă al Pribeagului, în timp ce Wedge îşi punea casca şi se lăsa să cadă în cabina X-interceptorului.

— Escadrila Vagabond, unde eşti?

— Chiar aici, Perris, răspunse Wedge privind înjur ca să se asigure că şi restul escadrilei era, într-adevăr, în cală.

— Ce se întâmplă?

— Nu ştiu sigur, mârâi Perris. Tot ce ştiu sigur este că tocmai am primit un apel de panică din sistemul Sif'kric. Generalul Bel Iblis a vorbit cu ei cam cinci minute şi, dintr-o dată, ne pregătim să zburăm. În regulă, aveţi verde – plecaţi când vreţi.

— Recepţionat. Bine, Vagabonzi, să mergem.

Douăzeci de secunde mai târziu, erau în spaţiu, mergând înainte pe lângă flancul Pribeagului, către poziţia de avangardă.

— Nu cred că e alarmă falsă, sugeră Vagabond şase pe frecvenţa privată.

— Ei, dacă e, generalul îmi datorează alt desert, interveni Vagabond Doisprezece. A urmărit cineva problemele politice din sectorul ăsta?

— Eu, puţin, spuse Vagabond Nouă întunecat. Socrul meu are nişte interese aici. Zece la unu sunt frezhlixii; se tot ceartă cu sif'kriii încă de când am gonit Imperiul din zonă.

— Poate că s-au hotărât s-o termine odată, sugeră Vagabond Doi.

— Cu generalul Bel Iblis şi forţele speciale ale Noii Republici lângă ei? interveni neîncrezător Vagabond şase. Ce au în loc de creier, brânză de groat?

— Către toate navele, sunt generalul Bel Iblis, se auzi vocea ofiţerului pe frecvenţa de comandă, întrerupând conversaţia. Tocmai am fost informaţi că o forţă puternică frezhlix se îndreaptă către planeta-mamă sif'krie, Sif'kric. Cum sistemul este doar la câteva minute distanţă, am fost rugaţi să aruncăm o privire.

Minunat, se gândi Wedge amar în timp ce se uita în urmă la forţa specială a Noii Republici. Un cuirasat din flota Katana, două fregate de escortă Nebulon-B şi trei escadrile de vânători stelari; şi ei ar fi trebuit să facă faţă unei trupe destul de mari, încât să atace o întreagă planetă?

Parcă Bel Iblis i-ar fi citit gândurile.

— Evident, nu avem de gând să ne angajăm într-o luptă frontală cu ei, continuă el. De fapt, va trebui să fim foarte atenţi să nu ne încălcăm atribuţiile legale aici. Asta-i tot ce pot spune până ajungem acolo şi evaluăm situaţia. Colonele Perris?

— Toate navele, înscrieţi-vă, comandă Perris. Pregătiţi-vă să faceţi saltul la viteza luminică la semnalul meu.

— Ce vrea să spună cu atribuţii legale? întrebă Vagabond şase în timp ce flota începea să se pregătească.

— Cred că oricine l-a sunat pe Bel Iblis nu era cineva care ar fi putut cere oficial ajutorul Noii Republici, îi explică Wedge. Vreun mic birocrat, poate doar un controlor de trafic spaţial zăpăcit. Dacă nu avem o cerere oficială...

— Escadrilă Vagabond, pleacă, ordonă Perris.

— Recepţionat, zise Wedge.

Trase de maneta de hiperpropulsie, îşi miji ochii când liniile de stele sclipiră, şi au pornit.

Era un zbor de douăsprezece minute până la sistemul Sif'kric. Singur în pustietatea spaţiului, îşi petrecu aceste minute făcând o verificare finală a sistemelor X-interceptorului şi a armamentului şi întrebându-se cum va rezolva legendarul general Garm Bel Iblis asta.

Cronometrul ajunse la zero. Ţinându-se bine, Wedge împinse maneta la loc. Liniile de stele sclipiră iar...

Clipi. În numele spaţiului, ce...?

Pe canalul privat al Vagabonzilor, cineva pufni.

— Cred că e o glumă, spuse Vagabond Doi. Asta e flotă de invazie?

Wedge se uită la informaţiile tactice, clătinând din cap într-o aprobare tăcută. Două care de luptă Kruk vechi de patruzeci de ani, cinci fregate de clasă Lancer, probabil la jumătate din acea vârstă, şi cam treizeci de nave de urmărire jomper moderne ale vămii.

— Cam asta e cu marea ameninţare, comentă Vagabond Opt dispreţuitor. Probabil că putem să le gonim de aici de unii singuri.

— Ştiu şi eu, zise Vagabond Unsprezece. Cineva pare foarte îngrijorat de ele. Uită-te la inelul planetar din

depărtare – cred că sunt douăzeci de cargoboturi care fug să se ascundă.

— Şi încă o sută care nu o să reuşească, arătă Vagabond şapte. Acolo, la babord – flota frezhlix le-a tăiat calea.

— M-am prins, spuse Vagabond Nouă. Ce nenorociţi isteţi. Trebuie să fie transportul anual de plante pommwomm.

— Forţa de atac frehlix, vă vorbeşte generalul Bel Iblis, Noua Republică, anunţă vocea lui Bel Iblis. Vă rog să vă dezvăluiţi intenţiile.

— Eu sunt Plarx, replică o voce cu un accent puternic. Vorbesc în numele poporului frezhlix. Intenţiile noastre nu privesc Noua Republică. Aceasta este o problemă privată între noi şi sif'krie-i.

— Mă tem că nu pot accepta asta, răspunse Bel Iblis. Orice agresiune împotriva unui membru al Noii Republici ne priveşte.

— Aceasta nu este o agresiune, generale Bel Iblis, replică frezhul. Suntem o delegaţie venită să discute votul sif'krie în Iniţiativa Drashtine.

Urmă o pauză, fără îndoială Bel Iblis punând pe cineva să caute să vadă ce era exact cu Iniţiativa Drashtine.

— Corran, ce sunt plantele alea pommwomm de care ziceai? întrebă Wedge.

— Sunt un tip de tufe de lume fierbinte care cresc pe planeta centrală a sistemului, spuse Vagabond Nouă. Poţi să scoţi din ele cam opt leacuri exotice şi de două ori pe atât mirodenii. Problema este că trebuie să fie procesate în treizeci de ore de la cules, altfel devin nefolositoare.

— Deci asta fac frezhlixii, mârâi Vagabond şapte. Nu trebuie să invadeze pe nimeni sau să formeze un inel de blocadă de lungă durată. Tot ce trebuie să facă este să ţină pe loc câteva ore cargoboturile alea, şi sif'krie-ii o să rămână fără o grămadă de bani.

— Zi cam douăzeci la sută din profitul anual brut, interveni Vagabond Nouă. Aici e un război economic serios. Nu-i de mirare că erau atât de speriaţi când ne-au chemat.

Canalul principal pârâi şi prinse iar viaţă.

— Reprezentant Plarx, sunt generalul Bel Iblis. Am revăzut Iniţiativa Drashtine şi nu văd nici o justificare pentru acest fel de confruntare.

— Atunci nu aţi revăzut-o cu atenţie, se răsti frezhul. Guvernul sif'krie a dat votul decisiv care l-a împiedicat pe senatorul nostru să se alăture condamnării crescânde a guvernului şi a poporului bothan.

— Votul a fost dat legal...

— Votul a fost greşit! se răsti Plarx. A le permite bothanilor să scape de pedeapsa cuvenită nu va face decât să încurajeze noi atrocităţi precum Caamas în viitor. Guvernul sif'krie trebuie să fie avertizat de aceasta şi să i se ofere posibilitatea de a-şi schimba votul.

— O scuză destul de potrivită, mormăi Vagabond Doi.

— Are şi el dreptate, totuşi, spuse Vagabond Cinci. E acoperită bine de politică locală şi de şantaj, dar are şi el dreptate.

— Îţi înţeleg sentimentele în această problemă, zise Bel Iblis. Dar în acelaşi timp, nu putem sta deoparte şi să vă permitem să interveniţi în acest fel în comerţul interstelar.

— Neadevărat, spuse frezhul. Vă încurajez să revedeţi reglementările Noii Republici privind astfel de probleme, generale Bel Iblis.

Urmă o altă pauză.

— Are dreptate, zise Vagabond Doisprezece posomorât. Asta e o situaţie intra-sistem, nu interstelară. Nu ne putem mişca până când şi doar dacă primim o invitaţie oficială să o facem.

— Ceea ce înseamnă că acum e în terenul de şocbal al guvernului, mormăi Vagabond Cinci. Ce zici Corran? Se pot mişca destul de repede ca să salveze plantele?

— Nu ştiu, răspunse Vagabond Nouă. Dar aş face pariu că frezhlix-ii au ales un moment pentru şmecheria asta când vreun oficial-cheie sif'krie nu este pe planetă sau nu poate fi contactat.

Se auzi un clic pe canalul privat.

— Escadrilă Vagabond, sunt generalul Bel Iblis. Colonele Horn?

— Da, domnule? răspunse Vagabond Nouă.

— Am fost lăsat să înţeleg că Booster Terrik are nişte interese în acest sector. Este adevărat?

Urmă o pauză foarte scurtă.

— Da, domnule general, aşa este.

— Aceste interese ar putea include, ocazional, şi transporturi legale? Să zicem, când nevoia şi taxele sunt destul de mari, ca în timpul transportului anual de plante pommwomm?

Pauza fu mai lungă de data aceasta.

— Chiar nu ştiu, domnule, spuse Vagabond Nouă, părând zăpăcit.

— Cred că e logic că s-ar putea să fie aşa, continuă Bel Iblis. Având în vedere această presupunere, crezi că unul dintre cargoboturile care sunt ţinute în loc i-ar putea aparţine?

Şi brusc, Wedge înţelese. Legendarul general Bell Iblis avea să rezolve şi asta, foarte bine. Poate.

— Avem numele navelor, domnule general? întrebă el.

— Acum trimit datele, răspunse Bel Iblis. Colonele Horn, uită-te pe ele, te rog.

— Am înţeles, domnule, zise Vagabond Nouă, cu o voce care nu mai era zăpăcită. Deci se prinsese şi el.

— Da. Cargobotul înscris ca Marinarul Turnător – în partea cealaltă a grupului? Cred că ar putea fi Pozna Saltimbancului, una dintre navele lui Booster.

— Înţeleg, spuse Bel Iblis, vocea lui devenind dintr-o dată plină de o încărcătură oficială. Îţi recunosc legăturile familiale cu căpitanul Terrik, colonele, şi îmi dau seama că va fi dureros pentru tine. Dar eşti ofiţer al Flotei Noii Republici; şi nu putem încălca, şi nici nu vom schimba, pentru nimeni regulile împotriva contrabandei.

— Înţelegem, domnule, zise Wedge, ridicându-şi tonul la acelaşi nivel de seriozitate. Cer permisiunea de a verifica nava suspectă.

— Permisiune acceptată, escadrilă Vagabond, răspunse Bel Iblis. Aveţi grijă să nu atacaţi din greşeală forţele frezhlix.

— Am înţeles, domnule, zise Wedge. Escadrilă Vagabond, în formaţie în jurul meu.

Accelerând, îşi depărtă X-interceptorul de Pribeag.

— Se pare că drumul cel mai drept către Marinarul Turnător este fix prin mijlocul forţelor de blocadă frezhlix, comentă Vagabond Opt.

— Şi, fireşte, nu vrem să le dăm timp să arunce mărfurile de contrabandă cât îi ocolim, aprobă Vagabond Nouă.

— Cred că va trebui să trecem prin blocadă, atunci, încheie Vagabond Doi. Fiţi doar atenţi să nu atacaţi din greşeală.

— Foarte atenţi, spuse Wedge. Haide.

Au ajuns la jumătatea drumului către forţele frezhlix, înainte ca acel colonel extraterestru să îşi dea dintr-o dată seama ce se întâmpla.

— Generale Bel Iblis, ce fac vânătorii tăi stelari? întrebă el. Nu aveţi nici o justificare legală să îmi atacaţi navele.

— Navele tale nu sunt atacate, reprezentant Plarx, îl asigură Bel Iblis. Am identificat unul dintre cargoboturile care aşteaptă în spatele tău ca fiind un contrabandist care zboară sub un nume fals. În virtutea legii Noii Republici, avem dreptul şi datoria să abordăm orice astfel de navă şi,să îi confiscăm transportul.

După aceea, rămase totdeauna neclar pentru Wedge ce crezuse colonelul frezhlix că avea să urmeze. Dacă se gândise că Bel Iblis plănuia să transfere în Pribeag mărfurile perisabile din toate cele aproape o sută de cargoboturi sau doar să declare toate cargoboturile ca fiind suspecte şi să insiste să fie escortate pe planetă. Dar oricare variantă ar fi fost, trăsese concluzia greşită – şi momeala – cu ambele mâini.

— Nu! strigă Plarx. Nu au voie să se apropie. Auzi? Nu se vor apropia.

— Nu ne poţi opri, interveni Wedge. Dă-te din drum; venim.

— Nul strigă frezhul. Urmă o bolboroseală de şuierături şi limbaj gutural, apoi comunicatorul se închise brusc. Wedge inspiră profund, pregătindu-se...

Şi dintr-o dată, carele de luptă frezhlix deschiseră focul.

— Eschivă! zise repede Wedge, aplecându-şi X-interceptorul mult la tribord în timp ce razele laser treceau pe lângă el, una dintre ele aproape distrugându-i motoarele superioare de la babord. Se auzi o altă mârâitură de şuierături şi sunete guturale, şi altă salvă de laser trecu pe lângă ei.

— Vagabonzi, regruparea, anunţă el. Ne întoarcem la flotă.

Întorcându-şi botul, ferindu-se de un ultim foc inamic, se îndreptă către Pribeag.

Dar cuirasatul nu mai era acolo. El şi restul flotei Noii Republici, regrupându-se în formaţia de luptă favorită a generalului, înaintau cu hotărâre către forţa de blocadă frezhlix.

Ceva care suna ca un cârâit şuierător se auzi din comunicator.

— Forţă a Noii Republici! se răsti colonelul frezhlix. Ce faceţi? Nu aveţi dreptul să mă atacaţi.

— Dimpotrivă, reprezentant Plarx, spuse Bel Iblis, cu o voce dintr-o dată tăioasă. Am toate drepturile. Tocmai

ai deschis focul asupra navelor Noii Republici. Predă-te imediat sau pregăteşte-te să fii distrus.

— Protestez! gâfâi Plarx. Navele voastre ne-au provocat să ne apărăm.

— Ultima şansă, reprezentant, zise Bel Iblis. Predaţi-vă sau suportaţi consecinţele. Se auzi un mârâit de sunete guturale; şi în timp ce Vagabonzii ajungeau la Pribeag şi îl ocoleau iar pentru a-şi ocupa poziţiile în formaţia de luptă, Wedge văzu că navele frezhlix îşi abandonaseră blocada şi îşi întorceau tunurile pentru a respinge forţele Noii Republici care se apropiau. Trecător, Wedge se întrebă dacă Bel Iblis va fi destul de elegant pentru a se limita doar la a-şi menţine poziţia şi a se apăra acum, că spărsese blocada sau dacă va insista să îi facă pe frezhlix să plătească pentru agresiunea lor.

Plarx luă el decizia. Într-o explozie impresionantă de raze de laser, cele două care de luptă Kruk deschiseră focul, iar navele de urmărire jomper săriră înainte pentru a se întâlni cu X-interceptoarele care se apropiau.

— Forţe ale Noii Republici, spuse Bel Iblis cu răceală. Atacaţi de voie.

— Guvernul frezhlix mi-a trimis un protest tăios faţă de acţiunile tale din urmă cu câteva ore, se auzi vocea aspră a amiralului Ackbar din difuzorul comunicatorului Pribeagului. Susţin că ai lansat un atac neprovocat asupra unei delegaţii paşnice.

Stând în picioare la o distanţă politicoasă de scaunul generalului, Wedge îi atrase atenţia lui Corran şi îşi dădu ochii peste cap într-un gest tăcut de dezgust. Celălalt îl aprobă printr-o grimasă.

— Din contră, îi spuse Bel Iblis lui Ackbar. Erau implicaţi într-o încălcare evidentă a dreptului de liberă mişcare economică. În plus, ei au atacat primii.

— Frezhlixii zic altceva, mormăi Ackbar. Cică ai depăşit autoritatea Noii Republici.

— Sunt sigur că aşa zic, spuse Bel Iblis. Doriţi să mă supun unei anchete?

— Nu fi absurd, generale, răspunse Ackbar; şi pentru prima dată de când începuse conversaţia, i se păru lui Wedge că vocea mon calamarului se relaxase puţin.

— Avem nevoie de toţi comandanţii buni pe care îi găsim. Şi nu mă îndoiesc că frezhlixii au meritat ce le-ai făcut. Zici că era o navă de contrabandişti printre celelalte cargoboturi?

Bel Iblis îi aruncă o privire lui Corran, care dădu din cap.

— Da, domnule, fără tăgadă, confirmă generalul. Una dintre cele ale lui Booster Terrik. Autorităţile sif'krie au reţinut nava şi caută mărfurile de contrabandă.

— Îmi închipui discuţia care va avea loc la bordul Întreprinderii Rătăcitoare în viitorul apropiat, zise Ackbar cu o voce cam ciudată. Mon calamarii aveau o ură veche pentru contrabandă şi contrabandişti şi, fără îndoială, amiralul găsea ceva amuzant şi poetic în ceea ce se întâmplase.

— Deşi justificarea acţiunii tale va fi anulată dacă la bord nu erau mărfuri de contrabandă.

— Regulamentele sunt la fel indiferent de rezultatele căutării, îi aminti Bel Iblis. Sau sugeraţi că preşedintele Gavrisom s-ar putea să nu vadă problema la fel?

— Preşedintele este legat de anumite necesităţi politice şi diplomatice, zise Ackbar. Totuşi, sunt sigur că îţi va citi raportul despre acest incident înainte de a emite vreo judecată. Cu toate acestea, îţi sugerez să îţi întrerupi patrularea şi să te întorci...

Brusc semnalul ţiui şi se întrerupse.

— Consola de comunicaţii, ce se întâmplă? întrebă Bel Iblis.

— Problema nu e de la noi, domnule general, raportă o voce nouă. Se pare că semnalul de HoloNet a fost întrerupt.

Bel Iblis le aruncă o privire lui Wedge şi lui Corran.

— Probleme pe Coruscant? îl întrebă el pe ofiţerul de comunicaţii.

— Nu ştiu domnule, verific şi celelalte relee... nu, domnule, nu e de la Coruscant. Se pare că releul de la Mengjini a căzut.

— Domnule, primim o alertă generală pe reţeaua secundară, interveni o altă voce. Releul de la Mengjini se pare că a fost atacat de un mic grup de, citez, „elemente disidente”, am încheiat citatul.

— Recepţionat, zise Bel Iblis. Navigaţia, stabileşte un curs rapid către Mengjini. Comunicaţiile, transmiteţi alerta tuturor forţelor şi bazelor Noii Republici din zonă. Spuneţi-le că ne ducem acolo şi că cerem întăriri.

Primi confirmările şi se întoarse iar către Wedge şi Corran.

— Se pare că rapoartele voastre vor trebui să mai aştepte, zise el. Înapoi la escadrila voastră şi pregătiţi-vă de zbor.

— Nu-i a bună, suflă Corran în timp ce el şi Wedge fugeau pe coridorul inferior al Pribeagului, către calele de andocare. Când se apucă să se ia de comunicaţiile pe distanţe mari, ştii că devine serios.

— Nu avem nici o dovadă că e grupul ăla, Răzbunare, arătă Wedge evitând un dresselian aplecat peste un panou de acces deschis.

— Poate că nu, replică celălalt. Dar eu nu am zis nimic de Răzbunare. Te-ai gândit singur la ei.

Wedge se strâmbă.

— Aşa am făcut, nu?

— Da, chiar aşa, spuse Corran. Şi te mai gândeşti şi că luând în calcul revoltele ucigaşe, atacurile interplanetare sub acoperire şi, acum, distrugerea comunicaţiilor la mare distanţă, chestia asta nu mai înseamnă demult doar câţiva fanatici care protestează împotriva implicării bothane pe Caamas.

— Da, aprobă Wedge serios. De abia aştept să văd ce mai urmează.

19

— Uită-te şi plângi, spuse Lando, punând cărţile de sabacc pe masă. Douăzeci şi trei – o formaţie de sabacc pur.

— Interesant, murmură senatorul Miatamia, cu faţa lui tăbăcită de diamal împietrită, în timp ce îşi studia cărţile din mână.

— Presupun că referinţa la plâns nu este o parte literală a jocului aşa cum îl jucaţi voi. O formaţie de sabacc pur, zici?

— Da, confirmă Lando având o senzaţie neplăcută furnicându-l la ceafă. Senatorul făcuse aceeaşi pauză dramatică în timpul mâinii de pot de la sabacc în exact cinci jocuri complete din opt, cât jucaseră de când Doamna Norocoasă plecase iute de pe Cilpar. Cinci jocuri pe care întâmplarea făcuse să le câştige senatorul.

— Din păcate, spuse Miatamia aşezându-şi cărţile aproape cu delicateţe pe masă. Eu am o matrice a idiotului. Cred că asta câştigă?

— Da, câştigă, răspunse Lando clătinând din cap dezgustat. Acum erau şase din nouă. Nu pot să cred că nu ai jucat jocul ăsta la profesionişti, mormăi el, începând să adune cărţile.

Diamalul pocni din degete în aer.

— Doar nu crezi că diamalii şi-au creat uriaşul imperiu financiar şi de afaceri doar din bun-simţ şi muncă grea, nu?

Lando se opri, cu jumătate din cărţi încă pe masă, privindu-l suspicios pe senator. Chiar voia să spună că...

Nu, fireşte că nu. Ridicol.

— A fost o glumă. Corect?

— Desigur, zise Miatamia pocnind iar din degete. Bunul-simţ şi munca grea sunt tot ce are nevoie orice fiinţă sau specie pentru a avea succes. Norocul este doar o iluzie, pe care ignoranţii o cred, iar proştii o urmăresc.

Cu un efort, Lando îşi stăpâni o tresărire de iritare. Zilele lui de jucător profesionist erau de mult apuse, dar dispreţul evident al diamalului tot îl supăra niţel.

— Deci, în alte cuvinte, dacă eşti destul de isteţ, nu se poate întâmpla nimic ce nu poţi anticipa?

— Fireşte că neprevăzutul poate avea loc, spuse Miatamia. Dar cei care sunt pregătiţi îşi pot găsi întotdeauna drumul.

— De unii singuri? insistă Lando. N-au niciodată nevoie de ajutor?

— S-ar putea, răspunse diamalul imperturbabil. Dar a anticipa nevoia de ajutor nu este decât încă o parte a bunului-simţ.

— Ah, zise Lando dând din cap. Deci, cu alte cuvinte, faptul că îmi recunosc nevoia de siguranţă în plus pentru transporturile mele de minereu înseamnă că am mult bun-simţ.

— S-ar putea, aprobă Miatamia. Ar putea însemna şi că...

Şi brusc, cu un pârâit puternic de energie eliberată venind din direcţia motorului de hiperpropulsie al Doamnei Norocoase, cerul pătat de deasupra lor se transformă în linii de stele.

Lando era deja în vârful scării circulare când liniile de stele se împărţiră în aştri.

— Ce-i asta? întrebă Miatamia din spatele lui.

— Avarie de hiperpropulsie, strigă Lando peste umăr, în timp ce aproape că era aruncat de pe scară. Dacă unul dintre cuplaje cedase, trebuia să redirecţioneze energia înainte să intre în suprasarcină de instabilitate şi să strice totul de pe circuit. Gândindu-se la o reparaţie majoră în mijlocul pustietăţii care se profila în

spatele lui – o reparaţie care nu l-ar fi făcut mai drag oaspetelui diamal – traversă în fugă zona de masă, sprintă pe lângă cabine şi se opri cu o alunecare în faţa panoului de control al motoarelor.

Şi se încruntă. Nu exista nici una dintre luminile roşii care ar fi indicat avarii ale sistemelor principale şi nici măcar nu clipeau liniile roşii de stare care ar fi arătat defecţiunea sistemelor secundare. De fapt, conform ecranelor, căderea de hiperpropulsie era doar răspunsul automat normal la apropierea de o planetă. Exista o notă înregistrată la timp care spunea că din compararea cursului cu calculatorul de navigaţie reieşea că deocamdată nu ar fi trebuit să existe planete în zonă...

— Oh, nu, oftă Lando, sărind pe scara mică şi lovind butonul uşii de la punte. Uşa se deschise şi el intră.

Şi iat-o, plutind tăcută în beznă direct în faţa lui: forma mult prea familiară a unui distrugător spaţial imperial.

Înghiţindu-şi un blestem, sări la cască, pornind cu o lovitură şirul de comutatoare pentru mărirea energetică de urgenţă. Se lăsă să cadă în scaun, acceleră la maximum şi întoarse din scurt botul yahtului către tribord.

Sau, mai bine zis, încercă. Chiar şi cu toată puterea de urgenţă, Doamna Norocoasă nu se mişca.

Sau, mai degrabă, nu se mişca unde ar fi vrut Lando să meargă.

— Suntem într-o rază tractoare, spuse vocea rece a senatorului din spatele lui.

— Am observat, răspunse Lando scurt, trecând la o mişcare de sus în jos. Dacă operatorul razei tractoare credea că ţinta lui încerca să meargă pe verticală, se putea să corecteze prea mult şi să lase yahtul să scape din strânsoare.

Dar nu avea aşa noroc.

— Pune-ţi centura, îi ordonă el lui Miatamia, lăsând unda tractoare să preia ce mai rămăsese din mişcarea

yahtului şi se uită repede în jur. Trebuie că imperialii aveau un crucişător interdictiv pe undeva... da, iată-l, în depărtare la babord, cu botul îndreptat înspre Doamna Norocoasă.

Dar nu atât de precis. De fapt, proiecţia conului de unde gravitaţionale de bruiaj a hiperpropulsiei nu era nici pe departe centrată pe concursul de supremaţie care se desfăşura acolo. Dacă Lando se putea elibera din raza tractoare, avea o şansă destul de mare să ajungă la marginea conului şi să scape înainte ca distrugătorul spaţial să îl prindă iar.

Dacă.

— Sună-ţi ordonanţa prin interfon şi spune-i să îşi pună centura, îi zise el senatorului. Doamna Norocoasă mai avea o ultimă carte în mânecă, ceva ce una dintre isprăvile lui Luke din urmă cu câţiva ani îl inspirase pe Lando să instaleze. Pornind lansatorul de torpile protonice de rezervă, tastă pentru o torpilă de Nivel Trei şi trase.

Torpila ţâşni de sub prora yahtului, accelerând brusc atunci când raza tractoare o prinse. Urmă o pâlpâire pe panoul lui Lando când una dintre bateriile de turbo-lasere a distrugătorului spaţial începu, să o urmărească...

Şi apoi, la nu mai mult de douăzeci de metri în faţa Doamnei Norocoase, torpila explodă.

Nu devastator, ci într-un nor strălucitor de particule reflectoare de raze de tractare. Acestea ar fi trebuit, teoretic, să zăpăcească raza, să o încurce, şi să îi lase să scape.

Şi funcţiona. Yahtul tremură o clipă, apoi zvâcni puternic atunci când strânsoarea invizibilă se desfăcu dintr-o dată.

— Ţine-te bine! strigă Lando întorcând din scurt botul navei. Dacă experienţa lui Luke în gambitul învăluire-pe-ascuns conta, ar fi avut doar câteva secunde să ajungă la marginea conului de umbră de masă al

crucişătorului interdictor înainte ca imperialii să se trezească şi să înceapă să tragă.

Dar chiar când Doamna Norocoasă începea să se întoarcă, avu loc o explozie de lumină în spatele norului de particule dintre ei şi distrugătorul spaţial. Nu avu timp decât să vadă cum particulele strălucitoare reflectoare de raze de tractare deveneau de un negru nereflectorizant, tern...

Şi cu o altă zgâlţâitură, yahtul a fost iar prins în raza tractoare.

— Şi acum? întrebă Miatamia.

— Mai putem face un singur lucru, îi spuse Lando simţind cum i se strângea stomacul în timp ce închidea motoarele subluminice ale Doamnei Norocoase. Ne predăm.

***

Şase soldaţi din trupele de şoc îi conduceau, tropăind la unison în trei şiruri de câte doi. În spatele lor, mergând cu paşi mai uşori care nici măcar nu încercau să păstreze ritmul, erau Miatamia şi ordonanţa lui. Lando mergea în spatele celor doi diamal-i, bucurându-se în secret că se afla în cea mai puţin vizibilă poziţie.

Nu că acel loc i-ar fi adus vreun câştig. În spatele lui mai erau şase soldaţi, care asigurau ariergarda.

În afară de scurtul „veniţi cu noi” rostit de comandantul trupei de şoc, nu existase nici un fel de comunicare între prizonieri şi cei care îi luaseră captivi. Dar Lando fusese la bordul mai multor distrugătoare spaţiale pe vremea lui şi nu avea nevoie nici de invitaţie, nici de hartă ca să ştie că erau duşi la un ofiţer superior. Poate la centrul nervos al celui de contrainformaţii, poate chiar în complexul de birouri al căpitanului.

Nu reuşise să citească identificarea navei înainte ca Doamna Norocoasă să fie trasă în cala de andocare

căscată şi încă nu-şi pierduse speranţa că aceasta era o farsă groaznică pe care cineva i-o juca folosind unul dintre distrugătoarele spaţiale capturate de Noua Republică. Cu fiecare pas, cu fiecare ofiţer imperial sau membru al echipajului care se dădea respectuos în lături pentru a face loc trupei de şoc, speranţa mai slăbea puţin.

Păru să dureze o veşnicie, dar în cele din urmă se opriră la o uşă pe care scria simplu CAMERA DE COMANDĂ SECUNDARĂ.

— Sunteţi aşteptaţi, spuse comandantul din spatele lui Lando în timp ce soldaţii făceau un semicerc de pază în jurul uşii.

— Intraţi.

— Mulţumesc, răspunse Miatamia, cu o voce de un calm imposibil. Uşa se deschise şi, fără ezitare, cei doi diamali pătrunseră înăuntru. Fără tragere de inimă, Lando îi urmă...

Şi aproape că se lovi de spatele lui Miatamia când cei doi extratereştri se opriră brusc, tresărind. Lando îşi recăpătă echilibrul, uitându-se printre cei doi pentru a vedea ce îi surprinsese atât de mult.

Camera era decorată sumar, cu doar puţin mai mult decât cele câteva monitoare tactice şi un cerc dublu de ecrane repetoare care înconjurau scaunul de comandă din mijlocul încăperii. Stând în picioare lângă scaun, era un bărbat cu faţă dură, purtând însemne de maior.

Şi ridicându-se calm din scaun...

Lando simţi cum îi stătu inima în loc. Nu. Nu, nu se putea.

Ba da.

— Bună ziua, domnilor, spuse Marele Amiral Thrawn, făcându-le un semn. Îmi cer iertare pentru această metodă cam neoficială de a vă aduce aici. Vă rog, poftiţi înăuntru.

Momentul oribil părea să se prelungească spre eternitate, în timp ce Lando se holba cu o groază uimită

la acea faţă. Nu se putea. Marele Amiral Thrawn era mort. Era mort. Trebuia să fie.

Şi totuşi, iată-l aici. Plin de viaţă.

Nimeni nu se mişcase încă.

— Vă rog, intraţi, repetă Marele Amiral, de data aceasta cu o urmă de comandă în voce.

Miatamia se înfioră şi înainta, mişcarea lui părând să întrerupă înmărmurirea ordonanţei sale. Amorţit, Lando îi urmă, simţind cum soldaţii din trupele de şoc din spatele lui intrau şi ei.

— E destul de aproape, spuse maiorul cu asprime când Miatamia ajunse la trei metri de inelul exterior de ecrane. Au fost dezarmaţi?

— Nici unul nu avea arme, raportă comandantul trupei de şoc. Trei dintre soldaţi, observă Lando, se mutaseră pentru a alcătui o coloană pe flancul lor drept; o privire scurtă peste umăr îi confirmă că ceilalţi doi şi comandantul lor se desfăşuraseră în lungul peretelui din spatele lor. O formaţie simplă, dar eficientă, care le oferea o supraveghere de aproape, în acelaşi timp evitând ca soldaţii să tragă unul în altul.

— Da, chiar sunt cu ochii pe tine, căpitane Calrissian, confirmă Thrawn. După acea neplăcere de pe Bilbringi, am acceptat ceva precauţii în plus. Nu că m-aş aştepta ca vreunul dintre voi să facă probleme, fireşte.

— Desigur, zise Lando, întorcându-se pentru a-l privi din nou. Era un truc, bineînţeles. Trebuia să fie. Thrawn era mort. Comandamentul Imperial însuşi o spusese.

Şi totuşi...

— Arătaţi remarcabil de bine, domnule amiral, zise Miatamia. Trebuie să îmi mărturisesc surpriza de a vă vedea aici.

Thrawn zâmbi uşor.

— Reapariţia mea a surprins pe mulţi, domnule senator Miatamia. Şi îi va surprinde pe şi mai mulţi în zilele următoare. Totuşi, nu v-am invitat la bord doar

pentru a închina în cinstea sănătăţii mele. Motivul adevărat...

— Cum aţi supravieţuit pe şantierele navale de la Bilbringi? izbucni Lando. Rapoartele imperiale spuneau că sunteţi mort.

— Nu îl întrerupi pe Marele Amiral, se răsti maiorul făcând un pas spre el.

— Calm, domnule maior, zise Thrawn încet, oprind înaintarea celuilalt cu un gest aproape apatic. În aceste condiţii un anumit grad de uimire este în întregime de înţeles.

— Dar nici nu-i răspundeţi la întrebare, spuse Miatamia.

Lui Lando i se păru că un fior slab de durere îndepărtată trecu pe faţa Marelui Amiral pentru o clipă.

— Supravieţuirea mea se datorează unei combinaţii unice de mai mulţi factori, răspunse el. Mă veţi ierta dacă doresc să nu dezvălui detaliile.

— Dar propriile rapoarte imperiale? repetă Lando.

— Rapoartele imperiale au spus ce le-am permis eu să spună, zise Thrawn, cu ochii începându-i să scapere de supărare. A fost necesar ca în vreme ce mi-am revenit să...

Se întrerupse.

— Poate că v-am judecat greşit, căpitane, spuse el cu o voce calmă din nou. Şi pe dumneavoastră, domnule senator. Am presupus că atunci când vă veţi întâlni cu o fiinţă reîntoarsă dintre morţi veţi fi mai interesaţi de ce are de zis, nu de detaliile călătoriei sale. Greşeala mea. Privi peste umărul lui Lando. Comandante, îi poţi însoţi înapoi la nava lor. Domnule maior, cere celor de la Contrainformaţii să confirme poziţia curentă a domnului senator ishori, Dx'ono.

— Ne cerem iertare, domnule amiral, zise repede Miatamia în timp ce soldaţii începeau să înainteze. După cum aţi spus, momentan am fost uimiţi. Dar acum ascultăm.

Thrawn ridică o mână, iar soldaţii se opriră.

— Foarte bine, rosti el. Mesajul meu este destul de simplu, domnule senator. Aţi aflat de curând că un grup de bothani a fost implicat în genocidul înfăptuit asupra Caamasului. Am venit să vă ofer ajutorul în aducerea în faţa justiţiei a celor vinovaţi.

Miatamia îşi înclină capul într-o parte, ca şi cum ar fi ascultat un sunet slab şi de departe.

— Pardon?

— Nu, m-aţi auzit foarte bine, îl asigură Thrawn, zâmbind încă o dată slab. Vreau să ajut.

Miatamia îşi roti capul pentru a-i arunca o privire lui Lando, apoi se întoarse iar.

— Cum?

— Identificând grupurile vinovate, fireşte, zise Marele Amiral. Dacă preşedintele Gavrisom doreşte cu adevărat să rezolve această criză, nu trebuie decât să îmi ceară sprijinul. O vizită pe Bothawui, o conversaţie de câteva minute cu fiecare şef de clan bothan şi voi şti adevărul.

Miatamia îşi aplecă iarăşi capul într-o parte.

— Conducătorii bothani susţin că nu ştiu cine au fost cei implicaţi în crimă.

— Oh, haide, domnule senator, spuse Thrawn, pe un ton întunecat şi rece. Chiar vă aşteptaţi să zică altceva?

Miatamia păru să cugete la asta.

— Şi dumneavoastră credeţi că aţi putea afla adevărul doar vorbind cu ei?

Ochii roşii luminoşi sclipiră.

— Da.

Urmă o tăcere scurtă.

— Nu ar fi mai simplu să găsiţi dosarele imperiale potrivite şi să ni le daţi?

— Fireşte că da, răspunse Thrawn. Şi o astfel de căutare deja se desfăşoară. Dar biblioteca dosarelor imperiale de pe Bastion este destul de mare, iar procesul ar putea dura săptămâni, poate chiar luni, până când s-

ar încheia. Îşi arcui o sprânceană neagră cu reflexe albăstrii. Nu cred că aveţi atât de mult timp de pierdut.

— Păreţi convins că Noua Republică se confruntă cu o criză serioasă, spuse Miatamia. Am făcut faţă şi altor crize în trecut.

— Încrederea dumneavoastră este admirabilă, zise Thrawn, lăsându-se uşor pe spate în scaun. Dar v-aş sfătui să transmiteţi oferta mea conducerii Rebeliunii înainte de a o respinge unilateral şi în grabă.

— Nu am afirmat că vă resping oferta, domnule amiral, răspunse Miatamia.

Thrawn zâmbi.

— Nu, fireşte că nu, spuse el pe un ton mult mai viclean decât considera Lando confortabil. Nu aş dori nimic mai mult decât să continuăm această discuţie, domnule senator – a trecut ceva vreme de când am avut plăcerea de a dezbate cu o minte diamala antrenată. Dar am alte probleme de care trebuie să mă ocup, iar dumneavoastră aveţi un mesaj de transmis. Comandante, însoţeşte-i înapoi la navă. La revedere, domnule senator, domnule căpitan.

— O întrebare, domnule amiral, dacă îmi permiteţi, zise Lando iute în timp ce soldaţii veneau în spatele lui. Mintea începea în cele din urmă să i se mişte; şi dacă era un truc, aceasta ar fi fost singura şansă de a-l scoate la iveală.

— V-am văzut o dată, de la distanţă, în timp ce vă aflaţi în compania contrabandistului Talon Karrde. Îmi puteţi spune unde s-a întâmplat şi de ce vă aflaţi acolo?

Faţa lui Thrawn deveni dură.

— Dacă acesta este un test, căpitane, v-aţi ales nesăbuit subiectul. Am petrecut mult timp în perioada de recuperare gândindu-mă la plata cuvenită care trebuie obţinută de la Talon Karrde pentru multele lui trădări. Nu îmi place să mi se aducă aminte de el, decât pentru a socoti cât de scurtă îi va fi viaţa care i-a mai rămas. Puteţi transmite dumneavoastră acest mesaj.

— Înţeleg, murmură Lando, închizându-şi gura cu hotărâre. Tinereţea lui agitată şi riscantă trecuse de mult, iar expresia de pe faţa lui Thrawn era în mod clar una care descuraja orice alte întrebări.

Încă o dată, însă, Miatamia nu se dădu bătut aşa de uşor.

— Dar nu răspundeţi acestei întrebări, arătă el.

Ochii roşii strălucitori se mutară asupra diamal-ului şi, pentru o singură clipă înspăimântătoare, Lando crezu că amiralul avea să ceară să fie împuşcaţi chiar atunci şi acolo. Dar, spre uşurarea sa, Thrawn nu făcu decât să zâmbească.

— Mintea diamala, spuse el, cu vocea complet calmă din nou. Îmi cer iertare, domnule senator.

Se uită iar către Lando.

— Vă referiţi la întâlnirea mea cu Karrde la baza lui de pe planeta Myrkr, când îl căutam pe Luke Skywalker. Dumneavoastră şi încă cineva – generalul Solo, presupun – aţi urmărit aterizarea noastră din pădure.

Lando simţi un fior rece pe şira spinării.

— Ştiaţi că eram acolo?

— Ştiam că cineva era acolo, spuse Thrawn. După cum sunt sigur că ştiţi, soldaţii de elită din trupele de şoc au senzori în plus în căşti. Unul dintre ei a prins o reflexie de la macro-binoclul pe care îl foloseaţi.

— Şi nu aţi făcut nimic? întrebă Miatamia.

Thrawn dădu uşor din umeri.

— Atunci am presupus că erau doar câţiva dintre oamenii lui Karrde, puşi acolo pentru a se asigura că soldaţii mei nu vor deveni, să zicem, prea zeloşi. Având în vedere densitatea frunzişului, chiar şi o mitralieră cu laser ar fi fost inutilă împotriva noastră din acea poziţie, aşa că am ordonat ca observatorii să fie lăsaţi în pace.

Gura i se încordă, doar un pic.

— Evenimentele care au urmat, fireşte, au arătat că situaţia stătea altfel. V-a fost satisfăcută curiozitatea, domnule căpitan?

Lando reuşii să dea din cap.

— Da, domnule amiral. Mi-a fost satisfăcută.

— Bine, spuse Thrawn cu răceală. Vă mulţumesc pentru timpul acordat, domnilor, şi încă o dată îmi cer iertare pentru oprirea neprevăzută. Comandante, condu-i la navă.

Treizeci de minute mai târziu, aşezat în scaunul de navigaţie al Doamnei Norocoase, Lando urmărea cum distrugătorul spaţial şi crucişătorul interdictor îşi făceau saltul sincronizat către viteza luminică.

— După cum spuneaţi, domnule senator, murmură el. Uneori neprevăzutul se întâmplă. Mă bucur că cei care sunt pregătiţi îşi vor găsi întotdeauna drumul.

Miatamia nu zise nimic. Poate că, o dată, nu avea nimic de spus.

Strâmbându-se, Lando tastă la panou şi roti botul Doamnei Norocoase înapoi pe cursul către Coruscant. Preşedintelui Gavrisom nu avea să-i placă asta. Nici un pic.

Şi nici celorlalţi.

***

Nu fuseseră programate comunicaţii pentru această parte a planului. Şi totuşi, iată imaginea holografică mare cât un bănuţ a maiorului Tierce pâlpâind uşor deasupra platformei holografice personale a lui Moff Disra.

— Transmisiunea este securizată, spuse Disra simţind cum lama rece a groazei îi săpa în stomac în timp ce privea ecranul de criptare. Dacă ceva mersese prost... Ce e?

— Nici o problemă, dacă asta te frământă, răspunse Tierce. Întreaga operaţiune a mers ca la carte.

— Sunt încântat sa aud asta, mârâi Disra. Atunci de ce rişti o comunicare deschisă?

— Ştiam că vei fi îngrijorat, spuse Tierce cu blândeţe. Am vrut să te ajut să te linişteşti.

Disra zâmbi sardonic, ştiind că expresia era probabil irosită cu o hologramă de aceste dimensiuni.

— Îţi mulţumesc foarte mult, domnule maior – îţi sunt atât de recunoscător pentru grija ta. Deci marioneta noastră a jucat bine?

— Aş merge chiar mai departe şi aş spune că a jucat superb, zise Tierce. I-a avut la degetul mic de când au intrat şi până au plecat.

— Nici o surpriză, deci?

— Nu chiar. Calrissian a încercat să îl prindă cu o întrebare despre când Thrawn l-a vizitat pe Talon Karrde pe Myrkr. Din fericire pentru noi, citise raportul detaliat pe care l-am scris când lucram pentru Thrawn şi a ştiut răspunsul.

— Din fericire pentru el, adică, zise Disra punând o urmă de ameninţare în voce. Cât de repede te întorci?

— Ăsta este alt motiv pentru care am sunat, răspunse Tierce. Acum, că suntem aici, mă gândesc să mai rămânem o vreme în spaţiul ocupat de Rebeliune.

Disra se încruntă, lama rece începând iar să sape.

— De ce?

— Aş vrea să îmi mai bag nasul niţel, spuse celălalt cu o mişcare nepăsătoare din mână. Să trimit semnale de activare pentru unele dintre grupurile în adormire pe care nu le-am contactat încă – tot mai sunt câteva cărora nu le-am putut trimite transmisiuni din cauza distanţei sau a poziţiei. Cel mai mult, vreau să văd care va fi reacţia Coruscantului la reapariţia lui Thrawn.

— Probabil că o să trimită cincizeci de crucişătoare stelare să te atace, se răsti Disra. Asta e o nebunie, Tierce. Şi nici nu face parte din plan.

— Planurile militare suferă întotdeauna schimbări, excelenţă, răspunse Tierce calm.

— Nu la asta mă gândeam pentru Flim, mârâi Disra. Ştii asta.

— Iar tu ştii că atunci când m-am alăturat am zis că am putea face mai bine decât ce te gândeai, replică Tierce.

Disra scrâşni sălbatic din dinţi.

— O să strici totul. Şi voi o să muriţi pe parcurs.

— Din contră, zise Tierce şi, chiar şi în imaginea cât un bănuţ, Disra îi putu vedea zâmbetul de suficienţă. O să aduc iar Imperiul pe drumul lui spre glorie...

— Tierce...

— Trebuie să plec, excelenţă, zise Tierce. Nu ar trebui să menţinem transmisiunea prea mult, chiar şi cu o criptare bună. Nu-ţi face griji, nu am de gând să duc Neîndurătorul pe Coruscant sau altceva la fel de prostesc. Vreau doar să mai stau un pic aici. Poţi spune că am o bănuială.

— Din experienţa mea, a te baza pe bănuieli este un mod sigur de a-ţi pune la încercare norocul, mârâi Disra. Dar Tierce îl învinsese, o ştiau amândoi. În afară de a trimite după el ce mai rămăsese din Flota Sectorului Braxant, în acest moment Disra nu prea avea ce face pentru a-l împiedica.

— Cât ai de gând să rămâi?

Tierce dădu din umeri.

— Câteva săptămâni. Poate mai mult. Depinde.

— De ce?

— De a primi sau nu reacţia pe care o aştept. Fii sigur că o să te anunţ când şi dacă se întâmplă.

— Bine, zise Disra amar. Când şi dacă Flota Noii Republici apare la Bastion, fii sigur că o să te anunţ şi eu pe tine.

Tierce zâmbi.

— Mulţumesc, excelenţă. Ştiam că veţi înţelege. La revedere.

Imaginea pâlpâi şi dispăru. Disra se lăsă pe spate în scaun, uitându-se la platforma pentru hologramă. Lucrurile îi scăpau din mână. Îi scăpau rău din mână.

Destul îl lăsase liber pe Tierce; era timpul să îl mai strunească pe Gardian.

Şi să îi aducă aminte cine era stăpânul şi cine era servitorul.

Deocamdată, Disra nu ştia prea bine cum să o facă. Dar se va gândi la ceva.

20

Senatorul diamal îşi termină prezentarea şi se aşeză iar pe banca martorilor lângă Lando... Şi, pentru Leia, Marea Sală de Congres deveni dintr-o dată foarte rece.

Imposibilul se întâmplase. Marele Amiral Thrawn se întorsese.

— Eu nu văd unde este problema, strigă senatoarea likashană, tonul înalt al vocii ei făcând sistemul de sunet al încăperii să ţipe. Suntem mulţi; cei din Imperiu sunt puţini. Să ne adunăm şi să ne mişcăm împotriva lui. Şi de această dată, să nu ne oprim până când nu îi distrugem complet.

— Dacă tu crezi că asta mai este o variantă, eşti nebună, replică senatorul sronk. Am văzut neputincioşi ce a făcut acest Mare Amiral Thrawn apărării lumii mele cu zece cicluri standard în urmă, total pe neaşteptate, şi asta doar cu şapte cuirasate din flota – Katana. Nu şi-ar fi anunţat întoarcerea dacă nu ar fi fost deja pregătit să primească lovitura atacului nostru aşteptat.

— Nu le-au mai rămas mai mult de o mie de lumi, interveni dispreţuitor un senator pe care Leia nu îl putu identifica. Cu doar o sută de distrugătoare spaţiale şi câteva mii de nave mai mici. Vrei să spui că o forţă atât

de prăpădită poate face faţă tunetului copitelor noastre puternice?

— Nu îl ştii pe Thrawn ăsta...

— Vă rog, îi întrerupse preşedintele Gavrisom. Pe toţi. Noi, cei din Consiliu, vă înţelegem cu siguranţă grijile şi temerile. Totuşi, în acest moment v-aş îndemna să cântărim aceste ştiri fără a sări la concluzii pripite sau la acţiuni premature.

— Un atac de prevenire nu ar fi o acţiune prematură, insistă o voce înţepată. Sunt de acord cu senatoarea likashană că trebuie să ne mişcăm imediat împotriva rămăşiţelor Imperiului.

— Da, ţipă likasha. Marele General Thrawn aproape că ne-a învins o dată; nu-i putem lăsa timpul de care are nevoie ca să ne atace iar.

— Deja a avut tot timpul care îi trebuia, replică sronkul. N-ai auzit ce am zis? Nu ar fi ieşit la iveală dacă nu era pregătit pentru noi.

— Dar situaţia nu este la fel ca acum zece ani, îi aminti Leia, încercând să îşi păstreze vocea calmă şi să nu lase sentimentul crescând de groază din încăpere să îi alimenteze propriile temeri. Atunci, Thrawn încă mai avea la dispoziţie aproape un sfert din vechiul Imperiu. După cum s-a spus deja, acum resursele lui sunt aproape inexistente.

— Deci hai să-i luăm şi restul, strigă o voce. Să îl distrugem acum!

— Nu îl putem distruge, zise Gavrisom. Chiar dacă vrem, ceea ce nu sunt convins că ar fi răspunsul potrivit la oferta lui.

— De ce nu? întrebă likashana. Noua Republică are mai multe nave de război decât Imperiul.

Senatorul maerdocian urlă ceva pe limba lui.

— Vrei să spui că te-ai gândit serios să îl laşi să interogheze oficiali ai Noii Republici? şopti traducerea în urechea Leiei. Asta înseamnă nebunie.

— Nu ne vrea pe toţi, arătă senatorul kian'thar. Doar pe bothani.

Se auzi alt urlet.

— Crezi cu adevărat că se va termina cu bothanii? întrebă traducerea. Dacă da, te îndrepţi spre nebunie.

Gavrisom apăsă o tastă de la panoul său, închizând sistemul audio al încăperii. Ţipetele se stinseră cu greu, iar el porni din nou sistemul.

— Vă rog, spuse el cu blândeţe. Să ne păstrăm atenţia asupra acestei dezbateri. Cu siguranţă, nu intenţionăm să permitem unui oficial imperial să interogheze conducătorii vreunei lumi membre a Noii Republici.Totuşi, în acest moment, este la fel de nechibzuit să sugerăm un atac concertat împotriva Imperiului. Deşi este adevărat că există, teoretic, o stare de război între noi, ostilităţile recente au fost puţine şi, în mare parte, accidentale. Mai precis, chiar dacă forţele noastre le depăşesc pe ale lor, ele sunt acum împrăştiate prin toată galaxia.

Îşi scutură coama într-un gest de reproş blând.

— Încercând, după cum ştiţi cu toţii, să aducem o doză de stabilitate Noii Republici împotriva agitaţiilor a sute de ameninţări cu războaie interne.

— Cât de convenabil, şuieră senatorul garoosh sarcastic. Cel puţin pe tru Imperiu.

— Probabil că ei stârnesc toate războaiele, sugeră cineva cu o îngrijorare evidentă. Ar fi chiar în stilul lui Thrawn. Să pună paie pe focurile urii prosteşti şi ale nonsensului genocidal primitiv...

— Lunga noastră luptă nu poate fi numită prostească, mormăi senatoarea forshul. Cât despre genocid, mi se pare foarte semnificativ că opresorii noştri, prosslee, sunt pregătiţi să scuze acţiunile bothanilor împotriva poporului caamas. Este datoria tuturor fiinţelor care judecă drept să recunoască o astfel de atitudine ca un pericol, nu doar pentru poporul meu, dar şi pentru întreg sectorul Yminis...

Gavrisom atinse iar butonul de oprire şi vocea forshulei se transformă într-una depărtată şi de neînţeles, bubuind din partea ei a încăperii.

— Îi mulţumesc doamnei senator din sectorul Yminis pentru comentarii, spuse preşedintele. De asemenea, aş dori să îi amintesc că nu este momentul pentru astfel de discursuri.

— Domnule preşedinte Gavrisom, eu aş dori să vorbesc, zise o voce cunoscută clocotind cu o mânie familiară, reuşind să străbată încăperea chiar şi cu sistemul de sunet închis.

Leia se uită în acea direcţie. Ghic Dx'ono, senatorul ishori, se ridicase în picioare, întregul trup tremurându-i de furia care la specia lui însoţea întotdeauna gândirea profundă.

— Puteţi vorbi, îi spuse Gavrisom pornind iar sistemul de sunet. V-aş avertiza că aşa cum această încăpere nu doreşte să audă o tiradă împotriva poporului prosslee, nici nu dorim să auzim una împotriva neamului diamal.

— Nu vreau o tiradă, lătră Dx'ono. Doresc doar să amintesc acestei camere că avem doar cuvântul senatorului diamal că l-a văzut într-adevăr pe acest Thrawn. De asemenea, aş dori să reamintesc senatorilor că şi-a încheiat mărturia cu doar câteva clipe în urmă, îndemnându-ne să uităm problema bothană – fără a-i pedepsi pe cei vinovaţi – pentru a ne putea confrunta cu această aşa-zisă nouă ameninţare.

— Reapariţia Marelui Amiral Thrawn poate fi numită cu greu o „aşa-zisă" ameninţare, domnule senator Dx'ono, îl contrazise Miatamia cu un calm tipic diamal. Doar pentru că ultima dată a fost oprit înainte de a ajunge la vreo lume ishori nu vă garantează siguranţa dacă i se va permite libertatea de a avansa iar.

— Nu mă acuzaţi că mă gândesc doar la lumile mele, replică Dx'ono. Ishori caută siguranţa tuturor

popoarelor din Noua Republică. Dar, în acelaşi timp, noi cerem şi dreptate pentru aceste popoare.

— Diamala susţin toate formele de justiţie, zise Miatamia. Doar că nu considerăm răzbunarea oarbă ca fiind justiţie.

— Doar un observator orb ar considera cererile noastre ca fiind răzbunare, mârâi Dx'ono. Dar nu aceasta este problema, adăugă el repede, când vârful aripii lui Gavrisom se îndreptă către butonul de oprire. Problema este că aţi făcut o afirmaţie în faţa acestei camere care conferă, convenabil, greutate taberei dumneavoastră politice, dar care nu este sprijinită de vreo sursă independentă.

— Nu îl consideraţi pe fostul general Lando Calrissian ca fiind o sursă independentă? întrebă Miatamia.

— Conform propriei dumneavoastră mărturii, a venit să vă ceară ajutor militar diamal, lătră Dx'ono. Având în vedere acestea, chiar vă aşteptaţi să nu considerăm vorbele lui ca fiind părtinitoare?

— În numele căpitanului Calrissian, resping implicaţiile acestei afirmaţii, domnule senator, zise Leia, trezindu-se în picioare. A fost un prieten şi un aliat de încredere pentru Noua Republică şi, înainte, pentru Alianţa Rebelă. Dacă Lando spune că l-a văzut pe Thrawn, atunci l-a văzut.

— Odată era prieten şi aliat, replică Dx'ono. Odată era şi contrabandist şi parior, experimentat la înşelat şi minţit pentru a obţine ce dorea. Acum este om de afaceri, conducând o operaţiune de extracţii miniere suboceanice, ale cărei profituri depind de obţinerea ajutorului diamal. Aşa că spuneţi-ne, doamnă consilier Organa Solo: din care dintre cele două trecuturi ale lui se trage el?

Leia se uită la Lando, care şedea tăcut şi cu o faţă întunecată în spatele lui Gavrisom.

— Îl cunosc pe Lando de şaisprezece ani, spuse ea încet. Voi garanta personal pentru caracterul său.

— Bine, zise Dx'ono pufnind. Puteţi să garantaţi pentru el cât doriţi, doamnă consilier. Să presupunem atunci, pentru motive de argumentaţie, că a văzut o persoană pe distrugătorul spaţial. Dar a fost Thrawn sau altceva?

Leia se încruntă, încercând să îi citească gândurile peste încăpere. Dar tot ce putu obţine era furia din jur, care acoperea orice altceva.

— Sugeraţi că Imperiul a înscenat întâlnirea?

— S-ar putea foarte bine să fi fost un fals, zise ishoriul uitându-se ameninţător la Miatamia. Dar nu arunc neapărat vina asupra Imperiului. Ştim cu toţii că există numeroase distrugătoare spaţiale pe teritoriul Noii Republici – unele chiar în mâinile unor persoane private, dacă este să dăm crezare zvonurilor. Şi, după cum am arătat deja, mesajul despre care se spune că a fost trimis de către acest aşa-zis Thrawn sprijină convenabil poziţia diamală în problema bothană. Coincidenţă? Sau manipulare bine gândită?

— Abilitatea de a-şi manipula inamicii era unul dintre cele mai mari talente ale lui Thrawn, interveni Fey'lya.

— Un talent nu doar al lui, se răsti Dx'ono. Bothanii, de exemplu, sunt şi ei maeştri ai acestei arte. La fel şi diamalii.

— Bărbatul care purta uniforma Marelui Amiral Thrawn ştia despre vizita mea pe Myrkr din urmă cu zece ani, spuse Lando. Singurele persoane care se mai aflau acolo atunci erau Thrawn şi escorta lui de soldaţi din trupele de şoc.

— Nu este adevărat, replică Dx'ono. Conform afirmaţiei dumneavoastră, generalul Solo era şi el acolo.

Leia simţi brusc un val de furie.

— Sugeraţi...?

— La fel cum a fost şi, continuă Dx'ono, întrerupându-o pe Leia cu o privire întunecată, contrabandistul Talon Karrde.

Leia îi aruncă o privire lui Lando.

— Karrde nu ar lua parte la aşa ceva, insistă ea.

— Sau da? întrebă Dx'ono. Spre deosebire de căpitanul Calrissian, acest Karrde nici măcar nu şi-a afirmat vreodată loialitatea faţă de Noua Republică. Este un contrabandist şi un negustor de informaţii, un om a cărui singură grijă şi loialitate este să profite şi să câştige.

Ishoriul se înălţă un pic, împungând acuzator cu un deget spre Leia.

— Şi, mai mult, un om ale cărui legături principale pe Coruscant au fost cu persoane precum căpitanul Calrissian şi dumneata însăţi, doamnă consilier Organa Solo. Deci spuneţi-ne acum: unde vă aflaţi exact în problema bothană?

Întrebarea o luă pe Leia total prin surprindere.

— Cum adică? întrebă ea încercând să tragă de timp.

— Ştiţi ce vreau să zic, mârâi Dx'ono. Spuneţi-ne de ce parte vă aflaţi, doamnă consilier Organa Solo. Credeţi că bothanilor ar trebui să li se ceară dreptate şi reparaţii complete? Sau, ca şi domnul senator diamal, preferaţi să lăsaţi îngrozitoarea lor crimă nepedepsită? Poate chiar destul de mult pentru a crea o situaţie care ar forţa această cameră să ia această decizie?

— Ştiţi de ce parte se află, strigă alte voce furioasă. Oare nu ea şi tovarăşul ei de viaţă, Han Solo, au tras asupra unui protest paşnic la Clădirea Clanurilor de pe Bothawui?

— Aceasta nu a fost dovedită, domnule senator Shibatthi, interveni Gavrisom aspru, sărindu-i Leiei în ajutor. Iar acuzaţiile dumneavoastră sunt la fel de nedorite, domnule senator Dx'ono. După cum am spus deja, nu este nici locul, nici momentul pentru încă o

dezbatere despre problema Caamas. Luaţi loc amândoi, mulţumesc.

Dar răul fusese deja făcut, îşi dădu seama Leiaîn timp ce se aşeza. Cu o singură lovitură de maestru, Dx'ono nu doar aruncase o îndoială puternică asupra poveştii lui Miatamia, dar reuşise şi să submineze propria ei credibilitate. De acum înainte, orice încercare ar fi făcut de a-i apăra pe Lando sau pe senatorul diamal nu ar fi însemnat decât să alimenteze suspiciunile care fuseseră aruncate asupra ei.

Lupte interioare, suspiciuni, dezbinare. Da, era într-adevăr stilul lui Thrawn.

— Acesta pare un moment bun să trecem la raportul Amiralităţii despre situaţia militară generală în Noua Republică, continuă Gavrisom. Domnule Amiral Drayson?

Amiralul păşii pe podium lângă preşedinte; şi, când a făcut-o, Leiei îi fu atrasă atenţia de o mică pâlpâire de lumină. Indicatorul verde al comunicatorului de pe braţul scaunului clipea.

Se încruntă, aruncând pe ascuns o privire în cameră. Nimeni în afară de familie şi de cele mai apropiate ajutoare nu ar fi trebuit să aibă această frecvenţă de comunicaţii şi cu toţii aveau instrucţiuni clare să nu o folosească decât în caz de urgenţă. Dar în această situaţie trebuia, de asemenea, să comande indicatorului să pâlpâie de câte trei ori şi, deocamdată, acesta doar clipea regulat.

Reţinându-şi izbucnirea de supărare, activă câmpul de intimitate al scaunului. Vocea lui Drayson se reduse la o zecime, în timp ce ea roti ecranul comunicatorului din poziţia lui obişnuită, de pe braţul scaunului. Dacă era Anakin care să o întrebe dacă are voie să mai deschidă un pachet de biscuiţi, îşi promise ea încruntată când apăsă butonul de pornire, avea să fie pedepsit o săptămână.

— Leia Organa Solo.

Dar nu era Anakin.

— Salut, Leia, zise Karrde dând politicos din cap. Sper că nu sun într-un moment prea nepotrivit.

Din reflex, Leia trase ecranul cât de aproape de ea se putea. Dintre toate situaţiile nepotrivite în care să sune...

— De fapt, este nepotrivit, îi spuse ea tăios. Mă aflu în mijlocul unei şedinţe a Senatului.

— Atunci o să fiu scurt, zise el, ochii îngustându-i-se uşor. Era prea deştept şi o cunoştea prea bine ca să nu îşi dea seama că era mult mai mult de atât.

— Am să îţi transmit un mesaj personal, unul pe care aş prefera să nu îl pun nici măcar pe un canal criptat. Din nefericire, unul dintre directorii de linie de la Controlul Spaţial al Coruscantului crede că nu ar trebui să mi se permită să aterizez.

Leia se încruntă, acuzaţiile lui Dx'ono răsunându-i în minte. Dar cum de s-ar fi putut răspândi vorba atât de repede?

— Ai numele lui?

— Doar numărul de identificare birocratic: KTR-44875, răspunse Karrde. Nu ar fi vrut să mi-l dea nici pe ăsta, apropos; a trebuit să îl iau de pe plăcuţa lui de identificare. E un ishori, dacă te ajută.

Leia se strâmbă. Asta explica felul în care se răspândise vorba.

— Mă ajută, îi zise ea lui Karrde. Senatorul ishori tocmai a terminat a te acuza pe tine şi pe Lando de conspiraţie împreună cu diamala pentru a-i face scăpaţi pe bothani în problema Caamas. A încercat să mă implice şi pe mine, pentru siguranţă.

— Înţeleg, zise Karrde ţuguindu-şi buzele. Şi, desigur, iată-mă, sunându-te pentru ajutor. Îmi cer iertare pentru momentul prost ales.

— Nu este vina ta, răspunse Leia uitându-se peste marginea ecranului la cameră şi la sutele ei de feţe umane şi extraterestre care priveau către ea. Nu avea să îi lase să dicteze ce prieteni şi asociaţi să aibă.

— Spune-i acestui director de linie ishori că eu îţi dau permisiunea de aterizare – voi transmite ordinul de îndată ce voi termina convorbirea cu tine. Eşti în Sălbaticul Karrde?

— Da, răspunse Karrde. Dar aş putea coborî într-o navetă dacă tu crezi că ar fi mai politic.

Leia pufni.

— Sentimentele rănite sunt ultima mea grijă acum. Ştii unde este pista de aterizare Championne de Vest? E cam la două sute de kilometri la sud de Palatul Imperial, lângă Munţii Manarai.

— O văd pe hartă, confirmă Karrde, privind-o cu atenţie. E ceva nou sau dezbaterea despre Caamas a luat o întorsătură mai urâtă?

— Încă nu ştiu, zise Leia. S-ar putea să fie oricare dintre astea, depinde pe cine asculţi. Avem un apartament la etajul treizeci al

Turnului Orowood, cam la douăzeci de kilometri de pista de aterizare. O să îi sun pe îngrijitorii noghri să te lase să intri; o să ajungem acolo de îndată ce pot să plec în noaptea asta.

— Pare confortabil, spuse el încă privind-o gânditor. Ca să nu mai vorbim că e şi retras.

— Este, îl aprobă Leia înfiorându-se uşor. Nu era greu să îi ghicească gândurile: că în ciuda protestelor ei, nu dorea să rişte să fie văzută cu el pe lângă Palatul Imperial.

— O să înţelegi de ce vreau să ne întâlnim acolo când o să îţi povestesc ce s-a întâmplat.

— Fireşte, zise el calm. Ar fi vreo problemă dacă aş folosi comunicatorul şi echipamentul de obţinere a datelor din apartamentul tău până vii? Doar ca să mă distrez, desigur?

Leia surâse.

— Şi să vezi ce poţi să dezgropi din arhivele guvernamentale?

El dădu din umeri.

— S-ar putea să aflu ceva nou. Nu se ştie niciodată.

— Sunt sigură că pentru tine este mai greu să afli ceva ce nu ştii decât pentru noi ceilalţi, zise Leia sec. În regulă, o să le explic noghrilor când îi sun.

— Mulţumesc. Ne vedem mai târziu. La revedere.

— La revedere.

Oftând, opri comunicatorul. Lupte interne, suspiciuni, dezbinare. Da, era stilul lui Thrawn, bine. Nu putea decât să se întrebe ce le pregătise mai departe.

Pornind iar comunicatorul, tastă pentru legătura cu Controlul Spaţial al Coruscantului.

***

Una peste alta, se gândea Carib Devist în timp ce privea câmpurile de grâne colorate care se unduiau peste Valea Dorchess, fusese o zi bună.

Chiar fusese. Soarele puternic al verii care ardea neîntrerupt pe Pakrik Minor în timpul sezonului de creştere se ascunsese timid în spatele norilor aproape toată ziua, oferind uşurare de căldura obişnuită. Norii nu plecaseră decât spre seară, tocmai la timp ca soarele să dispară pentru o oră şi jumătate în spatele lumii-soră mult mai populate a lui Pakrik Minor, Pakrik Major. Până când reapăruse, căldura în plus era aproape binevenită.

Mai erau nişte probleme pe câmpuri, desigur, dar asta era o parte a vieţii de fermier. Carib şi fraţii lui fuseseră nevoiţi să gonească încă o colonie de viermi care încercaseră să îşi facă sălaşul printre rădăcinile împletite ale grânelor şi trebuise să se ocupe de un focar de mană-albă care ar fi putut distruge toată recolta în câteva zile dacă nu ar fi fost îndepărtată. Dar fusese, iar viermii fuseseră goniţi şi nici unul dintre roboţi nu se stricase, nici măcar nu începuse să scârţâie, iar recoltele erau chiar înaintea programului.

Nu, fusese o zi bună; şi în timp ce Carib îşi sprijinea picioarele la înălţime, îndreptându-le către apusul de soare minunat şi sorbea dintr-un binemeritat pahar cu

apă minerală R'alla, se hotărî că era într-adevăr bine să fii în viaţă.

O mişcare din dreapta îi atrase atenţia: fratele lui, Sabmin, venea către casă în speederul lui de teren, uzat. Probabil că Lacy îi invitase pe Sabmin şi pe familia lui la cină – întotdeauna uita să îi spună astfel de lucruri.

Dar nu. Sabmin era singur... Şi când speederul de teren se apropie, Carib putu desluşi expresia de pe faţa fratelui său...

Când Sabmin opri speederul de teren într-un nor de praf, Carib deja aştepta la capătul potecii.

— Ce e? întrebă el fără nici o introducere.

— S-a întâmplat, răspunse Sabmin şoptind răguşit. Am fost la peşteră şi... ei, s-a întâmplat.

Carib se uită în spate, la poteca ce ducea către casă. Lacy se vedea la fereastra bucătăriei, scoţând cu grijă friptura din cuptorul focal.

— Hai cu mine, zise el.

Merse înainte pe potecă, până la marginea ogorului.

— Ai confirmat că mesajul era legitim? întrebă el.

— Primul lucru, spuse Sabmin sobru. Avea toate codurile imperiale.

Carib se înfioră. Trecuse mult timp de când cuvântul „imperial" fusese folosit în această parte a lui Pakrik Minor.

— Atunci, cred că e vremea, zise el cu o senzaţie stranie în stomac. După zece ani de aşteptare liniştită, erau iar chemaţi la arme.

— Celorlalţi le-ai spus ceva?

— Nu, am venit direct aici, răspunse Sabmin. Dar mai e ceva. Se uită în jur, ca şi cum s-ar fi temut că cineva asculta dintre şirurile ordonate de grâne.

— Ordinul de activare a sosit în numele Marelui Amiral Thrawn.

Carib căscă gura.

— E imposibil, şuieră el. Thrawn e mort.

— Aşa zice toată lumea, îl aprobă Sabmin cu seriozitate. Tot ce ştiu este că numele lui e pe ordin.

Ajunseseră la primul şir de grâne.

— Ar putea fi o minciună, spuse Carib, întorcându-se într-o parte pentru a se putea strecura printre rânduri, mirosind aroma familiară, de mosc acru, care îl înconjură când vesta lui din piele tăbăcită se frecă de frunze.

— Sau un truc.

— Nu prea ar avea cum să fie un truc, arătă Sabmin. Chiar dacă ar folosi înregistrări holografice vechi, tot n-ar putea păcăli pe nimeni prea mult timp.

— Adevărat, zise Carib, oprindu-se lângă o plantă aproape coaptă şi atingând cu un deget firul care se strecura timid printr-o deschidere din învelitoarea ei. Marele Amiral Thrawn, care oprise cinci ani de declin continuu şi dusese Imperiul atât de aproape de victorie.

— Îţi dai seama, fireşte, că asta ar putea schimba totul.

— Nu văd cum, spuse Sabmin. Până la urmă, noi am fost plantaţi aici în scopul precis de a fi gata să producem distrugeri dacă şi când am fi chemaţi. Mângâie iar firul de grâu.

— Ei, planta a prins rădăcini, ogorul a dat rod... Şi acum ne cheamă la cules.

— Da, zise Carib, lăsându-şi mâna într-o parte. O recoltă de teroare şi de moarte subită şi de distrugere, aproape sigur îndreptate către fructul care era Pakrik Major, care le atârna deasupra capetelor. Pakrik Major, şi conferinţa anuală de sector care tocmai începuse în capitală. O lovitură mult întârziată împotriva trădătorilor din Rebeliune, din partea Imperiului.

— Dar nu asta vreau să zic, îi spuse lui Sabmin. Ideea mea e că dacă Thrawn s-a întors cu adevărat la comandă, atunci orice ni s-ar comanda să facem nu va fi doar un simplu gest măreţ, dar fără rost, de sfidare sinucigaşă. Dacă Thrawn s-a întors, atunci Imperiul s-ar putea să câştige.

Sabmin fluieră încet.

— Ai dreptate, murmură el. Nici măcar nu m-am gândit la asta.

— Ei, atunci ai face bine să te gândeşti, îl avertiză Carib. Şi ar fi bine să ne asigurăm că o fac şi ceilalţi. Ai idee când a fost făcută ultima revizie la navele TIE?

— Nu cu mai mult de o lună în urmă, răspunse Sabmin. Cred că Dobrow a făcut-o. Vrei să vorbeşti cu el la noapte?

— Vreau să vorbesc cu toţi la noapte, spuse Carib ieşind dintre şirurile de grâne şi îndreptându-se spre casă. La mine, peste două ore.

— Încercăm, zise Sabmin, mergând probabil inconştient în pas militar în urma lui. Tabric şi Hovarb s-ar putea să nu reuşească să ajungă, totuşi – trei din gorntii lor au început să fete în după-amiaza asta.

— Gorntii se descurcă şi singuri, spuse Carib scurt. Asta e important.

Sabmin se încruntă la el.

— Oh, haide, Carib, nu exagerezi niţel? E un ordin de activare, nu un plan complet de atac.

— Dacă Thrawn e la comandă, nu va trece mult între cele două, mârâi Carib. Orice are de gând, îşi va face programul la secundă.

Merseră în tăcere până la vehiculul lui Sabmin.

— Bine, o să le zic, spuse Sabmin în timp ce se suia în el. O să vină.

Carib oftă.

— Hai să ne întâlnim mai bine la tine, sugeră el. E la doar trei minute de mers cu speederul de teren faţă de hambarul lor. Se pot întoarce repede dacă e nevoie.

Sabmin zâmbi strâns.

— Mulţumesc, Carib. Ne vedem acolo.

21

— Uite-l pe Lando, zise Leia arătând pe cupolă când Han îndreptă nava lor Incom T-81 către platforma de aerospeeder de la nivelul trei al Turnului Orowood. Acolo, lângă intrare, în spatele aero-vehiculului roşu.

— Da, îl văd, mormăi Han, oprind elevatoarele repulsoare. Tot cred că e o idee proastă, Leia.

— Ştiu, zise Leia uitându-se o clipă dincolo de zona de aterizare luminată la perimetrul cu tufişuri, întunecat, de după ea. Nu se vedea nimeni, nici cu ochii, nici cu simţurile ei Jedi.

— Şi nu pot spune că nu sunt deloc de acord cu tine. Dar a insistat să vină.

— Ar fi bine să speri că Dx'ono nu a auzit de asta şi că nu a trimis pe cineva să îl urmărească, mârâi Han deschizând cupola. Ţipă cineva „întâlnire secretă" şi o încasăm cu toţii.

— Ştiu, răspunse Leia, coborând din aerospeeder şi privind în jur.

Erau câteva lumini de aerospeeder gonind pe cer, iar diferitele drumuri care străbăteau terenul din jurul Turnului îşi purtau şi ele cantitatea obişnuită de speedere de teren. Nici unul dintre vehicule nu părea să se îndrepte în mod special spre ei.

Dar erau ferestrele întunecate ale unuia dintre cele cinci baruri ale Turnului, care se uitau la ei de la al patrulea etaj, ca să nu mai vorbim de toate ferestrele apartamentelor care se înălţau pe cerul nopţii. Dacă una dintre ele ascundea pe cineva cu un macro-binoclu...

În mod clar, Han se gândise deja la acelaşi lucru.

— Mai bine intrăm, mormăi el luând-o de braţ. Haide, 3PO, mişcă-te.

— Da, domnule, zise iute robotul cu carcasă aurie, ridicându-se stângaci din spatele aerospeederului şi păşind în urma lor. Era prima dată când 3PO spunea ceva, îşi dădu Leia seama brusc, de când părăsiseră Palatul Imperial. Oare se molipsise de la Han şi încerca să fie discret? Sau se gândise la propriile lui amintiri despre ultima încercare a lui Thrawn de a lua puterea?

Lando ieşi din ascunzătoarea lui când se apropiară.

— Han, Leia, dădu el din cap spre ei. Zâmbetul lui obişnuit de întâmpinare era suspect de absent, remarcă Leia. Unde e Karrde?

— Deja a ajuns, îi spuse Leia în timp ce Han tasta la încuietoarea de la intrare. Noghri l-au lăsat să intre.

— Bine.

Strângându-şi umerii pe sub mantie, Lando aruncă o ultimă privire în beznă în timp ce o urmă pe Leia înăuntru.

Înalt de treizeci şi opt de etaje, Turnul Orowood fusese gândit iniţial ca fiind nucleul unei colonii extinse şi elaborate de alderaanieni care nu fuseseră pe planetă atunci când prima Stea a Morţii le distrusese lumea. Dar, deşii arhitecţii proiectaseră sârguincios fiecare faţetă a Turnului pentru a se potrivi stilului alderaanian, mulţimile de pe Coruscant şi dezvoltarea aproape totală a terenului erau prea străine pentru felul de viaţă a majorităţii refugiaţilor ca aceştia să se simtă comfortabil să locuiască acolo.

Deşi restul proiectului fusese abandonat, existaseră speranţe că destui alderaanieni vor rămâne pe Coruscant pentru a ocupa Turnul, mai ales având în vedere priveliştea spectaculoasă a Munţilor Manarai. Dar acest ultim vis primise lovitura de moarte din partea scurtului, dar îngrozitorului asediu al Marelui General Thrawn asupra planetei. Când asediul a fost în cele din urmă ridicat, practic toţi alderaanienii au părăsit Coruscantul, ducându-se pe Noul Alderaan sau împrăştiindu-se printre stele. După cum unii dintre ei îi explicaseră Leiei,

fuseseră destul de norocoşi să scape de distrugerea unei lumi şi nu doreau să se stabilească pe o ţintă şi mai tentantă.

Şi astfel, experimentul măreţ intrase într-o obscuritate vagă, alăturându-se grupului de alte centre rezidenţiale adunate la poalele munţilor, multe dintre ele fiind case de vacanţă sau de rezervă pentru industriaşi bogaţi şi oficiali ai guvernului. Erau oameni de pe alte planete şi extratereştri, dintre care majoritatea nici măcar nu auzise de legendarele păduri de oro de pe Alderaan, cu atât mai puţin să meargă vreodată prin ele.

Pe parcursul anilor, durerea acelei ironii aproape că se stinsese din inima Leiei. Aproape.

Turboliftul funcţiona cu eficienţa tăcută, tipică unei construcţii alderaaniene, lăsându-i în decorul grădinii luxuriante care forma sala etajului treizeci. Nu se vedea nimeni printre ferigi şi cascadele din pietre; dar totuşi, nici nu trebuia să fie cineva.

— Barkhimkh? îl chemă Leia încet.

— Sunt aici, Lady Vader, miorlăi vocea lui Barkhimkh din celălalt capăt al sălii. Se auzi un foşnet de frunze şi războinicul noghri ieşi la vedere lângă arcada coridorului care ducea la apartamentul lor.

— Totul este liniştit.

— Mulţumesc, zise Leia.

— Ai grijă să rămână aşa, adăugă Han în timp ce traversau sala.

Barkhimkh îşi înclină capul.

— Mă supun, Han clan Solo.

Karrde era tolănit într-un scaun-contur auto-modelant plash în cercul de conversaţie a apartamentului, cu un datapad într-o mână şi un pahar cu lichid de chihlimbar în cealaltă, când Han deschise uşa.

— Ah – iată-vă, spuse contrabandistul, închizând datapadul şi ridicându-se din scaun când ei intrară.

Tocmai mă gândeam să îi cer lui Sakhisakh să încerce să vă contacteze.

— Am plecat mai târziu decât mă aşteptam, explică Leia. Îmi pare rău.

— Nu-i nevoie să îţi ceri scuze, o asigură Karrde. Copiii nu sunt cu voi?

— Tocmai au plecat azi dimineaţă cu Chewie în vizită la familia lui, pe Kashyyk, îi răspunse Leia. Cu tot ce s-a întâmplat în ultima vreme, m-am gândit că ar fi mai bine pentru ei.

— Cu o gardă de noghri şi o planetă plină de wookieeii, nici nu văd alt loc mai sigur pentru ei, aprobă Karrde. Salut, Calrissian. Mă bucur să te văd iar.

— Da, zise Lando. Deşi s-ar putea să nu te mai bucuri aşa când o să-ţi spunem de ce eşti aici.

Expresia lui Karrde nu se schimbă, dar Leia putu simţi o încordare a emoţiilor lui.

— Zău, spuse el degajat. Să renunţăm la formalităţi, atunci. Luaţi loc şi povestiţi-mi totul.

— Îmi pare rău, spuse sistemul de interceptare de la celălalt capăt al comunicatorului, cu vocea lui mecanică înnebunitor de politicoasă. Comunicaţiile cu reşedinţa pe care o căutaţi au fost restricţionate. Nu vă pot conecta fără codul de autorizare potrivit.

— Spune-i doamnei Consilier Organa Solo că este o urgenţă, zise Shada punând în voce cel mai intimidant ton oficial al ei, în timp ce privea pe fereastra barului la nava Incom T-81 a familiei Solo, care stătea pe platforma de aterizare a celui de al treilea nivel al Turnului Orowood.

— Sun sub autorizarea amiralului Drayson de la Contrainformaţiile Noii Republici.

Sistemul de interceptare rămase neimpresionat.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot face legătura fără codul de autorizare potrivit, repetă el.

Strâmbându-se, Shada închise comunicatorul. Fusese ultimul gambit verbal din repertoriul ei şi nu îi

adusese nimic, în afară de acelaşi răspuns evaziv. Acelaşi lucru de fiecare dată când încercase şi începea să se plictisească de asta.

Mai întâi, încercase în modul oficial, politicos: sunând la biroul doamnei consilier Organa Solo de la Palatul Imperial şi – când sistemele de acolo nu o lăsaseră să vorbească – încercând chiar să intre în uriaşa clădire guvernamentală. Dar fără o poziţie oficială, o treabă sau legături la care să apeleze, se lovise la fiecare pas de pereţi de oţel transparent groşi de un metru. Încercase apoi să sune la reşedinţa principală a familiei Solo, de lângă palat, dar cu aceleaşi rezultate. Şi acum încercase să ajungă la ei în apartamentul de la Muntele Manarai, iar fără succes.

Şi, cu fiecare refuz, viziunea ei evident idealizată despre Noua Republică se sfărâmase încă puţin. Sperase că aveau să îi ofere mai mult decât viaţa ei alături de Mistryl, căreia tocmai îi întorsese spatele, începea să i se pară tot mai mult că greşise.

Dar acum nu mai avea ce face decât să continue ce începuse. Măcar pentru motivul că nu mai avea unde să se ducă în altă parte.

Deci, în regulă. Încercase cu politeţea şi nu ajunsese nicăieri. Acum va încerca în felul Mistryl.

Complexul comercial de la cel de-al doilea nivel al Turnului era destul de întins şi îi luă mai puţin de cinci minute să strângă cele trei obiecte de care avea nevoie. Un minut după aceea, înarmată cu o măsură de panglică albă din brocart, un datapad ieftin şi o sticlă de whiskey dodbri la fel de ieftin, dar extraordinar de puternic, se afla în turboliftul care mergea în sus.

Drumul avea să fie scurt, ştia asta, dar deja avea toate detaliile în minte şi se apucă de lucru fără mişcări inutile. Scoţând dopul sticlei, îşi turnă un pic din băutura puternică pe gulerul rochiei ei lungi până la glezne, puţin cam jerpelită, apoi sorbi o înghiţitură. Se înfiora din cauza furnicăturii, se clăti cu ea şi vărsă restul sticlei în

ghivecele cu flori decorative care înconjurau partea superioară a liftului. Scuipă ce avea în gură înapoi în sticlă, bucuroasă să scape de asta, apoi îşi îndreptă atenţia spre panglică. Legătura de păr pentru nuntă tradiţională pe Coruscant era complicată, dar ştia o variantă rapidă şi simplă, care semăna destul cu cea adevărată pentru a păcăli pe oricine, în afara unui privitor experimentat.

Când uşile se deschiseră pe puntea de observaţie de pe acoperişul Turnului, era gata să îşi joace rolul. Strângând sticla într-o mână şi datapadul în cealaltă, ieşi din lift şi aruncă în jur o privire nepăsătoare şi calculat nesigură. Nu se vedea nimeni printre mesele părăsite, scaune şi tufişurile decorative. Dar totuşi, grupul de gărzi personale care o înconjurau pe consiliera Organa Solo rareori putea fi văzut. Apucând mai bine sticla, porni cu un mers împleticit către marginea acoperişului.

Paznicul despre care ştia că trebuia să fie acolo nu îşi făcu apariţia până când ea ajunse la parapetul dantelat, înalt până la bărbie, montat într-o bază solidă care ajungea până la genunchi.

— Foarte bine, Ravis, mormăi ca pentru sine cu o voce deznădăjduită şi nedesluşită, în timp ce lăsa datapadul şi sticla să cadă lângă parapet.

— Nu mă vrei, ha? Bine. Po’ să ies din viaţa ta, dac asta vrei. Po’ să ies de tot...

Se opri cu un singur suspin şters. Înfigându-şi degetele în găurile dantelăriei, se apăsă de balustradă şi îşi întoarse capul într-o parte pentru a se uita în jos, cu simţurile treze. Nu se auzi decât un singur sunet slab din spatele ei, apoi nimic.

Deci aveau nevoie de mai mult înainte de a face vreo mişcare. Bine; le putea face pe plac. Scoţându-şi degetele din balustradă, continuând să suspine încet, pentru ea, îşi recuperă datapadul şi îl aşeză pe un scaun din apropiere, în aşa fel încât să fie vizibil. Cu degete uşor nesigure, îşi trase legătura de nuntă din păr, o

sărută teatral şi o aşeză în faţa datapadului. Mai pierdu o clipă să aranjeze cu grijă cele două obiecte; apoi, îndreptându-şi umerii, inspiră adânc şi se întoarse pe marginea acoperişului. Apucând iar împletitura, se sui pe baza parapetului şi încălecă pe acesta.

Sau, mai bine zis, încercă. Chiar în timp ce ridica piciorul, auzi iar un sunet slab şi o mână o prinse brusc de centură, trăgând-o în spate şi forţând-o să îşi lase piciorul înapoi pentru a-şi păstra echilibrul.

— Nu face asta, miorlăi încet o voce ca de pisică, dogită, din spatele ei.

— Las' mă, gemu Shada, desprinzându-şi mâna stângă de pe dantelărie şi plesnindu-i braţul fără efect.

— Las' mă. Nu-i pasă de mine... aşa a zis. Nu mă mai vrea. Las' mă.

— Nu aceasta e soluţia, spuse noghriul, trăgând-o cu blândeţe, dar ferm. Hai înăuntru şi o să stăm de vorbă.

— Gata cu vo'ba, mormăi Shada, întorcându-se pe jumătate pentru a se uita la el, asigurându-se că acesta îi putea mirosi respiraţia amestecată cu whiskey şi aruncând o privire rapidă pe acoperiş. Nu se mai vedea nimeni.

— Te rog... las mă, se rugă ea, apucând iar dantelăria cu mâna stângă şi trăgându-se în sus pentru a se opune forţei lui.

— Te rog.

— Nu, repetă noghri-ul trăgând înapoi cu mai mare putere decât ea şi-ar fi închipuit că putea avea o creatură atât de mică. Degetele i se încordară...

Şi fără avertisment, ea dădu drumul, învârtindu-se pe jumătate în timp ce cădea direct spre el.

Nogri-ul era rapid, da. Când se rotise destul pentru a-l putea vedea, el deja se mutase un pas în laterală pentru a se da din calea ei. Braţul lui liber se ridică, gata să o prindă pe după umeri şi să îi întrerupă căderea...

Şi când căzu în îmbrăţişarea vânoasă, mâna ei îl lovi cu putere într-o parte a gâtului. Fără un sunet, picioarele i se tăiară şi se prăbuşiră amândoi pe acoperiş.

Pentru câteva clipe Shada rămase acolo, încă suspinând ca şi cum ar fi fost beată, căutând din ochi vreo urmă de întăriri pe acoperiş. Dar se părea că noghriul era singur aici.

Ceea ce nu însemna că nu anunţase pe nimeni înainte de a se grăbi să o salveze pe beţiva deznădăjduită, hotărâtă să se autodistrugă. Dacă o făcuse, nu avea prea mult timp. Dacă nu o făcuse, tot nu ar fi avut mai mult.

Scoţându-şi rochia care ascundea combinezonul ei de luptă, atentă la uşa turboliftului, se apucă de treabă.

Karrde învârti paharul în mână, cu ochii pe ce mai rămăsese din băutura lui, care acum făcea un vârtej pe o latură, ca răspuns la mişcarea sa.

— Eşti sigur de asta, spuse el.

— Sunt sigur, zise Lando fără îndoială. Am căutat prin tot ce avem din arhivele imperiale şi am găsit toate înregistrările cu Thrawn. Nu era mult, dar în mod clar arăta şi suna ca cel pe care l-am văzut.

— Ceea ce nu înseamnă că nu ar putea fi un truc, interveni Han, aruncându-i pe ascuns o privire Leiei. Dacă atitudinea lui Karrde era jucată – dacă în mod secret se afla în spatele acestei întâlniri a lui Lando cu Thrawn – atunci ar fi trebuit ca până acum ea să aibă dovada din mintea lui.

Dar pe faţa ei era aceeaşi expresie întunecată care se afla acolo de când îşi începuse Lando povestirea; şi chiar în timp ce o privea, ochii ei se uitară în ai lui şi ea clătină din cap aproape vizibil, ca răspuns la întrebarea lui nerostită.

Han crezuse că erau destul de subtili. Se părea că nu.

— Înţeleg că există o bănuială în privinţa mea, continuă Karrde, încă studiindu-şi paharul. Şi nu doar din partea ishorilor şi a aliaţilor acestora. Am trecut testul?

Han se uită iar la Leia, la timp pentru a vedea cum îi tremura buza.

— Îmi pare rău, spuse ea. Dacă are vreo importanţă, eu nu am îndoieli.

— Mulţumesc, zâmbi Karrde uşor către Han şi Lando. Nu vă voi face pe nici unul dintre voi să vă simţiţi prost întrebându-vă dacă aţi împărtăşit încrederea doamnei consilier.

— Nu îmi place să iau nimic de-a gata, îi zise Han. Nu e ca şi cum ţi-ai fi jurat credinţa faţă de Noua Republică sau aşa ceva.

Karrde înclină din cap.

— Ai dreptate, desigur. Îmi cer iertare.

Îşi mută privirea asupra lui Lando.

— În regulă, atunci. Să începem cu presupunerea despre care sperăm cu toţii că este adevărată: anume, că ai fost victima unui truc isteţ. Prima întrebare: cum a fost făcut?

— Nu ar trebui să fie atât de greu, spuse Han. Ceva chirurgie facială pentru a-l face pe tipul ăsta să arate ca Thrawn, apoi mai pui nişte culoare în păr, pe piele şi la ochi.

— Chirurgia facială de obicei lasă semne vizibile, arătă Lando. Ştiu după ce să mă uit şi nu era nimic. În plus, cum rămâne cu vocea?

— Ce-i cu vocea? întrebă Han. Vocile pot fi imitate şi ele, ştii asta. Am făcut-o şi noi cu 3PO o dată, îţi aminteşti?

— Dacă vocea era atât de asemănătoare, ar fi putut fi un robot care imită oamenii, sugeră Karrde. Ca cel pe care îl avea Prinţul Xizor din Soarele Negru.

Lando clătină din cap.

— Nu era doar vocea, Karrde. Sau faţa, sau orice altceva vizibil. Era... nu ştiu. Era o prezenţă acolo, o

putere şi o încredere ascunse pe care nu cred că le poate imita vreun robot. Era el. Trebuie să fi fost.

— Se poate să fi fost o clonă, atunci? insistă Karrde. Thrawn ar fi putut scoate cu uşurinţă una sau mai multe cuve de clonare din Muntele Tantiss înainte de a fi distrus.

— M-am întrebat şi eu asta, zise Leia. Ar explica şi de unde au apărut clonele pe care le-a simţit Luke la Iphigin.

— O clonă a lui Thrawn ar fi destul de periculoasă, aprobă Lando încordat. Dar priveşte invers problema. Nu s-ar fi putut la fel de bine ca pe puntea Himerei, la Bilbringi, să fi fost o clonă? Dacă Thrawn a anticipat tot ce avea să se întâmple – totul – şi a făcut pregătirile necesare?

Karrde mai învârti puţin băutura în pahar.

— Atunci de ce a stat de-o parte şi a lăsat Imperiul să se prăbuşească, când conducerea lui l-ar fi putut salva? întrebă el. Nu. Dacă a fost într-adevăr în viaţă, trebuie să fi fost scos din joc de rana lui şi s-a dus undeva să se vindece.

— Cam asta ne-a sugerat lui Miatamia şi mie, aprobă Lando. A lăsat să se înţeleagă că a fost undeva să se recupereze.

— Doar dacă nu cumva chiar asta a vrut el să credeţi, îl avertiză Leia. Poate că a lipsit doar pentru ca să facă altceva în loc.

— În loc să protejeze Imperiul? obiectă Han. Nu are sens.

Brusc, Karrde îşi puse paharul pe măsuţa joasă de lângă scaun.

— În regulă, atunci, zise el. Să presupunem cazul cel mai rău, că l-aţi văzut cu adevărat pe Thrawn şi că s-a întors şi e însetat de sânge. De ce să apară dintr-o dată acum? Şi de ce doar pentru tine şi senatorul Miatamia în loc să o facă în faţa întregului Coruscant?

— Probabil pentru a crea exact situaţia în care ne aflăm acum, spuse Leia. Nivelul tensiunilor din Senat a ajuns până la tavan, cu un grad imens de animozitate şi de suspiciune îndreptat spre diamal-i. Şi, prin extensie, către oricine se află de această parte a problemei Caamas.

— Cu o bănuială că Gavrisom s-ar putea să nu vrea să rezolve această criză provocată, doar pentru a agita lucrurile încă puţin, adăugă Lando. Am auzit că unii dintre senatori deja se plâng că a băgat ambele copite în problema despăgubirilor pentru caamasi.

Han se strâmbă. Criza financiară a bothanilor...

— Face tot ce poate, îi spuse el lui Lando.

— Poate, zise Calrissian încruntat. Dar mă gândesc că sunt o grămadă de alte moduri în care Thrawn ar fi putut agita guvernul dacă doar asta ar fi vrut.

— Ce să mai fi vrut? întrebă Karrde. Cu siguranţă nu ar fi destul de nebun să se ia de întreaga Nouă Republică. Nu cu resursele din doar opt sectoare la dispoziţie.

— Poate că a găsit o nouă super-armă pe care împăratul a ascuns-o pe undeva, sugeră Lando ameninţător. O altă Stea a Morţii – de data asta una terminată – sau poate un alt Soare Zdrobitor. Sau ceva şi mai periculos.

Karrde clătină din cap.

— E trasă de păr. Dacă exista aşa ceva, cu siguranţă am fi aflat până acum.

— Mai trebuie spus ceva, zise Leia. Ai vorbit despre a se confrunta cu întreaga Nouă Republică; dar asta doar dacă am putea aduna toată Noua Republică să se lupte cu el. Când problema Caamas ne dezbină atât de mult – şi când Imperiul este atât de slab, încât cei mai mulţi oameni nici nu îl văd ca pe un Imperiu – asta nu mai e un lucru sigur.

— Dacă a fost vreodată, spuse Han cu amărăciune. Niciodată nu a fost mai mult decât o mică părticică din galaxie care să lupte împotriva Imperiului.

— Şi niciodată mai mult decât o mică părticică din Imperiu care să lupte împotriva noastră, arătă Lando, uitându-se la Karrde. Nu cred că atunci ne-am dat seama cât de mult din energia lor se pierdea în a preveni ca toate aceste răzbunări şi rivalităţi planetare să le explodeze în faţă. Acum suntem în aceeaşi situaţie; şi, după mine, nu avem resursele să ne confruntăm cu orice ar fi planificat Thrawn.

— Asta, desigur, depinde de ce a planificat, spuse Karrde. Se uita cu atenţie la Karrde, observă Han brusc. La fel de atent pe cât îl privea şi Lando.

— Deci care ar trebui să fie următoarea voastră mişcare?

— Următoarea noastră mişcare, răspunse Lando accentuând cuvântul, este să scăpăm de afurisita asta de problemă Caamas ca să ne putem concentra pe Thrawn. Şi asta înseamnă să aflăm exact care sunt bothanii vinovaţi.

— Asta ar putea fi o problemă, spuse Karrde cu o voce de un calm studiat. Din câte ştiu, imperialilor le-au mai rămas doar două seturi complete de dosare: unul la baza Ubictorat de pe Yaga Minor, celălalt în actuala capitală a Imperiului, pe Bastion.

— Nu cred că se întâmplă să ştii unde este Bastion, spuse Leia.

— Mă tem că nu, răspunse Karrde, uitându-se la ea, apoi întorcându-şi atenţia spre Lando. Numele adevărat al Bastionului este un secret pe care imperialii au reuşit să îl păstreze.

— Nu vorbeam neapărat de imperiali, zise Lando. Mă gândeam că poate are altcineva dosarele pe care le căutăm.

Han clipi către Lando. Brusc insistenţa acestuia de a li se alătura în această seară la discuţia cu Karrde căpăta un nou înţeles.

— Vrei să zici Karrde...?

— Nu am dosarele, Calrissian, spuse Karrde. Dacă le-aş fi avut, vi le-aş fi oferit cu mult timp în urmă.

— Ştiu asta, răspunse Lando cu vocea încărcată de înţelesuri. Mă refeream la o cu totul altă sursă.

— Care, de asemenea, probabil că nu le are, zise Karrde cu răceală.

Expresia lui Lando nu se schimbă.

— Dar le-ar putea avea.

Pentru două secunde, cei doi continuară să se uite unul la altul. Han se încruntă spre Leia şi văzu aceeaşi uimire pe figura ei.

— E ceva ce ar trebui să ştim şi noi? întrebă el precaut.

— Nu, răspunse Lando. Sau poate ar trebui să zic nu încă.

— Leia, Calrissian şi cu mine trebuie să discutăm ceva, spuse Karrde ridicându-se brusc în picioare. Există vreun loc în care să avem puţină intimitate?

— Puteţi folosi dormitorul copiilor, răspunse Leia arătând pe hol. Ultima uşă pe stânga.

— Mulţumesc. Karrde îl îndemnă pe Lando spre hol. După tine, Calrissian.

***

Shada adăugase încă o ancoră la coarda de siguranţă cam la doi metri deasupra ei, presupunând că dacă şi când noghriul primea întăriri pe acoperiş ar fi putut să taie frânghia, pur şi simplu, fără să se mai obosească să o tragă sus mai întâi pentru formalitatea de a o interoga. Acum, legănându-se la o sută de metri deasupra pământului, îşi strecură luneta pentru întuneric pe după marginea ferestrei întunecate de lângă ea şi trase cu ochiul.

Era o cameră de copil – o cameră de copii, se corectă ea, observând al doilea pat împins lângă perete. Nu era ocupată; şi cum nici unul dintre cei trei copii Solo nu ieşise cu părinţii din aerospeeder, era o presupunere corectă că încăperea va rămâne aşa.

Punând luneta în buzunarul combinezonului, scoase unul dintre stiletele moleculare Zana M6W-9 şi îi extinse lama subţire şi invizibilă. Ca o sabie de lumină, un stilet molecular putea tăia aproape orice. Spre deosebire de o sabie de lumină, totuşi, lama unui Zâne era incredibil de delicată. O lovitură rapidă împotriva unui atacator avea aproape întotdeauna ca rezultat ruperea lamei – dar şi un atacator mort, fireşte – şi chiar şi cea mai precaută tăiere era puţin probabil să nu strice arma.

Din fericire, sarcina pe care o avea de îndeplinit nu avea să fie destul de grea pentru a forţa norocul. La cele mai multe clădiri de pe Coruscant ar fi trebuit să taie toată fereastra pentru a pătrunde înăuntru, dar creatorii Turnului încorporaseră panourile rotative tradiţionale alderaaniene pentru a permite fluxul de aer. Tot ce avea de făcut pentru a intra era să strecoare lama stiletului printre panouri şi să taie zăvorul.

După aceea, desigur, trebuia să găsească şi să dezactiveze alarmele puse de noghri.

Sarcina se dovedi a fi mai uşoară decât se aşteptase. Fereastra avea o singură alarmă, potrivită să urmărească aerospeederele care se apropiau. Se părea că noghrilor nu le trecuse prin cap că cineva ar putea fi destul de nebun să coboare de pe acoperiş aşa cum făcuse ea. Deşi bineînţeles, dacă era să fie corectă, chiar puseseră o pază acolo.

Două minute mai târziu era înăuntrul camerei întunecate, închizând fereastra în urma ei şi ascultând cu atenţie. Se auzeau zgomotele mecanice încete, normale pentru orice locuinţă modernă, împreună cu sunetele înfundate ale unei conversaţii din altă parte a

apartamentului. Cuvintele erau imposibil de desluşit prin uşa închisă, dar putea distinge cel puţin patru voci.

Stătu chiar lângă uşă, încruntându-se din cauza nehotărârii bruşte, îi văzuse pe Solo, pe Organa Solo şi pe robotul lor sosind în T-81 şi îl observase pe Calrissian aşteptându-i; dar a cui era a patra voce? Vreun prieten oarecare, venit în vizită? Nu prea. Un asociat de afaceri de-al lui Calrissian? Poate, doar că el stătuse singur ascuns în umbră înainte să vină familia Solo.

Un lucru era clar: având în vedere cât de secretos se comportaseră tustrei afară, aceasta era, în mod clar, o întâlnire pentru care depuseseră mari eforturi să o păstreze ascunsă. O întâlnire despre care se îndoia că vreunuia dintre ei i-ar fi plăcut să fie întreruptă de o străină.

Dintr-o dată se încordă. Conversaţia se oprise, iar locul ei fusese luat de un sunet nou.

Zgomot de paşi. Îndreptându-se spre ea.

Traversă camera din patru paşi rapizi, îngenunchind lângă patul de pe peretele opus. Era în formă de navă spaţială, având compartimente de depozitare în spaţiul de sub saltea. Dar nu voia să se ascundă sub el, oricum. Prinzând mânerele sertarelor, trase.

Trebuie să fi fost o grămadă de prostii în acestea: chiar şi cu muşchii ei antrenaţi la Mistryl, patul se mişcă abia douăzeci şi cinci de centimetri de la perete. Dar va fi de ajuns; oricum, paşii oprindu-se deja în faţa uşii, trebuia să fie de ajuns. Sărind în picioare, pe jumătate plonjând, pe jumătate rostogolindu-se peste pat, se strecură în linişte în spaţiul îngust.

Reuşii la timp. Chiar când umărul şi şoldul ei atingeau podeaua rece, uşa dormitorului se deschise şi două perechi de paşi intrară. Panoul luminos se aprinse, iar uşa se închise la loc.

— Aveam o înţelegere, Calrissian, spuse o voce neidentificată de bărbat. Neidentificată, dar în mod clar familiară. Shada căută în memorie...

— Pe care nu am încălcat-o, zise Calrissian, pe un ton un pic defensiv.

— Zău? întrebă cealaltă voce cu răceală. Ai fi putut la fel de bine să le spui că avem un secret. Crezi că vreunuia dintre ei îi trebuie mai mult de atât ca să îşi adune lopăţelele şi să înceapă să sape?

... Şi atunci, brusc, amintirea îi răspunse. Era şeful contrabandiştilor, Talon Karrde.

— Sincer, Karrde, cred că au treburi mai importante acum, spuse Calrissian cu asprime. Şi, ca să fiu cinstit, nu am înţeles niciodată de ce ai fost atât de obsedat de ascunderea acestui lucru, de la început. Deci Jorj Car'das a fost odată un concurent de-al tău...

— Vorbeşte mai încet, mârâi Karrde. Nu vreau să audă şi ceilalţi numele. Şi Car'das nu a fost un concurent. A fost cu totul altceva.

— Bine, zise Calrissian. Oricum. Idea e că nu ne permitem luxul de a mai face jocuri prosteşti. Nu cu...

— Jocuri prosteşti? îl întrerupse Karrde. Calrissian, habar nu ai despre ce vorbeşti.

— Ştiu exact despre ce vorbesc, replică Calrissian. Vorbesc despre geniul care a fost atât de aproape de a înfrânge întreaga Nouă Republică în urmă cu zece ani. Orice a pus Thrawn la cale, trebuie că se bazează pe problema Caamas ca să ne dezbine.

Shadei i se opri respiraţia în gât. Orice pusese Thrawn la cale? Dar Thrawn era mort.

Nu?

— Îţi mulţumesc pentru prezentarea istorică, spuse Karrde. Am fost acolo, dacă îţi aminteşti. Hai să nu ne purtăm ca şi cum toată Noua Republică ar fi în pragul disperării şi al prăbuşirii, totuşi, da?

— Eşti sigur că nu suntem? răspunse Calrissian. După atâta timp, chiar crezi că Thrawn s-ar fi arătat dacă nu era gata să lovească?

— Dacă vrea să lovească, comentă Karrde. Există multe alte lucruri pe care le-ar fi putut plănui în afara unui atac făţiş.

— Oh, asta mă linişteşte, mârâi Calrissian. Şi e un motiv în plus să rezolvăm problema Caamas cât mai iute posibil. Dacă există măcar o jumătate de şansă să ne poată ajuta Car’das, cineva trebuie să meargă să vorbească cu el.

— Şi sugerezi că acel cineva aş fi eu?

— Tu eşti cel care îl ştia, arătă Calrissian.

— Asta s-ar putea să nu fie o calitate, spuse Karrde. De fapt, ar putea fi chiar invers.

Se auzi sunetul încet al unui oftat uşor exasperat.

— Uite, Karrde, nu ştiu ce s-a întâmplat între tine şi Car’das. Ce ştiu este că acum ne confruntăm cu Marele Amiral Thrawn. Şi nu doar noi – şi tu te confrunţi cu el. Nu uita, a spus în mod clar că o să vină după tine.

— Vorbe goale, murmură Karrde.

— Nu îmi aduc aminte când a transmis ultima dată Thrawn vorbe goale, zise Calrissian. Tot ce a spus a fost însoţit de acţiune. Dar cum tot ai spus de vorbe goale, de ce ţi-e aşa de frică, până la urmă?

Se auzi sunetul paşilor apropiindu-se de fereastră.

— Nu l-ai cunoscut pe Car’das, Lando, răspunse Karrde încet. Dacă ai fi făcut-o, ai fi înţeles. În felul lui a fost mai nemilos chiar şi decât Jabba Huttul.

— Dar ne-ai rugat pe Mara şi pe mine să îl vânăm.

— Nu ţi-am cerut ţie să faci nimic, zise Karrde. Dacă îţi aminteşti, am încercat să te conving să îmi vinzi pe loc acea telecomandă.

— Şi ai şi încercat să îmi spui că era o simplă curiozitate nefolositoare din perioada ante-Războiul Clonelor, îi aminti Calrissian sec. Ştiai foarte bine că nu o să cred aşa o poveste. Oricum, asta nu contează. I-am dat de urmă şi ne-am întors întregi.

— Nu aţi dat decât de urma unui sistem probabil, zise Karrde. Tu îmi ceri să mă duc în ce fortăreaţă şi-o fi construit acolo şi să mă confrunt cu el.

— Dacă Thrawn nu este oprit, el va fi cel care, în final, se va duce acasă la Car'das, unde s-a retras el, spuse Calrissian. Dacă are vreun pic de minte, o să îţi mulţumească de avertisment.

— Car'das nu a mulţumit în viaţa lui nimănui pentru nimic, zise Karrde tăios. Şi, cu siguranţă, nu s-a retras. Trebuie că plănuieşte sau că pune ceva la cale – asta-i firea lui. Şi nu va dori să fie găsit. Cu atât mai puţin de mine.

Calrissian şuieră printre dinţi.

— Bine, rosti el. Vrei să te bagi într-o gaură de şarpe şi să aştepţi acolo să vină Thrawn să te scoată, n-ai decât. Dă-mi o copie a rutei Marei către sistemul Exocron şi mă duc să-l găsesc eu.

— Nu fi absurd, spuse Karrde. Tu şi Doamna Norocoasă n-aţi rezista nici două zile în Pustiul Kathol.

— Cine zice că mă duc eu? replică Calrissian. Mă gândeam să îl rog pe generalul Bel Iblis să mă însoţească cu Pribeagul.

— Asta ar fi absolut cel mai rău lucru pe care l-ai putea face, spuse Karrde, începând să se simtă în vocea lui o urmă de exasperare. Du tu o navă spaţială de război în sistemul Exocron, şi Car'das fie se va ascunde complet, fie o va distruge. Nu îl ştii aşa cum îl ştiu eu.

— Nu, aprobă Calrissian încet. Nu îl ştiu.

Urmă o tăcere lungă. O tăcere lungă, de aşteptare.

— N-ar fi trebuit niciodată să renunţi la originile tale de jucător, Calrissian, spuse Karrde în cele din urmă. Eşti prea bun la asta. Bine. Mă duc.

— Mulţumesc, zise Calrissian. Nu o să regreţi.

— Nu face promisiuni pe care nu le poţi respecta, îl avertiză Karrde, recăpătându-şi obişnuitul umor plăcut din voce. Cred că ar trebui să le dăm veştile şi celorlalţi.

Uşa se deschise cu o şoaptă şi panourile luminoase se stinseră, iar când camera deveni din nou întunecată, Shada se ridică din ascunzişul ei. Rostogolindu-se înapoi peste pat şi în picioare, traversă încăperea şi se strecură afară chiar înainte ca uşa să se închidă iar.

Cei doi bărbaţi, Calrissian fiind în frunte, se îndreptau pe hol către marginea a ceea ce părea a fi un cerc de conversaţie în stil alderaanian, nici unul dintre ei neştiind de prezenţa ei în spatele lor. Mişcându-se, îl urmă în tăcere pe Karrde.

— Bine, mă dau bătut, spuse Han cu o expresie uimită pe faţă. Ce a fost asta?

Leia clătină din cap.

— Nu ştiu, recunoscu ea, derulând în minte ultimele replici dintre Lando şi Karrde în timp ce se uita în lungul coridorului pe care cei doi dispăruseră spre dormitorul băieţilor.

— Vreun secret de care nu au vrut să aflăm.

— Da, asta mi-am dat şi eu seama, zise Han. Ce voiam să întreb este: care-i secretul?

Leia îi aruncă una dintre privirile răbdătoare din care avea un vast repertoriu, unul creat de o viaţă întreagă de serviciu diplomatic şi ridicat la o adevărată măiestrie de zece ani de avut grijă de trei copii neastâmpăraţi.

— Ştii că nu pot să mă apuc şi să dezgrop lucruri din minţile lor, îi aminti ea. Nu e etic nici măcar cu duşmanii, cu atât mai puţin cu prietenii.

— Voi, Jedi, nu sunteţi amuzanţi uneori, spuse Han. Tonul lui era glumeţ, dar din ochii şi din starea lui îşi dădea seama că era încă neliniştit de situaţie.

— Nu ne ocupăm cu a ne distra, arătă ea.

— Nu ai putea doar să, oh, te întinzi şi să prinzi ceva din ce discută acolo?

Leia zâmbi ironic.

— Aş vrea să nu faci asta, îl certă ea.

El îşi folosi propriul repertoriu de priviri inocente.

— Ce să fac?

— Să sugerezi să fac ceva care nu este etic tocmai când încerc să mă conving că nu ar face rău nimănui, răspunse ea. Este foarte deranjant.

— Mai ales când vine de la un tip care nu ar trebui să aibă o conştiinţă nici măcar pe departe la fel de bună ca a ta? sugeră el direct.

Leia îşi dădu ochii peste cap.

— Jur, Han, cred că îmi poţi citi gândurile fără simţuri Jedi mai bine decât pot eu să le citesc pe ale tale cu tot cu simţurile astea.

El dădu din mână.

— Secret profesional. Unul dintre lucrurile pe care le înveţi ca răufăcător.

— Desigur, zise Leia uitându-se iar în direcţia holului. Mă întreb cât de lipsit de etică ar fi să îl trimit pe 3PO să ia notiţe...

— Lady Vader, interveni o voce.

Leia tresări; ca de obicei, nu auzise şi nici nu simţise apropierea noghriului.

— Ce este, Gharakh?

— Poate că probleme, mârâi Gharakh. Santinela de pe acoperiş nu răspunde la comunicator.

Cu coada ochiului, Leia îl văzu pe Han aplecându-se uşor în scaun pentru a-şi slăbi blasterul din toc.

— Ai trimis o echipă să-l verifice?

— Sunt pe drum, răspunse noghriul. Dar până când vom şti altfel, trebuie să credem că un intrus încearcă să pătrundă. Unde sunt ceilalţi?

— În capătul holului, zise Leia. Chiar când arăta, simţi schimbarea subtilă de presiune în timp ce uşa dormitorului din depărtare se deschidea.

— Ei trebuie să fie, adăugă ea, în vreme ce sunetul paşilor o confirma.

— V-aş ruga să rămâneţi în această încăpere pentru moment, spuse Gharakh.

În timp ce vorbea, Lando apăru pe după colţ, urmat de Karrde...

— Dacă este un intrus, va trebui să îl căutăm.

... urmat de o femeie zveltă şi înaltă, îmbrăcată într-un combinezon de luptă gri închis.

— Nu vă obosiţi, spuse ea încet. Sunt aici.

22

Reacţiile lor, căci acestea urmară, au fost rapide şi eficiente. În acelaşi timp, Shada trebuia să recunoască, au fost straniu de comice de privit.

Şocul vocii neaşteptate din spatele lui îl făcu pe Calrissian să sară o jumătate de metru în sus, mâna încurcându-i-se pentru o clipă în mantie înainte de a putea scoate blasterul. Arma noghriului, deloc surprinzător, era deja la vedere şi aţintită asupra ei, iar cea a lui Solo nu era nici ea prea mult în urmă. Karrde nu a sărit atât de mult cât Calrissian; dar în loc de a scoate o armă, făcu doar un pas mare în lături pentru a le oferi lui Solo şi noghriului linie de tragere liberă. O mişcare isteaţă, dar nu mai mult decât s-ar fi aşteptat Shada de la cineva cu reputaţia lui.

Consiliera Organa Solo, spre deosebire de ceilalţi, nu s-a mişcat deloc.

Şi nici Shada. Rămase unde era, cu mâinile atârnându-i goale pe lângă corp, întrebându-se în trecere dacă lăudatele, şi poate supra- apreciatele, reflexe de luptă noghri vor face mai mult sau mai puţin probabil ca paznicul să exagereze şi să tragă în ea.

Aproape spera că o va face. Din multe motive, ar fi fost cea mai simplă cale de a termina lucrurile.

Dar noghriul nu trase. Nici Solo sau Calrissian; şi cu un soi de regret vag, Shada ştiu că nu avea să dispară în felul uşor.

Organa Solo sparse tăcerea sfărâmicioasă.

— Cine eşti? întrebă ea cu o voce la fel de calmă ca şi figura.

— Mă numesc Shada D'ukal, răspunse ea. Nu sunt aici să vă fac rău nici unuia dintre voi.

Organa Solo dădu din cap.

— Ştiu.

Solo îi aruncă repede o privire piezişă.

— Simţul meu de pericol ar fi reacţionat altfel, îi spuse Organa Solo. Cu mult înainte să sosească în această cameră.

— Ce i-ai făcut gărzii de pe acoperiş? se răsti noghriul.

— L-am învăţat să nu mai fie milos fără precauţie, zise Shada. Nu e rănit, poate doar în mândrie.

Se auzi un miorlăit slab într-o limbă extraterestră dintr-un comunicator prins la gulerul noghriului.

— Gharakh? murmură consiliera Organa Solo.

— Este întreg, spuse noghriul. Pistolul lui încă era îndreptat spre Shada, însă ochii păreau o fracţiune mai puţin ameninţători. Acum îl eliberează din legături.

Se auzi un sunet slab de mişcare pe coridorul din spatele Shadei. Începu să îşi întoarcă capul…

— Stai pe loc, comandă o voce de noghri din spatele ei. Ridică-ţi mâinile.

Shada făcu aşa cum i se spusese, ţinându-şi braţele în lături în timp ce mâinile extraterestrului treceau iute pe corpul ei, întrebându-se unde fusese ascuns acest grup. Să se furişeze în spatele ei în ceea ce părea un coridor cu un singur capăt…

Zâmbi pentru sine. Fireşte: veniseră de pe acoperiş, urmând calea ei pe coarda de siguranţă şi intrând pe fereastra dormitorului.

Şi o făcuseră cu o viteză şi cu o eficienţă care rivalizau tot ce ar fi putut oferi mai bun o Mistryl. Poate că noghri nu erau atât de supraapreciaţi pe cât crezuse.

Un minut mai târziu, mâinile care o căutau dispărură, luând cu ele geanta de la şold şi hamul de căţărare.

— Stai jos, ordonă noghriul care era lângă Organa Solo, făcând un semn către scaunele din cercul de conversaţie.

— Ţine-ţi mâinile la vedere.

— Nu ai încredere în căutătorii tăi? întrebă Shada în timp ce se aşeza pe scaunul indicat. Sau în stăpâna ta, de fapt? Doamna consilier Organa Solo deja ţi-a spus că nu am venit să fac rău cuiva.

Ochii noghriului părură să arunce flăcări...

— De ce eşti aici? întrebă cu calm Organa Solo înainte ca extraterestrul să poată vorbi.

— Am vrut să vorbesc cu dumneavoastră, îi răspunse Shada aşezându-şi mâinile pe braţele scaunului. Acesta a fost singurul mod în care am putut să o fac.

Se aşteptase la un refuz mânios ori, cel puţin, la un pufnet batjocoritor. Dar femeia cealaltă abia dacă îşi ridică uşor sprâncenele.

Solo a fost mai puţin dezamăgitor.

— Ce înseamnă asta? întrebă el. Pistolul lui, observă Shada, îl ţinea în poală, nu mai era îndreptat spre ea. Dar tot îl strâgea în mână.

— Înseamnă că dacă nu eşti cineva cu putere sau cu bani, coridoarele celor mari şi tari îţi sunt închise, răspunse Shada, nepăsându-i în mod special dacă părea înverşunată sau nu.

— Am încercat să sun în ultimele trei zile şi nimeni nu a vrut să îmi facă legătura. Cam asta e măreaţa şi minunata Nouă Republică, prietena tuturor oamenilor obişnuiţi.

— Şi ce, n-ai auzit de a lăsa un mesaj? mârâi Solo.

— Un mesaj care să spună ce? replică Shada. Că un nimeni fără recomandări sau statut ar fi dorit să discute cu un măreţ şi glorios consilier suprem? Ar fi fost aruncat cu prima ocazie.

— Acum vorbeşti cu mine, zise Organa Solo cu blândeţe. Ce doreşti să spui?

Shada se concentră asupra ei, cuvintele repetate cu grijă părând să i se blocheze în gât. Cuvinte care ar fi rupt ultimele ei legături cu Mistryl, cu poporul şi cu viaţa ei.

— Vreau să mă alătur vouă, spuse ea cu o voce care i se păru spartă şi îndepărtată. Vreau să mă alătur Noii Republici.

Pentru un moment dureros de lung, singurul sunet din încăpere a fost bubuitul propriei inimi în gât. Cel care a rupt tăcerea a fost, previzibil, Solo.

— Ce vrei? întrebă el.

— Vreau să mă alătur Noii Republici, repetă Shada. A doua oară nu era mai simplu decât prima dată. Am un număr de abilităţi pe care le veţi găsi folositoare: luptă şi supraveghere, escortă şi securitate...

— De ce ne întrebi pe noi despre asta? o întrerupse Solo, părând încurcat. Noua Republică are centre de recrutare pe tot Coruscantul.

— Nu cred că apreciezi corect situaţia, Solo, rosti Karrde înainte ca ea să poată răspunde. Shada nu a venit de pe stradă... sau, mai degrabă, nu s-a coborât de pe acoperiş. Este garda de corp principală a prietenului nostru contrabandist, Mazzic.

O tresărire de surpriză trecu pe feţele celorlalţi.

— Fostă gardă de corp, îl corectă Shada. Mi-am dat demisia acum trei săptămâni.

Karrde ridică o sprânceană.

— A fost ideea ta?

Shada îşi simţi gâtul uscat.

— În parte.

— Nu văd ce diferenţă ar avea de unde vine, insistă Solo. Totuşi, nici unul dintre noi nu se ocupă de angajări.

— Han are dreptate, Shada, spuse Organa Solo, studiindu-i faţa cu o intensitate neplăcută. Oare tehnicile acelea Jedi scoseseră legătura secretă cu Mistryl din mintea ei?

— Chiar nu avem ce face pentru tine.

— Nu cer de pomană, replică Shada. Sincer, aveţi mai multă nevoie de mine decât am eu nevoie de voi. Mai ales că Thrawn e liber iar...

— Ce ştii tu despre Thrawn? întrebă Solo tăios.

— Am fost în camera din spate până acum, răspunse Shada. Se uită la Karrde şi îi surprinse încordarea bruscă a expresiei.

— Calrissian a sugerat că s-ar fi întors.

Îşi întoarse privirea la Organa Solo.

— De asemenea, ştiu despre Documentul Caamas, îi spuse celeilalte femei. Şi ştiu că singurul mod de a ieşi din beleaua în care sunteţi este să puneţi mâna pe o copie intactă a lui.

Cu coada ochiului îl zări pe Calrissian aruncându-i o privire plină de înţeles lui Karrde, una pe care şeful contrabandiştilor o ignoră precaut.

— Cu siguranţă ne-ar fi de ajutor, confirmă Organa Solo. Dar ce legătură are cu tine?

— Veţi avea nevoie de ajutor, răspunse Shada. Eu vi-l pot furniza.

— De una singură? murmură Karrde.

— Da, de una singură, replică Shada. M-aţi văzut în acţiune. Ştiţi ce pot face.

Se uită iar la Solo.

— La fel şi oamenii tăi, deşii s-ar putea să nu ştii, zise ea. Cu nouăsprezece ani în urmă, pe Tatooine, am ajutat să primeşti informaţiile tehnice ale unei componente prototip pentru super-laserul celei de a doua Stele a Morţii.

Un alt val de surpriză străbătu încăperea. Unul care, spre surprinderea Shadei, nu păru să îl atingă pe Solo.

— Zău, spuse el. Explică-ne cum.

— Împreună cu o prietenă am furat componenta dintr-o bază de cercetare imperială, răspunse ea, încercând să-i citească pe faţă. Dintr-o dată, cel care o respinsese cel mai mult părea să fie de partea ei. Avea numele de cod Hammertong. Am zburat pe Tatooine cu nava la bordul căreia era montată...

— Ce fel de navă? o întrerupse Solo.

— Un crucişător de atac loronar, răspunse ea. Puternic modificat – interiorul a fost golit ca să încapă chestia aia. Am îngropat nava pe jumătate într-o dună şi am mers la taverna Mos Eisley să găsim un pilot de cargobot cu o navă care să poată transporta un segment pentru noi.

Făcu un semn spre Solo.

— Împreună cu partenera mea te-am văzut împuşcându-l pe Greedo acolo, continuă ea. Voiam să încercăm să te angajăm, dar am fost ridicate de imperiali înainte să ajungem la tine.

— De ce? întrebă Solo. Adică, de ce v-au luat?

— Karoly şi cu mine eram deghizate ca Brea şi Senni Tonnika. Camu... auzisem că semănăm bine cu ei, se corectă ea cât de elegant reuşii. Acum nu era momentul să pomenească de dosarele de camuflaj ale Mistryl.

— Nu am ştiut că un Moff dăduse un ordin de reţinere pe numele lor. Oricum, un simpatizant rebel ne-a eliberat din celula poliţiei şi ne-a făcut rost de un cargobot. Am luat un segment din componenta super-laserului şi lui i-am dat un robot care avea încărcate în el informaţiile tehnice.

— Cum îl chema pe simpatizant? întrebă Solo.

Shada trebui să caute în minte.

— Winward, zise ea. Riij Winward.

Solo dădu încet din cap.

— Deci tu ai fost, hm?

Organa clipi spre el.

— Ştiai de asta?

— Am citit raportul lui Winward, îi spuse Solo. Era în informarea pe care ne-a dat-o Madine înainte să ne îndreptăm spre Endor.

Nevasta lui clătină din cap.

— Trebuie că nu am văzut-o.

— Ei, sunt câteva mici diferenţe, zise Solo sec. Conform lui Winward, i-au promis propriul lui segment de super-laserîn schimbul eliberării.

— Venea o furtună de nisip, protestă Shada. Nu mai aveam timp să mai tăiem un segment şi să îl încărcăm.

— Şi nu i-au dat datele tehnice, adăugă Solo. A cam trebuit să le împrumute robotul ca să le obţină.

Shada îşi simţi faţa roşie.

— Da, ai dreptate, recunoscu ea. Asta uitasem.

— Încântător, murmură Calrissian pentru el.

Shada îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Dacă mai contează, partenerii mei se gândeau că ar fi trebuit să îl omorâm în loc să afle toată lumea ce făcusem, replică ea. Eu i-am oprit.

Urmă un alt moment de tăcere. O tăcere neplăcută, încordată, dură. Shada îşi aţinti privirea asupra Organei Solo, încercând să îi citească gândurile pe faţă. Ca cea mai înaltă putere politică a grupului, ea va lua decizia finală...

— Am o idee, rosti Calrissian. A zis că Talon ştie ce poate să facă. Atunci de ce nu o trimitem cu el?

Shada se uită la Karrde, refuzul ei impulsiv rămânându-i în gât. Îşi irosise ultimii doisprezece ani cu un grup de contrabandişti şi nu venise pe Coruscant doar ca să se înhăiteze cu altul.

Dar era ceva în expresia lui Karrde.

— Şi unde se duce Karrde? întrebă Solo înclinându-şi capul către şeful contrabandiştilor.

— O misiune specială, răspunse Karrde. Ochii lui erau încă îndreptaţi spre Shada, cu aceeaşi expresie pe faţă. Ceva ce Calrissian m-a rugat să fac.

— Primim şi noi un indiciu? întrebă Organa Solo, cu un mic surâs jucându-i-se pe buze.

Karrde nu îi răspunse la surâs.

— Este posibil să existe o copie a Documentului Caamas complet, pe care să nu o aibă imperialii, îi spuse el. Mă duc să văd dacă pot să o obţin.

Solo şi Organa Solo schimbară priviri surprinse.

— De ce nu ne-ai zis până acum? întrebă Organa Solo, amuzamentul răbdător dispărându-i de pe faţă.

— Pentru că până acum asta nu era treaba mea, zise Karrde cu răceală. Certurile politice nu au nici o legătură cu mine, decât în măsura în care agitaţiile şi supărările planetare tind să aducă vreun beneficiu comercianţilor de informaţii.

Se uită la Calrissian.

— Dar acum a intervenit un nou factor. Unul de care am fost convins că nu mai poate fi ignorat.

Organa Solo îşi strânse umerii ca şi cum, dintr-o dată, o pală de vânt rece i-ar fi trecut pe spate.

— Thrawn.

Karrde dădu serios din cap.

— Thrawn. Se uită la Shada. Şi, da, aş fi foarte mulţumit să am ajutorul Shadei. Dacă doreşte, desigur.

Shada se strâmbă, simţind gustul amar al ironiei. Cu nouăsprezece ani mai târziu, într-un final, lua decizia dureroasă de a schimba devotamentul de la poporul ei la Noua Republică... doar ca să afle că Noua Republică nu o voia. Şi că singurul care o accepta era la fel de renegat de măreaţa şi minunata lor societate ca şi ea.

— Sigur, îi spuse ea lui Karrde. De ce nu?

— Crede-mă, Shada, aşa îşi găseşte Karrde cei mai buni oameni, zise Calrissian sec. Când ajungi la bordul Sălbaticului Karrde, întreabă-o pe Mara Jade cum a fost angajată.

Ceva trecu repede pe faţa lui Karrde.

— Mara nu va fi cu noi, spuse el. Acesta este unul dintre motivele pentru care am vrut să vorbesc cu voi în noaptea asta, Leia. Mara a avut un fel de... accident.

Zâmbetul ironic al lui Calrissian dispăru, iar ceilalţi se îndreptară în scaune.

— Ce fel de accident? întrebă Organa Solo.

— Unul neclar, răspunse Karrde strâmbându-se. Ea şi Gheaţa Înstelată au luat urma uneia dintre navele neidentificate pe care fratele tău le-a văzut în sistemul Kauron...

— Stai aşa, îl întrerupse Solo. Ce-i cu navele astea neidentificate?

— El şi Mara au văzut-o furişându-se pe lângă baza piraţilor Cavrilhu, zise Karrde. Nu ţi-a trimis un raport?

— Da, însă era unul foarte sumar, răspunse Organa Solo. Spunea doar că nu a aflat nimic de la piraţi şi că ne va da toate detaliile când se va întoarce pe Coruscant. Nu era nimic despre vreo navă neidentificată.

— Probabil că nu a vrut să spună nimic pe un canal deschis, zise Karrde. Am o copie a rapoartelor lui şi al Marei despre ce au văzut, plus datele pe care le-am luat când o altă navă a zburat pe lângă întreprinderea Rătăcitoare. Vă dau copiile înainte să plec.

— Lasă navele o clipă, interveni nerăbdător Calrissian. Ce s-a întâmplat cu Mara?

— Gheaţa Înstelată a urmărit nava pe o mică lume din sectorul Gradilis, zise Karrde. Mara s-a dus să arunce o privire şi a zărit o fortăreaţă, a intrat într-o peşteră pentru o conversaţie unilaterală cu nişte fiinţe necunoscute, a menţionat numele lui Skywalker ca răspuns la ceva ce ele au spus ori au făcut, apoi a amuţit brusc.

Faţa lui Calrissian devenise de piatră.

— Adică a fost...?

— Nu, nu a fost omorâtă, se grăbi Karrde să îl asigure. Cel puţin nu atunci – se aude cum respiră în înregistrarea care a fost transmisă Gheţii înstelate.

— Şi fiinţele astea îl ştiau pe Luke? întrebă Organa Solo încrun- tându-se. De grijă sau de groază, Shada nu ştia.

— Îl ştiau sau ştiau despre el, îi zise Karrde. Nu am avut destul context să ne dăm seama.

— Trebuie să dăm de el imediat, îi spuse Solo nevestei lui. Vezi dacă ne poate explica ceva.

Karrde îşi drese glasul jenat.

— De fapt, deja am discutat cu el. N-a putut nici el să facă lumină.

Organa Solo îl privi suspicioasă.

— Şi? întrebă ea.

— Asta era celălalt lucru pe care voiam să vi-l spun, zise Karrde, aerul lui degajat cedând un pic. S-a dus să o găsească.

Expresia Organei Solo nu se schimbă, dar brusc în acea parte a încăperii temperatura păru să scadă cu câteva grade.

— Ce a făcut? întrebă ea pe un ton ameninţător.

— Mara e în pericol, Leia, spuse Karrde. Luke era singurul care putea ajunge acolo destul de repede cât să conteze. Singurul care are o şansă rezonabilă să se descurce cu orice ar fi creaturile peste care a dat Mara. Şi cu oricine sau orice ar fi în fortăreaţa aia. Asta nu o priveşte doar pe Mara; priveşte întreaga Nouă Republică.

— Şi ce, crezi nebunia asta cu bothanii, nu? mârâi Solo. Acum era în picioare, privindu-l ameninţător pe Karrde din celălalt capăt al cercului de conversaţie.

— Avem o sută de mici războaie care dau în clocot, jumătate dintre ele folosind Caamas ca scuză pentru a rezolva probleme vechi. Deja am golit corpurile diplomatice ale Noii Republici şi academia Jedi încercând să găsim destui mediatori ca să facem faţă şi tot nu sunt de ajuns. Avem nevoie de Luke aici.

— Nu l-am obligat să se ducă după ea, replică Talon Karrde, fără să îi răspundă la privire. A cântărit toţi factorii şi a luat singur decizia.

— Doar că nu ştia că Thrawn s-a întors, zise Solo. Nu?

— Lasă, Han, spuse Organa Solo încet, întinzându-se pentru a atinge mâna soţului ei. Ce a fost a fost. Karrde are dreptate: a fost o decizie pe care trebuia să o ia Luke. A luat-o, iar noi va trebui să ne descurcăm fără el până se întoarce.

— Dacă vă ajută, puteţi considera că serviciul meu este în schimbul celui făcut de el, zise Karrde, cu buzele încă încordate. Îmi pare rău că am adus veşti atât de proaste. Chiar am crezut că o să fiţi mai înţelegători.

Solo inspiră profund şi expiră cu asprime.

— Da, spuse el. Bine... când pleci?

— Imediat, răspunse Karrde îndreptându-se spre Shada şi oferindu-i o mână. Presupunând că noua mea asistentă nu are alte comisioane de care trebuie să se ocupe mai întâi.

— Sunt gata oricând, îi zise Shada, ignorând mâna întinsă şi ridicându-se în picioare fără ajutor. Presupunând că gărzile de corp ale doamnei consilier Organa Solo au terminat de scotocit prin geanta mea şi echipamentul de căţărare.

— Te aşteaptă lângă uşă, rosti grav noghriul de lângă Organa Solo.

— Bine, spuse Karrde dând din cap către Organa Solo în timp ce se îndrepta spre ieşire. Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, Leia. Te voi contacta când şi dacă voi găsi ceva.

— Karrde, încă două lucruri înainte să pleci, zise Organa Solo. Trei, de fapt. Mai întâi: ai nevoie de un robot traducător pentru călătorie?

— E o idee bună, recunnoscu Karrde. Organizaţia are câţiva, fireşte, dar nici unul nu este la bordul

Sălbaticului Karrde deocamdată. Nu-mi va fi greu să iau unul pe drum, totuşi.

— Vei pierde timp, spuse Organa Solo. Dacă vrei, ţi-l putem împrumuta pe 3PO.

Solo scoase un sunet din gât.

— Peste mecanismele lui stricate, desigur.

— Este o ofertă foarte generoasă. Karrde ridică o sprânceană. Nu are nimic de a face cu faptul că veţi obţine de la el un raport obiectiv al călătoriei, nu?

— Fireşte că nu, zise Organa Solo, arcuindu-şi şi ea sprâncenele puţin. Sunt jignită că te-ai gândit la aşa ceva.

— Iartă-mă, spuse Karrde. În acest caz, accept, cu mulţumiri.

— După cum sugerează Han, vom avea nevoie de câteva minute să discutăm cu el înainte, zise Organa Solo. Ţi-l aducem la astroport când venim să luăm rapoartele despre navele spaţiale de la tine. În al doilea rând: nu am putut să îţi spun până acum, dar în aceste condiţii este ceva ce trebuie să ştii. Unul dintre datacardurile pe care deva- ronianul acela le-a găsit la Muntele Tantiss avea eticheta „Mâna lui Thrawn”.

Karrde dădu din cap.

— Da, am auzit.

Organa Solo îşi ridică sprâncenele.

— Cum ai...? Nu contează; nu vreau să aflu.

— Sursa mea şi cu mine îţi mulţumim pentru discreţie, zise Karrde. Mai este ceva ce trebuie tu să ştii, totuşi. Înainte ca Mara să plece în urmărirea acelei nave necunoscute, am primit o transmisiune de la ea, adresată clar Întreprinderii Rătăcitoare. Nu am reuşit încă să descifrăm mesajul, dar conţinea sigur numele lui Thrawn. Numele complet, nu doar porecla, „Thrawn”.

Solo se încruntă.

— Nici nu ştiam că îl mai chema şi altfel.

— Majoritatea oamenilor nu ştiu, aprobă Karrde. Dar Mara ştia. La fel şi cine o fi fost la bordul acelei nave.

— Ce crezi că înseamnă? întrebă Organa Solo.

— Nu ştiu, zise Karrde. Poate că o să avem nişte răspunsuri când se vor întoarce Skywalker şi Mara. Oricum, vă voi da şi o copie a înregistrării ăsteia. Vorbeai de trei lucruri?

Organa zâmbi. Un zâmbet care era umbrit de încordare, dar tot zâmbet.

— Forţa fie cu tine, spuse ea încet.

Aproape involuntar, se gândi Shada, Karrde îi surâse şi el.

— Şi cu tine, zise el. Ochii i se mutară asupra lui Solo şi Calrissian. Cu voi toţi, adăugă el. La revedere.

— Frumos discurs ai ţinut acolo, comentă Shada în timp ce Karrde ridica aerospeederul de pe platforma Turnului Orowood şi îi întorcea botul către pista de aterizare Championne de Vest, unde aştepta Sălbaticul Karrde.

— Puţin cam prea exersat, poate, dar nu a fost deloc rău.

— Eşti prea blândă, spuse Karrde uitându-se la ea cu coada ochiului. Privea drept în faţă la peisajul nocturn al Coruscantului, strălucirea panoului de control luminându-i slab faţa. Într-o lumină mai bună, se hotărî el, probabil că expresia ei tot nu ar fi putut fi descifrată.

— Pot să te întreb ce parte ţi s-a părut a fi un discurs?

— Aia despre motivele pentru care Skywalker a trebuit să fie cel care să se ducă să o salveze pe Mara Jade, răspunse ea. Doar nu te aşteptai să primească vestea cu strigăte de bucurie, nu?

Karrde dădu din umeri.

— Nu mă aşteptam nici să fie atât de supăraţi, zise el. Desigur, ca să fim corecţi, nu am ştiut de Thrawn până în seara asta.

Shada clătină din cap.

— E greu de crezut că a supravieţuit.

— De acord, spuse Karrde. Pe de altă parte, este la fel de greu de crezut că Imperiul ar face o şmecherie periculoasă ca asta doar ca să blufeze. Ori Thrawn chiar s-a întors, ori cineva, de undeva, are un 23 Pur în mânecă.

Shada păru să cântărească asta.

— Să presupunem că acest Thrawn este doar o clonă, zise ea. Ar fi la fel de abilă ca originalul?

— Cred că ar depinde de cât de mult din abilităţile lui tactice au fost înnăscute şi cât au fost învăţate, socoti Karrde. Şi dacă au folosit sau nu o matrice de învăţare rapidă luată chiar din mintea lui Thrawn şi cât de bun a fost modelul. Chiar nu ştiu.

— Pentru că dacă au o clonă a lui Thrawn, de ce nu ar avea cincizeci? continuă Shada. Şi dacă au cincizeci de clone ale lui Thrawn, de ce nu au şi o sută de clone ale acelui nebun de Jedi întunecat, Joruus C'baoth?

Karrde se înfioră. Ultima posibilitate nici nu îi trecuse prin minte.

— De ce nu, într-adevăr?

Shada preluă întrebarea lui retorică şi o tăcere întunecată se lăsă în aerospeeder. Karrde zbura mecanic, fără să observe luminile magnifice ale Coruscantului care se întindeau peste tot.

Sau, mai bine zis, văzând distrugerea acelor lumini suprapusă peste peisaj. Thrawn ameninţase cu asemenea distrugere ultima oară când atacase planeta. De data aceasta, s-ar putea chiar să o facă.

Coborau către masa liniştitoare a Sălbaticului Karrde când Shada vorbi iar.

— Deci cine este acest Jorj Car'das pe care îl căutăm?

Făcând un efort, Karrde goni viziunea unui cerc de distrugătoare spaţiale care se strângea în jurul lui.

— Este cineva care se ocupa de aceleaşi afaceri ca şi mine, îi răspunse el. Probabil că încă o mai face, de fapt.

— Dar nu un competitor? întrebă ea.

— Tu chiar că ai fost atentă acolo, îi făcu el un compliment. Apropos, de curiozitate, unde te-ai ascuns în dormitor? Nu am văzut nici un loc în care cineva mai mare decât un noghri să se poată băga.

— Eram pe podea, între patul din spate şi perete, zise ea. O astfel de crăpătură pare întotdeauna mai mică decât este. Dacă acest Car'das nu era un competitor, ce era?

Karrde îi zâmbi.

— Şi insistentă. Îmi place asta la oamenii mei.

— Încântată să aud, spuse ea. Dacă nu era competitor, ce era?

În faţă, uşa hangarului Sălbaticului Karrde se deschidea pentru a-i primi.

— Întreabă-mă pe drumul de intrare în sistemul Exocron, răspunse el. Presupunând că ajungem până acolo.

Shada pufni ca pentru ea.

— Deci ce, îmi ceri să îmi risc viaţa bazându-mă doar pe cuvântul tău?

— Nu eşti obligată să vii, zise Karrde cu blândeţe. Dacă vrei să pleci acum, eşti liberă.

Shada nu se uită la el.

— Mulţumesc de permisiune. Rămân.

Aerospeederul ateriză cu un tronc înfundat în lăcaşul său din hangarul Sălbaticului Karrde.

— Cum doreşti, îi spuse Karrde în timp ce oprea motoarele. De curiozitate, de ce l-ai părăsit pe Mazzic, mai exact?

Shada îşi scoase umerii din centuri.

— Întreabă-mă pe drumul de ieşire din sistemul Excron, zise ea sardonic. Presupunând că ajungem până acolo.

Fără să aştepte un răspuns, deschise uşa şi sări cu picioarele înainte pe punte.

— Sunt sigur că unii dintre noi o vor face, murmură Karrde, privind-o cum înainta printre celelalte vehicule către ieşire.

Singura întrebare era care dintre ei.

SFÂRŞIT

Universsul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat nici un document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele

erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu.

Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nici o altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior.

Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH…

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon.

Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimite ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile

răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Întretimp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4.

Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi

va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa.

Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost

ultimul cuvânt al lui Palpatine - asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut.

La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată.

La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că

odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţin e arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca

ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor.

Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

